

RADU COMĂNESCU

EMILIAN M. DOBRESCU

ISTORIA FRANC-MASONERIEI

ISBN 973-95593-4-4

RADU COMĂNESCU

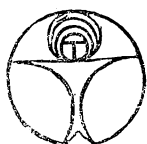
EMILIAN M. DOBRESCU

**ISTORIA FRANC-MASONERIEI
UNIVERSALE (926—1960)**

și

**ISTORIA FRANC-MASONERIEI
ROMÂNE (1734—1991)**

Vol. I—II

**EDITURA TEMPUS SRL
BUCUREȘTI, 1993**

Editura „Tempus” SRL este membră fondatoare a Asociației „EDIM-PRIM — ROMÂNIA” — prima organizație a editorilor, tipografiilor, librărilor și anticarilor particulari din România.

© Toate drepturile rezervate Editurii Tempus SRL și autorilor. Este interzisă multiplicarea și reproducerea, chiar și parțială fără acordul celor de mai sus.

- * Consilier editorial G.H. STROE
- * Tehnoredactor AUREL GĂȚIN
- * Redactor responsabil CONSTANTIN ROTARU

Bun de tipar : 15.12.1992 tiraj 20000 ex tr I
Format 16/70 × 100, coli tipar — 17,5
Telefoane utile ale EDITURII TEMPUS pentru cei
interesați 661 22 97; 745 33 79
București

Tiparul executat sub comanda nr. 425
S.C UNIVERSUL S.A. București

CUPRINS

Secțiunea I	
Franc-Masoneria și istoria umanității (926—1960)	11
Secțiunea a II ^a	
Organizare și ritual în Franc-Masoneria Universală	109
Secțiunea a III ^a	
Documente, declarații, opinii privind Franc-Masoneria Universală	165
Secțiunea a IV ^a	
Documentele războiului rece	215
Secțiunea a V ^a	
Franc-Masoneria română (1734—1991)	242
Secțiunea a VI ^a	
Documente, opinii, liste privind Franc-Masoneria română	257

MĂRI IDEALURI MASONICE ALE UMANITĂȚII

- Triplul principiu : Libertate-Egalitate-Fraternitate (în România a circulat și sinonimul său : Dreptate-Frăție);
- * Raționalismul și iluminismul ;
- Statele Unite ale Europei ;
- Societatea Națiunilor ;
- Republica și Revoluția Universală ;
- Independența națională, inclusiv crearea armatelor naționale ;
- Unitatea națională ;
- Afirmarea personalității popoarelor ;
- Egalitatea în fața legii ;
- Dreptul de proprietate ;
- Garantarea produsului muncii ;
- Afirmarea și respectarea drepturilor omului ;
- Votul universal ;
- Introducerea Codului Civil ;
- Realizarea instrucției publice ;
- Libertatea individuală (de conștiință)
- Libertatea presei ;
- Libertatea cultelor ;
- Dreptul de proprietate literară și artistică ;
- Separarea Bisericii de Stat ;
- Interzicerea pedepsei cu moartea ;
- Dreptul la asistență socială.

PRINCIPALELE RITURI CONTEMPORANE ALE MASONERIEI SPECULATIVE ȘI GRADELE LOR

<i>RITUL YORK</i>	<i>Gradul</i>	<i>RITUL SCOȚIAN</i>
	1	Ucenic
	2	Calfă
	3	Maestru
	4	Maestru Secret
Maestru de marcă (4)	5	Maestru Perfect
	6	Secretar Intim
	7	Jude
	8	Intendent al Construcțiilor
Maestrul al Trecutului (5)	9	Maestru Ales al celor Nouă
	10	Ilustru Ales al celor Cincisprezece
	11	Sublim Cavaler Ales
	12	Mare Maestru Arhitect
Maestru Desăvârșit (6)	13	Cavaler al Arcului Regal
	14	Mason Sublim
	15	Cavaler al Orientului
	16	Prinț al Ierusalimului
Mason al Arcului Regal (7)	17	Cavaler al Orientului și Occidentului
	16	Cavaler Rozicrucian
	19	Mare Pontif
	20	Venerabil Mare Maestru
	21	Patriarh Noahit
Maestru Regal	22	Prinț al Libanului
Maestru Ales	23	Șef al Tabernacolului
Maestru Superdesăvârșit	24	Prinț al Tabernacolului
Ordinul Rozicrucian	25	Cavaler al Șarpelui de Bronz
	26	Prinț al Iertării
	27	Mare Comandor al Templului
	28	Cavaler al Soarelui
Ordinul Cavalerilor de Malta	29	Mare Scoțian al Sf. Andrei
	30	Cavaler Kadosch
	31	Mare Inspector Inchizitor
Ordinul Templierilor	32	Sublim Prinț al Secretului Regal
	33	MARE SUVERAN, INSPECTOR GENERAL

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

După apariția primei noastre lucrări („Franc-Masoneria“, vol. 1), am fost copleșiți de cereri pentru scrierea volumului doi.

Iată, îl oferim acum, împreună cu textul revizuit și adăucit al întiiului volum.

Din păcate, cititorul român nu cunoaște mare lucru din istoria adevărată desfășurată după anul 1945. Prin urmare—pentru această perioadă contemporană—am fost nevoiți să scriem și istorie propriu-zisă.

Sperăm că lucrarea noastră se va dovedi edificatoare.

AUTORII

**Franc-Masoneria
și istoria umanității (926—1960)**

1. În negura vremii; 2. Ordinul Templierilor; 3. Franc-Masoneria speculativă engleză; 4. Franc-Masoneria speculativă continentală; 5. Masonii - făuritorii istoriei moderne (I); 6. Masonii — făuritorii istoriei moderne (II); 7. Un mare mason : Napoleon; 8. Prima parte a secolului al XIX-lea; 9. Anul masonic 1848; 10. Între instituționalizare și ideal; 11. Date suplimentare; 12. Atentatul masonic de la Sarajevo; 13. Războiul sfânt al Franc-Masoneriei Universale; 14. Sfânta Treime a contemporanilor; 15. Experimentul Spania; 16. Testamentul lui Hitler; 17. Chestiunea poloneză; 18. O banală lipsă de informație; 19. Conferința de la Potsdam; 20. Cortina de fier; 21. Tătucul se teme; 22. Procedura iraniană; 23. Războiul rece; 24. Eretz Israel; 25. A treia coloană : NATO; 26. Mao răstoarnă totul; 27. Viitorul s-a jucat în Coreea; 28. O destindere cu subtext; 29. Spiritul de la Geneva; 30. Anul 1956; 31. Lumea și Hrușciiov; 32. Yo soy un hombre sincero; 33. Date suplimentare.

1. ÎN NEGURA VREMII

Franc-Masoneria însemna inițial o asociație a constructorilor liberi, adică scutiți de majoritatea dărilor feudale. Aceștia erau edificatori de biserici.

Limbile europene au conservat cu exactitate înțelesul : *Franc-Maçon*, în franceză ; *Freimaurer*, în germană ; *Freemason*, în engleză ; *Liberi Muratori*, în italiană — toate semnifică același lucru : constructori (zidari) liberi, scutiți de dări și servituți.

Prin secolul al XI-lea, breslele de meșteșugari, urmașe ale străvechilor colegii romane, posedau o organizare destul de riguroasă, centrată în jurul ideii de păstrare a secretului profesional. Fiecare breaslă constituia un fel de societate secretă cu ritualuri îmbinând simbolurile biblice cu rudimente păgine. Aveau un limbaj secret, semne și parole pentru recunoaștere, precum și vestimentație specială. Constructorii de edificii religioase alcătuiau doar una din multiplele asociații meșteșugărești. Situația lor specială, de oameni liberi, se datoră mai ales strânsei relații cu clerul, căci primii maeștri constructori ai Evului Mediu au fost călugări.

Întia atestare certă privind capacitatea de organizare a breslelor constructorilor ne-a parvenit însă chiar mai devreme, încă din sec. al X-lea. Athelstan, un rege englez, oferă mari privilegii zidarilor liberi, iar fratele său, Edwin, ajunge șeful acestora (Mare Meșter). În anul 926 organizațiile constructorilor se întâlnesc la York și redactează prima Constituție profesională. De atunci, York-ul a rămas centrul tradițional, emblema Masoneriei engleze. Ca Mari Meșteri se vor succeda multe personalități celebre ale regatului britanic : în 960 Dunstan, arhiepiscop de Canterbury ; în 1041 însuși regele Edward Confesorul.

În secolul al XIII-lea, odată cu apariția stilului gotic și cu „explozia” modei catedralelor, numărul calfelor și al ucenicilor devine atât de mare încât depășește cinul călugăresc. Laicii încep să capete preponderență și apar primii maeștri constructori mireni. Aceștia, laicii, rămân însă regrupați în jurul ordinelor călugărești, mai ales în jurul Ordinului Templierilor.

În istoria Masoneriei, Templierii joacă un rol fundamental. Trebuie știut că ei erau călugări-cavaleri ce aveau inițial misiunea de a proteja drumurile pelerinilor către Ierusalim și de a păzi zona Sfintului Mormint. Din necesități de luptă contra musulmanilor, ordinul capătă o organizare excepțională în epocă : disciplină redutabilă, uniformă proprie, teritorii autonome, împărțite în regiuni, un cod etic propriu, o simbolistică aparte, precum și parole speciale pentru a se recunoaște între dușmani. Șeful lor era Marele Maestru ; posedau o ierarhie militară bine pusă la punct.

Se pare că Templierii sînt adevărații „vinovați” de apariția primei forme de Franc-Masonerie : așa-numita **Masonerie operativă**, care grupa într-o asociație de tip secret meșteșugarii constructori.

Lucrul s-ar fi întîmplat cam așa : după distrugerea Ordinului Templierilor, meșteșugarii constructori afiliați nu au suferit repercursiuni. Ei s-au grupat în jurul Cavalerilor Ioaniți, păstrîndu-și privilegiile. Dar au preluat cea mai mare parte din ierarhia, ritualul și legendele Templierilor. Chiar și astăzi, inițierea în gradul 30 din ierarhia masonică perpetuează amintirea Cavalerilor Templieri, precum și dorința de a-i răzbuna.

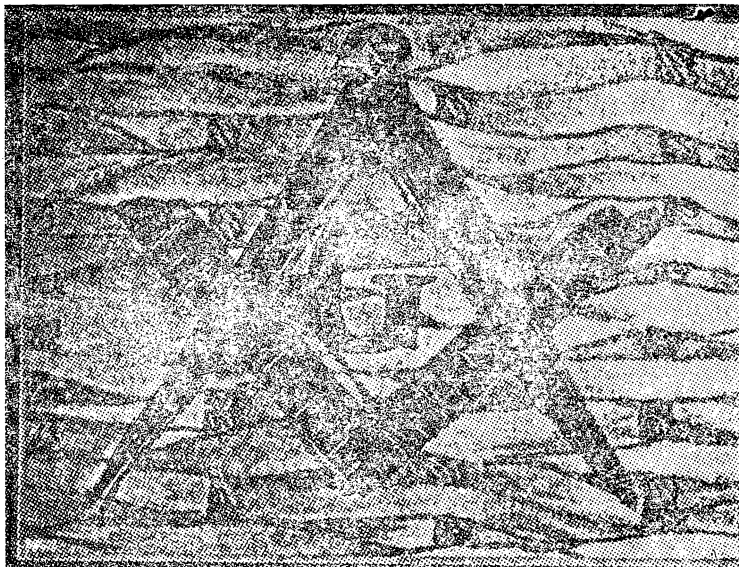

Fig. 1 — Misterioasa literă „G”. Deși inițial se referea la Geometrie (știința sacră transmisă lui Adam), masonii vor încărca simbolul „G” de ezoterism excesiv.

Pe de altă parte, mulți Cavaleri Templieri și-au căutat scăparea deghizîndu-se în meșteșugari constructori și intrînd în breasla Masoneriei. Acest fapt a avut un efect neașteptat : Franc-Masoneria a primit o infuzie de sînge nobil care i-a creat o tradiție aparte. Așa se explică de ce, mult mai tîrziu, în secolul al XVIII-lea, nobilii englezi se vor afilia franc-masonilor.

Tot pentru a înțelege caracterul Franc-Masoneriei este necesar să pomenim despre o altă asociație ermetică sau secretă numită Camaraderia (în limba franceză, Le Compagnonnage).

Camaraderia era o asociație internațională a calfelor, cu ritualuri deosebit de conservatoare, păstrînd multe din fazele inițierii practicate în colegiile antice. Avea două grade de inițiere, ucenic și calfă, care sînt și astăzi primele două grade masonice. Camarazii posedau limbaj secret, simbolică proprie (printre care echerul și compasul, preluate de Masonerie), mituri aparte, parole și semne vestimentare distinctive. Aveau, de asemenea, cîntece de război și ritualuri funerare proprii. Influența lor asupra Masoneriei se explică prin aceea că majoritatea ucenicilor și calfelor cioplitorilor de piatră au făcut parte din Camaraderie.

Astăzi se consideră că asociațiile Camaraderiei continuau direct ritualurile asociațiilor antice (păgine). Multe elemente ale simbolisticii lor au trecut în ritualul franc-mason: de pildă obiceiul de a da candidatului să bea dintr-o cupă cu băutură amară, apoi dulce; obiceiul de a stabili un naș secret al candidatului.

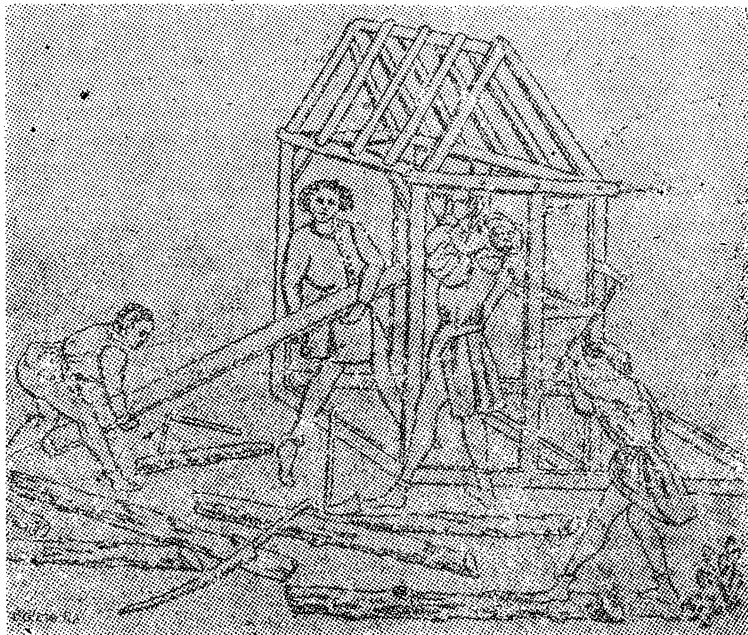

Fig. 2 — Masoni operativi construind o lojă (sec. al XV-lea).

Calfele grupate în Camaraderie au format trei mari asociații: (1) copiii lui Solomon (supranumiți „lupi”); (2) copiii meșterului Iacob (supranumiți „vircolaci” și „ciini”); (3) copiii moșului Soubise.

Obiceiul banchetelor masonice, ca și o parte a ritualului de doliu au fost împrumutat tot de la Camaraderie. Începând cu anul 1702, asociațiile Camaraderiei au fost sistematic persecutate, ceea ce a condus la destrămarea lor.

În secolele al XVI-lea și al XVII-lea stilul gotic se stinge, fiind înlocuit cu stilul renescentist. Rezultatul acestei modificări arhitectonice a fost, printre altele, o dramatică scădere a importanței breslelor de constructori. Masoneria operativă decade, membrii ei se împuținează văzind cu ochii, iar lojele (atelierelor unde se strungeau meșteșugarii), abia dacă mai numărau câțiva membri.

Dar, odată cu decăderea Masoneriei operative, formată din meșteșugari propriu-ziși, începe extraordinara istorie a **Masoneriei speculative**, Franc-Masoneria de astăzi, asociație secretă bazată pe idealuri și pe o doctrină culturală comună. Transformarea Masoneriei operative în Masonerie speculative se va face în secolul al XVII-lea prin intermediul unei alte societăți secrete celebre: Rozicrucienii.

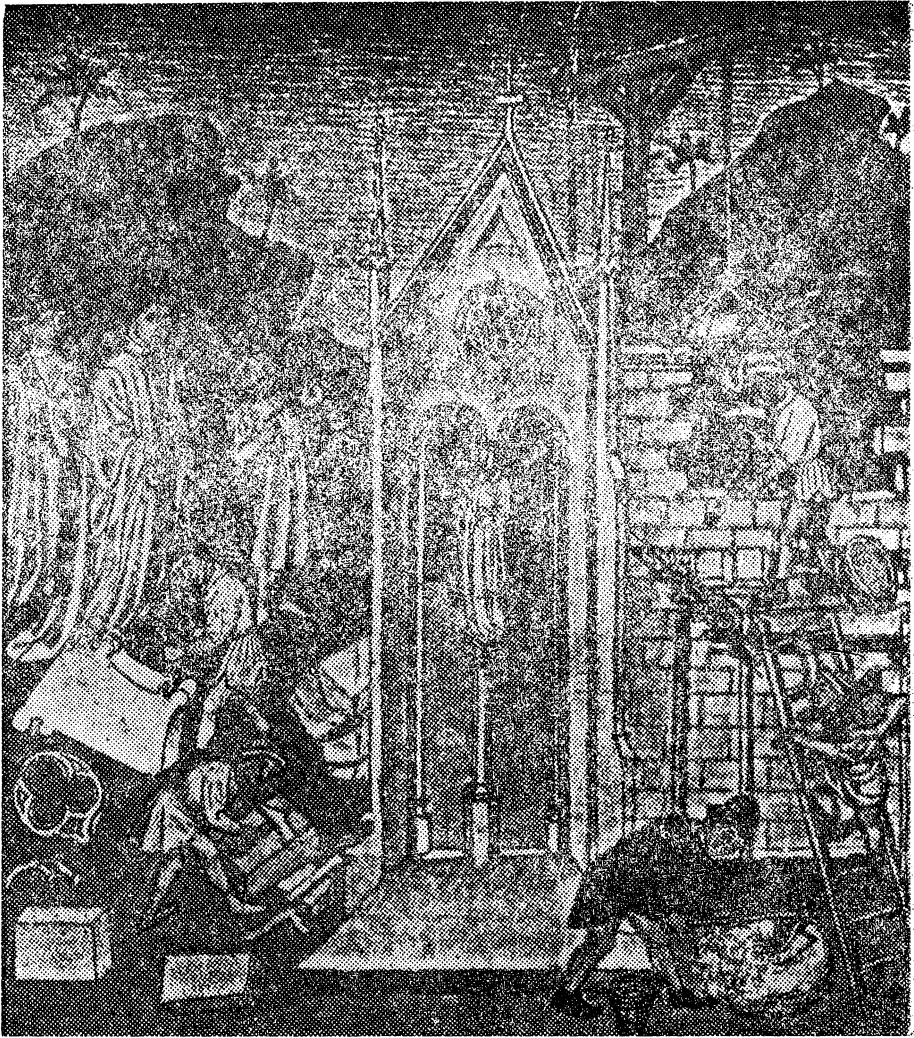

Fig. 3 — Masoni operativi construind o catedrală (sfârșitul sec. XIV).

2. ORDINUL TEMPLIERILOR

A fost întemeiat în anul 1118 la Ierusalim, de către Hugues de Payns. Inițial, grupa 9 cavaleri. În 1127, Templierii obțin protecția și admirația Sf. Bernard, care stabilește regulamentul ordinului (62 articole).

Ordinul se compunea din frați cavaleri (fratres milites), frați capellani (fratres capellani), frați sergenți și scutieri (fratres servientes armi-

geri), slujitori și meșteșugari (servientes famuli et officii). Cei mai iscusiți constructori ai occidentului european făceau parte din acești meșteșugari.

Deviza Templierilor era : „Non nobis, Domine! Non nobis, sed nomini tuo ad gloriam!” (Nu pentru noi, Doamne! Nu pentru noi, ci pentru gloria numelui Tău!). Efigia lor cea mai răspândită reprezenta doi cavaleri călărind același cal, ceea ce simboliza strânsa fraternitate dintre membri.

Începînd cu anul 1163, toți membrii trebuiau să jure supunere Marelui Maestru (element masonic, astăzi). Reuniunile Templierilor erau de două tipuri : secrete și publice (alt element preluat de masonerie). Candidatul care dorea să intre în ordin era supus la diverse probe, apoi era primit într-o reuniune secretă, noaptea, după un ritual preluat din inițierile păgîne (diverse faze ale ritualului se regăsesc în inițierea ucenicului mason).

Accesul femeilor era total interzis (așa vor proceda și masenii!). Templierii reprezentau un ordin universalist, neținînd cont de granițele statale (universalismul se regăsește în Masonerie). Ordinul a fost distrus de Filip al IV-lea cel Frumos, rege al Franței, aliat cu papa Clement al V-lea (13 octombrie 1307). În 1314, în timp ce era ars pe rug, ultimul lor Mare Maestru, Jacques de Molay, a prezis regelui și papei că vor muri în același an și vor suferi judecata divină. Într-adevăr, au dispărut amîndoi tot în 1314!

3. FRANC-MASONERIA SPECULATIVĂ ENGLEZĂ

Există o legendă care susține că în anul 1315 șapte templieri, deghizați în meșteșugari constructori (masoni) au ajuns la Londra și au format prima Lojă masonică. Verificabil rămîne doar faptul că prima Mare Lojă speculativă s-a constituit, într-adevăr, (dar în secolul al XVIII-lea) la Londra. Cît despre cei șapte templieri deghizați, nu știm mare lucru. Amintirea lor va fi invocată de către cavalerul de Ramsay, care va organiza Masoneria franceză. Pînă atunci, însă, să revenim la anul 1614 cînd apare o mică broșură anonimă, numită „Fama Fraternitatis”, scrisă în latină și germană. Unii o atribuie alchimistului Johann Valentin Andreae. Această broșură dezvăluia existența unei societăți secrete a savanților lumii, care urmărea reînnoirea Occidentului, prin ridicarea nivelului cultural și eliberarea spirituală a oamenilor. Societatea ar fi fost întemeiată de un anume Christian Rosenkreutz și se numea „Rozicruciană” (a Trandafirului și a Crucii — emblema ei era o cruce cu brațe egale în mijlocul căreia se află un trandafir).

Christian Rosenkreutz e un personaj legendar. Se zice c-ar fi fost orfan și ar fi plecat la 16 ani în pelerinaj către Țara Sfîntă, unde ar fi suferit, la Damcar, inițierea în misterele Universului. A mai călătorit în Egipt, în Libia, în Maroc, apoi — întors în Europa — a conceput, împreună cu trei călugări germani, planul reformei spirituale a lumii din punct de

vedere politic, religios și științific. După ce și-a asociat alți trei adepți (numărul total fiind numărul mistic 7), a întemeiat Ordinul Rozicrucian. Inițial, Rozicrucienii aveau un limbaj „magic” și depuneau jurământul de castitate. Iată câteva personalități bănuite a fi rozicruciene: Dante Alligheri, Roger Bacon, Albertus Magnus, Paracelsus, Van Helmont, Comenius, Descartes, Robert Fludd, Isaac Newton, Robert Boyle și Gottfried Wilhelm Leibniz — cel care a fost atît francmason, cît și rozicrucian.

Franc-Masoneria a preluat societatea rozicruciană. Dacă lăsăm la o parte studiile de alchimie, așa de dragi rozicrucienilor, toate celelalte idealuri, studii și simboluri se regăsesc în Franc-Masoneria speculativă. Cabinetul de reflecție, unde pătrunde candidatul la primul grad masonic, poartă deviza rozicruciană V.I.T.R.I.O.L., iar gradul masonic 18 se numește Cavaler Rozicrucian.

Afluxul rozicrucienilor către Franc-Masonerie s-a petrecut în Anglia, la sfîrșitul secolului al XVII-lea. Aici, în 1663, mai existau încă două Mari Loji ale Franc-Masoneriei operative: Loja de York și Loja de Londra, dar importanța lor, ca organisme profesionale, scădea vîzînd cu ochii. Creștea însă, din ce în ce, importanța lor ocultă, prin așa-numiții „masoni acceptați”. Acești masoni „acceptați” nu erau meșteșugari constructori, ci nobili atrași de inițierile practicate în Loje ca și de posibilitatea de a se grupa în secret. Ei practicau mai degrabă idealul rozicrucian, al reformei morale universale. Documente recente au dezvăluit numele primului mason „acceptat”: un scoțian, John Boswell, laird (adică lord) de Auchinlech. A fost primit în anul 1600 de loja din Edinburgh. În anul 1646 celebrul anticar Elias Ashmole, un rozicrucian de frunte, e admis în loja din Warrington (Anglia). Acesta are un rol esențial în procesul trecerii rozicrucienilor la organizațiile masonice. Dinamica respectivului proces e foarte interesantă. În anul 1670 masonii „acceptați” deveniseră **deja preponderenți**: loja din Aberdeen cuprindea 39 frați „acceptați” și doar 10 operativi. Pe măsură ce numărul masonilor „acceptați” creștea, Masoneria se transforma din asociație profesională în societate cu caracter filozofic și politic. Luptele dintre Wilhelm al III-lea de Orania și stuartiști (partizanii familiei Stuart) au determinat, practic, influența Masoneriei politice. Gentilomii oranisti și stuartiști se grupau și complotau la adăpostul lojilor masonice. După înfrîngerea Stuartilor, în 1689, se vor petrece două fenomene esențiale pentru Franc-Masonerie: regimentele scoțiene și irlandeze învinse ale Stuartilor au debarcat în Franța, mutîndu-și acolo lojile lor masonice; iar în Anglia Wilhelm al III-lea de Orania ia sub protecția sa lojile rămase, încurajînd astfel viitoarea **constituire a primei Mari Loji a Franc-Masoneriei speculative, în 1717, la Londra**. Aceasta a fost înființată pe 24 iunie 1717 (de ziua Sf. Ioan) și provenea din unirea a patru loji londoneze: „The Crown”; „The Goose and Gridiron”; „The Apple Tree”; „The Rummer and Grapes” (conform obiceiului masonilor operativi lojile se numeau după locul de întrunire, care, în genere, era un han). Marea Lojă păstra de la vechile asociații profesionale ale constructorilor parolele, semnele și simbolismul, dar le va dezvolta după modelul anticelor societăți secrete (pitagoricieni, misterele lui Isis, etc.). De asemenea, va reorganiza ritualul și, mai ales, va adopta idealul rozicrucian al eliberării omului prin cultură. Deviza Masoneriei speculative era: „Un mason liber într-o lojă liberă”. Printre figurile marcante ale Marii Loji din Londra trebuie amintiți Jean-Theophile Desaguliers (fiu de

pastor hughenot) și, mai cu seamă, James Anderson, cel care va redacta în 1723 prima constituție masonică: „The Constitutions of the Free-Masons, Containing the History, Charges, Regulations of That Most Ancient and Right Worshipful Fraternity” (Constituția francmasonilor, conținând istoria, sarcinile, regulamentele acestei Fraternități foarte vechi și foarte onorabile). Aceasta e considerată catehismul Franc-Masoneriei universale. Ea prezintă o istorie masonică fabuloasă: primul mason ar fi fost Adam, căruia Marele Arhitect al Universului (Dumnezeu) i-a transmis primele noțiuni de geometrie. Deși Constituția a fost modificată în 1738, istoria fabuloasă a rămas, spre marele scandal al papilor de la

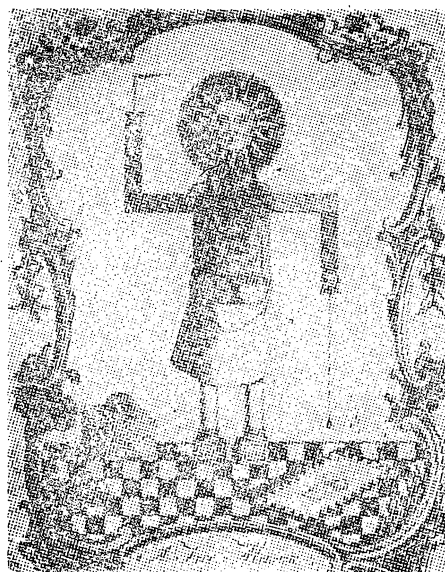

Fig. 4a — Fratele izoteric (mason stilizat din unelte și simboluri masonice). Gravură din 1754.

Roma, care nu puteau admite că Adam a fost francmason. De aceea, Vaticanul va condamna hotărât Franc-Masoneria; atât în 1738 („In eminenti apostolatus specula” - bula papei Clement al XII-lea), cit și în 1751 („Providas Romanorum Pontificum” — bula papei Benedict al XIV-lea). Războiul între Franc-Masonerie și catolicism s-a aprins așadar — iar de multe ori va fi chiar sîngeros. Constituția din 1723 admitea — după regulile Camaraderiei — două grade masonice: Ucenic și Calfă. Constituția din 1738 adaugă încă un grad: Maestru. De asemenea, aceasta acorda o mare importanță Bibliei — importanță contestată apoi de unii Frați Masoni.

Primul conflict asupra Bibliei s-a declanșat în anul 1725 și are o serioasă importanță. El i-a opus pe **Moderni** (Marea Lojă a Londrei) și pe **Anticii** (Loja din York, considerată Loja-Mamă a întregii Anglii). Anticii se doreau în continuare creștini; ei vor înființa în anul 1746 gradul Holy Royal Arch — profund ezoteric, conținând revelația „veritabilului Nume” (adică numele esenței divine). Cele două curente se vor reconcilia abia în 1813, acceptînd pentru totdeauna Biblia în ritual. Atunci se creează Marea Lojă Unită a Angliei, declarată ulterior Marea Lojă-Mamă a lumii.

Dar, deocamdată, Marea Lojă din Londra observa cu atenție un nou fenomen: constituirea primelor ateliere franceze. Franc-Masoneria speculativă efectuase saltul pe continent.

4. FRANC-MASONERIA SPECULATIVĂ CONTINENTALĂ

În linii mari, Franc-Masoneria engleză a avut trei tendințe: 1) Loji catolice și stuartiste; 2) Loji anglicane și hanovriene; 3) Loji scoțiene. Lojile stuartiste și scoțiene se vor răspîndi pe continentul european — în primul rînd în Franța.

Nu se știe exact data constituirii primei Loji franceze (de fapt: engleze pe teritoriul Franței). Unii propun anul 1721, alții 1723 sau 1725. Oricum, în 1729 Marea Lojă din Londra transmitea unei loji franceze un exemplar al Constituției franc-masonice. Treptat, în lojile franceze au început să pătrundă și francezi — aceștia, precum Montesquieu sau marchizul de Sade, fiind inițiați în Anglia.

Se consideră astăzi că fondatorul Franc-Masoneriei franceze a fost cavalerul de Ramsay. Acest de Ramsay era scoțian, dar devenise discipol al celebrului Fenelon, mare om de cultură francez. Avea o acută instabilitate religioasă, suferind influențele multor secte creștine din epocă (protestantism, anglicanism, quietism, martinism). A sfîrșit, însă, prin a se dedica trup și suflet Masoneriei speculative, pe care o cunoscuse în Anglia. În 1737 el va elabora prima expunere doctrinară a Franc-Masoneriei franceze, într-un celebru discurs. Discursul acesta a avut un oarecare răsunet în epocă: drept urmare, îngrijorate, autoritățile franceze încep să-i persecute pe masoni. Locotenentul de poliție Herault primește sarcina să afle secretele Masoneriei: le va afla în chip strălucit. Dezvăluirile sale, făcute publice prin presă, dau o serioasă lovitură lojilor franceze, care își văd ritualurile secrete expuse în public (E remarcabil că Herault a obținut toate detaliile cu ajutorul unei artiste de la Operă, ce nu i-a cedat unui franc-mason decît în schimbul trădării secretului).

Periclitați și atinși în amorul propriu, masonii francezi se regrupează rapid și în 1738 îl aleg ca Mare Maestru pe celebrul Pardaillan, duce de Antin (care va deveni erou literar). Acesta, făcînd parte din marea nobilime, va salva societatea masonică.

Începînd cu anul 1742 nobilii din Franc-Masonerie nu mai sînt mulțumiți cu doar 3 grade (Ucenic, Calfă, Maestru). Ei încep, așadar, constituirea unei veritabile pletore de ritualuri și grade superioare, oprindu-se abia la nr. 33. Ca surse de inspirație, apelează la tradițiile Templierilor, Rozicrucienilor și Hermetiștilor (adeptii lui Hermes Trismegistos, medic astrolog, magician și erou civilizator egiptean), iar ca istorie, încep să declare mîndri că originea Franc-Masoneriei se pierde în negura vremilor.

Acum apar primele diferențe în ritual, între Marea Lojă din Londra și lojile continentale. De asemenea, în Franța, se ivesc dispute notabile între Consiliul Suveran al Împăraților Orientului și Occidentului, Sublima Lojă Mamă Scoțiană pe de o parte și Foarte Respectabila Mare Lojă, pe de alta. Prin 1771, însă, se realizează un început de conciliere și apare o nouă Obediență franceză: Marele Orient. De bine, de rău, Marele Orient va realiza în Franța unitatea masonică. În cîțiva ani, pînă în 1789, prestigiul Franc-Masoneriei speculative crește vertiginos: toată nobilimea, toți oamenii de știință, toți academicienii, toți oamenii politici din Franța devin masoni! Mai mult încă, idealurile masonice încep să se transpună în

practică: apare Marea Enciclopedie franceză, apar Statele Unite ale Americii (prima țară din lume organizată de franc-masoni), se elaborează Declarația Drepturilor Omului. Celebra deviză masonică: Libertate-Egalitate-Fraternitate capătă din ce în ce mai mult prestigiu. Este tocmai deviza Marii Revoluții franceze, o revoluție condusă de masoni.

5. MASONII — FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (partea I)

Convențional, istoria modernă începe odată cu Marea Revoluție franceză de la 1789. Toți conducătorii acestei revoluții, cu excepția lui Robespierre, au fost franc-masoni; prin urmare, e posibil să se susțină că istoria modernă europeană începe cu un temei masonic.

Această față a evenimentelor nu e cunoscută cititorului român. El nu a auzit nici de legătura Masoneriei cu revoluțiile de la 1848 sau cu revoluțiile comuniste. De altminteri, autorii masoni ei înșiși întrețin în mod deliberat confuzii asupra interpretărilor istorice. Un cunoscător de talia lui Gérard Șerbănescu (pe care l-am folosit de mai multe ori în cursul expunerii) e dintr-odată prolix și vag când se apropie de adevărul (chiar ipotetic) datorat istoriei. Să ridicăm, așadar, un colț din vălul lui Isis-adică, în limbaj inițiativ, să spunem lucrurilor pe șleau.

Mai întâi, însă, trebuie precizat că, spre sfârșitul sec. al XVIII-lea, Franc-Masoneria și principiile masonice cuceriseră majoritatea statelor europene. Este curentul cunoscut îndeobște sub numele de iluminism. Agentul penetrării masonice spre centrul și răsăritul Europei a fost reprezentat de inițiatii instruiți în Anglia și în Franța, unii din familiile domnitoare — ca François (Francisc) al III-lea, duce de Lorena, soțul împărătesei Maria-Tereza și tatăl lui Iosif al II-lea; sau Frederic al II-lea al Prusiei — alții, precum Charles de Hune sau Jean Baptiste Willermoz fiind întemeietori de Ordine masonice deosebit de activi. Dintre riturile care au avut în epocă un rol mai intens am putea cita: Rozicrucienii germani, Aleșii Coeni (Cohen, în idiș, înseamnă preot), Iluminații din Bavaria, Egiptenii (fondat de Cagliostro), precizînd însă că existau cca. 47 asemenea rituri, din peninsula Scandinavă pînă la hotarele Transilvaniei. Deși ritualurile lor difereau în anumite aspecte, deși — uneori — apăruseră rivalități notabile între aceste rituri, solidaritatea masonică a continuat să se manifeste. Astfel, în bătăliile de la sfârșitul sec. al XVIII-lea sau din epoca napoleoniană, ofițerii masoni se cruțau unii pe alții pe cîmpul de luptă. Era suficient ca omul în pericol să facă semnul masonic al disperării (împreunarea mîinilor deasupra capului cu palmele înainte — semn care spune: „ajutor, fii ai Văduvei”, Masoneria considerîndu-se văduvă mitică a arhitectului legendar Hiram) pentru a fi imediat protejat. Acest fapt a conferit un grad sigur de cavalerism războaielor din vremea respectivă.

Pe de altă parte, Lojile adunau laolaltă nobili regaliști și burghezi liberali (proletarii vor fi admiși abia peste 100 de ani). Amalgamul a permis supraviețuirea Masoneriei atît pe parcursul revoluțiilor, cît și a restaurațiilor — în Franța, cel puțin, ea traversează cu bine două

imperii, trei republici și un regat în intervalul unui secol. În timpul revoluțiilor conduceau liberalii masoni; în timpul reprimării revoluțiilor, conduceau regalității sau bonapartiștii masoni. Totuși, o asemenea ambivalență a Franc-Masoneriei a generat în sentiment de duplicitate. Marele Orient al Franței conduce (din umbră) tot; Napoleon I îl protejează, Ludovic-Filip și Napoleon al III-lea sînt ei înșiși masoni — dar Onorabila Societate, implicată prea mult în jocurile Puterii, decade din punct de vedere moral, constituind element de propagandă, de spionaj și de edificare a cultului personalității. Pe vremea lui Napoleon I, fiecare Lojă avea un bust al împăratului, căruia îi înălța osanale; a venit Ludovic al XVIII-lea și masonii au înlocuit repede busturile, punîndu-l pe al regelui; în perioada celor 100 de zile (întoarcerea lui Napoleon pînă la înfrîngerea de la Waterloo) a fost o veritabilă debandadă pentru a înlocui iarăși statuile — și tot așa mai departe... E drept însă că unii autori pun trădarea lui Grouchy (care a condus la înfrîngerea lui Napoleon) pe seama indicațiilor oculte ale Masoneriei — căci adversarii celebrului împărat, ducele de Wellington și generalul Blücher, erau amîndoi masoni.

Dar să nu anticipăm.

Deocamdată, la sfîrșitul secolului al XVIII-lea, consemnăm epoca de aur a idealurilor masonice. Înainte de izbucnirea Marii Revoluții franceze, aceste idealuri au determinat constituirea singurului stat din lume unde Franc-Masoneria și-a păstrat puritatea și grandoarea inițială, construind o democrație extraordinară: Statele Unite ale Americii.

Războiul de Independență al coloniilor engleze din America (1775—1783) a avut, ca pretext, celebra revoltă contra taxelor puse pe ceai. Revolta a izbucnit la Boston, în 16 decembrie 1773, prin atacarea navelor engleze și azvîrlirea baloturilor cu ceai în mare. Poliția engleză

Fig. 4b — Washington

n-a reușit niciodată să-i găsească pe vinovați — veritabilii instigatori fiind, însă, franc-masonii din Loja Sfîntul Andrei. Conducerea militară și diplomatică a războiului de independență va fi reluată de o grupă strălucită de masoni, printre care remarcăm pe George Washington, Thomas Jefferson și Benjamin Franklin. În spirit esențial masonic se va redacta

atît Declarația de Independență americană cit, mai ales, celebrele Drepturi ale Omului (1787), care vor fi urmate de proclamarea, în Franța, a Drepturilor Omului (1789) și, apoi, a Drepturilor Omului și ale Cetățeanului (1793).

În 1778, într-o celebră paradă militară, George Washington (inițiat la 4 noiembrie 1752 de loja Frederickburg din Virginia) va intra în Philadelphia îmbrăcat în ținută masonică. El va fi ales primul președinte american. Aidoma sa, toți următorii președinți americani vor fi (cu excepția lui Kennedy) franc-masoni. Afirmația potrivit căreia SUA ar reprezenta unicul stat fundamental masonic nu este exagerată. După cum am spus, însă, e vorba despre o Masonerie ce și-a conservat idealurile și a știut să le impună în sensul lor profund pozitiv — ceea ce, din păcate, o diferențiază față de istoria modernă a Masoneriei europene.

6. MASONII — FĂURITORII ISTORIEI MODERNE (partea a II-a)

E drept să menționăm că Războiul de independență american, primul război masonic, a fost ajutat ferm de regele Ludovic al XVI-lea al Franței (pe care masonii îl vor condamna la moarte) și de nobilimea franceză, dintre care mulți, precum marchizul de La Fayette, vor pleca în America voluntari, vor fi inițiați în Masonerie și vor deveni republicani convinși.

Acest paradox al colaborării nobilimii e doar aparent. Franc-Masoneria speculativă a fost întotdeauna o asociație a elitelor reunite în numele unor idealuri. Așa se explică de ce, la doar două luni de la înființare, Marele Orient al Franței a interzis admiterea meșteșugurilor, servitorilor și actorilor.

Paradoxul e, însă, altul pe teritoriul european. Începînd cu anul 1789 vom observa cum marile idealuri masonice ale egalității, libertății și fraternității eșuează sistematic în represii sau dictaturi singeroase. Eșuarea e cu atît mai vizibilă, cu cît mulțimea credea mai puternic în respectivele idealuri; și ea nu se datorează dușmanilor Masoneriei, ci tocmai fraților masoni ajunși deodată în virful piramidei politice.

În anul 1789, în Franța, Franc-Masoneria domina totul. Marele Maestru era Filip, duce de Orléans, prinț de sînge regal, denumit ulterior Filip Egalitate. Secretarul său, Chaderlos de Laclos, mason fervent, va avea un rol important în primii ani ai Revoluției și mai ales în timpul bătăliei de la Valmy.

Dar loja cea mai strălucită a Franței în epocă a fost Loja celor 9 Muze (sau 9 Surori) condusă la început de astronomul Jérôme Lalande, apoi de americanul Benjamin Franklin (care a avut o popularitate uriașă în Europa). Această lojă grupa printre membrii săi pe : d'Alembert, Condorcet, Bailly, Cabanis, Voltaire, Diderot, Delille, Florian, Chamfort, Talleyrand — pentru a-i enumera numai pe ei. Constituia un veritabil centru cultural al lumii.

Ideile practice aici sînt vechile idei masonice, cunoscute azi tuturor prin acțiunea iluminismului și prin Declarația Drepturilor Omului. Trebuie să recunoaștem că ele reprezintă cele mai democratice și mai nobile principii elaborate de oameni pentru oameni.

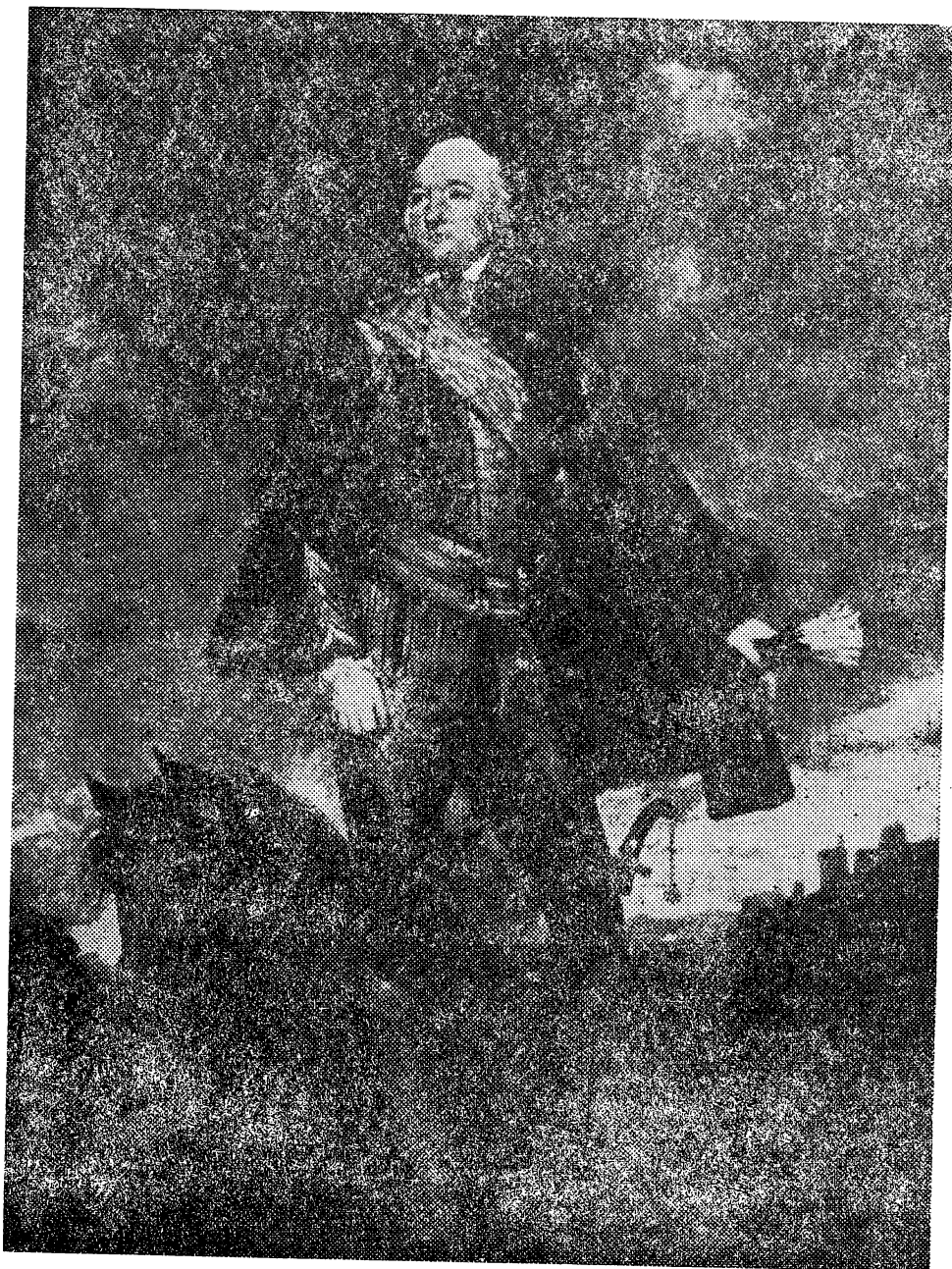

Fig. 5 — Philippe Egalité

Peisajul cultural al epocii era, însă, dezolant. 96% din populația Franței continua a fi analfabetă, înrobită superstițiilor și îndobitocită de grelele servituți feudale. Masonii au avut ideea de a se întoarce către această masă uriașă de „proști” și de a începe o amplă acțiune de culturalizare. Paralel, însă, ei executau și o acțiune de politizare, dezvăluind poporului trei cuvinte magice: Libertate, Egalitate, Fraternitate. Astfel, audiența masonilor la mase va ajunge remarcabilă — practic, ei devin (cu mici excepții) singurele personalități credibile ale momentului. Dar trebuie adăugat că poporul rămânea cu încăpăținare regalist și Ludovic al XVI-lea n-ar fi căzut niciodată dacă n-ar fi fost victima propriei sale slăbiciuni diplomatice.

Conducătorii Marii Revoluții franceze au fost — cu excepția lui Robespierre-franc-masonii. Există, totuși, două categorii de conducători:

Fig. 6 — Voltaire, Rousseau și Franklin

(1) cei spirituali, cunoscuți sau nume de Enciclopediști (Diderot, Rousseau, Helvetius, d'Alembert, Voltaire, etc) care au pregătit doctrina Revoluției; (2) cei practici, oamenii politici care s-au implicat direct în mișcările de stradă și în luptele electorale (Danton, Camille Desmoulin,

Fabre d'Eglantine, Chaderlos de Laclos, Filip Egalitate, Sieyès, Mira-beau, Bailly, La Fayette, Condorcet, Saint-Just, etc). Majoritatea genera-lilor armatei revoluționare franceze erau masoni : Carnot, Lefèvre, Keller-man, Kléber, Masséna, etc. . . . Garda Națională era, de fapt, o armată masonică ; statuile Marianeii (simbol al Republicii Franceze) au fost acope-rite de însemne masonice ; iar judecata „trădătorului Capet” (regele Ludov-ic al XVI-lea) este, în ochii multora, răzbunarea franc-masonilor contra unui urmaș al lui Filip cel Frumos care (ne amintim) cu 400 de ani în urmă distrusese — tot printr-un proces ! — Ordinul Templierilor.

Revoluționarii francezi vor elabora și ei o Declarație a Drepturilor Omului (în 2 variante — 1789 și 1793) și vor aboli complet privilegiile preoților catolici, răfuindu-se sîngeros cu acești vechi și permanenți duș-mani ai Masoneriei.

În mod formal, Marele Orient al Franței își intrerupe activitatea în 1792 și o reia în 1796. Acest fapt a permis unor autori masoni să încerce disculparea și disocierea masonilor față de perioada Terorii. Reamintim că Teroarea a fost declarată în 1792 și a durat pînă la 9 thermidor 1794 (căderea lui Robespierre). Acțiunea a fost condusă de Robespierre, care nu era mason, iar printre victime s-au numărat o serie de masoni celebri (Danton, de pildă). Dar Robespierre nu numai că a fost sprijinit de alți masoni celebri (ca Saint-Just), ci întreaga Teroare pare a fi concepută de Masonerie, devreme ce fratele Duport îi explica încă din 1791 lui La Fayette : „Numai prin mijloacele terorii cineva reușește să se mențină în fruntea unei revoluții și s-o guverneze ; trebuie deci, oricît de greu ne-ar fi tuturor, să ne resemnăm să sacrificăm cîteva persoane importante”.

De aceea, anul 1791 poate fi considerat drept momentul în care Masoneria europeană începe edificarea doctrinei sale politice practice, bazată pe manipularea maselor și aplicarea dură a mijloacelor represive. Această doctrină va fi perfecționată în timpul revoluțiilor și teroriilor comuniste.

Despre forța și influența ocultă a Masoneriei în timpul Revoluției franceze vrem să discutăm prin intermediul a două exemple : bătălia de la Valmy și soarta lui Filip Egalitate.

Valmy este considerată o strălucită izbîndă a trupelor revoluționare franceze contra armatelor prusaco-austriace (la 20 septembrie 1792). Realitatea este că bătălia n-a avut loc. După un intens bombardament de artilerie ce adusese la disperare pe francezi, aliații se retrag inexplica-bil. Explicația ezoterică a acestui important eveniment (care a salvat Republica Franceză) este că ducele de Brunswick, comandantul aliaților, dar și un important mason (a prezidat Congresul Masonic de la Wilhelms-baden), hotărăște să nu cîștige lupta.

Filip Egalitate, Marele Maestru al Marelui Orient al Franței, a crezut, în anul 1793, că Masoneria a devenit suspectă și va fi aspru pri-gonită de Robespierre. Așadar, printr-o scrisoare deschisă, își dă demisia din postul de Mare Maestru. Spada sa este ruptă de către masoni și în același an (1793) Filip Egalitate va fi acuzat de trădare și va fi ghilo-tinat. Söcoteala lui fusese complet greșită.

De altminteri, toțmai din această extraordinară efervescență maso-nică se va ivi un personaj celebru, care va contribui hotărîtor atît la răspîndirea europeană a Franc-Masoneriei franceze, cît și la distrugerea ei morală : generalul Buonaparte, viitorul Napoleon I.

7. UN MARE MASON : NAPOLEON

Trebuie să explicăm acum că există o diferență între Marea Lojă și Marele Orient. Marele Orient (inițial, denumirea zonei de maxim sacru într-o Mare Lojă) e o creație a francezilor, pe care o vor răspîndi în Europa, pe cînd Marile Loji se revendică de la Franc-Masoneria speculativă inițială, de la Marea Lojă din Londra. Pe la 1789, în Franța, Marele Orient cuprîndea 659 de Loji, iar Marea Lojă numai 30. În 1796, odată cu reluarea activității masonice, Marele Orient reușește să-și integreze Marea Lojă a Franței, ambele declarîndu-se singurele moștenitoare autentice ale Marii Loji din Londra. Această legitimitate a permis, apoi, Marele Orient să excomunicе Atelierele rivale, care nu-i recunoscuseră autoritatea.

Totuși, evenimentul nu a neutralizat conflictele masonice. Ritul Scoțian, denumit „Rit Scoțian, Vechi și Acceptat”, reintră în Franța prin anul 1802, adus de fiul unui amiral, de Grasse-Tilly. Acest Rit a fost la început ostil Marelui Orient și și-a creat o Mare Lojă proprie, cunoscînd un succes notabil. La 5 decembrie 1804, după parlamentări cu fratele Pyron, Marele Orient reușește să realizeze un concordat cu Marea Lojă de Rit Scoțian, preluîndu-i prerogativele Marelui Consiliu de grad 32 și Sublimul Consiliu de grad 33 (adică, de fapt, preluîndu-i conducerea). Se obținea, astfel, un Mare Consistoriu General masonic guvernat complet de Marele Orient în Franța. Dar, din fericire pentru Ritul Scoțian, imediat apoi — în urma unor neînțelegeri — șefii Marelui Orient îl radiază pe fratele Pyron și-l declară sperjur. Pentru un mason, radierea echivalază cu condamnarea la moarte: numele său e ars între cele 2 coloane ale lojii, i se trimite o frînghie de mătase (ca să se spînzure singur) și nu e pedepsit numai el, ci toți urmașii săi, pînă la a șaptea generație. Nemulțumit de perspective, fratele Pyron preia inițiativa: la 5 septembrie 1805 reface Ritul Scoțian și declară nul concordatul cu Marele Orient. De atunci, diferența dintre cele două obediențe masonice persistă încă; și e demn de remarcat că Ritul Scoțian se va dovedi mult mai integru decît Marele Orient. De aceea, va fi și mult mai persecutat.

Pentru a înțelege rolul jucat de Franc-Masonerie în epoca lui Napoleon trebuie să știm că, la începutul sec. al XIX-lea, existau puternice organizații masonice create în Olanda, în Germania, în Franța, în Austria și în Italia. Aceste organizații fuseseră înființate de englezi sau scoțieni și unele, mai ales în cazul Franței, dobîndiseră chiar o atitudine rivală față de „părinții” britanici. Cu toate acestea, Masoneria mai avea, încă, un caracter universalist, iar membrii ei visau la realizarea Statelor Unite ale Europei. Însuși modul de apariție a lojilor e grăitor în acest sens: în 1731 englezii îl inițiază în Olanda pe François al III-lea, duce de Lorena. Acesta va deveni împărat al Austriei. Fiii săi, Iosif al II-lea și Leopold al II-lea, vor răspîndi principiile masonice și vor proteja Lojile în Imperiul habsburgic. Însă, înainte de a deveni împărat, ducele Lorenei obținuse conducerea regatului Toscanei (în 1736). Astfel, el a putut implanta solid Franc-Masoneria și în Italia (Milano, Roma, Veneția, Padova, Verona), înfruntîndu-l chiar și pe Papă. Una din fetele lui François al III-lea, numită Carolina, va deveni regină a Neapolelui, și va proteja de asemenea Franc-Masoneria, fiind proclamată protectoare și salvatoare a masonilor din zonă. Iar în Germania (Prusia), însuși regele Frederic al II-lea a fost franc-mason!

Cel care și-a dat în mod deosebit seama de forța Franc-Masoneriei a fost Napoleon. El va manipula Marele Orient francez pentru a-și atinge scopurile, prezentându-se la început ca purtător al universalismului masonic și al idealurilor de libertate, egalitate, fraternitate.

E curios că astăzi autorii masoni (de exemplu Serge Hutin) pretind că Napoleon n-ar fi fost inițiat. Documente certe nu există; cum, însă, Napoleon era militar, iar fiecare regiment francez din epocă poseda o Lojă masonică, e mai mult ca sigur că ofițerul Buonaparte a asistat măcar la reuniunile în ținută albă ale lojei din regimentul său (acestea erau reuniuni de propagandă, deschise și profanilor).

Oricum, când Barras (principalul membru al Directoratului, forma de conducere a Franței după înlăturarea Terorii) îl va numi șeful armatei din Italia (în 1796) generalul Bonaparte pleacă la drum sub culorile Maso-

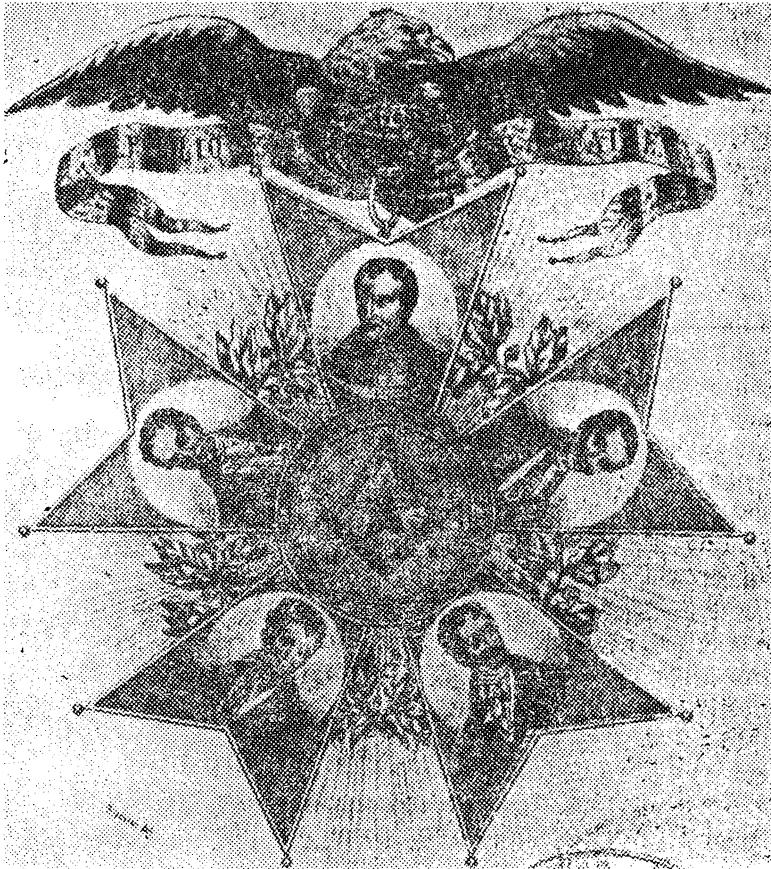

Fig. 7 — Cei 5 frați Bonaparte glorificați de Masonerie (gravură din 1848; cel de sus este Napoleon I).

neriei. Astfel, el va da legiunii lombarde un drapel tricolor (verde, alb, roșu) reprezentând tocmai culorile gradului 33. Congresul de la Reggio-Emilia din 1797, care va proclama Republica Cispadană, adoptă acest tricolor ca steag, iar din 1870 el este steagul național al Italiei.

Idealurile masonice practicate în epocă de generalul Buonaparte explică destul de bine succesul său propagandistic. Franc-masonii întregii Europe îl așteptau ca pe un izbăvitor, ca pe omul menit să realizeze Statele Unite ale Europei. Mai mult încă, adesea adversarii lui își vor acuza ofițerii masoni (mai ales austrieci și prusaci) că boicotează războaiele purtate împotriva lui Napoleon.

După o legendă, Napoleon ar fi fost inițiat în Malta, în iulie 1798. În 1802, când fusese numit Consul pe viață, el acceptă titlul de „Protector al Masoneriei”.

Dar marea sa descoperire constă în rolul impus lojilor masonice militare, ca și Marelui Orient francez. Acestea deveniseră veritabile mijloace de spionaj și de propagandă napoleoniană. Imediat cum trupele franceze invadau o regiune, ele convocau pe toți masonii din împrejurimi, organizau loji, inițiau noi membri. Lojile astfel înființate aveau datoria de a activa pentru Napoleon, ceea ce explică multe succese fulgărătoare ale Consulului.

În 1804, când e încoronat ca împărat, Napoleon stăpinea deja întreaga Masonerie, ai cărei șefi erau aleși dintre oamenii credincioși lui. Atunci, el obligă Marele Orient să-i realizeze cultul personalității (chestiune pe care noi, românii, o cunoaștem bine). Toată lumea trebuia să-l proslăvească pe împărat — iar masonii vegheau la alimentarea acestei proslăviri. În același scop, Napoleon încurajează constituirea de Mari Oriente pe întreg teritoriul european și ordonă reprimarea tuturor lojelor sau societăților secrete care nu acceptau Obediența acestor Mari Oriente. Astfel, de pildă, în Italia, Murat începe persecutarea societății Carbonarilor, iar în Germania sînt interzise toate lojile naționaliste.

Trebuie spus că masonii au resimțit destul de acut atare stare de fapt, deși în sensuri diferite : (1) Marele Orient al Franței, mulțumit de sporirea întinderii și prestigiului său (devenise o societate la modă) acceptă cu zel slujirea împăratului, trădîndu-și fundamental idealurile ; (2) Riturile rivale supraviețuiesc cum pot, în Anglia, Prusia, Italia, Rusia, pregătindu-și însă revanșa. Ele vor obține această revanșă, folosind aceeași cale a trădării.

8. PRIMA PARTE A SECOLULUI AL XIX-LEA

Prin 1812 nimeni nu-și mai făcea nici o iluzie în legătură cu Napoleon. Doar geniul său indiscutabil îl ferea de soarta pe care i-o doreau adversarii. La acea dată, Împăratul era nemulțumit de regele Angliei care îi rezista cu încăpăținare și de țarul Rusiei care nu respecta blocada. Toți trei suveranii erau, de altminteri, masoni, iar cu țarul Alexandru I, Napoleon perfectase chiar un tratat. De aceea, Rusia îl deranja cel mai mult. Așadar, în 1812, el atacă Rusia. A fost ultima oară cînd a beneficiat de sprijinul Masoneriei europene devenită slujnică a sa, cu excepția celei poloneze, care l-a ajutat din entuziasm pur.

Campania din Rusia s-a dovedit, însă, un dezastru. Părăsit de ai săi, în special de masonul Talleyrand, Napoleon e silit în 1814 să plece

pe insula Elba. În același an, papa Pius al VII-lea își va lua revanșa, emițind o nouă bulă împotriva Franc-Masoneriei. Dar nu toți masonii fuseseră bonapartiști-unii au fost chiar persecutați. Numai Marile Oriente create în Europa se dezagregă cu rapiditate, deși se vor reactiva și ele mai târziu. Marele Orient al Franței nu a avut de suferit, nici măcar de pe urma excomunicării papale : el va deveni regalist, adulându-l acum pe Ludovic al XVIII-lea.

Iată însă că în 1815 Napoleon revine spectaculos și reîncepe campania militară în stil propriu. Europa tremură din nou ; la 18 iunie 1815 are loc bătălia de la Waterloo. După cum se știe, Napoleon o va pierde datorită trădării unuia din generalii săi : Grouchy.

Această bătălie are și ea o istorie ezoterică. Byron, Mare Maestru al Marii Loji din Londra, spunea despre Napoleon la Waterloo : „Trădarea a fost unicul său învingător”, iar Lermontov îi judeca astfel pe francezi : „Rasă ușurată, care și-a trădat conducătorul”. Aceștia doi știau despre ce vorbeau. La Waterloo adversarii lui Napoleon, ducele de Wellington și generalul Blücher, au fost francmasoni, din acele Loji persecutate odinioară de Marele Orient. Ideea este că Masoneria ar fi decis trădarea și (deci) înfrângerea împăratului francez, pedepsindu-l astfel pentru că i-a abandonat principiile și i-a denaturat cauza sacră.

Oricum, chiar și după căderea definitivă a lui Napoleon, Marele Orient nu are de suferit urmări prea grave în Franța. Dimpotrivă, Talleyrand și Fouché, menținuți în funcții sub Ludovic al XVIII-lea, protejează această Obediență (erau amândoi masoni). Se dă o circulară a poliției care interzice lojile rivale Marelui Orient. În schimb, în Europa, iau avânt tocmai acele loji rivale Marelui Orient — lojile cu caracter național.

Între 1815 și 1830, foștii regi izgoniți de Napoleon, reluându-și tronul, se poartă deosebit de dur și nu pot uita ajutorul dat de masoni corsicanului. De asemenea, ideile masonice (libertate, egalitate, fraternitate) îi înspăimintă, astfel încît nu tolerează cu bucurie Franc-Masoneria, fiind mai înclinați să dea curs excomunicării papale din 1814. În țările catolice are loc o recrudescență religioasă, ceea ce presupune imediat marginalizarea fraților masoni. Internaționalismul evreiesc (primii evrei au fost admiși în Marele Orient în 1811) deranjează unele stăpîniri — chiar în Franța a fost interzis ritul paramasonic Misraim, fondat de trei evrei. Iar în țările ortodoxe, țarul Alexandru I (fost mason) dă un decret în anul 1822, interzicînd Franc-Masoneria și condamnînd la moarte pe masoni.

În asemenea condiții, idealurile masonice își recapătă energia, asociindu-se cu idealurile patriotice ale Carbonarilor. Meritul acestei revigorări aparține societății secrete italiene a Carbonarilor, odinioară persecutată de Napoleon. Lojile carbonare se numeau Vente, iar țelul lor principal era emanciparea națională a popoarelor europene asuprite. Mișcarea carbonară a dat foarte mulți martiri, precum și pe Mazzini, mistic al patriotismului, cel care a elaborat doctrina revoluțiilor de la 1848. Această mișcare a inspirat „Eteria” grecească, implicit revolta lui Tudor Vladimirescu. Ea a pătruns hotărîtor în Franța, unde a fuzionat — practic — cu Masoneria, fiind condusă de celebrul mason La Fayette (care, ne amintim, a fost inițiat în SUA).

Din noul avînt al idealurilor masonice vor rezulta două noi revoluții (1830 — în Franța și 1848), precum și un imperiu (al lui Napoleon al III-lea, el însuși mason și carbonaro).

Revoluția de la 1830 din Franța, declanșată după promulgarea Ordonanțelor regale ale lui Charles al X-lea, a fost condusă de masonii și carbonarii din Loja „Prietenii adevărului”, care se afla sub șefia lui La Fayette. Prin acțiunea altor doi masoni importanți, Talleyrand și Thiers, ea nu a condus la instaurarea unei republici, ci a unei noi monarhii — monarhia din iulie. Rege a fost ales Ludovic Filip, fiul lui Filip Egalitate — personaj, bineînțeles, favorabil Masoneriei. Dealtminteri, odată reajași la putere, masonii vor promulga unele libertăți, vor dezvolta învățămîntul primar, vor înființa chiar o Lojă numită „Drepturile omului” (1832), dar vor reprima dur — în stil de acum, caracteristic! — orice nemulțumire populară, neezitînd să tragă în mulțimea ieșită pe străzi.

De aceea, revoluția din 1830 nu a împlinit nici pe departe idealul masonic. Era nevoie de o altă mișcare populară.

9. ANUL MASONIC 1848

În istoria europeană, 1848 reprezintă o dată aparte : este anul marilor revoluții masonice, săvîrșite oarecum în pofida Masoneriei ! Ceea ce înseamnă că, în sfîrșit, doctrina libertății, egalității și fraternității triumfă pretutindeni, de la Paris la București, dar tocmai triumful ei total începe să-i cam deranjeze pe unii Frați Masoni.

Pentru a înțelege fenomenul, trebuie să ne amintim că, pe continent, Franc-Masoneria franceză se disociase de cea engleză. Mult mai echilibrați — chiar și în secolul romantismului ! — englezii s-au regrupat moral după șocul revoluției americane și au sfîrșit prin a recupera substanța idealurilor masonice. Marele Maestru al Marii Loji din Londra, lordul și poetul genial Byron, va muri în 1824 la Missolonghi ca luptător pentru independența Greciei. În schimb, Marele Orient francez își continuă politica de subordonare față de autoritate, pînă la dimensiuni penibile. Astfel, în 1836, Marele Orient denunță la poliție lojele rivale, acuzîndu-le că ar complota împotriva statului.

Pe de altă parte, însă, masonii francezi dobîndiseră însemnate privilegii politice și economice, precum și o adevărată experiență în confecționarea revoluțiilor. De asemenea, ei dominau presa și învățaseră bine arta manipulării opiniei publice. Elitele intelectuale se aflau sub influența ocultă a Masoneriei.

Revoluția franceză de la 1848 a fost din nou realizată de Masonerie. Dar, de astă dată, ea e rezultatul unui scenariu executat cu mult cinism.

Pe la sfîrșitul anului 1847 radicalii socialiști, în frunte cu Louis Blanc și Ledru-Rollin, pătrunseseră masiv în loji. Tot atunci, Masoneria era profund nemulțumită de conducerea lui Ludovic-Filip. Ca pretext de revoltă se folosește interzicerea banchetelor publice, iar ca agitatori sînt folosiți tocmai Louis Blanc și Ledru-Rollin. Pe 22 februarie 1848 izbucnesc manifestații de stradă, însă populația nu era atît de pornită încît să determine prăbușirea regimului. Ca atare, în urma unui ordin ocult, soldații care păzeau Ministerul Afacerilor Externe trag fără motiv în popor, ucigînd 50 de oameni. Din acest moment furia populară se dezlăn-

țuie, iar evenimentele se succed cu o rapiditate uimitoare: armata trece de partea mulțimii, Garda Națională așijderi, Ludovic-Filip fuge, în 48 de ore se formează primul guvern revoluționar. Era alcătuit din moderati de la ziarul „Le National” și republicani convinși de la ziarul „La Réforme”. Dar, indiferent de tendințe, dominau personalitățile masonice, printre care trebuie neapărat menționat marele poet Alphonse de Lamartine.

Fig. 8 — Arhetipul masonului revoluționar

Rostul revoluției de la 1848 din Paris a fost acela de a oferi mai multă forță politică și economică masonilor. Pe moment, aceștia și-au atins scopurile, însă nu pentru mult timp: la sfârșitul anului 1848, în urma alegerilor, poporul îl va prefera pe prințul Charles Louis-Napoleon, nepot al fostului Împărat. Deși el însuși revoluționar în tinerețe, mason și carbonaro, prințul avea acum alte gânduri.

Dar explozia de la 1848 din Paris a generat urmări nebănuite. Masonii întregii Europe erau pregătiți și revoluții izbucnesc în toate marile capi-

tales, cu excepția Londrei și a Moscovei. Apar pretutindeni steaguri tricolore, iar deviza Libertate-Egalitate-Fraternitate se generalizează.

În această magnifică efervescență Italia începe să joace un rol special. Aducând în prim-plan idealul redobândirii unității și independenței naționale, italienii reîmprospătează doctrina masonică, oferindu-i un nou prestigiu.

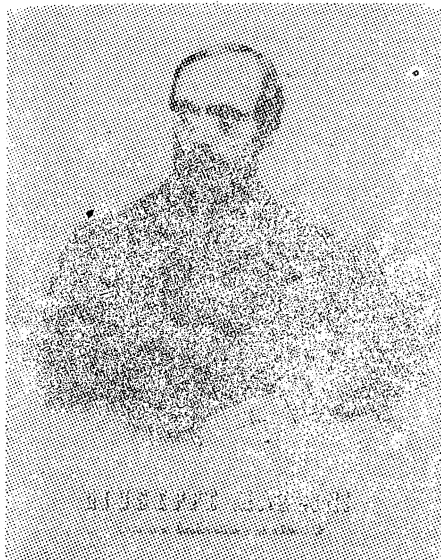

Fig. 9 — Mazzini

Fig. 10 — Garibaldi

Doă personalități joacă acum un rol de prim ordin : Giuseppe Mazzini și Giuseppe Garibaldi. Mazzini credea că poporul reprezintă imaginea lui Isus, iar națiunile sînt investite cu o misiune divină. Fusesse carbonaro în tinerețe ; ulterior, însă, se distanțează și de Carbonarism și de Masonerie, creîndu-și o societate originală numită „Tinăra Italie”. Pe plan teoretic, Mazzini profesa unitatea și independența Italiei, iar pe plan practic — terorismul în scopuri patriotice. Majoritatea proiectelor sale vor eșua, însă doctrina lui inflăcărată va fi adoptată de toți revoluționarii pașoptiști din centrul și estul Europei.

Garibaldi era mason : dar, mai întii de toate, a fost un adevărat revoluționar, dezinteresat, curajos, călit în nenumerate lupte. Cucerit de ideile lui Mazzini, el se va pune la dispoziția lui pînă în 1834 ; dar în 1835 e nevoit să emigreze în America de Sud, ca să evite condamnarea la moarte. Aici, în America de Sud, Garibaldi s-a acoperit de glorie în Brazilia și Uruguay, fiind considerat un soi de erou legendar. Își constituise un corp de oaste propriu care avea ca uniformă cămașa roșie și poncho alb. Garibaldi va reveni în Italia la 1848 pentru a lua parte efectiv la luptele revoluționare.

De fapt, 1848 a început în Italia : aici, la 12 ianuarie, izbucnește revoluția în Palermo. Celelalte provincii și stătuțele italiene sînt cuprinse, apoi, rînd pe rînd, de revolte. Activitatea favorabilă a contelui Cavour (Prim-ministru al Piemontului) ca și noua orientare a Papei Pius al IX-lea înlesnesc difuzarea ideilor masonice și carbonare, mai ales minunatul ideal al unității țării. Italienii nu luptau numai pentru Libertate-Egali-

tate-Fraternitate, ci și pentru Independență și Unire. De aceea, mișcarea lor a fost mai complexă și mai nobilă — ea depășește cadrul Masoneriei, cu toate că e facilitată de existența numeroaselor societăți masonice sau paramasonice.

Despre rolul Franc-Masoneriei în revoluțiile italiene este grăitor faptul că principalul centru lovit a fost Vaticanul. Ura masonilor față de catolici transpare iarăși : deși Papa Pius al IX-lea era un pontif aproape liberal, el este nevoit să fugă, iar Roma cade în mâna revoluționarilor. Aceștia îi oferă lui Garibaldi comanda supremă. În 1849 Papa va fi ajutat de francezi, împotriva revoluționarilor italieni. Intervenția franceză a produs uluire, căci Republica marilor revoluții își încălca grosolan principiile. Aceste principii, însă, nu mai existau decât pe hîrtie — deveniți oameni de afaceri, masonii francezi aveau alte interese.

10. ÎNTRE INSTITUȚIONALIZARE ȘI IDEAL

După 1848 pare dificil de vorbit despre Franc-Masonerie. În sinul ei coexistă cele mai diverse tendințe : de la internaționalismul proletar pînă la conservatorismul marilor oameni de afaceri. De asemenea, state cu vechi tradiții masonice, precum Franța, obosesc în continuare, urmîndu-și linia supunerii desăvîrșite față de interesele politice ale autorității oficiale, pe cînd națiunile în eferescență (italienii, românii, polonezii) descoperă și practică din plin valoarea originară a principiilor Masoneriei. O mențiune aparte merită S.U.A., care vor continua să aplice consecvent clauzele democrației masonice. Aceasta se va impune hotărîtor în urma războiului de secesiune (1861—1865), purtat în numele vechilor idealuri de libertate, egalitate și fraternitate. Victoria abolitionismului a însemnat implantarea definitivă a democrației masonice pe întreg teritoriul S.U.A. Asasinarea masonului Abraham Lincoln, în 1865, a produs durere în întreaga lume și toate lojile vor institui doliul (chiar și cele franceze).

Între timp însă, Marele Orient francez se aservea complet prințului Ludovic-Napoleon, ales la sfîrșitul anului 1848 ca Președinte al Republicii Franceze. După lovitura de stat din 1851, acest Napoleon se va proclama împărat, cu numele Napoleon al III-lea. Era un abil politician și un general remarcabil (dar nu genial). La început, în 1849, el își asigură sprijinul catolicilor, ajutîndu-l pe Papă împotriva revoluționarilor italieni. După 1851 el va juca și cartea masonică, sprijinind războiul de independență al Italiei contra Austriei (astfel capătă regiunea Savoia) ca și unirea Principatelor române (urmărind slăbirea influenței rusești). În mâna lui Napoleon al III-lea, Marele Orient era un soi de plastilină : în 1862 el îi impune alegerea ca Mare Maestru a mareșalului Magnan, care nici măcar nu fusese mason (mareșalul e inițiat în grabă — culmea este că acesta va sprijini efectiv Masoneria, încercînd să-i obțină o oarecare autonomie !). Pe plan extern, însă, Marele Orient pătrunde iarăși în Europa — de data asta definitiv. El va face o concurență acerbă Obediențelor rivale și va supra-viețui relativ ușor, deoarece a știut să se plieze tuturor regimurilor politice.

Monopolul lui Napoleon al III-lea asupra Franc-Masoneriei din Franța și din noile națiuni europene a fost însă tulburat de conflictul său grav cu Lojile anglo-americe, rezultat în urma războiului din Mexic. Intervenția franceză în Mexic (inițial sprijinită de Spania și Anglia) avea ca scop clădirea unui imperiu în coasta Statelor Unite. Ca împărat a fost ales arhiducele austriac Maximilian (domnește între 1864—1867). Dar dușmanul lui Maximilian și al francezilor era franc-masonul Benito Juarez Garcia. Întreaga Masonerie americană îl va sprijini pe Juarez care, astfel, obține victoria în 1867 și îl execută pe Maximilian. Profund lezată de gestul lui Napoleon al III-lea, Masoneria anglo-americană nu-l va ierta. Trei ani mai târziu, în 1870, împăratul francez e învins fără drept de apel de prusaci și e nevoit să abdice. Înfringerea se datorează mai ales incompetenței generalului francez Mac-Mahon; ca toate cazurile flagrante de incompetență, și aceasta pare dubioasă. De altminteri, Mac-Mahon va progresa din punct de vedere politic, devenind al doilea președinte al celei de-a treia republici franceze.

Anul 1870 reprezintă o dată specială în istoria Franc-Masoneriei. Înainte de-a o aborda, este însă recomandabil să zăbovim puțin asupra evenimentelor din Italia, un fel de port-drapel al tinerelor națiuni europene ce aspirau către libertate.

După înfringerea Romei de către francezi și reîntoarcerea Papei, Garibaldi se exilează iarăși în America—dar, de astă dată, în S.U.A. Revine în 1854, sub protecție piemonteză. În paralel, contele Cavour pregătea cu grijă ascensiunea militară și politică a Piemontului. Regele acestui stat italian, Victor Emanuel, ajunge — printr-o abilită propagandă — reprezentantul oficial și legitim al speranțelor de unitate națională.

Războiul de eliberare a Italiei (contra Austriei) a început practic în 1859. Alături de garibaldienu și de piemontezii luptau și trupele franceze, sub comanda lui Napoleon al III-lea. În urma bătăliei de la Solferino (24 iunie 1859) austriecii sint înfrinți, dar Napoleon al III-lea se decide să încheie pacea. Se formează o Confederație italiană pusă sub președinția onorifică a Papei. Italienii nu acceptă ideea : ei se revoltă și cer unirea cu Piemontul. Simultan, Garibaldi debarcă în Sicilia și începe celebra „Expediție a celor o mie” (numită așa deoarece se zicea că Garibaldi avea o mie de soldați— de fapt, inițial, el comanda 1 200 de voluntari). Sub drapelul lui Garibaldi se înrolează germani, unguri, francezi, ruși, englezi, creîndu-se o adevărată armată internațională. În 1860 Neapole este cucerit, și tot atunci, după victoria de la Capua, generalul italian anexează Sicilia și Neapole la Piemont. Cu aceasta, la 14 martie 1861, Victor-Emanuel va fi proclamat rege al Italiei. Unitatea definitivă e obținută în 1870, cînd francezii abandonează Roma și protecția statului papal.

Unificarea Italiei și epopeea lui Garibaldi au călit generația revoluționarilor masoni europeni.

În paralel, radicalii socialiști, acumulînd suficientă experiență masonică și sub impactul lucrărilor lui Marx, Engels sau al teoriilor lui Bakunin, hotărâsc punerea în practică a ideii revoluției universale și întemeiază, în 1864, Asociația Internațională a Muncitorilor, cunoscută sub numele de Internaționala I. Cel puțin doi din fondatorii Internațio-

nalei, Karl Marx și Jules Simon, erau francmasoni, iar discuțiile preliminare (în 1862) s-au ținut la Londra, în Freemasons' Hall (Sala Franc-masonilor) — sediul Marii Loji Unite a Angliei.

Internaționalismul proletar (sub forma socialismului) a dat un nou avânt ideilor masonice. În interiorul Franc-Masoneriei se conturează două curente opuse: cel socialist și cel conservator-liberal. Conflictul dintre ele va „exploda” în anul 1870 când — după căderea lui Napoleon al III-lea — masonii vor prelua din nou conducerea politică franceză (din guvernul celor 11, șapte erau franc-masoni: Gambetta, Rochefort, Crémieux, Pagès, Favre, Simon și Ferry). Acest conflict e cunoscut sub numele de Comuna din Paris (proclamată la 18 martie 1871). După cum se știe, victoria finală a aparținut masonilor conservatori, conduși politic de Adolphe Thiers.

Dar această victorie are un efect important: comuniștii se vor separa formal de Masonerie, creîndu-și organizații proprii, paramasonice. Ei preiau celebra deviză Libertate — Egalitate — Fraternitate, preiau principiul universalismului (internaționalismul proletar), precum și diverse simboluri masonice (va deveni celebră steaua în cinci colțuri care radiază). În toate documentele comuniste se menționează anul 1870 ca anul în care Franc-Masoneria s-a transformat în societate reacționară.

Masonii, însă, aveau alte treburi, oscilînd între democratizare și dezbateri furtunoase asupra amănuntelor privind ritualul. În 1875, în Franța, ei obțin recunoașterea Republicii ca formă de guvernămînt (deputații erau 50% republicani, 50% monarhiști, dar un monarhist, Mallevergne, suferea de prostată și a fost nevoit să abandoneze votarea pentru a merge urgent la toaletă! — republicanii au învins, astfel, cu 1 vot). Tot atunci, ei deschid larg porțile lojilor pentru muncitori. Cîțiva ani mai tîrziu, apar primele loji oficiale mixte (unde sînt admise și femeile). Dar este și perioada celebrelor mîrți puse pe seama Masoneriei — mai ales moartea lui Gambetta, în 1889, a făcut destulă vîlvă (masonii susțin că a fost o criză renală; adversarii lor declară că a fost o criză provocată de gloanțe). Prin 1890 izbucnește un alt conflict în interiorul Masoneriei, între Lojile simbolice (care conțineau primele 3 grade masonice, în spiritul Masoneriei tradiționale) și Lojile de Grad Superior. Acest conflict a dus la crearea unei Mari Loji simbolice în 1895 în Franța.

La sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea, unul din evenimentele cele mai importante pentru Masonerie este celebra afacere Dreyfus. Căpitanul francez Dreyfus a fost acuzat de spionaj și condamnat fără probe suficiente. După o acerbă campanie de presă, după dezvăluirea mai multor falsuri și în pofida relei voințe evidente a Statului-Major francez, s-a dovedit că nu Dreyfus, ci comandantul Esterhazy era vinovat (se pare, însă, că Esterhazy a fost un agent dublu, implantat special de francezi). Dreyfus va fi reabilitat în 1905.

Întreaga problemă a afacerii Dreyfus a derivat din faptul că acesta era evreu. Masonii l-au sprijinit cu ferveoare și au fost acuzați că „s-au

vindut evreilor". De atunci se impune termenul de „iudeo-masonerie”. Este, desigur, un termen excesiv — dar nu total injust: evreii vor ști să utilizeze avantajele Masoneriei pentru a-și desfășura, la adăpost, propria activitate.

11. DATE SUPLIMENTARE PRIVIND DIFUZIUNEA MASONERIEI ÎN LUME

SPANIA ȘI PORTUGALIA

În 1726, Marea Lojă a Angliei fondează o lojă în Gibraltar, iar în 1727 fondează loja din Madrid. Aceasta se va declara independentă și va iniția noi loji la Cadiz, Barcelona și Valladolid, răspîndind societatea pe întreg teritoriul Spaniei. Dar, în urma excomunicării papale din 1737, regele Filip al V-lea îi condamnă pe francmasoni la moarte prin tortură sau (în cazuri fericite) la galere pe viață. Pedro Torrubia, Marele Inchi-zător al Spaniei, devine mason în 1751 și trădează toată societatea secretă, arestînd membrii din 97 de loje, care au fost torturați și uciși. Franc-Masoneria spaniolă va renaște sub Napoleon, însă va fi din nou aspru persecu-tată după 1814.

În Portugalia primele loji au fost fondate de francezi, în jurul anului 1731. Englezii fondează și ei o lojă la Lisabona, în 1735. După 1737, Inchi-ziția intervine și aici, dar Franc-Masoneria reușește să supraviețuiască, învâluindu-se în cel mai strict secret.

RUSIA

La început, în 1731, cîțiva masoni ruși s-au făcut cunoseuți pro- testînd împotriva despotismului țarilor (de fapt, împotriva țarinei Ana). Țarina nici măcar n-a catadicsit să-i pedepsească. În 1740 se fondează o lojă de obediență engleză la Sf. Petersburg (Leningrad), iar în 1763 se deschide la Moscova loja „Clio”. Ecaterina a II-a a încurajat Franc-Masoneria rusească, iar țarul Alexandru I a fost el însuși inițiat. Totuși, în 1822, tocmai acest țar va interzice Masoneria, sub amenințarea pedep- sei cu moartea.

ELVEȚIA

Prima lojă elvețiană a fost deschisă de englezi la Geneva, în 1737 (de aici se trage rolul privilegiat al Genevei în istoria Societății Națiunilor și a ONU). În 1739 se creează la Lausanne loja „Uniunea perfectă a stu-đi- nilor”. În 1765 apare la Basel loja „Libertatea” care va deveni Lojă- Mamă și, sub numele de „Directoratul germano-helvetic”, îl va alege pe

Lavater ca Mare Maestru. Din 1844 toate Marile Loji din cantoane s-au unit și au format Marea Lojă „Alpina”, care va dobîndi un prestigiu deosebit în Adunarea Masonică Internațională.

SUEDIA

În 1731 apare prima lojă la Stockholm, dar în 1736 regele Frederic I interzice Franc-Masoneria. Nu prea eficace: în 1748 existau deja mai multe loji care constituie, în 1754, Marea Lojă a Suediei, inițial sub obediința Marii Loji a Scoției. De altminteri, la doi ani după ce interzisese Masoneria, însuși regele Frederic I devenise Mare Maestru.

POLONIA

În 1739 regele Frederic Augustus al III-lea interzice cu severitate Franc-Masoneria; dar ea va fi restaurată de regele Stanislas Augustus, sub auspiciile Marelui Orient al Franței. Ca urmare, în 1784 se formează Marele Orient al Poloniei, cu sediul în Varșovia.

OLANDA

Olanda își va lega mereu numele de inițierea lui Francisc (François al III-lea, duce de Lorena, devenit împăratul Francisc I al Germaniei). Acesta, plus fiii și fiicele sale, au încurajat Masoneria în Italia și în toate provinciile imperiului habsburgic. Inițierea lui s-a produs în 1731, într-o lojă olandeză creată special în acest scop de englezi. Prima lojă permanentă în Olanda apare la Haga în 1734 și devine în 1739 Lojă-Mamă. În 1756 se fondează la Haga Marele Orient de Olanda.

GERMANIA

În Germania, Franc-Masoneria a avut o existență relativ lină pînă în deceniul 4 al sec. XX. Prin 1737, la Hamburg, se fondează o lojă masonică, iar la 14 august 1738 este inițiat regele Frederic cel Mare, fapt esențial, care permite deplina înflorire a masonilor. Dăm doar cîteva date: în 1740 apare la Berlin Marea Lojă Națională „Trei Globuri”; în 1741 se deschid noi loji în Breslau, Baireuth și Leipzig; în 1770 se constituie Marea Lojă Națională a Germaniei; în 1788 se deschide o Mare Lojă la Frankfurt pe Main; în 1811 se constituie la Dresda Marea Lojă de Saxonia, etc. . . .

Fig. 11 — Carte antimasonică

FRANC-MASONERIA ÎN ALTE ȚĂRI

În Turcia, Masoneria s-a răspândit în marile orașe, unde existau mulți străini (în special occidentali: negustori, marinari, reprezentanți politici sau comerciali, emigranți). A adus cu ea ideile civilizației europene în imperiul otoman — idei folosite apoi din plin de mișcarea „junilor turci” care va pune bazele statului turc modern.

În Asia, Masoneria a pătruns mai ales prin intermediul Indiei, unde englezii au fondat o mulțime de loji în timpul stăpînirii lor.

În Australia și Oceania, Masoneria a fost adusă de către englezi și olandezi.

În Africa, lojile au pătruns prin olandezii și englezii din Africa de Sud, prin englezi în Egipt și prin francezi în Algeria, Tunisia, Madagascar.

În America (exceptînd SUA) s-au fondat loji în Canada (1745) și în toate statele latino-americane după eliberarea lor de sub ocupația spaniolă și portugheză. Caracteristica lojilor latino-americane este de a fi, mai degrabă, organizații secrete ale diverselor partide sau mișcări politice și de a lupta adesea sîngeros între ele. E demn de remarcat că împăratul Braziliei, Dom Pedro al II-lea, a fost încoronat de masoni, ales Mare Maestru, iar apoi detronat tot de ei.

12. ATENTATUL MASONIC DE LA SARAJEVO

Începutul sec. XX va fi extrem de agitat în mediile subterane, mai ales prin puternica redesteptare a sentimentului național evreiesc. După „afacerea Dreyfus” din Franța și primul șir de pogromuri din Rusia țaristă (demarat în 1881 la Elisavetograd), diaspora evreiească își pune serios problema creării unui stat propriu în Palestina. Aceasta e tema celebrei lucrări „Judensstaat” de Theodor Herzl, evreu vienez care a întemeiat sionismul.

Mișcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internațional evreiesc ținut la Basel în 1897. Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai Brith (Fiii Alianței) cu sediul în SUA. Însuși Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care — pînă la 1897 — încurajase în special marea finanță, socialismul și sindicalismul. Fiind bazat pe o rețea de tip franc-masonic, sionismul a beneficiat de o solidă experiență în societăți secrete, ca și de sprijinul Franc-Masoneriei Universale. Organizații evreiești naționaliste de tip „Hoveve Sion” (Adoratorii Sionului) împinzese Europa.

Acutizarea naționalismului iudaic are, însă, și un revers: antisemitismul începe să capete proporții, în primul rînd în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: „*Protocoalele Înțelepților din Sion*”. Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la Basel în 1897 pentru ca evreii să poată stăpîni lumea. Multă cerneală a curs de atunci încoace pentru a demonstra fie falsitatea, fie autenticitatea acestor „protocoale”. De pildă, în 1921 s-a demonstrat că o parte din lucrare este copiată dintr-un pamflet al lui Maurice Joly contra lui Napoleon al III-lea, intitulat „Dialog în Infern între Machia-

vel și Montesquieu". La fel, s-au descoperit precepte formulate de Weisshaupt (pentru membrii ordinului paramasonic „Iluminații”), sau idei ale lui Bakunin ori Lenin. Tulburător rămâne însă faptul că această carte prezice mari evenimente viitoare: primul război mondial, bolșevizarea Rusiei, crearea Societății (Ligii) Națiunilor, pe care le pune pe seamă evreilor și a Franc-Masoneriei. Atunci când respectivele evenimente au avut, într-adevăr, loc, s-a văzut cu stupeoare că principalii actanți erau fie franc-masonii, fie evreii !

O puternică sursă a antisemitismului în epocă o constituie, de asemenea, teama imperiilor europene (Austro-Ungaria și Rusia) față de socialismul radical și de comunism. De la Karl Marx încoace mulți lideri și activiști comuniști și radical-socialiști erau evrei franc-masoni. Pe atunci, lupta împotriva comunismului echivala cu atitudinea antisemită sau — invers vorbind — o atitudine filosemită denota convingeri politice de stînga. Iată, de exemplu, cum descrie A. S. Rappaport situația din Rusia țaristă : „Nu exista nici o organizație politică în acest vast imperiu care să nu fi fost influențată de evrei sau condusă de ei. Partidul social-democratic, partidele socialist-revoluționare, partidul socialist polonez, toate aveau evrei drept conducători. Deci Plehve avea dreptate să spună că în Rusia lupta pentru emanciparea politică și chestiunea evreiască sînt, în mod practic, identice”.

Cum au trecut evreii de la starea rabinică la starea revoluționară ? Marele scriitor Isaac Bashevis-Singer descrie impresionantul proces al sfîșierii familiei iudaice tradiționale: tatăl, adînc pătruns de preceptele Mișnei și Ghemarei, nu-și mai pricepe și își reneagă fiul, adînc pătruns de preceptele anarhiste și marxiste. În practică, însă, procesul acesta n-a fost atît de spectaculos: el se explică imediat prin Franc-Masonerie. Aici, în Masonerie, evreii s-au simțit ca acasă: miturile fundamentale ale lojilor erau ebraice, parolele și cuvintele sacre așijderei. Așadar, ei vor pune stăpînire pe latura revoluționară a Franc-Masoneriei, ceea ce explică momentele de stranie colaborare dintre comuniștii bolșevici pe de o parte și marea finanță americană (evreiască și masonică) sau liderii politicii occidentale (masoni, citeodată evrei) pe de altă parte.

Dincolo de Masoneria revoluționară (pe care o puteam numi iudeo-masonerie), exista, la începutul sec. XX, o extrem de solidă Masonerie „instituționalizată”, adică stăpînire pe instituțiile oficiale în țările cu democrație parlamentară. În SUA franc-masonii controlau tot (emblemă lor e și pe bancnote de 1 \$) ; în Anglia regele și primul-ministru erau, în genere, masoni ; în Franța, în 1902, toți miniștrii erau masoni (în frunte cu Emile Combes, președintele Consiliului). Această Masonerie „hiper-oficială” obține cîteva victorii notabile: laicizarea învățămîntului și separarea bisericii de stat. E, totuși, demn de remarcat că nu întotdeauna folosea metode cinștite, ca în celebrul „scandal al fișelor”, din Franța anului 1904. Atunci s-a descoperit că Masoneria întocmea fișe personale tuturor adversarilor, obținute prin delațiune, urmărire și alte metode asemănătoare. Principalul acuzator a fost deputatul naționalist Syveton. El va fi asasinat în 1905 de un anume François Maurice zis Lulu, care mărturișește pe patul de moarte, în 1934, că asasinatul a fost dictat de lojile franceze.

Depășind atare „accidente”, Franc-Masoneria Universală își continuă netulburată opera sa republicană și revoluționară. Pînă în anul 1914 figura principală a fost Marele Maestru portughez Magalhaes Lima. Acesta organizează în 1907 uciderea regelui Carlos și a fiului său mai mare.

Apoi, la 5 octombrie 1910, se declanșează revoluția democratică portugheză, care îl va înlătura pe regele Manoel și va instaura republica. Cum spune G. Grainha : „toți șefii importanți ai revoluției politice din 5 octombrie 1910 erau franc-masoni”.

Nu numai aici, însă. Mișcarea și revoluția „junilor turci” din anul 1905, care-l vor răsturna pe sultan, a fost bazată pe Franc-Masonerie ; iar în China, celebrul Sun-Iat-Sen, conducătorul revoluției din 1911 și întemeietorul partidului Ciun Hua Gomindan, era „omul” societății secrete Hong — o societate de tip clar paramasonic !

Poate că tabloul acesta îl uimește pe cititor. Dar, în epocă, forța și experiența Masoneriei Universale erau realmente formidabile ! În anul 1914 lojele își vor demonstra pe deplin capacitățile imaginind, efectuind și conducind un eveniment planetar major : primul război mondial.

Toată lumea știe că primul război mondial a început datorită asasinării arhiducelui Franz Ferdinand (și a soției sale) la Sarajevo, în 28 iunie 1914. O parte cunosc probabil și amănunte legate de eveniment, pus pe seama naționaliștilor sârbi. Foarte puțini știu, însă, cine au fost — în realitate — acești „sârbi naționaliști”.

Arhiducele Franz Ferdinand fusese condamnat la moarte încă din 1912, de către tribunalul secret al Masoneriei. Execuția sentinței a fost repartizată societății secrete sârbești „Mina Neagră” (în sîrbă, numele este, însă : „Narodna Odbrana” — Unire sau Moarte), condusă de faimosul ofițer naționalist Dragutin Dimitrievici, poreclit colonelul Apis. Deși organizație naționalistă, „Mina Neagră” era o excrescență pur masonică : toți membrii ei semnificativi au fost franc-masoni, iar întrunirile se țineau în același local cu al Lojii din Belgrad. Scopul declarat al atentatului era declanșarea războiului european, care să aducă în conflict Rusia cu Austro-Ungaria (Rusia oferise garanții Serbiei în caz de agresiune). Planul a fost elaborat de colonelul Apis într-o modestă cameră de hotel din Toulouse și s-a desfășurat exact după previziuni, constituind astăzi modelul tipic al atentatului politic masonic. Deși arhiducele scăpase ca prin minune de o primă agresiune, nu s-au luat nici un fel de măsuri de protecție, iar mașinile au plecat de la recepția oferită de notabilități (la hotelul orașului) în aceeași ordine ca la sosire (ușurînd astfel sarcina ucigașilor). Implicați direct în organizarea atentatului au fost : dr. Casimirovici, franc-mason, care furnizează banii ; maiorul Tankosici, franc-mason, care procură armele ; Siganovici, franc-mason, care dă personal bombele și revolvele atentatorilor ; și atentatorii înșiși : Grabeci, Cabrinovici (franc-mason, el va arunca bomba), tînărul Gavriilo Princip (el va da lovitura de grație, după unele mărturii acest patriot sîrb a fost evreu). Ultimii trei aveau pastile de cianură pe care le-au înghițit, dar — substanța fiind greșit calculată — n-au murit, astfel fiind anchetați și aflîndu-se despre „Narodna Odbrana” și amestecul Franc-Masoneriei.

Pentru omul obișnuit se pune imediat întrebarea : de ce a urmărit Masoneria Universală declanșarea primului război mondial ? Răspunsul e simplu : hotărîse începerea propriului ei război sfînt (războiul democrațiilor contra imperiilor autoritare) și era suficient de puternică pentru a-l duce la capăt. Direct vizate sînt Austro-Ungaria și Rusia ; iar primul pas fusese făcut : după ce Serbia refuză ultimatumul, Rusia va intra în război tocmai împotriva Austro-Ungariei.

13. RĂZBOIUL SFÎNT AL FRANC-MASONERIEI UNIVERSALE

Termenul de „război sfânt” e folosit, în genere, în legătură cu religiile aflate în stare agresivă : creștinismul în vremea cruciadelor sau islamul de la proclamare pînă azi. Totuși, el apare în declarațiile franc-masonice privind primul război mondial și vom cita acum afirmațiile Fratelui André Lebey, făcute în anul 1917 : „Toată lumea simte că o pace care n-ar fi decît un instrument diplomatic ar rămîne incompletă și că ea trebuie să fie o primă edificare a Societății Națiunilor. Ar fi o adevărată nebulie dacă n-am folosi ocazia unică, ce ni se oferă, pentru a reconstrui lumea mai rezonabil . . . Dacă există un război sfânt, atunci acesta este, și trebuie s-o spunem fără încetare”.

S-o spunem, așadar. Declanșat în urma atentatului masonic de la Sarajevo, primul război mondial urmărea, într-adevăr, reconstruirea lumii și înființarea Ligii Națiunilor. Reconstruirea lumii presupunea un ideal foarte nobil : distrugerea imperiilor europene autoritare și înlocuirea lor prin state democratice, aflate sub influență masonică. Trebuiau să cadă : kaiserul german, împăratul habsburg și țarul rus. Se vor naște noi state îndatorate activității masonice : Iugoslavia (ca efect al idealurilor „Narodna Odbrana”) și Cehoslovacia (ca efect al acțiunii masonilor Masaryk și Benes, împreună cu „Liga Jan Hus a franc-masonilor slavi”). Singura dificultate a fost faptul că Rusia lupta de partea Antantei — dar, în privința ei, se vor adopta alte strategii.

Principalele figuri ale Antantei au fost franc-masonii David Lloyd-George (prim-ministru britanic din 1916), Thomas Woodrow Wilson (președintele SUA pe toată durata conflagrației), mareșalul Joseph Joffre (comandant suprem al armatei franceze între 1915—1916), Georges Clemenceau (prim-ministru francez din 1917). Dintre ei, rolul teoretic esențial îi va reveni președintelui Wilson, care elaborează celebra declarație în 14 puncte (ultimul cerînd constituirea Ligii Națiunilor) prin care proclama dreptul popoarelor de a dispune de ele însele — deci, implicit, moartea imperiilor multinaționale. De altminteri, tocmai Th. W. Wilson va primi în anul 1919 premiul Nobel pentru pace, ca recunoaștere a majorei sale contribuții din vremea războiului.

Acestora trebuie să le adăugăm activitatea ciudată a organizațiilor evreiești mondiale. Evreii au fost cert de partea Franc-Masoneriei ; dar au sprijinit activ ambele sale ramuri : atît cea „conservator-liberală”, partizană a războiului ; cît și cea „revoluționară”, care adoptă o atitudine defetistă, mai favorabilă Germaniei. „Revoluționarii” — numiți de unii „franc-masonii roșii ai Marelui Orient” — se întilnesc în anul 1915 la Kienthal, în Suedia, unde elaborează strategia defetistă : condamnarea și boicotarea războiului, ca luptă imperialistă ; refuzul recrutării ; pregătirea revoluției muncitorești. Masoneria fiind interzisă în Austria și Rusia, strategia defetistă a dat rezultate bune mai ales în Franța — ceea ce explică de ce spionii germani, gen Bolo Pașa, o vor sprijini din toate puterile.

De altminteri, între ramura „conservator-liberală” și cea „revoluționară” (socialistă și comunistă) ale Franc-Masoneriei existau disensiuni grave datînd din vremea Comunei din Paris. Acestea vor exploda în anul 1917 în Franța, prin așa-zisa „afacere Malvy”. Malvy, ministrul de interne francez (franc-mason și el), a fost arestat împreună cu întreaga

grupare defetistă pe care o proteja (marea majoritate franc-masoni, strinși în jurul ziarelor „Bonnet Rouge”, „Les Nations”, „Autour de l'Ecole” și „La Tranchée républicaine”). S-au dovedit acțiunile trădătoare ale acestei organizații, iar fostul ministru Malvy a suferit condamnarea la moarte. O parte din ceilalți inculpați va fi salvată după 1923, prin intervenția directă a lojilor franceze.

De altfel, 1917 rămâne o dată esențială. Acum are loc Congresul Internațional Franc-Masonic de la Paris, cu ocazia aniversării a 200 de ani de la deschiderea Marii Loje din Londra. Pentru prima dată, Masoneria Universală își arogă public responsabilitatea războiului și decide continuarea luptei pînă la înlăturarea lui Wilhelm al II-lea și a lui Carol I (împăratul habsburg). Țarul Rusiei fusese deja răsturnat...

Obiectivul acesta va fi urmărit cu o tenacitate extraordinară și e demn de remarcat că masonii victorioși nu au avut alte pretenții — s-a spus despre pacea de la Versailles că e mai favorabilă învinșilor decît învingătorilor. Paterile Antantei n-au discutat armistițiul cu Austro-Ungaria și Germania decît după abdicarea lui Carol I și fuga lui Wilhelm al II-lea, cu toate că li se propuseseră condiții avantajoase încă dinainte. În ce-i privește pe americani, situația este de-a dreptul ciudată: intrat grabnic în război în 1917 (ca să suplinească dezagregarea armatei rusești), președintele Wilson n-a avut absolut nici o pretenție în afara izgonirii monarhilor și dezmembrării imperiului habsburgic. De aceea poporul american va păstra un viu resentiment, față de conflictele europene și — mai tirziu — președintele Roosevelt a trebuit să „aștepte” catastrofa de la Pearl Harbour pentru a convinge Congresul să accepte o nouă angajare militară pe vechiul continent.

Paralel cu desfășurarea ostilităților militare, ramura „revoluționară” a Franc-Masoneriei nu a stat cu mîinile în sin. Evenimentele o vor canaliza mai întii spre Rusia, unde exista un consens general masonic privind înlăturarea țarului.

Prima revoluție rusească din 1917 începe în februarie (mărtie) și e sprijinită activ de G. Buchanan, ambasadorul Angliei. Ea proclamă Republica, în fruntea căreia va ajunge în iulie avocatul A. F. Kerenski (evreu, după R. Lambelin). Între timp, însă, lojele defetiste europene se decidese să-l sprijine pe Vladimir Iliei Ulianov, zis Lenin, iar puternicul Ordin B'nai Brith, în frunte cu marele bancher Jacob Schiff, optase pentru Leiba Braunstein, zis Leon Troțki. Lenin nu avea sprijinul financiar al lui Troțki, de aceea hotărâște să se adreseze kaiserului german (!), prin intermediul evreului Fürstenberg, zis Ganetki (se dădea drept polonez). Germanii îl vor trece pe Lenin, într-un vagon sigilat, pînă în Finlanda — obținînd promisiunea sa că va scoate Rusia din război (așa s-a și întîmplat, prin tratatul de la Brest-Litovsk). Lenin va intra în Petrograd în aprilie 1917; Troțki și Stalin vin și ei acolo în mai. În iulie izbucnește prima tentativă bolșevică de insurecție, reprimată însă, cu ajutorul cazacilor. Troțki (neanuțat la timp) este arestat; iar Lenin fuge iarăși.

Dar, în urma înfringerii dezastruoase de la Tarnopol, generalul Kornilov se revoltă împotriva lui Kerenski și începe marșul spre Petrograd. Speriat, Kerenski cere ajutorul bolșevicilor, îl obține, iar Kornilov e înfrînt. Cu aceasta, soarta Rusiei fusese pecetluită: în 25 octombrie (7 noiembrie) 1917 bolșevicii declanșează insurecția finală, răsturnînd guvernul provizoriu și pe A. F. Kerenski (care e lăsat să fugă în Franța).

S-a spus adesea că în Rusia n-au avut loc două revoluții, ci una singură, urmărind eliminarea succesivă a : (1) dinastiei; (2) forței militare;

(3) aristocrației latifundiare ; (4) burgheziei ; (5) micii proprietăți rurale. De fapt, a fost vorba despre două mișcări, conduse de cele două ramuri franc-masonice : prima (prințul Lvov, Milukov, Kerenski) cu binecuvîntarea Masoneriei „conservator-liberale” ; a doua (Lenin, Troțki, Stalin) cu binecuvîntarea Masoneriei „revoluționare”. Același scenariu îl întîlnim și cu prilejul revoluției germane din 28 octombrie 1918 (mișcarea spartachistă : Kurt Eisner, Karl Liebknecht și Rosa Luxemburg — susținuți de iudeo-masonerie), cit, mai ales, cu prilejul evenimentelor din Ungaria (în urma revoluției din octombrie 1918 rezultă guvernul masonic al contelei M. Karolyi ; urmează revoluția bolșevică din 1919, condusă de iudeo-masonul Bela Cohen, zis Kuhn). Datorită proceselor care au urmat în Ungaria după căderea lui Bela Kuhn s-a putut demonstra legătura Franc-Masoneriei cu *ambetele* revoluției — ceea ce nu trebuie să ne mire, cunoscîndu-se existența celor două ramuri ale Masoneriei politice.

Conferința de pace de la Paris (1919—1920) trebuia să certifice victoria totală a idealurilor masonice în Europa : pretutindeni guverne democratice, pretutindeni state și popoare libere. Ca o încoronare măreață a eforturilor Franc-Masoneriei, la 10 ianuarie 1920 se înființează Societatea (Liga) Națiunilor, un prim pas către Marele Guvern Mondial atît de visat de masoni.

Dar, în euforia generală, bolșevicii pregăteau cu totul altceva. Guvern mondial, desigur, visau și ei, însă un guvern mondial comunist. Franc-Masoneria „conservator-liberală” le apărea în mod clar drept o frînă și un pericol. De aceea, îi pregăteau eșafodul. Începutul s-a făcut în decembrie 1921, cu prilejul celui de-al IV-lea Congres al Internaționalei a III-a Comuniste : membrii de partid nu mai aveau dreptul de a intra în Masonerie. Astfel, în loc să se democratizeze, Imperiul rusesc supraviețuise și își aștepta cu ferocitate revanșa.

14. SPÎNTA TREIME A CONTEMPORANILOR

Este momentul acum să apelăm la cuvintele d-lui Stelian Tănase : „Secolul al XX-lea este cel mai murdar secol din istorie. Probabil irepetabil în monstruoșitatea lui. Numai dacă ar fi să ne gîndim la numărul de victime și ar fi de ajuns să știm că am fost și sîntem contemporanii unui coșmar.

Cine ucide și de ce ? Cine sînt victimele ? De ce trebuie să cadă unii sub gloanțe ? De ce plătesc unii cu viața lor ? De ce furia oarbă seceră vieți ? Este aici prezent un uriaș mecanism ale cărui resorturi nu le cunoaște nimeni. Un mister adînc la care nu avem acces. Și poate e mai bine să rămînă mister”.

Poate. Dar, dincolo de crima organizată, de marile syndicate mafioate ori carteluri à la Medellin, extraordinara violență a sec. al XX-lea se explică prin doar trei cuvinte : Naționalism, Franc-Masonerie, Comunism. La rîndul lor, Naționalismul și Comunismul sînt fie reacții, fie derivate ale Masoneriei. Tocmai despre jocul sinistru al acestui triumvirat dorim să relatăm în continuare.

Relația Comunismului cu Masoneria.— abordată și pînă acum — merită o subliniere mai amplă. Începînd cu sfîrșitul anului 1921, partidele comuniste se vor distanța de societatea masonică, pe care Troțki o definise drept „un proces de infiltrare a micii burghezii în toate păturiile sociale”. Notați că la data aceea Troțki era franc-mason.

Totuși, Comunismul se trage direct din Masoneria „revoluționară”. El preia nu numai deviza masonică „ex oriente lux” (lumina vine de la răsărit), nu numai simbolistica (înlocuind, însă, uneltele de zidărie prin seceră și ciocan), ci și triada esențială Libertate-Egalitate-Fraternitate (termenul „frate” fiind substituit cu „camarad” sau „tovarăș”). Aidoma masonilor, comuniștii declară că urmăresc edificarea Binelui universal aici, în această lume, refuzînd orice judecată divină. La fel, sînt convinși că știu calea înspre acel Bine universal; dar înlocuiesc inițierea masonică prin intrarea în partid și gradele masonice prin ierarhia de partid. Comună cu Masoneria este și încrederea nelimitată a comuniștilor în programe „științifice”, precum și ura împotriva Bisericii. În ce privește strategiile de „comunizare” a popoarelor, trebuie arătat că și Franc-Masoneria adoptă, în anul 1923, principiul nefast al naționalizării.

Ceea ce-i deosebește pe comuniști de masoni — din punct de vedere teoretic — este abandonarea individualismului și interpretarea libertății ca „necesitate înțeleasă”. Rezultă o exacerbare a principiului egalității, un egalitarism forțat care — în mod practic — nu poate fi atins într-o societate liberă, ci doar în una de sclavi.

Din foarte multe perspective, Comunismul înseamnă o Masonerie extremistă — sau, dacă vreți, un experiment masonic. Se poate afirma că, pînă la începerea „războiului rece”, liderii politici ai Masoneriei „revoluționare” au simțit o vie atracție către experimentul comunist, apreciîndu-i agresivitatea și intoleranța ideologică. Astfel, mai ales în deceniul 4, ei fac susținute eforturi de a pactiza cu comuniștii în așa-numitele „fronturi populare” (1935 — Franța; 1936 — Spania; cuvîntul „front” aplicat acestor pacte este o invenție sovietică). Era în epoca marilor masacre ale lui Stalin, dar socialiștii masoni îi susțin activ propaganda, iar orice încercare de a dezvălui adevărul despre URSS — de genul celei a lui Panait Istrati — e imediat sancționată prin „execuția publică” a inovatului. Admirația aceasta pentru comuniști — inexplicabilă dacă n-am lua în considerare rudenia ideologică de sînge — s-a manifestat, din nefericire, și la franc-masonul cel mai puternic al secolului nostru, fostul președinte al SUA Franklin Delano Roosevelt. Ea constituie principala explicație subiectivă a tragediei de la Yalta.

În schimb, Naționalismul — sub forma nazismului, nu a fascismului — se proclamă de la bun început ca adversar feroce al evreilor, Franc-Masoneriei și Comunismului (evreii fiind amestecați în ambele).

Readucerea pe tapet a chestiunii evreiești (foarte acută înainte de primul război mondial) a fost o gravă nefericire. Sionismul fusese oarecum „pacificat” prin „declarația Balfour” din noiembrie 1917, care permițea libera emigrare în Palestina; iar lider al mișcării sioniste devenise chimistul Haim Weizmann, un om echilibrat și care adusese mari servicii Antantei (a descoperit acetona sintetică pentru englezi, asigurîndu-le astfel un mijloc extrem de lesnicios de fabricare a muniției). Mulți evrei — în Franța, în Anglia, în SUA — se ilustrau drept cetățeni loiali, demni de toată încrederea. Mai mult încă: în 1935, cînd David Iosef Grin (zis Ben Gurion) ajunge conducătorul sionismului, el abandonase complet

simpatiile bolșevice și admirația pentru Lenin, manifestându-se ca un politician abil și matur. Iar, ca să încununăm tabloul, remarcăm că nu germanii s-au confruntat direct cu organizațiile teroriste evreiești, ci soldații britanici staționați în Palestina !

Doctrina ce a dus la holocaust pare — așadar — complet nejustificată, complet aberant motivată. Dar, pentru a o discuta, trebuie să încercăm s-o cunoaștem.

15. EXPERIMENTUL SPANIA

Judecînd după faptele celui de-al doilea război mondial, între Masonerie și Naționalism ar exista o ură nestinsă. Judecînd după doctrina umanitaristă și internaționalistă a Masoneriei, această incompatibilitate e perfect motivată ideologic. Ea a explodat în anul 1943, cînd Roosevelt lansează principiul „capitulării necondiționate” care n-a mai lăsat nici o șansă de supraviețuire nazismului și fascismului.

Dar intransigența lui Roosevelt n-a fost dictată de calitatea de mason, ci de sionism. Prin glasul președintelui american grăiau mai întii milioanele de evrei îngroziți de perspectivele „soluției finale” și decisi să-i pedepsească foarte aspru pe vinovați. Totuși, beneficiarul „capitulării necondiționate” este Stalin (și bolșevismul) care va atinge apogeul puterii, după ce fusese aproape de prăbușire. Din punct de vedere logic și etic, nimic nu justifică uriașa încredere ce i s-a acordat lui Stalin la Yalta—nimic, în afară urii sale față de germani și colaborării sale intense cu mișcarea sionistă. Întinzîndu-i toată mina, Masoneria Universală va face exact aceeași eroare pe care o săvîrșise după primul război mondial. Numai că atunci, în deceniul 3, tolerase drept partener Naționalismul.

Oricît ar părea de ciudat, și ascensiunea fascismului în Italia se datorează Franc-Masoneriei. Mussolini a fost purtat către puterea absolută de marșul fascist contra Romei, organizat în 27 octombrie 1922 de Balbo și Bianchi. Balbo, șeful „Scuadriștilor”, era franc-mason; și nu e singurul lider fascist inițiat în tainele lojelor. Mussolini însuși pare un personaj bizar: fost lider socialist, el va fi împușcat în 1945 pe cînd se silea să introducă dictatura proletariatului în Republica de la Salo. De altminteri, întreaga ideologie fascistă reprezintă un amestec interesant: anti-individualismul și totalitarismul sînt de esență comunistă; concepția vieții ca luptă, elogiul sfințeniei și eroismului provin de la d'Annunzio; iar tot restul e doctrină socialistă și masonică. E de remarcat că, inițial, Ducele n-a fost rasist și antisemit: abia în 1938, sub certa presiune a lui Hitler, el publică „Manifesto della razza”, documentul ce teoretizează prigoana evreilor în Italia.

La origine, fascismul era atît de amestecat cu Masoneria, încît în 1923 Supremul Consiliu italian simte nevoia să limpezască apele și cere membrilor săi să opteze între apartenența la Partidul Național Fascist și activitatea în loji. Această solicitare va determina reacția brutală a lui Mussolini, care interzice în 1925 atît Masoneria, cît și Mafia. Franc-masonii,

considerându-se profund trădați, nu-l vor ierta nici o clipă pe dictator și vor complota permanent împotriva sa, sub protecția lojilor franceze. Se zice că tocmai ajutorul oferit de Franța complotiștilor masoni italieni l-a îndepărtat pe Mussolini de vecinii săi galici și l-a împrietenit cu Germania nazistă.

În privința lui Adolf Schicklgruber, alias Hitler, lucrurile sînt și mai confuze. Există azi o întreagă literatură care tratează societățile secrete pre-, pro- și naziste.

Sînt amintite organizarea SS-ului, gruparea Thule, ori chiar îndepărtate societăți orientale. Nu se poate ști gradul de inițiere al fostului caporal și pictor. Un singur fapt rămîne cert: el s-a declarat adversar implacabil al ambelor ramuri masonice — atît cea „liberală”, cit și cea „revoluționară”.

Totuși, nu întîmplător Partidul Național-Socialist se numea „al muncitorilor germani”. Hitler îl admira sincer pe Karl Marx, considerîndu-l un dușman demn de invidie și de stimă: „Karl Marx a fost, singurul, în mlaștina unei lumi putrezite, care a recunoscut cu siguranța unui profet materiile cele mai toxice: le-a luat și, precum adeptul magiei negre, le-a folosit în doze masive pentru a distruge existența independentă a națiunilor libere din această lume. Totul, de altfel, în folosul rasei sale”. Orice cititor al lui „Mein Kampf” constată imediat antidemocratismul, anticomunismul și antisemitismul autorului. Dar există o diferență notabilă: Hitler disprețuiește democrațiile occidentale și se teme de bolșevism și iudaism. Față de evrei are o spaimă viscerală, generatoare de viziuni apocaliptice: „Dacă Evreul, cu ajutorul convingerilor sale marxiste, va cîștiga victoria asupra popoarelor acestei lumi, diadema sa va fi coroana mortuară a umanității. Atunci planeta noastră va reîncepe să parcurgă spațiul așa cum a făcut-o cu milioane de ani în urmă: fără oameni pe ea”.

Din toate punctele de vedere Adolf Hitler reprezintă întruchiparea perfectă a întregilor reacții și resentimente antimasonice manifestate vreodată în Europa. Individul era, însă, nebun. Uriășele sale spaima semitice au declanșat holocaustul, eveniment îngrozitor, fără posibilitate de justificare. În istoria lumii el va rămîne mereu alături de Stalin, (in)amicul său nr. 1, pe același soclu al barbariei cărui, iată, abia secolul nostru i-a dat semnificația și dimensiunile adevărate.

După cum se știe, al doilea război mondial a început în 1939, prin aberanta ocupare a Poloniei (aberrantă mai ales pentru Hitler: la data aceea Polonia era net anticomunistă, ba înclina chiar către fascism!). Dar conflagrația „beneficiase” de o repetiție generală jucată foarte temeinic și foarte cu grijă: războiul civil din Spania.

Războiul civil a izbucnit în Spania la 18 iunie 1936, prin rebeliunea de la Valladolid (naționaliștiiucid un ofițer din Garda Civilă), urmare imediată a asasinării, în 13 iulie 1936, a lui Calvo Sotello, lider naționalist de frunte (l-a asasinat un căpitan din Garda Civilă). El va dura 32 de luni și va însemna o confruntare sălbatică, infiorătoare, între spanicii franc-masoni plus comuniști și cei naționaliști. Revolta naționaliștilor împotriva guvernării masono-comuniste fusese, însă, pregătită din vreme de către generalul Sanjurjo împreună cu Hitler. Ea pune punct unor evoluții politice foarte interesante și tipice.

Originea confruntării trebuie căutată în anul 1931, cînd franc-masonii reușesc să cîștige alegerile municipale și să dobîndească puterea în Spania regalistă și catolică. Guvernul republican din 1931 merită pomenit

în întregime : el cuprinde liderii tuturor evenimentelor ulterioare. Dintre cei 11 membri ai săi, 8 aparțineau Masoneriei „revoluționare” și doar trei (subliniați aici) celei „liberale” : *Niceto Alcalá-Zamora* ; *Alejandro Lerroux* ; *Fernando de los Rios* ; *Miguel Maura* ; *Indalecio Prieto* ; *Alvarez de Albornoz* ; *Marcelino Domingo* ; *Manuel Azana* ; *Santiago Casares Quiroga* ; *Diego Martínez Barrios* și *Francisco Largo Caballero* (poreclit „Leninul spaniol”). Această victorie electorală poate fi comparată cu revoluțiile democratice din Rusia și Ungaria (mereu urmate de revoluții bolșevice, puse la cale de „revoluționarii” masoni și de comuniști). De altminteri, în decembrie 1931 se votează Constituția care declară Spania „republică democratică a muncitorilor de toate clasele”.

Urmează o perioadă de mare instabilitate socială (scăderea nivelului de trai, greve masive) caracteristică pregătirii revoluției bolșevice. Dar în 1933, stupoare : alegerile vor fi cîștigate de Masoneria „liberală”, în persoana lui *Alejandro Lerroux* ! Socialiștii masoni (Masoneria „revoluționară”), care organizaseră deja Alianța Muncitorilor, își intensifică demersurile și în septembrie 1934 obțin cooperarea comuniștilor. Din nou cele două ramuri politice masonice („liberală” și „revoluționară”) se despart hotărîtor ; în octombrie 1934 al doilea cabinet Lerroux cooptează miniștri fasciști. Atunci socialiștii și comuniștii pornesc revoluția bolșevică, redusă însă la mișcarea minerilor din Asturia (minerii ocupă 15 zile Oviedo și se organizează după model sovietic). Revolta e înfrîntă relativ repede, iar liderii ei masoni sînt arestați și condamnați. Intră în funcțiune strania solidaritate masonică : în 1935 Lerroux demisionează pentru că se refuză comutarea pedepselor cu moartea pentru *Teodomiro Menendez* și *Gonzalez Pena*, doi din conducătorii minerilor (această puternică solidaritate masonică determină adesea alianțe și acte de neînțeles pentru omul obișnuit). În ianuarie 1936, după ce primiseră acordul deplin al Moscovei, comuniștii spanioli dau o nouă dimensiune cooperării cu Masoneria „revoluționară”, formînd Frontul Popular spaniol. Această cooperare, acest pact al comuniștilor cu „franc-masonii roșii” va funcționa pe toată durata războiului civil. Frontul Popular obține un succes notabil în alegerile din februarie 1936, iar în mai (printr-un tur de forță) îl impune ca președinte al republicii pe *Manuel Azana*. Opoziția de dreapta reacționează : în iunie *Gil Robles* (fascist) și *Calvo Sotello* (monarhist) atacă în Parlament guvernul. În iulie masono-comuniștii adoptă calea atentatelor politice pentru a-și elimina adversarii. Dar Uniunea Militară Spaniolă nu acceptă situația : după cum am văzut, exista deja un plan pregătit. Conducătorii sînt aleși : generalul *Mola* și generalul *Francó*. Despre deznodămîntul luptelor (deosebit de violente, cuprinzînd atrocități inimaginabile) vorbește limpede *Ernst Nolte* : „Soarta războiului n-a fost decisă nici de *Mussolini*, nici de *Stalin*, nici de Brigăzile Internaționale, nici de prima Legiune Condor, ci de un substanțial ajutor suplimentar pe care *Hitler* l-a dat lui *Franco* la sfîrșitul anului 1938, ajutor care i-a permis lui *Franco* să cîștige bătălia Elbei, să cucerească *Barcelona* și să intre în *Madrid* la 28 martie 1939”.

Într-adevăr, timp de 8 ani (1931—1939) Spania a fost scena de repetiție a alianțelor și conflictelor dintre Masonerie, Comunism și Naționalism. Cu alte cuvinte, a fost un experiment. Poporul ei s-a ucis, s-a torturat și s-a entuziasmat pentru ca forțele oculte ale lumii să-și poată testa puterea și să-și poată clarifica pozițiile. Spre ghinionul lui *Adolf Hitler*, experimentul spaniol l-a indus în eroare. El n-a reușit să verifice verita-

bilul potențial al Franc-Masoneriei Universale, pentru că n-a reușit să implice formidabila Americă. Ulterior, tocmai factorul american îi va fi fatal.

Cît despre morții Spaniei, despre oamenii ei crucificați, arși de vii, uciși prin castrare sau alte metode similare : cui îi mai pasă de ei ? Par gîngăanii strivite sub o talpă uriașă. Dar, cel puțin, au crezut că se jertfesc pentru nobila cauză a patriei lor.

16. TESTAMENTUL LUI HITLER

De mulți ani, federalizarea Europei a rămas un scop major. Deși nu s-a spus încă, al doilea război mondial este o confruntare între diverse alternative de federalizare : nazistă, comunistă și masonică. Ideea (denumită „Statele Unite ale Europei”) a fost o veche inițiativă a franc-masonilor ; aici, naziștii și comuniștii joacă rol de venetici. Ca atare, tocmai ei caută căile directe și violente. Deși foarte opuse ideologic, svastika și steaua roșie au o groază de idealuri comune ; pînă la urmă vor întrupa același personaj cu două măști. A fost — desigur — un personaj odios (poate chiar Demonul), însă a dat o mare lecție omenirii.

Despre Comunism am vorbit deja ; i-am reliefat sorgintea masonică. Va trebui acum să spunem cîteva cuvinte despre nazism.

Nazismul provine dintr-o societate secretă numită *gruparea Thule*. Aceasta a fost inițial o asociație literară cu doctrină eclectică. Abia din 1918 ea începe să se revendice de la Sfînta Vehmă (fostă societate secretă a judecătorilor liberi), de la arianism și de la religiile păgîne (germanice și baltice). În Germania, idealurile Sfintei Vehme fuseseră preluate de Franc-Masonerie ; așadar, nu e greu de înțeles cine a transformat gruparea Thule într-o redutabilă societate secretă. Mai mult încă : Marele instructor din Thule, un acerb propovăduitor al superiorității ariene, era un evreu pe nume Erik Hanussen. Acesta poseda puteri paranormale deosebite și va inocula teoria spiritului vital și a rasei blonde în mințile viitorilor lideri naziști. Nici pînă astăzi nu se cunosc motivele acțiunii lui Hanussen. S-au emis diverse ipoteze extravagante pe care nu ne putem permite să le credem. Oricum, Hitler nu a știut niciodată că învățătorul lui este evreu ; faptul l-a aflat Göring în 1933. Pe 8 aprilie 1933, cadavrul lui Hanussen este descoperit în pădurea de la Baruth ; a fost suficient de mutilat pentru a nu se observa că e circumcis.

În legătură cu infiltrarea masonică în nazism, trebuie citit și episodul fugii lui Hess. În mai 1941 — cînd a zburat clandestin în Anglia — Rudolf Hess devenise deja mason. Făcea parte dintr-o lojă de obediență engleză, iar în Anglia s-a dus tocmai pentru a-și contacta frații secreți. De altminteri, e posibil să fi fost chemat ori să i se fi ordonat plecarea ; nu cunoaștem amănunte pentru că stenogramele discuțiilor din Marea Britanie au rămas secrete, iar Rudolf Hess „a fost sinucis” în 1987 (cu șnurul de la veioză !) în închisoarea din Spandau : devenise jenant și deținea prea multe informații.

Dacă adăugăm faptul că nazismul se adresa proletarilor, aidoma comunismului, avem un oarecare tablou al relațiilor subterane dintre

masonerie, comunism și nazism. Erau formule ale aceleiași specii și începuseră lupta violentă pentru supremație. Chestiunea federalizării Europei a fost picătura care a umplut paharul — naziștii și comuniștii urmăreau o federalizare de tip totalitar ; ceilalți respectau idealul democrației și Drepturile Omului.

Planul lui Hitler prevedea inițial crearea a 7 federații politice care se vor regrupa în trei superfederații : (1) Peninsula Iberică, Franța, Belgia, Italia, Grecia, Anglia ; (2) Germania și Scandinavia ; (3) Balcanii Orientali. Să nu credeți că a fost vorba despre un țel dement : la Yalta, Stalin,

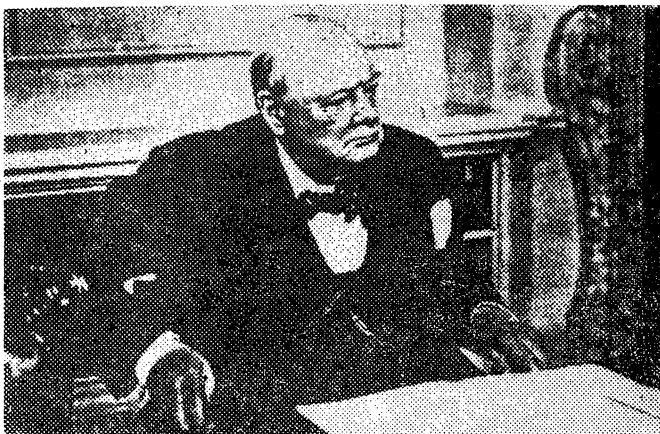

Fig. 12 — Winston Churchill la 80 de ani

Churchill și Roosevelt fac ce fac și aproape îl respectă ! Superfederația (3) intră în sarcina URSS, (1) va fi sarcina anglo-americanilor, iar (2) rămâne neutră (cu excepția — previzibilă — a ocupării și împărțirii Germaniei). De altfel, Adolf Hitler avea accese de clarviziune. În noaptea de 28/29 aprilie 1945 el dictează Gertudei Junge un document intitulat „testament politic”. A prevăzut acolo aproape totul : nu numai evoluția conflictului Moscova-Washington și dispariția colonialismului, ci chiar și rolul rachetelor în cursa înarmării postbelice.

În fine, să revenim la subiect. Începutul anilor '40 ai secolului nostru este foarte dur pentru Franc-Masoneria europeană. Nazismul și comunismul reușesc să o strivească. În Germania, Eichmann însuși s-a ocupat cu lichidarea mișcării ; în Spania, Franco o interzice în 1940, an când e interzisă și de Pétain pe teritoriile franceze. Ofensiva hitleristă o mătură din toate țările ocupate sau satelizate. Singura excepție (foarte ciudată !) o constituie Belgia : ofițerii prizonieri și deportații politici înființează loji exact pe teritoriul german. La Prenslau apare loja belgiană, „Îndârjitul”, iar la Esterwegen — „Scumpă libertate”. Atelierul din Prenslau a făcut chiar prozești pe parcursul războiului. Ungaria are, de asemenea, o situație privilegiată : deși scoși în afara legii în 1919, frații masoni n-au fost tulburați de Horthy, ei întâlnindu-se cu perseverență la Cafeneaua Royal din Budapesta. Abia în anul 1944 încep deportările și asasinările anti-masonice.

Totuși — cu atare excepții ne semnificative — al doilea război mondial va însemna o formidabilă traumă a Franc-Masoneriei. Aceasta a transformat-o profund și a transformat-o în mod pozitiv.

Prin urmare, la sfârșitul războiului, în anul 1945, se produc unele fenomene capitale: (a) se declanșează o uriașă efervescență masonică — exceptând URSS, pretutindeni apar loji în ritm vertiginos. Oripilați de totalitarismul nazist, intelectualii aveau masiv la Masonerie. În zona est-europeană a fost încurajată așa-zisa Masonerie „revoluționară”, socialistă și comunistă. În rest, (mai puțin Franța) s-a consolidat Masoneria „conservatoare” (liberală și democratică); (b) pe plan internațional, Franc-Masoneria anglo-americană devine preponderentă. Marca Lojă Unită a Angliei, precum și puternicele organizații din SUA desfășoară o vie activitate de reconstrucție în Argentina, Elveția, Olanda, Germania, Italia, peninsula Scandinavă, Austria. În paralel, decade (în mod uneori penibil) influența masoneriei franceze; (c) după moartea lui Roosevelt, masonii anglo-americani repudiază ramura revoluționară a mișcării (socialistă și procomunistă). Această repudiere transpare imediat în dinamica relației cu URSS și în atitudinea față de Tratatul de la Yalta. De asemenea, noua orientare anglo-americană va aduce protestul vehement al Marelui Orient de Franța, în mod tradițional socialist. Conflictul dintre masonii francezi și cei americani ajunge vehement; din fericire, americanii și-au impus punctul de vedere.

Iată, așadar, cadrul evenimentelor care au condus la instaurarea războiului rece.

17. CHESTIUNEA POLONEZĂ

Între 4—11 februarie 1945 are loc celebra Conferință de la Yalta. S-a scris mult despre aceasta; și în diverse tonuri. După anii '70, părerea aproape unanimă a Occidentului sublinia gravele concesii pe care Churchill și Roosevelt le făcuseră lui Stalin. Astfel, se revenea la opinia amiralului William. D. Leahy, opinie contemporană cu evenimentele: „[înțelegerea] era atât de elastică, încât rușii puteau să se întindă de la Yalta la Washington fără să încalce, din punct de vedere tehnic, tratatul”. Totuși, în spiritul adevărului, trebuie să discernem două mari categorii de fapte:

a) Elaborarea acordului secret (neofert publicării) a fost o gravă eroare săvârșită în favoarea URSS. Acordul privea Balcanii și preciza „procentele de influență”: România — 90% URSS — 10% anglo-americani; Grecia — 10% URSS — 90% anglo-americani; Iugoslavia și Ungaria 50%—50%; Bulgaria 75%—25%. După cum se vede, procentele de influență nu țineau cont de participarea la război; principalele criterii erau poziția geografică și interesele Celor 3 Mari (SUA, Anglia, URSS). Nu e prima dată în istorie când forțe planetare dispun fără scrupul de soarta unor popoare — dar va fi prima dată când hotărârile vor avea caracter atât de fățîș și atât de tragic. La 4 ani după acest acord, iluziile lumii se spulberaseră și începea cumplitul calvar al Europei de Est. E de remarcat că naștii aflaseră despre acordul secret și îl difuzaseră pretutindeni; însă nu i-a crezut nimeni. Democrații și masonii din țările balcanice n-au crezut pînă în ultima clipă, adică pînă în momentul giganticelor epurări politice și al loviturilor de stat.

b) Pe de altă parte, trebuie spus — în favoarea lui Churchill și Roosevelt — că ei n-au știut exact cu cine au de-a face. Conferința de la Yalta s-a ținut sub auspiciile vechilor idealuri masonice ale Drepturilor Omului — acestea urmau să fie reinstalate, sub protecția Celor 3 Mari. De fapt, Yalta este ultimul pact mondial masono-comunist, intermediat de E. D. Roosevelt, un mason cu soția comunistă. Se dorea, în primul rând, eliminarea naționalismului totalitar de pe suprafața lumii civilizate. E foarte probabil că anglo-americanii n-au reușit (inițial) să sesizeze întreaga duplicitate a lui Stalin, cu toate că posedau informațiile necesare. E iarăși probabil că mișcarea sionistă (violent antinazistă, dar implicată și în Comunism și în Masonerie) a jucat — măcar parțial — rolul liantului. Oricum, să acordăm anglo-americanilor prezunția de nevinovăție; ea ar fi mai bine numită: prezunția de idiotenie.

Partea întrutotul pozitivă a Conferinței de la Yalta a reprezentat-o spiritul constructiv și amical în care s-a desfășurat. Există un singur con de umbră: chestiunea poloneză. Al doilea război mondial a început în urma ocupării Poloniei; act la care a participat și URSS, alături de Hitler. Acum, în februarie 1945, războiul european se apropia de sfârșit, dar Polonia continua să rămână ocupată. De astă dată, doar de URSS. Sovieticii formaseră la Lublin un guvern marionetă pe care l-au adus (cu tan-curile), la 1 ianuarie 1945, în Varșovia. Acest guvern, prezidat de Boleslav Bierut și cunoscut în istorie sub numele de „guvernul de la Lublin”, amenința să devină mărul discordiei. Căci, de partea lor, anglo-americanii nu-l recunoșteau; ei continuau să sprijine guvernul premierului Mikolajczyk, aflat în exil la Londra.

Chestiunea poloneză — devenită repede „obsedanta chestiune a Poloniei” și „o chestiune de onoare” — este încă o ironie a istoriei. Ea va determina conflictul definitiv dintre Masonerie și Comunism, adică „războiul rece”; ea va pune în discuție toate acordurile de la Yalta. Totuși, în 1939, Polonia nu fusese nici comunistă, nici masonică; dimpotrivă, simpatiile liderilor ei inclinau către doctrinele naționaliste! Astfel, s-a întimplat ca tocmăi în jurul naționaliștilor polonezi să se joace destinul Franc-Masoneriei universale.

La Yalta, Cei 3 Mari ajunseseră la un soi de consens: guvernul de la Lublin trebuia lărgit cu membri ai guvernului din exil și cu șefi ai partidelor democratice; noul guvern urma să asigure, rapid, alegeri libere pe baza votului universal și secret. Momentan, părțile s-au despărțit multumite. La 12 aprilie 1945 moare Roosevelt. El lăsa moștenire multe semne de întrebare, câteva chiar intolerabile. Printre acestea: dosarul chestiunii poloneze. Care se-mbogățise doar cu mesaje cordiale.

În data de 13 aprilie, Harry S. Truman devine președintele SUA. Odată cu Truman, istoria va lua un alt curs. Mason din ramura „liberal-conservatoare”, acesta nu-i simpatiza pe comuniști, în schimb avea un adevărat cult pentru Drepturile Omului și pentru onoarea poporului american. Truman a fost un individ cinstit, cu un limbaj direct și nediplomatic. Era rece și intolerant față de cei ce nu respectau idealurile masonice; a avut — printre altele — intuiția clară a pericolului rusesc. De asemenea, a fost arhitectul principal al puternicelor organizații de control și apărare franc-masonice. Astfel, a fondat ONU — inițial, sistemul politic de manifestare a Masoneriei universale; precum și NATO — formidabila alianță militară pur și tipic masonică până în ziua de azi. În înțelegere cu Churchill, Truman va marginaliza influența ramurii socialiste și procomuniste a Masoneriei; act de mare importanță în anii 1945—1950, dar

care — ulterior — va genera puternice resentimente pe teritoriul european. Acesta e motivul detașării Franței de structurile NATO și de inițiativele anglo-americane ; acesta e motivul apariției unor organisme masonice de tip CLIPSAS, concepute de frații francezi ai Marelui Orient (socialist) pentru a contracara marile structuri internaționale controlate de masoneria anglo-americană. Pe de altă parte, tot acesta va fi motivul multor succese sovietice în străinătate : după anii '60, URSS va penetra relativ ușor ramura masoneriei socialiste și chiar ONU, guvernînd — la un moment dat — aproape o treime din Franc-Masoneria universală.

Dar să nu anticipăm.

Deocamdată, la 13 aprilie 1945, Truman are o discuție telefonică cu Winston Churchill, în cursul căreia se decide o acțiune mai energică în privința chestiunii poloneze. La 16 aprilie, anglo-americanii trimit un mesaj limpede către Stalin, cuprinzînd propuneri concrete, ce reiau înțelegerea de la Yalta. Se apropia data Conferinței din San Francisco, pentru crearea ONU. O săptămîină mai tîrziu, pe 23 aprilie, sosește Molotov la Casa Albă. Are o întrevvedere cu Truman, axată tocmai pe chestiunea poloneză. Molotov susține din nou guvernul de la Lublin, ceea ce determină riposta agresivă a președintelui american. Surprins, sovieticul declară : „Niciodată nu mi s-a mai vorbit așa”. „Respectați-vă cu onoare angajamentele” — răspunde Truman — „și nimeni nu vă va mai vorbi astfel”.

Cuvinte istorice care subliniază noua atitudine a Masoneriei față de partenerul comunist. Următoarele cuvinte — la fel de istorice — vizează problema cooperării sovietice pentru edificarea ONU. Truman a declarat : „dacă rușii nu vor să ni se alăture, să se ducă dracului”.

Conferința de la San Francisco a început pe 25 aprilie 1945. Rușii au preferat să se alăture anglo-americanilor. Stalin trimite un alt mesaj în privința chestiunii poloneze : el cere să se aplice „precedentul iugoslav” și susține că n-a intervenit în problema Belgiei și Greciei, țări importante pentru securitatea Marii Britanii (Polonia era considerată ca importantă pentru securitatea URSS). Ce înseamnă aceste expresii, vom vedea în următorul capitol. De asemenea, vom înțelege că actul constituirii Organizației Națiunilor Unite nu s-a desfășurat fără peripeții.

18. O BANALĂ LIPSĂ DE INFORMAȚIE

Oamenii au constatat demult că e mult mai ușor să facă răul. Iar — prin rău — succesul vine imediat. De aceea majoritatea societăților secrete (în primul rînd Franc — Masoneria) aveau ca obiectiv social lupta cu răul și îndepărtarea celor ce doresc să beneficieze de pe urma suferințelor aduse lumii. Totuși, subliniem că răul este foarte puternic. Atît de puternic încît el s-a infiltrat — treptat — chiar în inima societăților constituite pentru a-l combate. La mijlocul secolului XX (de pildă) Masoneria Universală era pe punctul de a-și uita menirea inițială și de a deveni o redutabilă unealtă a răului.

Sub acest aspect, apariția lui Truman rămîne o șansă istorică. El a identificat imediat comunismul bolșevic drept doctrină a răului și s-a comportat în consecință. Astfel, Harry S. Truman va salva omenirea. Faptul că tot el autorizează utilizarea bombei atomice face parte din teribila ironie a Divinității, care își exasperează luptătorii și îi crucifică.

Să revenim acum la evenimente. Conferința din San Francisco (ce a dus la constituirea ONU) este una din ultimele încercări majore ale lui Stalin de a încălca pe cale diplomatică sensul Tratatului de la Yalta. Argumentele vehiculate de ruși merită o scurtă analiză.

„Precedentul iugoslav” se referea la situația privilegiată a lui Tito. Acesta — conducător al luptei de partizani, croat ce se opusese ustașilor — ajunsese o figură legendară, singurul lider credibil din țara sa. Prin urmare, în pofida acordurilor de la Yalta, Tito s-a impus imediat. Față de el, Stalin a avut o atitudine foarte ambiguă, căci îi resimțea popularitatea. Astfel — deși îl sprijinea oficial — la un moment dat l-a sfătuit să restaureze monarhia. Tito, în schimb, nu dădea mare lucru nici pe Stalin, nici pe occidentali. El își vedea de treabă. Pe 17 mai 1945 (la 9 zile după proclamarea victoriei contra naziștilor) trupele iugoslave revendicau vehement zona Istria-Triest. Acest lucru l-a șocat pe mareșalul Alexander, șeful forțelor de ocupație din Italia, care nu mai știa ce poziție să adopte. Până la urmă, s-au adoptat negocierile. Pe 9 iunie s-a semnat acordul anglo-americano-iugoslav ce instituie linia de demarcație Morgan. Iugoslavia dobîndea o zonă din Veneția Iuliană, cuprinzînd o secțiune din orașul Trieste. Cu alte cuvinte, Tito și-a atins scopul. Astfel, „precedentul iugoslav” semnifică, de fapt, abandonarea oricărei garanții stabilite la Yalta în favoarea politicii de forță.

Încă mai interesante sînt problemele Greciei și Belgiei. Multă vreme n-am înțeles de ce Stalin invoca Belgia. Nici acum nu pricepem, dar știm că această țară a cunoscut evoluții foarte ciudate. Am vorbit deja despre continuarea activității masonice. Ei bine, în paralel, liderii fasciști belgieni au poziții și destine inexplicabile. În 1940, din greșală (se zice) Joris van Severen e arestat și împușcat. În 1941 Paul Hoornaert intră în Rezistență, e arestat un an mai tîrziu de Gestapo și piere în 1944 în lagărul de la Sonnenburg. Așadar, sub ocupație germană, unii fasciști belgieni au trăit mai greu decît masonii ! Și chiar au luptat contra fascismului !

În schimb, problema Greciei este deopotrivă limpede și instructivă. Această țară fusese negociată la Yalta în contrapartidă cu România. Anglo-americanii ne-au vîndut imediat rușilor, deoarece plîngeau după Marea Mediterană, iar Grecia posedă o uriașă mișcare comunistă, numită EAM. În 1944 EAM cuprindea 2 milioane de membri, căliți în lupta antifascistă și decizi să preia conducerea politică. Pe 4 decembrie 1944, în urma unei altercații cu poliția (provocată și dorită de ambele părți) începe războiul civil (Grecia sfîrșise de curînd războiul mondial). Cuprins de panică, Prim-ministrul necomunist Papandreu înrolează în Garda Națională pe oricine, în primul rînd fasciștii generalului Grivas și naziștii lui Gheorghios Mercuri. Englezii urmăreau evenimentele cu sufletul la gură. Pe 12 februarie 1945, imediat după Yalta, ei săvîrșesc o formidabilă eroare: intervin direct, cu aviația și tancurile, lichidînd mișcarea comunistă EAM-ELAS. Acest act, îndelung criticat de presă, va însemna justificarea intervențiilor rusești în România (pe 6 martie 1945 pumnul lui Vișinski impune aici guvernul dr. Petru Groza — un avocat corupt, patron de bancă, utilizat demult de sovietici pentru finanțarea spionilor comuniști în negatul român). Să

mai notăm că englezii vor reintemeia Masoneria greacă, în stil specific : ei înființează o Mare Lojă, opusă Marelui Orient de Grecia (ce dominase până în anul 1939). Obediența engleză își impune zdrobitor autoritatea ; abia în 1972 se reactivează Marele Orient (care obține câteva succese politice, dar nu se poate compara cu influența Marii Loji).

Așadar, din cele trei elemente invocate de Stalin pentru a tergiversa rezolvarea chestiunii poloneze, nici unul nu se dovedea pertinent. „Precedentul iugoslav” impunea realitatea forței unui lider național ; Belgia era un argument aberant ; Grecia era contrapartida României. Atît americanii, cît și rușii, înțeleg repede că nu se poate rămîne aici.

Prin urmare, la San Francisco, Molotov e instruit să ridice două noi probleme : admiterea Argentinei în ONU și chestiunea veto-ului.

ONU, ca și fosta Societate a Națiunilor, este o organizație de esență masonică ; mai mult încă : un ideal al Masoneriei Universale. În 1945 rușii știau bine acest lucru ; precum și faptul că, participînd la ONU, puteau penetra și supraveghea Franc-Masoneria. De astă dată, ei aveau șansa de a intra în organizație prin ușa din față : ca membru permanent în Consiliul de Securitate. Indiscutabil, nu doreau să rateze ocazia. Totuși, în spirit tipic, Stalin se arată năzuros : el cere eliminarea Argentinei, pentru că acordă azil politic nazistilor ; precum și posibilitatea de a bloca prin veto orice plîngere împotriva unui membru permanent al Consiliului de Securitate (cu alte cuvinte, ONU n-ar mai fi putut condamna nici o acțiune a URSS - oricînd aceasta putea bloca prin veto rezoluția de condamnare).

Argentina a reprezentat o greșală a lui Stalin. În toată America de Sud, tocmai masoneria argentiniană realizase — sub oblăduirea lui Peron — experimentul înglobării Comunismului și Naționalismului. În 1946, SUA l-au condamnat pe Peron pentru relațiile sale cu Axă ; prin urmare, în 1947 el se va distanța de americani. Dar și-a amintit la timp de inițiativa negativă a sovieticilor și s-a întors repede în preajma taberei occidentale. Din solidaritate, toate țările latino-americane s-au raliat Statelor Unite în problema Argentinei și s-au distanțat de URSS. Ele vor boicota sistematic pe sovietici pînă în anul 1953 (mai precis : pe durata vieții lui Stalin), astfel încît din 800 rezoluții ONU, SUA au fost respinse doar în 3% din cazuri — restul reprezentînd în genere eșecuri sovietice.

Cît privește problema veto-ului : aceasta a fost o încercare a lui Stalin de a testa puterea lui Truman. Rușii nu pierdeau nimic încercînd ; dimpotrivă, renunțînd apoi la asemenea pretenții aberante, ei puteau obține diverse concesii diplomatice. De altminteri, la San Francisco, Molotov a insistat mai ales asupra acestei probleme a veto-ului ; a insistat atît încît discuțiile s-au încheiat fără nici un rezultat.

Dar Truman înțelege situația. După cum am afirmat, ONU era un mare ideal al masonilor. Ca atare, el face o interesantă mișcare diplomatică : îl reactivează pe Harry Hopkins, diplomat, fost om de încredere al lui Roosevelt, considerat rusofil. La 25 mai 1945 Hopkins sosește la Moscova pentru negocieri cu Stalin. Avea instrucțiuni precise — spre meritul său, se va achita strălucit de misiune. El va rezolva (temporar) și chestiunea poloneză. Harry Hopkins obține de la Stalin remanierea guvernului comunist impus în Polonia. Deși Bierut rămîne Prim-ministru, Mikolajczyk ajunge vice-prim-ministru. Alți 3 lideri democrați sînt cooptați. Acest nou guvern a fost instalat la 21 iunie 1945 și a fost recunoscut de americani și occidentali la 5 iulie. Se părea că obsedanta-

chestiune a Poloniei a fost rezolvată. Vom vedea că anglo-americanii s-au înșelat din nou; dar vina nu-i aparține lui Hopkins. A fost greșeala lui Churchill și a plătit-o suficient. Cît privește problema veto-ului, negociatorul american a fost destul de ferm pentru a-l determina pe Stalin să dea înapoi. La 6 iunie 1945 URSS renunță la această pretenție, deblocînd calea funcționării ONU.

Pe data de 17 iulie 1945 începe un eveniment istoric: Conferința de Potsdam, singura întîlnire directă Truman-Stalin. **Acesta este momentul de cumpănă**; în urma concesiilor sovietice apăruse șansa reconcilierii și colaborării. Cu o zi înainte, americanii efectuaseră primul test pozitiv cu bomba atomică la Alamogordo, în New Mexico. Știau că sînt cei mai puternici din lume. În schimb, Stalin încă nu știa. Această banală lipsă de informație e responsabilă pentru tot ceea ce a urmat.

19. CONFERINȚA DE LA POTSDAM

A sosit acum momentul să reparăm o eroare obsedantă a istoriografiei noastre: ideea că anglo-americanii ne-ar fi abandonat fără remușcări în mâinile comunismului stalinist. E drept că ne-au vîndut, dar nu ne-au abandonat.

Încă de la 23 august 1944 Masoneria română se regrupase; în 1945 ea era solid reactivată. O penetrau masiv comuniștii importaji din Moscova, intelectualii de stînga și evreii leniniști. De manevrarea masonilor s-a ocupat mai ales Ana Pauker, care poseda aproape toate atuurile: pe de o parte nu era inițiată și prezenta „garanții revoluționare” în ochii lui Stalin; pe de altă parte era evreică dintr-o familie de toate nuanțele — cu tată haham, soț troțkist și frate rabin, profund religios. Ulterior, masonii români își vor acuza frații de peste ocean că i-au hrănit cu iluzii și nu i-au anunțat despre poziția politică reală rezervată României. Problema comportă două aspecte: (a) Masoneria anglo-americană evita implicarea în Balcani, de teama unui nou război mondial; (b) apăruseră suficiente rezerve față de valoarea morală a liderilor români. De aliminteri, trebuie să precizăm că principala vină o poartă tocmai Masoneria română. Astfel, cînd fratele Mihai Ralea a fost trimis în SUA după credite (la ordinul Anei Pauker el e inițiat rapid de la gradul 3 la gradul 18!), acesta — și-a mințit cu nonsalanță colegii nord-americani, repetînd întreaga propagandă oficială stalinistă. Și nu e singurul caz. Să ne amintim de Mihail Sadoveanu și de cohorta masonilor stalinizați (unii provenind din rîndurile faimoasei divizii de trădători intitulată „Tudor Vladimirescu”) care au participat activ la genocidul săvîrșit de ruși. După cum am putut constata, au existat și alții de frați masoni, ce nu și-au prostituat conștiința. Dar ei vor dispărea din scena politică și vor fi împiedicați să-și expună punctul de vedere.

Totuși, în pofida tragicelor tribulații ale conștiinței masonice balcanice, în luna iulie 1945 anglo-americanii preiau inițiativa. Ei se hotărîseră să salveze România și Bulgaria. Așa începe Conferința de la Potsdam.

Conferința s-a deschis pe 17 iulie 1945 (ora 17,10) la palatul Cecilienhof. Cei 3 Mari era reprezentați la cel mai înalt nivel. Stalin îl propune pe Truman ca președinte al ședinței. Discuțiile vor dura 16 zile; însă principalele problemei abordate sînt sintetizate în cele 4 propuneri înaintate de americani: (1) crearea Consiliului de Miniștri ai Afacerilor Externe; (2) înființarea unei Comisii de Control Interaliat pentru supervizarea ocupării Germaniei; (3) reorganizarea imediată a guvernelor României și Bulgariei; organizarea alegerilor libere în aceste două țări și în Grecia; (4) revizuirea politicii aliate în privința Italiei (se cerea admiterea ei la ONU și recunoașterea statutului de țară cobeligerantă).

La rîndul său, Stalin ridică și el 8 probleme, printre care — mai importante — sînt cele referitoare la împărțirea flotei germane, reparațiile de război, relațiile cu sateliții Germaniei și (din nou!) chestiunea poloneză.

Perioada cea mai tensionată a început prin ziua a 8-a. Între timp, intervenise și problema Japoniei (la 25 iulie anglo-americanii vor adresa un ultimatum acestei țări). Propunerile luate în discuție vor avea destine diferite: unele — precum Consiliul de Miniștri ai Afacerilor Externe — sînt acceptate imediat; altele — precum problema României și Bulgariei — generează neînțelegeri, chiar conflicte. Pînă la urmă se ajunge la consens în privința ocupării Germaniei, reparațiilor de război, intrarea sateliților în ONU și stabilirea frontierei occidentale a Poloniei (linia Oder-Neisse). Dar sensul final al conferinței (care trebuia să fie de pace) îl constituie agravarea divergenței dintre Truman și Stalin. Chestiunea poloneză e complicată acum prin problemele României și Bulgariei. Spre surprinderea (și neplăcerea) sovieticilor, Truman se dovedește inflexibil: România și Bulgaria trebuiau să se democratizeze. Deocamdată, Stalin se preface că nu pricepe: ba, dimpotrivă, el susține că regimurile — fantomă întronate de Armata Roșie reprezintă voința populară. Pe de altă parte, Molotov apelează la presa americană, care scrisese că în Grecia englezii au intervenit mai brutal decît rușii în România. Astfel de jocuri diplomatice decurgeau în favoarea URSS, care — tergiversînd — își întărea poziția în zonele sale de influență.

Dar Truman demontase mecanismul gîndirii lui Stalin. După încheierea Conferinței de la Potsdam el înțelesese două lucruri esențiale: (a) că sovieticii ascultă doar de limbajul forței; (b) că nu se poate pune nici o bază pe nici o promisiune a lui Stalin. Aceste concluzii l-au afectat profund pe președintele american; în viitor, el va refuza orice întîlnire directă cu liderul sovietic. De partea sa, acesta din urmă a decis că angloamericanii devin prea insistenți și că e momentul să le creeze cîteva probleme noi. Prin urmare, URSS începe să alimenteze mișcarea comunistă din Grecia și declanșează un vast plan de invazie în Asia (Coreea, Iran, Manciuria, politică duplicitară privind Japonia). Fenomenul de invazie și amestec subteran sovietic va continua cu încăpăținare în întreaga lume; după cum vom vedea, el îl obligă pe Truman să lanseze contramăsurile denumite „doctrina Truman”.

Totuși, la 1 august 1945, cînd se încheie Conferința de la Potsdam, forța era de partea americanilor. Ei posedau bomba atomică. O va afla și Stalin în curînd, odată cu tragedia Japoniei.

20. CORTINA DE FIER

Ne oprim acum pentru a discuta (succint) despre Franc-Masoneria europeană din țările ocupate sau aliate Germaniei. Vom oferi exemple tipice pentru fiecare grupă de evenimente similare; de asemenea, alegem acele zone ce se vor dovedi importante în istoria ulterioară.

1. AUSTRIA a fost unul din leagănele mișcării paneuropene și ale celebrei loji „Humanitas” (care domină azi centrul și estul Europei). Masoneria austriacă a avut — în perioada interbelică — valoroase inițiative sociale și legislative: impunerea zilei de muncă de 8 ore; interzicerea muncii de noapte a femeilor și adolescenților. În anul 1945 tradiționala lojă „Humanitas” se reactivează imediat, alegându-l ca Mare Maestru pe dr. Karl Doppler. Ca în multe alte părți, după război domină ramura masonică „liberal-conservatoare” (recunoscută de anglo-americani) organizată în Marea Lojă a Austriei (în 1980 posedă 40 de loji cu 2 000 de membri). Marele Orient, de obediență franceză și orientare socialistă, supraviețuiește sub forma Lojii Independente din Viena.

2. FRANȚA va deține un rol special în evoluția Masoneriei Universale actuale. Astăzi, această țară are mai multe obediențe, care se ceartă periodic: (a) Marele Orient de Franța. Socialist și procomunism. Vehement antianglo-american. Este principala grupare mondială a Masoneriei „revoluționare”. Domină viața masonică franceză. Deja din anul 1933 Stalin înțelesese utilitatea colaborării (și penetrării) cu (și în) această ramură masonică. La 4 octombrie 1945 Comitetul Central al Partidului Comunist Francez anulează oficial interdicția stabilită de Troțki: masonii puteau intra în partid. Ca urmare, toate partidele comuniste occidentale se vor integra profund în Masoneria „revoluționară”, reînnodind conflictul cu ramura „liberal-conservatoare”. Spre marele avantaj al URSS (vom discuta la momentul potrivit acest fenomen de infiltrare sovietică). Abia în anul 1978 (deranjați de criticile formulate prin organizațiile masonice „Amnesty International” și „Liga Drepturilor Omului”) ideologii ruși reiau acuzațiile la adresa Franc-Masoneriei. Dar fără a afecta hotărâtor relațiile lor privilegiate cu masonii „revoluționari”. În 1945, Marele Orient de Franța îl alege ca Mare Maestru pe Francis Viaud. Ulterior, până în 1986, va fi condus de alți 14 Mari Maeștri, printre care (în două mandate) de Jacques Mitterand, fratele lui François (actual președinte al republicii). Pe plan social-politic, Masoneria franceză guvernează tot. Dăm doar un exemplu: în 1974, pentru a-l învinge pe François Mitterand în campania electorală, Valery Giscard D'Estaing a trebuit să intre rapid în loja „Roosevelt” din Paris. După cum știți, la următoarea campanie electorală (1981) socialistul Fr. Mitterand n-a mai putut fi învins. Iar de Gaulle, un nemason care intenționa la un moment dat să dizolve Societatea (l-a oprit ministrul său de interne) va fi răsturnat prin ample acțiuni sociale instrumentate de frații Marelui Orient. (b) Marea Lojă Națională Franceză (de rit Scoțian vechi și acceptat). Aceasta a fost organizată și recunoscută de anglo-saxoni. În anul 1948 sosesc în Franța 3 Mari Maeștri americani (jurisdicțiile de Michigan, Massachusetts și Maryland), precum și lordul Derby, Vice-Mare Maestru al Marii Loji din Anglia. Ei au reacționat M.L.N.F. După 1964, această obediență trece pe planul doi. În

anul 1985 ea posedă 417 loji, cu 10400 membri (Marele Orient avea, încă din 1976, 500 loji cu 28.000 membri). (c) Marea Lojă Națională Franceză Bineau, avînd în componența ei Marea Lojă Națională Independentă și Regulată, plus Marea Lojă Rectificată din Franța. (d) Marea Lojă Națională Franceză „Opera”. S-a desprins în 1958 din precedenta. Acționează în consens cu Marele Orient de Franța. (e) Loja Națională Franceză (de rit : francez tradițional, Scoțian rectificat și englez „Emulația”). A fost creată în anul 1968. (f) Federația Franceză a Dreptului Uman. Este o obediență mixtă, adică admite și femeile. Acționează în consens cu Marele Orient. (g) Marea Lojă Feminină a Franței. Din anul 1985 a aderat la politica Marelui Orient.

3. ITALIA este a doua cale de infiltrare sovietică în Franc-Masonerie. Are o istorie agitată și frecvent confuză. După cum am spus deja, Masoneria Italiană a fost direct implicată în dezvoltarea fascismului. Deși interzisă de Mussolini în 1925, ea și-a continuat activitatea în „clandestinitate”. Destul de fecundă, căci în 1943 existau 16 obediențe ! Unele erau grupate pe familii, în veritabil stil mafirot (familiile Finocchiaro din Neapole și Majocco din Roma). În anul 1943, la debarcarea în Sicilia, anglo-americanii vor colabora activ atît cu Mafia, cît și cu Masoneria. Ulterior, după plecarea anglo-americanilor, Franc-Masoneria italiană a continuat să coopereze (în situații diverse) cu Mafia. Acest fenomen se petrece și în sinul organizațiilor italiene din SUA. El e principalul responsabil pentru scandalul Lojii P2 (pe care-l vom analiza detaliat) precum și pentru actuala degradingoladă a societății civile italiene. În iunie 1943 exista în peninsula un Suprem Consiliu ce reunea atît masonii Marii Loje, cît și pe cei ai Marelui Orient. Un an mai tîrziu, se lansează apelul la unitate. Zadarnic. În același an (1944) anglo-americanii — prin intermediul fraților italieni din SUA — fac o mișcare decisivă : ei obligă Marele Orient de Italia să rupă relațiile cu Marele Orient de Franța. Se spune că, în schimb, i-au oferit M.O.I. banii necesari pentru recuperarea fastuosului sediu Palazzo Giustiniani din Roma. În anul 1947, altă lovitură de teatru : se adoptă o Constituție care interzice societățile secrete (cam ca în România contemporană). Speriați, masonii italieni înființează repede organizații de tip constituțional : „Centrul de studii sociale”, „Centrul de studii ezoterice”. Dar alarma a fost un foc de paie. Azi — împreună cu Mafia, sau, uneori, de unii singuri — franc-masonii domină întreaga viață social-politică peninsulară (inclusiv terorismul — după cum vom vedea). Principalele obediențe sînt următoarele : (a) *Marele Orient de Italia*. Probabil unicul Mare Orient fără relații cu francezii (în 1990 se implică și în România, așa că acum avem și noi un M.O. similar). Este organizația cea mai influentă. Prin anii '80 posedă 400 loji cu 15.000 membri. (b) Marea Lojă a Italiei (sediul Piazza del Gesù). Are 4000 membri și a înființat diverse societăți „profane” : „Giordano Bruno”, „Libera Gîndire”. (c) Marea Lojă a Italiei (denumită : a masonilor vechi și acceptați). Are 8000 membri și admite ateliere mixte (deci și femei). Probabil aceasta este „Marea Lojă din Italia” care se raliază în 1985 politicii Marelui Orient francez. (d) Marea Lojă de rit simbolic, cu 30 de ateliere în Milano.

4. UNGARIA merită analizată din multe motive. Aici — ca și în Germania de Est — sovieticii au realizat un experiment esențial. Mai întîi, în toamna anului 1945, Stalin autorizează ținerea de alegeri libere, pe care comuniștii le pierd. În martie 1946 un decret îi repunea în drepturi pe franc-

masoni. Apar o puzderie de loji, dar nu se admite decit funcția de Mare Maestru adjunct (sau Vice-M.M.). Acesta, un anume Supka, era omul rușilor. El decide să atragă în loji „valorile reale ale muncitorimii”. De asemenea, hotărăște că „Masoneria va fi suportul de legătură între lumea orientală și occidentală pe planul politicii internaționale”. Trebuie subliniat că ambele idei îi aparțineau lui Stalin, care începuse să joace (cu mare finețe) cartea Masonerie „revoluționare”. E la fel de simptomatic faptul că tocmai Marele Orient de Franța e primul ce recunoaște Marea Lojă Simbolică a Ungariei. Ulterior, masonii unguri vor dezvolta o activitate prodigioasă: lucrări de propagandă în străinătate, întărirea relațiilor cu diaspora maghiară (în primul rînd cu emigranții din SUA; pînă astăzi aceste relații au rămas extraordinar de strînse și eficiente), organizarea de mari reuniuni masonice (pe diverse teme; în 1948, de pildă, ei au celebrat cu mult fast centenarul Revoluției lui Kossuth), inițierea de acțiuni caritabile. La 13 iunie 1950 (după preluarea puterii de comuniști) Franc-Masoneria ungară este, oficial, interzisă. Doar de ochii lumii (bolșevice); altminteri, frații își continuau cu succes activitatea. Mulți vor fi utilizați de către sovieticii pentru penetrarea ramurii revoluționare din occident. În acest scop, ei au fost chiar ocrotiți și încurajați să emigreze și să întemeieze Loji în străinătate. Au mers, mai ales, în America de Sud, Australia și Europa „capitalistă”. Cităm două astfel de ateliere (mai importante): „Humanitas” din Sidney și „Martinovics” din Paris. Ambele joacă un rol de prim plan în evenimentele care au culminat cu anul 1989. Vom vedea cum. Deocamdată, trebuie să subliniem că nu toți masonii unguri au ascultat obedienți ordinele Moscovei. E suficient să vă reamintim revolta din 1956 și pe Imre Nagy, personaj de colosală dimensiune morală. În iunie 1991, Jean-Robert Ragache, Mare Maestru al Marelui Orient de Franța, s-a deplasat la cimitirul din Rakoskeresztur pentru a depune o coroană de flori la mormîntul lui Imre Nagy. E un lucru pe care ar trebui să-l facă și conducătorii români — măcar pentru a se distanța de Gheorghe Gheorghiu-Dej, care, atunci, în 1956, a jucat un rol principal în zdrobirea fizică și morală a liderului revoltei din Ungaria.

Cu acestea, sperăm că cititorul are destule date pentru a înțelege evoluția următoarelor evenimente. Ne reîntoarcem, așadar, la 1 august 1945, cînd se încheie Conferința de la Potsdam.

Momentan, pe primul plan, trecuse „chestiunea Japoniei”. Japonia era pentru americani ceea ce Germania fusese pentru ruși. Duri pînă la sadism, luptători fanatici, japonezii aplicaseră anglo-americanilor tratamente similare celor pătimate de slavi în lagărele naziste. Venise vremea încheierii conturilor. Or, tocmai acum (repetăm: neștiind despre bomba atomică) Stalin începe o politică duplicitară. El refuză să semneze ultimatum-ul din 25 iulie și chiar cere un regim privilegiat pentru Japonia: renunțarea la clauza capitulării necondiționate. Pe cînd se indigna la ideea că anglo-americanii ar putea trata în secret cu germanii, vrednicul mareșal Stalin inițiasse negocieri secrete cu imperiul nipon. Această atitudine incalificabilă va atîrna greu în viitor. Ea întărește decizia lui Truman de a folosi bomba. Pe data de 6 august 1945 are loc distrugerea Hiroshimei. Pe 8 august — observînd că americanii cîștigă singuri — Stalin declară grăbit război Japoniei. Pe 9 august cade a 2-a bombă: dispăre Nagasaki. Pe 14 august Japonia capitulează necondiționat. Deși n-au tras mai multe gloanțe decît la o paradă, rușii se vor alege de aici cu insulele Kurile și cu fabricile din Manciuria (pe care le-au demontat și și le-au însu-

șit drept despăgubiri de război!!). În schimb, americanii vor dobîndi oprobiul lumii și vor reconstrui din temelii Japonia, ridicînd-o pînă la rangul de super-putere economică. Atunci cînd se vorbește despre „miracolul japonez”, se uită un lucru: nu formidabila disciplină a muncii e principala responsabilă pentru succesul economiei nipone. Deși munceau la fel de bine și înainte de război, japonezii n-ar fi putut concura SUA. Abia puternica infuzie de dolari și de inteligență americană au condus la starea de azi.

Dar evenimentele de la începutul lunii august 1945 au și alte efecte importante. În primul rînd, impactul bombei atomice. Stalin se sperie, iar Truman își continuă marșul diplomatic. Pe 18 august, James F. Byrnes, secretar de stat, atacă dur, în public, URSS-ul. Tema era apropiatele alegeri din Bulgaria, pe care sovieticii le organizau în stil propriu. **Imediat, Harry S. Truman declară că țările est-europene nu trebuie să rămînă în nici o sferă de influență, ei au dreptul de a-și decide singure soarta.** Încă șocat de exploziile de la Hiroshima și Nasagaki, Stalin amină fără comentarii alegerile bulgare.

Să privim cu atenție acest moment, pe care autori precum David Horowitz îl consideră sfîrșitul colaborării Moscova-Washington. După cum am constatat, colaborarea fusese deja compromisă prin conferința de la Postdam. Nuanța nouă vine din violența acțiunilor și intențiilor americane, ce dorește să anuleze acordul secret de la Yalta. Churchill „simte” și el pulsul; îl va seconda neabătut pe Truman (cu toate că semnase respectivul acord secret). În perspectivă umană, ar fi fost o binefacere. Rușii nu se mai puteau împotrivi. Dar au găsit un aliat neașteptat: publicul anglo-american și Masoneria „revoluționară”.

Dintotdeauna, masoneria „revoluționară” a avut audiență la oamenii simpli. Doctrina ei (socialistă și comunistă) descurajează pe cei întreprinzători și dotați intelectuali, dar gîdilă vanitatea celorlalți. Iar acești „ceilalți” reprezintă majoritatea. În democrație, majoritatea decide — din fericire, democrațiile i-au învățat pe toți că e mai bine fără comunism. În schimb, cînd e în joc pielea altora, toți masonii „revoluționari” au mizat pe sistemul comunist. Probabil din curiozitate ideologică. Iar oamenii simpli i-au ascultat și au dorit să-i creadă. Acest fenomen va deveni extrem de vizibil în SUA după 18 august 1945; bineînțeles, Stalin nu era deloc străin de declanșarea lui.

Prima manifestare notabilă a noii tendințe pro-sovietice se va petrece la 11 sept. 1945. Atunci, cînd începea la Londra întîlnirea Consiliului Miniștrilor de Afaceri Externe ai celor 3 Mari, un anume Henry L. Stimson, fost secretar de război pe vremea Roosevelt, înmînează un memorandum președintelui Truman. Documentul ni se pare uluitor; el denotă fie imbecilitatea lui Stimson, fie nemernicia colaboratorilor lui Roosevelt. Se cerea (din motive umanitare!) ca SUA să renunțe la bomba atomică, la orice avantaj militar, și să coopereze direct cu URSS pentru aplicarea Tratatului de la Yalta. Nimeni nu poate susține că H. L. Stimson nu știa ce înseamnă (din perspectivă umanitară) aplicarea înțelegerilor de la Yalta în Europa de Est. Faptul că a produs și a difuzat un asemenea document ni se pare grăitor pentru mizeria morală a masoneriei de stînga.

Totuși, la 11 sept, atît John Foster Dulles cit și James F. Byrnes își respectă mandatul și adoptă poziții dure față de sovietici. Întîlnirea de la Londra a fost supranumită „una din cele mai dezastruoase conferințe din vremurile moderne”. Miniștrii Afacerilor Externe nu s-au înțeles asupra nici

unui punct luat în discuție. În paralel, trupele lui Stalin subjugau Iranul, sub pretextul sprijinirii partidului Tudeh. După cum vom vedea, ele se infiltraseră și în Coreea. Totuși, dictatorul rămânea timorat; el cedează mult mai repede decât în alte cazuri anterioare. În decembrie 1945, cu prilejul celei de-a doua întâlniri a Miniștrilor de Afaceri Externe (ținută la Moscova), Stalin îl contactează direct pe James F. Byrnes și admite următoarele: (a) democratizarea regimurilor din Bulgaria și România; (b) elaborarea proiectelor de tratat pentru foștii sateliți ai Germaniei (element stabilit de la Potsdam, dar sistematic boicotat de ruși).

În ianuarie 1946, Truman respinge aranjamentele lui Byrnes. Se hotărăse pentru o linie dur antisovietică; pentru linia forței (el declară, „Dacă Rusia nu e înfruntată cu un pumn de fier și cu un limbaj violent, ea va pregăti un nou război. Ei nu înțeleg decât un singur fel de limbă: câte divizii ai?”). Pe 5 martie 1946, sosit în SUA, Churchill va ține la Fulton, Missouri, celebrul său discurs privind cortina de fier: „De la Stettin în Baltica pînă la Triste în Adriatica o cortină de fier a coborît pe continent”. Prelua, astfel, mot-à-mot, expresia cu care Goebbels descriesese efectul acordului secret de la Yalta. (Goebbels afirmase că pe teritoriile ocupate de ruși va coborî o cortină de fier, iar în spatele acestei cortine „va începe genocidul, probabil în aclamațiile presei evreiești din New-York”). Dar discursul lui Churchill are o importanță ezoterică aparte: el chema la alianța masoneriilor de limbă engleză, pentru a salva lumea. Într-adevăr, franc-masonii de sorginte anglo-saxonă se vor uni și vor salva o parte a lumii. Pentru cealaltă parte, oferită URSS la Yalta, ei vor da un răspuns definitiv: NU. Iar în ce privește presa, poate că Goebbels nu greșea prea tare: în urma discursului său de la Fulton, Churchill s-a văzut literalmente huiduit pe ambele maluri ale Atlanticului. Publicul, gazetarii și masonii de stînga îl acuzau vehement de anti-sovietism (și atitudine reacționară), pregătind contraofensiva lui Stalin.

21. TĂTUCUL SE TEME

Sfîrșitul anului 1946 este, aparent, un interval de liniște. Spune David Horowitz: „În toamna anului 1946 apăruseră cîteva semne încurajatoare că prăpastia crescîndă dintre Est și Vest ar putea fi închisă. Se conveniseră și se semnaseră tratatele de pace cu sateliții naziști (Italia, Bulgaria, Finlanda, Ungaria și România), iar — pentru cîteva săptămîni — sentimentul de „pace” plutea realmente în aer. SUA sfîrșiseră o controversă, înapoind 600 de barje și nave dunărene proprietarilor lor (fuseseră sechestrate în Germania), în timp ce oficialitățile române și bulgare dădeau declarații salutînd prietenia și capitalul american, iar Cehoslovacia își stringea relațiile diplomatice cu SUA. „Soarele păcii răsare, în fine” comenta Secretarul britanic pentru relații externe, Bevin, la New York”.

Numai că soarele e un simbol electoral comunist.

Liniștea de suprafață se datora șocului suferit de sovietici din pricina bombei atomice. Stalin a avut nevoie de cîteva timp ca să-și revină; timp în care, bazîndu-se pe opinia publică occidentală, se mulțumește să-și

consolideze influența în zona oferită la Yalta. Simultan, el testează periodic gradul de hotărîre a liderilor anglo-americani și-și reorganizează imaginea în sinul Masoneriei „revoluționare”. Acum se va sprijini din ce în ce mai serios pe masono-comuniști, precum și pe evreii bolșevici și masoni. A mers pînă acolo încît a tolerat deschiderea unor loji ucrainiene de stînga, cu venerabili polonezi ori evrei.

Într-adevăr, bomba atomică a dat un atu formidabil Masoneriei anglo-americane „de dreapta” (ne referim la Franc-Masoneria din Anglia, SUA, Canada și Australia, deoarece ea guverna și guvernează politic, militar, administrativ în respectivele state; toate hotărîrile politice erau, de fapt, decizii masonice). În plus — de astă dată (și spre uimirea noastră) — ea și-a jucat cu măiestrie cartea.

Astfel, la 15 noiembrie 1945, Anglia, SUA și Canada cer stabilirea unei comisii ONU pentru controlul energiei atomice. Preluînd inițiativa internațională în domeniu, masonii anglo-americani beneficiau deja de piesele albe și de avantajul primei mături. Cu stoicism, Stalin înghite lovitura după lovitură: la 14 iunie 1946 tot SUA prezintă, prin OC, la ONU un plan pentru controlul energiei atomice (denumit „planul Baruch”). Patru zile mai tîrziu rușii își expun și ei planul. Merită consemnat, pentru istorie: (a) să nu se utilizeze, în nici o circumstanță, arma atomică; (b) să se interzică producerea și păstrarea unei arme bazate pe energie atomică; (c) să se distrugă, în termen de 3 luni, orice stocuri de arme atomice, fie deja fabricate, fie în fabricație. În tocul negocierilor, la 1 iulie, americanii detonează o nouă bombă atomică în Bikini, ceea ce mărește presiunea asupra liderilor sovietici. În final, nu se ajunge la nici o înțelegere concretă. Motivul pare astăzi hilar: URSS refuză, sub orice formă, să admită pe teritoriul comunist inspectori ONU pentru control atomic. Un imperiu colosal se temea (feroce) de o mîină de cameni!

Atitudinea fusese anticipată de anglo-americani: Stalin se fecea de măntori imparțiali, ce ar fi dezvăluit atrocitățile și dîplicitatea sistemului bolșevic. Faptul că el a reacționat exact cum se prevăzuse i-a confirmat (încă o dată) lui Truman justetea temerilor și concluziilor sale.

Un alt motiv, la fel de puternic, îl reprezintă parancoia mareșalului sovietic. Psihologic vorbind, el interpreta URSS ca pe domeniul său privat; iar acceptarea inspectorilor ONU — ca pe invazia unor musafiri nepoftiți și rău intenționați.

Singurul punct unde națiunile democratice (citește: masonice) rămîneau vulnerabile îl constituia chiar democrația. Aici continuă, spectaculos, inițiativa subterană sovietică: rușii cooptau cu îndîrjire personalități marcante în scopul de a-și atrage simpatia opiniei publice. Astfel, la 23 iulie 1946 (după eșecul negocierilor ONU), Henry A. Wallace, Secretar de stat pentru comerț, adresează un memoriu lui Truman, cerîndu-i exact ceea ce-i cerea Stalin: un masiv ajutor economic pentru URSS. Comuniștii erau descriși aici drept cameni integri, eroi de război, însă puțin cam speriați de superioritatea militară anglo-americană. Prin urmare, se solicita și renunțarea la această superioritate (adică la bomba atomică). Văzînd că Truman nu-l bagă în seamă, Wallace a început o masivă campanie de presă în favoarea URSS, ceea ce-i va atrage destituirea din funcție.

Totuși, deocamdată, pe tărîmul energiei atomice, Stalin nu obține succese importante. Așadar, el va fi silit să-și „îndiguiască” proiectele, restringîndu-și politica de comunizare mondială la două direcții:

Fig. 13 — Președinții S.U.A. (1)

Fig. 14 — Președinții S.U.A. (2)

Fig. 15 — Președinții S.U.A. (3)

(1) consolidarea zonei de influență dobândite la Yalta; (2) ameliorarea imaginii sale internaționale.

După cum am spus, direcția (2) se va dovedi rodnică mai ales prin acțiunea Masoneriei „revoluționare”. Însă Iosif Visarionovici a fost un individ bolnav — din când în când el nu se putea stăpîni; recurgea la forță și masacre chiar împotriva masonilor de stînga, îndepărtîndu-și astfel (aproape iremediabil) ajutorul lor. Această situație îl va obliga pe N. Hrușciiov să pronunțe faimosul rechizitoriu antistalinist, ca să poată reînoda legăturile cu masonii „revoluționari” ai lumii.

În schimb, direcția (1) beneficia de un scenariu bine pus la punct, încă înainte de Yalta. Există o strategie directă pentru țările rămase sub control sovietic și alta de „monitorizare” pentru cele controlate doar pe jumătate.

Țările din prima grupă (România și Bulgaria) urmau să capete (prin orice mijloc) un guvern provizoriu prosovietic care să organizeze „alegeri libere”. Aceste alegeri trebuiau cîștigate de forțele prosovietice care aveau drept sarcini: (a) schimbarea Constituției; (b) comunizarea statului; (c) distrugerea spiritului național (obținută prin distrugerea elitei intelectuale și a țărănimii - considerată bază etnică). Actualmente, cam toți românii știu ce s-a petrecut în România. Iată începutul evenimentelor din Bulgaria: la 8—9 septembrie 1944 se declanșează „insurtecția”, iar la 28 octombrie se semnează armistițiul cu URSS; se creează coaliția de stînga „Frontul Patriei” (dominată de Partidul Muncitoresc — acolo unde vedeți denumirea politică „front”, trebuie să înțelegeți că a apărut gruparea comuniștilor cu masonii de stînga); această coaliție „cîștigă” alegerile generale din 1945 (88,18% din voturi — procent grăitor pentru „corectitudinea” respectivelor alegeri); ea îl detronează în septembrie 1946 pe regele Simeon al II-lea (printr-un referendum cu un alt procent grăitor — 92,7% din voturi); la 27 octombrie 1946 se instituie noua Constituție comunistă; în fine, la 22 noiembrie vine din URSS Gheorghii Dimitrov și prea șefia guvernului. Practic, Bulgaria era sovietizată.

Conform înțelegerilor de la Yalta, anglo-americanii nu au intervenit efectiv nici în România, nici în Bulgaria. Truman, probabil, ar fi vrut s-o facă; dar — așa cum am subliniat — îl oprea opinia publică și respectul față de tratate. În schimb, în Ungaria, Cehoslovacia și Polonia problemele se puneau complet altfel.

22. PROCEDURA IRANIANĂ

La 4 noiembrie 1945 alegerile (realmente) libere din Ungaria oferă cîștig de cauză Partidului Micilor Proprietari (necomunist). Istoriografia rusofilă a subliniat cu frenezie bunăvoința lui Stalin, care ar fi permis asemenea alegeri în țara vecină. Numai că Ungaria nu era România; acordul de la Yalta preciza aici o împărțire egală a influenței (50%—50%). Iar bunăvoința lui Stalin nu era bunăvoință, dimpotrivă, el a urmărit să tragă toate foloasele. Mai întii, consolidează poziția comuniștilor maghiari: la aceleași alegeri ei obțin locul 2 și 70 de fotolii parlamentare.

Lucru esențial, în guvernul nou format ministrul de interne este comunist. Apoi, Stalin ia sub observație și oblăduire Masoneria ungară, pe care o orientează către ramura „revoluționară” și o va utiliza în multiple acțiuni externe.

La 1 februarie 1946 se proclamă Republica Ungară; președinte este Zoltan Tildy (pastor), iar prim-ministru — Ferenc Nagy (tot un necomunist). În vara aceluiași an, sovieticii încearcă o lovitură constituțională: ministrul de interne îl acuză pe Bela Kovacs (liderul Micilor Proprietari) de complot contrarevoluționar și cere ridicarea imunității parlamentare. Bineînțeles, Parlamentul refuză cu indignare atât cererea, cât și acuzația. Deocamdată, Stalin se abține.

O strategie similară este vizibilă și în cazul Cehoslovaciei, țară necuprinsă în acordul secret de la Yalta, însă amplu jinduită de sovietici (mai ales pentru potențialul ei economic; era una din zonele cele mai dezvoltate industrial în Europa Centrală). Aici exista o glorioasă tradiție masonică; însăși entitatea statală cehoslovacă a fost rezultatul activității francmasonice. Prin urmare, Stalin va începe prin a cocheta cu frații persecutați de naziști. În decembrie 1943 el semnează cu Eduard Benes un tratat de asistență mutuală și de cooperare, valabil după încheierea războiului. În aprilie 1945 americanii ajung primii la granița cehoslovacă, dar se opresc, la cererea lui Stalin, pentru a lăsa sovieticilor gloria eliberării Pragăi! A doua gravă eroare. Apare un guvern de uniune națională prezidat de un socialist (citește: mason „revoluționar”), unde comuniștii dețin deja 8 portofolii din 25. În mai 1946 Stalin obține un important succes propagandistic: alegerile libere oferă comuniștilor 38% din voturi. Klement Gottwald, stalinist convins, este însărcinat cu crearea noului guvern. Explicația acestui succes electoral e simplă: Cehoslovacia era fieful Masoneriei „revoluționare”, mereu deschisă către seceră și ciocan. În vara lui 1947, tocmai guvernul stalinistului Gottwald va reoficializa existența Franc-Masoneriei în țară. Numai că seceră și ciocanul sînt unelte ale morții. Frații cehi și slovaci vor afla în curînd acest adevăr; evenimentele sînt atât de importante prin implicații încît le vom analiza separat.

Concluzionînd acum, putem afirma că în politica externă Stalin utiliza două tipuri de strategii: faptul împlinit și propaganda abilă. Le verificase și credea în ele. Totuși, va afla că nu sînt suficiente — căci primește o lecție dură pe care o asimilează ca atare; lecție ce va sta la baza elaborării întregii strategii sovietice în problema colonială și a țărilor subdezvoltate. Este vorba despre evenimentele din Iran.

Istoria iraniană la care ne referim se desfășoară în perioada noiembrie 1945 — mai 1946. În timpul războiului, Iranul fusese ocupat de Cei 3 Mari, pentru a asigura aprovizionarea URSS cu petrol (guvernul de atunci avusese înclinații progermane). S-a stabilit ca, după victorie, trupele aliaților să se retragă simultan, redînd independența țării. În toamna anului 1945 anglo-americanii se retrag, însă rușii rămîn (strategia faptului împlinit). Pentru a-și justifica acțiunea, ei incurajează partidul Tudeh al separatiștilor azerbaidjeni. Apare chiar un guvern al Azerbaidjanului Autonom, desigur prosovietic (fapt împlinit combinat cu propagandă). Sub presiunea pericolului, guvernul central din Teheran cedează și încheie un tratat cu URSS, acordîndu-i mari concesiuni petroliere în nord. Dar Churchill și Truman reacționează eficient: în mai 1946 rușii sînt condamnați de Consiliul de Securitate al ONU. Era peri-

oada spaimelor lui Stalin față de bomba atomică; astfel, el își retrage grăbit trupele din Iran. Imediat apoi, armata Teheranului zdrobește pe autonomiștii azerbaidjeni, iar guvernul central denunță toate tratatele cu URSS. Însă lecția abia acum începe: SUA oferă Iranului credite, capital și consilieri. În schimb, iraniienii devin aliații americanilor, oferindu-le de bunăvoie exact aceleași concesiuni pe care le urmăriseră sovieticii! Această tehnică de penetrare prin ajutor financiar masiv și consilieri (mai ales militari) se va numi „procedura iraniană”. Era o noutate pentru Stalin, dar el îi observă repede avantajele. Existau întinse zone ale pământului, sub dominație engleză, unde procedura iraniană se putea aplica excelent. În plus, jucînd cartea decolonizării, Stalin se va afla de aceeași parte a baricadei cu masonii „revoluționari”; astfel se explică — de pildă — curioasele „virări către URSS” ale unor lideri din Masoneria „revoluționară”, precum Nasser ori Fidel Castro. Tot astfel se explică puternicele semne de bucurie ale Marelui Orient de Franța ori de cîte ori mai pica un bastion al imperului britanic.

Decamată, în 1946, trezit de procedura iraniană, Stalin vrea răzbunare. Prin urmare, el va iniția în luna octombrie o puternică rebeliune comunistă în Grecia, sub pretextul reinstaurării monarhiei „reaționare”. Au existat istorici, precum L. S. Stavrianos ori D. Horowitz, ce susțineau că Stalin s-a opus cu îndrjire planului de răcoală al comunistului Vafiades. Numai că guvernul prosovietic al Bulgariei (așa, de capul lui!) s-a decis să-l sprijine pe Vafiades cu bani, armament și baze pe teritoriul bulgar. Nu mai precizăm cîți oameni au pierit în acest nou război civil din Grecia. Ne aflăm în epocă în care cantitatea morților nu contează.

23. RĂZBOIUL RECE

Simbolic, fiecare lojă masonică e susținută de trei coloane, reprezentînd înțelepciunea, frumusețea, puterea. Odată cu anul 1947, cele trei coloane vor deveni sisteme planetare, caracterizînd acțiunea Franc-Masoneriei în perioada războiului rece: (a) Doctrina Truman îi reprezintă ideologia social-politică; (b) Planul Marshall înseamnă salvarea economică; (c) NATO este expresia forței militare. Aceste sisteme își vor dovedi din plin viabilitatea și justetea: doctrina Truman a ajuns, după 1989, ideologia dominantă în lumea civilizată; Planul Marshall s-a dezvoltat spectaculos, generînd Piața Comună; iar despre NATO nici nu mai e nevoie să vorbim.

Iată, a sosit momentul istoriei lor.

În ianuarie 1947 o iarnă cumplită se năpustește asupra Marii Britanii, paralizîndu-i economia. Aceasta a fost lovitura de grație: rănit grav în timpul războiului, Imperiul Britanic se prăbușește: pierde India și Burma, nu poate răspunde provocărilor militare inițiate pretutindeni (de Africa de Sud, Guatemala, Argentina, Irak și Egipt), iar la 24 februarie își anunță oficial aliatul american că nu mai poate menține trupe în Grecia și nici nu mai poate ajuta Turcia. Într-adevăr, generalul „Iarnă” a rămas mereu aliatul rușilor.

Totuși, veritabilii masoni posedă demnitate și măreție. Confrunțați cu sfârșitul eroic al puterii fraților lor englezi, nord-americaniii reacționează imediat, foarte hotărât și eficient. Ei formează „lanțul de unire” pentru ajutorarea întregii Europe și îl sfidează decisiv pe Stalin, inaugurând epoca „războiului rece”. După cum vom constata, există chiar o grabă a lui Truman de a arunca mănuașa în obrazul sovietic. Această grabă i-a fost frecvent reproșată de istorici. Dar e limpede că președintele SUA n-a avut încotro : odată cu prăbușirea Angliei, unicul său atu în fața lui Stalin rămăsese bomba atomică. Era o chestiune de timp, pînă cînd rușii vor obține și ei bomba. Așadar, Truman trebuia să acționeze rapid și cu maximum de eficacitate.

A făcut-o și a fost lăsat s-o facă. Ultima afirmație e importantă : ea denotă faptul că la sfârșitul anului 1946 Masoneria „de dreapta” reușise să contracareze efectul propagandei sovietice și să schimbe viziunea opiniei publice. Evenimentul s-a petrecut în preajma campaniei electorale pentru Congres, din toamna anului 1946. El se datorează lui J. Edgar Hoover, care a lansat o masivă campanie anticomunistă în octombrie 1946. Cu o remarcabilă eficiență : alegerile parlamentare din noiembrie sînt cîștigate de republicani, considerați încă mai anticomuniști decît Truman (care era democrat). Însă tocmai noua orientare a publicului îi va netezi calea președintelui.

Pe 10 martie 1947 începe, la Moscova, Conferința Miniștrilor Afacerilor de Externe ai celor 3 Mari. Subiectele în discuție : unitatea și dezarmarea Germaniei, sfârșitul ocupării Austriei. Realizarea unificării Germaniei (propusă de SUA) însemna, în subtext, anularea împărțirii Europei în zone de influență ; de aceea URSS refuză net. Declară W. W. Rostow (expert la Secretariatul Executiv al Comisiei Economice Europene) : „poziția luată de negociatorii sovietici a fost lipsită de orice echivoc : Stalin refuza un acord definitiv privind Europa”. Totuși, în mod tradițional, rușii începeau negocierile prin a refuza propunerile celorlalți ; apoi încercau să dobîndească avantaje în schimbul acceptului.

De astă dată, însă, scenariul se modifică spectaculos : imediat cum află poziția lui Stalin, la 12 martie 1947, Harry S. Truman rostește faimosul său discurs cunoscut în istorie drept „Doctrina Truman”. El pornea prin a defini două moduri de viață : „Un mod de viață se bazează pe voința majorității și se distinge prin instituții libere, guvern reprezentativ, alegeri libere, garantarea libertății individuale, libertatea cuvîntului și a credinței religioase, libertatea convingerilor politice. Al doilea mod de viață se bazează pe voința unei minorități impusă cu forța majorității. El se sprijină pe teroare și opresiune, pe controlul total al presei și radioului, alegeri falsificate și suprimarea libertăților individuale”.

S-a spus că aici Truman se referea la Democrație și Comunism ; inexact — el numise Democrația și Totalitarismul, de aceea a lansat tuturor națiunilor (inclusiv comuniștilor) cererea de a opta ferm pentru una din cele două căi. Democrația modernă este sistemul masonic de guvernare ; totalitarismul este un sistem nonmasonic prin excelență, iar Truman le opunea acum în mod explicit. Semnificația ezoterică a discursului este încă mai mare : pentru prima oară, în public, Harry S. Truman arăta francemasonilor lumii noul lor inamic totalitar : bolșevismul lui Stalin. Din 12 martie 1947 înainte, orice mason care colaborează cu Stalin este pasibil de trădare. În mod tipic pentru Masoneria Uniwersală, colaborarea cu Stalin va continua în numeroase cazuri (mai ales pe con-

tinutul european), iar rușii vor dobîndi bomba atomică exact prin trădarea unor masoni.

Celelalte afirmații importante din doctrina Truman se referă la „îndiguirea comunismului” și eliberarea Europei de Est. Îndiguirea comunismului însemna înconjurarea zonelor sovietizate cu un zid de forță care să prevină expansionismul roșu. Ambele idei îl vor enerva cumplit pe „tătucul popoarelor”; efectul lor asupra Conferinței de la Moscova a fost dezastruos. Iată relatarea lui Howard K. Smith, un martor ocular: „Exact în toată conferința, la două zile după ce debutase, a explodat bomba Doctrinei Truman. Președintele Truman a spus: aproape fiecare națiune trebuie să aleagă între cele două lumi; asta suna ca un ultimatum pentru restul Europei, ori erau cu noi, ori împotriva noastră. Zîmbetul a dispărut de pe fețele rușilor. În timp ce America se pregătea să intervină în Grecia, Rusia se pregătea să acapareze Ungaria, arestîndu-i liderii democrați în corul protestelor minioase ale Occidentului”. Această mărturie are un singur păcat: e mincinoasă. Rusia nu se pregătea să acapareze Ungaria: deja o acaparase. În februarie 1947 agenții sovietici îl răpiseră pe Bela Kovacs, liderul partidului de guvernămînt, acuzîndu-l de trădare (!) și transportîndu-l la Moscova. O bună parte din viguroasa proclamație a „îndiguirii comunismului” se datora tocmai acestei noi „inițiative” a lui Stalin.

De altminteri, Harry S. acționează rapid și începe prin a-și face ordine în propria ogradă. La 25 martie 1947 SUA demarează „era jurămîntului de loialitate”: 2 milioane și jumătate de angajați guvernamentali trebuie să suporte o verificare suplimentară, pentru a-și demonstra neapartenența la organizații totalitare. (După trădarea secretului atomic, verificările se vor amplifica dramatic, cuprinzînd peste 8 milioane cetățeni, iar America intră în epoca mccarthyismului). Tot în 1947 SUA își creează postul de secretar de stat pentru Apărare, precum și un organism numit Consiliul Național al Securității (responsabil pentru politica externă).

Dar următorul eveniment major al anului îl reprezintă celebrul plan Marshall. Acesta este răspunsul financiar și economic pe care Masoneria nord-americană îl oferă fraților europeni. Marshall era de fapt George C. Marshall, general, secretar de stat, răsplătit în 1953 cu premiul Nobel pentru pace. Fusese inițiat de Marele Maestru al Districtului Columbia, iar în 1945 a primit medalia Marii Loji de Stat din New York. A murit (a trecut în Loja Eternă) în 1959, foarte respectat de întreaga Franc-Masonerie Universală.

Planul Marshall e o inițiativă îndelung gîdită de francmasoni: deja, la 8 mai 1947, Dean Acheson (subsecretar de stat) îl anunțase într-un discurs aparent neobservat. El se baza pe tradiționala idee masonică a integrării europene; continentul era privit ca un tot și trebuiau elaborate programe globale de redresare economică, pe care America urma să le finanțeze. În cadrul acestor programe, fiecare stat (mai degrabă: fiecare zonă) trebuia să se concentreze asupra acelei ramuri economice unde ar fi putut obține maximum de succes.

Planul Marshall a fost propus lumii printr-un discurs rostit de George Marshall la Universitatea Harvard. El nu-i excludea nici pe comuniști, nici pe ruși. Generalul Marshall hotărîse: „Politica noastră nu este îndreptată împotriva vreunei țări sau doctrine, ci împotriva foamei, sărăciei, disperării și haosului”. Anglia (prin Ernest Bevin) și Franța (prin Georges Bidault) reacționează imediat și foarte pozitiv. Acest gen

de reacție se întinde pe tot continentul : inițial, pină și URSS pare să-l accepte, iar Polonia și Cehoslovacia se declară în mod explicit de acord.

În iulie 1947, la Paris, are loc conferința asupra planului Marshall. Conducătorul delegației sovietice a fost Molotov. După două zile de discuții, acesta părăsește brusc ședința, înjurându-i pe americani și cerind tuturor comuniștilor să saboteze schema lui Marshall, chiar cu prețul sabotării guvernelor din propriile lor țări. Stalin considerase că integrarea europeană face din zona comunistă „grăinarul Occidentului”, o zonă emnamente agricolă și — deci — inferioară lumii „capitaliste” (ca să nu mai spunem cât de departe era ideea agricolă de teoria lui Stalin privind industrializarea masivă și forțată).

Dar, respingînd planul Marshall, „mareșalul popoarelor” trecuse pragul ireversibilului. Din acest moment (2 iulie 1947) conturile se încheie între Est și Vest. Începe războiul rece : lupta nemiloasă și fără scrupule dintre Masonerie și Comunism.

Chiar la 10 iulie 1947, URSS încheie o serie de tratate economice cu țările satelizate, pregătind CAER-ul (ultimul tratat : 26 august 1947, cu România). La 5 octombrie se creează Cominform, asociație suprastatală a partidelor comuniste (intrau inițial Europa Est, plus Franța și Italia). În noiembrie 1947 Cominform elaborează o declarație de răspuns la Doctrina Truman : toate ideile președintelui american erau preluate, însă (după sistemul lui Marx) „cu picioarele în sus”. Aici se cerea „îndiguirea capitalismului” și eliberarea Occidentului.

Așadar, se observă că, la sfîrșitul anului 1947, Stalin dă lovituri de răspuns. Cum Comunismul este, în practică, o Masonerie în oglindă, răspunsurile vor fi tot de tip „în oglindă”. Unii adoptă planul Marshall și construiesc Piața Comună ; ceilalți vor adopta tratatele sovietice și vor construi CAER-ul. Unii proclamă Doctrina Truman cu cele 2 moduri de viață, „îndiguirea comunismului” și eliberarea Răsăritului european ; ceilalți promulgă declarația Cominform (iată, chiar și acest Cominform e o replică la Adunarea Masonică Internațională !), cu cele două „linii politice opuse”, „îndiguirea capitalismului” și eliberarea Occidentului. În fine, unii vor crea NATO ; ceilalți Tratatul de la Varșovia.

Cîteodată, Istoria vrea să fie clară. Comunismul e un copil masonic care își reneagă Tatăl, dar tatăl rămîne tată. Așa și acum : observați că Stalin se mulțumește să dea replici, el are nevoie de modele pe care le copiază „în oglindă”. Aceasta e soarta dintotdeauna a Copilului : să preia modelul Tatălui, chiar dacă îl colorează exact invers.

24. ERETZ ISRAEL

Oricum l-am privi, din perspectivă ezoterică sau profană, al doilea război mondial se asociază cu holocaustul națiunii evreiești. 6 milioane de israeliți au pierit în cumplitele lagăre de concentrare naziste. Este al doilea mare genocid european din secolul XX — primul fusese săvîrșit de Stalin, care a exterminat circa 20 de milioane de ruși (de soarta acestora nu s-a formalizat nimeni).

Teoria lagărelor de concentrare a fost desăvârșită de Troțki. Astfel, cumplita ironie a Istoriei a făcut ca tocmai un evreu să ofere soluția exterminării poporului său.

În Talmud stă scris : „cu cât mai rău, cu atât mai bine”. Credința rabinilor susține că înaintea venirii Mesiei și a gloriei finale promise „poporului ales” vor fi vremuri cumplite pentru evrei, inclusiv holocaustul. Sub acest aspect, cartea sfântă s-a împlinit pe jumătate : vremurile îngrozitoare sosiseră. Cele mai numeroase victime vor fi bătrînii, femeile și copiii. Nimeni, niciodată nu-i va putea ierta pe criminalii care trimit copii în camerele de gazare. Ne este imposibil să le calificăm faptele — ele depășesc limbajul omenesc. Iadul invadase Europa, cu o cruzime perfectă. Și, iată, Dumnezeu a ales ființele nevinovate pentru a ne arăta ce înseamnă iadul.

Totuși, Mesia rabinilor nu va veni nici măcar acum. În schimb, la sfîrșitul războiului, sosise timpul lui Eretz Israel, marele ideal al sioniștilor : realizarea statului național evreiesc în Palestina.

Toți israeliții lumii au simțit momentul și au colaborat din plin la îndeplinirea lui. Iată, de exemplu, cazul Anei Paucker : ea trimite peste 100.000 de evrei români în Palestina, în vreme ce teroriza românii pur-sînge și dădea dispoziții drastice împotriva țărănilor (din ordinele ei aproape 300.000 de țărani sînt închiși, torturați și, pe alocuri, uciși). „A face alia în Israel” (citește : a pleca în Palestina) devine o datorie supremă pentru diaspora evreiască. Liderii sioniști au exploatat excelent fiecare avantaj : vasele cu emigranți cuprindeau frecvent evrei în uniforma lagărelor de concentrare, punînd la grea încercare autoritățile britanice, silite să-i respingă de la granița palestiniană. Presiunea morală asupra englezilor ajunge repede intolerabilă.

În cele ce urmează, vom discuta despre creșterea lui Eretz Israel, deoarece aceasta a fost o veche și importantă sarcină masonică — singura îndeplinită integral după al doilea război mondial.

Problema palestiniană conține un conflict și un paradox. Conflictul era între populația arabă și cea evreiască (inițial mult mai redusă). Paradoxul este că englezii, care stăpîneau teritoriul și trebuiau să medieze permanent conflictul, deveniseră aproape antisemiți. La îndemnul sionismului evreii organizaseră o imigrație masivă în Palestina, precum și trei mișcări teroriste renumite care se amuzau să lichideze soldații și ofițerii britanici staționați în „țara sfîntă”. La 17 mai 1939, Anglia emisese o „carte albă”, prin care limita numărul imigranților admiși la 100.000. În aceeași perioadă, „protectorii” britanici încep lupta necruțătoare cu Haganah, armata clandestină sionistă. Apare însă pericolul nazist, care împacă brusc beligeranții.

După victorie, în anul 1945, englezii se trezesc din nou cu problema palestiniană în brațe. De data aceasta, Franc-Masoneria hotărîse să ofere evreilor un stat. Problema era cum ; iar sioniștii se grăbeau, punînd guvernul britanic în situații imposibile. Existau două pericole majore : izbucnirea războiului arabo-israelian și trecerea arabilor de partea URSS (ca niciodată, Stalin stă acum în expectativă, lăsîndu-i pe masoni să se descurce cum pot). Ambele pericole se vor realiza întocmai.

La 30 octombrie 1945, Stephan S. Wise și Abba Hillet Silver, președinții Comitetului Sionist de Urgență din SUA, solicită imperativ : (a) admiterea imediată a 100.000 imigranți evrei în Palestina (susțineau că e vorba, în primul rînd, de victime ale nazismului) ; (b) anularea „cărții

albe” din 1939; (c) elaborarea unei declarații comune anglo-americane privind Palestina, (d) constituirea unei comisii mixte pentru problema evreilor palestinieni. Într-adevăr, comisia mixtă se constituie chiar în același an. La 22 aprilie 1946 ea va emite o declarație privind Palestina, prin care recomandă: (1) evreii să nu domine pe arabi, nici arabii pe evrei; (2) Palestina să nu fie nici stat evreu, nici stat arab; (3) interesele creștinilor să fie protejate, prin garanții internaționale. Asemenea recomandări nemulțumesc profund mișcarea sionistă. Așadar, începe o perioadă halucinantă; evreii trec din nou la masive acte de terorism împotriva englezilor! Pe 16 iunie 1946 au loc două explozii la Haifa și 8 poduri sar în aer la frontiera transiordaniană; a doua zi se apelează la „automobile capcană” și se dau bătălii în toată regula între trupele britanice și cele ale Haganei. În iulie sare în aer hotelul „Regele David” din Ierusalim — explozia a ucis sute de oameni nevinovați. Când erau în joc propriile lor interese, internaționaliștii evrei se dovedeau de un naționalism furibund.

Ofensiva sionistă i-a afectat profund pe masonii englezi, care nu mai știau ce atitudine să adopte. Orice represalii ar fi condus la ruptura cu Masoneria americană și i-ar fi plasat în tabăra lui Hitler!

La 10 iunie 1946, în disperare de cauză, guvernul britanic, propune un plan care a respins imediat, atât de arabi, cât și de evrei. Prin urmare, la 2 aprilie 1947, Anglia înaintează problema palestiniană către ONU. Se creează o Comisie specială de studiu, care va recomanda înființarea a două state (arab și evreu) și punerea Ierusalimului sub control direct internațional. Iar la 3 decembrie 1947, Marea Britanie anunță că își va considera încheiat mandatul palestinian în 15 mai 1948, urmînd ca părțile interesate să-și poarte singure de grijă. Grijii aveau mai ales evreii, pentru că la 28 noiembrie 1947 arabii respinseseră propunerea ONU privind împărțirea Palestinei.

Așadar, Agenția Evreiască din Palestina începe să se agite, oficial. La 15 ianuarie 1948 ea solicită trupe ONU pentru protecția granițelor viitorului stat; la 18 martie dr. Weizmann îl vizitează pe Truman, cerîndu-i acordarea pustiului Negeb (unde Israelul își va efectua testele nucleare). În fine, la ora 0, pe data de 15.05.1948, se proclamă statul Israel. SUA îl recunoște de facto după 11 minute. URSS îl recunoaște după două zile.

Dar arabii reacționează violent: ei atacă chiar pe 15 mai. Vor fi înfrinți, după lupte extrem de dure. SUA, Anglia și Franța adoptă acum politica faptului împlinit și admit liniile de demarcație stabilite prin armistițiul controlat de ONU. Într-un fel, au făcut bine, căci evreii deveniseră extrem de agresivi. Astfel, mediatorul ONU, contele Bernadotte, care dorea să ofere Negeb-ul arabilor, e asasinat fără scrupule, la lumina zilei.

Stalin nu s-a amestecat. Însă el nu făcea nimic pe gratis. Ca atare, în 1949, doi evrei — Ethel și Julius Rosenberg — fură secretul bombei atomice americane și îl predau rușilor.

Explozia atomică sovietică a avut loc între 26—29 august 1949 și a fost ținută sub secret absolut. Sistemele americane vor detecta norul radioactiv pe 3 septembrie. Dar uimirea a fost mare: abia pe 23 septembrie — și după ce orice altă variantă fusese exclusă — președintele Truman anunță lumii evenimentul. Evreii i-au acuzat vehement pe americani pentru că nu le-au livrat arme în cursul conflictului din 1948 și — în general — pentru că au permis acest conflict. Ulterior, după condamnarea soților Rosenberg, ei vor face eforturi și presiuni uriașe pentru a șterge

acest episod din istorie. Astăzi, s-a decis în întreaga Masonerie americană ca abjectul act Rosenberg să nu mai fie pomenit oficial. În plus, au existat mai multe tentative de a-i disculpa pe cei doi, prezentându-i drept victime ale unei erori judiciare. De fapt, dezvăluiri de ultimă oră au demonstrat că subversiunea a fost chiar mai amplă. În ea s-au implicat mai multe persoane, sub regia cuplului Morris și Lona Cohen.

Așa se face că ironia Istoriei a funcționat încă odată. Crearea Israelului, sprijinită activ mai ales de Masoneria americană, are două efecte imediate : (1) apare un stat naționalist, cu o evoluție plină de conflicte naționaliste ; (2) francmasonii pierd avantajul militar întemeiat pe bomba atomică, în timp ce URSS ajunge supraputere.

25. A TREIA COLOANĂ : NATO

În decembrie 1947 are loc la Londra o inutilă Conferință a miniștrilor de externe, care eșuează cu mare succes. La vremea respectivă, Stalin își delimitase satisfăcător teritoriul în Europa : stăpînea Bulgaria și România, acaparase Polonia și Ungaria. Spre deosebire de Occident, Răsăritul continentului asculta de o voință unică.

Pe timp de luptă, comanda unică reprezintă un mare avantaj. Iar liderul sovietic întrevedea viitorul ca pe o continuă bătălie. El știa bine cu cine are de-a face ; știa că intră în război cu masonii. De asemenea, cunoștea fricțiunile din interiorul Franc-Masoneriei Universale, precum și cauza sacră a protejării evreilor. Cit a putut, a alimentat aceste fricțiuni — reușind inițial să dezbine vizibil aripa „revoluționară” de aripa „liberal conservatoare” (căci ele posedă o tradiție a dezbinării, întreruptă pe parcursul războiului mondial). Pe de altă parte, avea un importanț ascendent moral în problema evreilor — datorită luptei cu naștii și a filiației bolșevice. Așadar, pentru o perioadă, Stalin întîrzie apariția celei mai puternice arme franc-masonice : unitatea.

Încă nu s-a subliniat destul cit de bine cunoștea Stalin forța unității masonice. Dar faptele rămîn evidente : atunci cînd simte pericolul realizării acestei unități, el își pierde cumpătul și se comportă ca un diavol hăituit, lovind cu disperare în stînga și în dreapta, săvîrșind cele mai grosolane erori diplomatice de la acordul său cu Hitler încoace.

Primele semne datează din anul 1947. Oricît ar suna de ciudat, pînă atunci nu se semnase nici un tratat vest-european de apărare (în schimb, Anglia în 1942 și Franța în 1944 parafaseră tratate de acest fel cu URSS !). Abia în 1947, Franța și Anglia încheie un document contra agresiunii, dar îl concep ca pe un acord antigerman.

Însă în ianuarie 1948 lucrurile iau o altă întorsătură. Sub impactul doctrinei Truman și al planului Marshall, constatînd comportamentul sovietic în zonele ocupate, Anglia propune unitatea Occidentului. Declarația a fost făcută de Ernest Bevin (ministrul afacerilor externe) și părea încă vagă : se solicita construirea unei Uniuni Occidentale (Western Union) formate din cinci state — Anglia, Franța, Belgia, Olanda, Luxemburg. Ultimele 3 țări nu-l prea impresionau pe Stalin ; în schimb, era a treia

oară cînd Marea Britanie și Franța (națiuni cu o Masonerie tradițională opusă) își propuneau să coopereze. De astă dată, sub idealul unei uniuni.

Cuvîntul „uniune” a declanșat explozia sovietică. Prima victimă va fi Cehoslovacia. Scopurile agresiunii : multiple. Inclusiv apropierea de centrele urbane occidentale. Dar scopul principal este pedepsirea (și intimidarea) Masoneriei „revoluționare” (care guverna acea țară). Căci principalul obiectiv al puciului comunist cehoslovac a fost umilirea și neutralizarea francmasonilor. Nu se punea problema acaparării țării : la ora respectivă, guvernul (masono-comunist) era deja prosovietic.

Evenimentele din Cehoslovacia sînt pregătite vertiginos (am zice : cu înfrigurare), încă din momentul declarației lui Bevin. Presa comunistă lansează o violentă campanie contra unui pretins complot reacționar. Prim-ministrul și ministrul de interne erau comuniști ; așadar se reușește — în timp record — constituirea comitetelor muncitorești, organisme „de șoc” al Partidului. Acestea vor executa puciul, în februarie 1948 (persoane vizate : Eduard Benes, președintele Republicii ; și Jan Masaryk, fiul lui Thomas Masaryk, ministrul de externe — Benes și Masaryk — tatăl sînt cei doi lideri masoni care au întemeiat statul cehoslovac după primul război mondial). Derularea loviturii de stat este descrisă sugestiv de Isaac Deutscher : „Benes și Masaryk, depășiți și deprimați de evidențul sprijin popular pentru revoluție — străzile Prăgai erau pline de muncitori înarmați mărșăluind către sediul guvernului — s-au înclinat în fața învingătorilor. Totuși, cîteva zile mai tîrziu, Masaryk a fost găsit mort pe trotuar sub o fereastră deschisă (. . .) și nu s-a stabilit niciodată dacă a sărit singur pe acea fereastră ori a fost aruncat”. Ca să furnizăm date : circa 200.000 de demonstrații proletari terorizează capitala ; la 25 februarie 1948 Benes cedează și acceptă „remanierea ministerială” (citește : guvernul comunist). La 10 martie 1948, printr-un act incalificabil, vrednic de analele banditismului de stat, Jan Masaryk este asasinat cu sînge rece. La 30 mai se desfășoară alegeri în stil comunist, cu listă unică. Partidul stalinistilor obține 83,9% din voturi (procent din nou grăitor — oare după criterii or alege ei asemenea procente?) La 7 iunie 1948 Benes demisionează și se retrage în locuința sa din Sezimovo-Usti. Va pieri acolo în condiții suspecte pe data de 3 septembrie. Bilanțul său : întemeiasse o țară, fusese trădat de aliații occidentali și grav umilit de cei mai cumpliți dictatori ai vremii : Hitler și Stalin. Probabil că Dumnezeu l-a primit în rai.

În ce privește Franc-Masoneria cehoslovacă, ea intră oficial sub supravegherea poliției. În anul 1949, dr. Pavel Koerbel, Marele Secretar, reușește să fugă în străinătate ; frații care rămin sînt declarați de presa comunistă „elemente criminale”. Totuși, Societatea se va desființa abia în aprilie 1951, cînd ajunsese un soi de fantomă tragică.

Dar să revenim la puci. Ca act pur tehnic, a fost admirabil executat, într-un moment în care Occidentul era incapabil să dea o replică eficientă. Totuși, pe plan internațional, efectul acțiunii se dovedește dezastruos pentru Stalin : departe de a se speria, masonii „revoluționari” ai lumii scot strigăte de ură și indignare ; ei se întorc imediat către frații lor „liberal-conservatori” și realizează un nou lanț de unire, ca pe timpul nazismului. Istoricii prosovietici notorii, precum David Horowitz, comentează evenimentele cu amărăciune : „(. . .) fără nici o putere europeană capabilă să se opună, în urma grevelor masive organizate de partidele comuniste din Franța și Italia (contra planului Marshall — n.n.), sovieticii au răstur-

nat guvernul prosovietic ales în mod democratic tocmai în statul Europei Centrale care devenise simbolul întregii slăbiciuni politice ce permisesese al doilea război mondial. Dacă a existat vreodată vreun simbol al dorinței (prostesti — n.n.) de împăcare, acesta a fost vînzarea Cehoslovaciei, la Munchen în 1938, de către puterile occidentale. Dacă ar fi putut vreodată exista vreun punct psihologic de aliere pentru crearea noii Armate Europene în perioada post-belică, el era tocmai o nouă lovitură dată acestui popor nefericit”.

Mai mult decît atît : atacînd brutal Masoneria „revoluționară”, Stalin mai mult pierde decît cîștigă. Căci zona scandinavă (de pildă), anterior complet neutră, devine brusc antisovietică. Norvegia și Danemarca se vor integra imediat structurilor militare occidentale; singura rațiune pentru care Suedia și-a păstrat neutralitatea a fost protejarea Finlandei : suedezii i-au amenințat pe ruși că vor intra în NATO la orice încercare de sovietizare a Finlandei.

Acum, în ochii tuturor occidentalilor, Truman apare ca un clar-văzător. Sosise momentul edificării celei de-a treia coloane : puterea militară francmasonică.

Evenimentele se succed cu rapiditate, constituindu-se într-un soi de cerc vicios : masonii își strîng rîndurile, Stalin își înmulțește loviturile (cuprins de furie și panică). În martie 1948, cele 5 țări nominalizate de Bevin (Anglia, Franța, Belgia, Olanda, Luxemburg) semnează *pactul de la Bruxelles*, embrionul viitorului NATO. La 23 aprilie, Bevin și Attlee trimit o telegramă lui Truman, rugîndu-l să convoace o conferință, privind securitatea nord-atlantică. La 6 iulie americanii aveau deja un plan elaborat și inițiaseră convorbiri cu principalii parteneri vesteuropeni și cu Canada. Toți se declară, în principiu, de acord.

În toila acestor acțiuni, în luna iunie 1948, Stalin atacă iarăși. Iritat de poziția lui Tito, precum și de prezența unei baze americane în Jugoslavia, Stalin ordonă Cominformului excomunicarea liderului iugoslav. Începe epoca marilor epurări „titoiste” (este epurat chiar și stalinistul polonez Gomulka — în 1950 va fi arestat și băgat în închisoare, căpătînd aură de dizident). Totuși, rușii nu invadează Jugoslavia (se pare că Stalin s-a temut de o confruntare fățișă cu trupele SUA). Dar în aceeași lună (iunie 1948) se declanșează celebra blocadă a Berlinului — profitînd de faptul că zonele occidentale de ocupație în Berlin nu posedau legături terestre cu zonele occidentale de ocupație a Germaniei, sovieticii interzic accesul în oraș. *Aceasta e ultima lovitură dată tratatului de la Yalta* : căci în 1945 Roosevelt și Churchill uitaseră să prevadă un coridor terestru pentru Berlinul de Vest. Se va înființa, cu mari eforturi, un pod aerian. Însă blocada Berlinului a întărit atmosfera antistalinistă ; e simptomatic că negocierile NATO — purtate tocmai pe parcursul acestei blocade — au beneficiat de un consens general și s-au desfășurat cu o rapiditate remarcabilă. După chiar mărturisirile lui Truman, de data aceasta anglo-americanii erau speriați de sovietici (și de perspectiva unui nou război mondial). Nu numai ei : întreaga Franc-Masonerie simțea la fel. *Pe data de 4 aprilie 1949 se semnează la Washington pactul nord-atlantic*, conceput (după cum am mai spus) ca act de constituire al armatei masonice nord-atlantice, cu rol de apărare împotriva comunismului. Tot atunci se decide viitoarea integrare a Italiei în acest sistem, precum și viitoarea cooptare a Germaniei occidentale. Primul succes notabil al NATO vine imediat : în mai 1949 sovieticii ridică blocada Berlinului. Stalin constatase că politica sa

dură a condus, într-un singur an, la realizarea unității masonice, de care se temuse atîta. De aceea, el va abandona în Europa loviturile de forță. Le va trece pe alte continente.

Cît privește starea de spirit a Masoneriei Universale, ea e bine reflectată într-un discurs al lui Churchill din octombrie 1948. Vă oferim un fragment semnificativ : „Cei 14 oameni de la Kremlin, care conduc aproape 300 de milioane de ființe umane cu o autoritate arbitrară, mai mare decît a oricărui țar de la Ivan cel Groaznic încoace, și care acum au capturat aproape jumătate din Europa prin metode comuniste, acești oameni urăsc prietenia lumii civilizate la fel de mult pe cît îi urăsc ostilitatea. Dacă s-ar ridica acea Cortină de Fier, dacă s-ar permite relații libere, comerciale, culturale, sociale, între sutele de milioane de oameni buni la suflet ce trăiesc de ambele părți ale baricadei, puterea acestei oligarhii blestamate de la Moscova ar dispărea curînd, iar vraja malefică a doctri- nelor lor comuniste s-ar spulbera. De aceea, în propriul lor interes și pentru a-și păzi pielea, ei nu vor accepta niciodată nici o relație autentică între oameni”.

Adevărate cuvinte. Din păcate, lumea civilizată are obiceiul să uite ușor.

26. MAO RĂSTOARNĂ TOTUL

După cum spuneam, zidul chinezesc, instituit prin doctrina Truman în jurul zonelor comuniste, va fi distrus tocmai de chinezi. Această operațiune, de mare semnificație istorică, dă peste cap toate calculele supra-puterilor și mută (spectaculos) centrul atenției în Extremul Orient.

Cel puțin pentru Stalin, China a fost o surpriză de proporții. În 1945 el era convins că mișcarea comunistă nu are nici o șansă acolo ; prin urmare îl sfătuieste pe Mao să colaboreze cu Cian-Kai-și și să-și demobilizeze trupele. Patru ani mai târziu, victoria comunistilor (nesperat de ușoară) îi spulberă neîncrederea. Așadar, după anul 1949 URSS adoptă o politică agresivă în Asia, generînd conflictul coreean — una din încercările majore ale războiului rece, plină de consecințe neprevăzute. Dar această abruptă modificare strategică trebuie înțeleasă prin războiul civil chinez.

La rîndul său, respectivul război e foarte instructiv, chiar pentru lucrarea de față. Căci originea lui este masonică. Principalii protagoniști, Mao Tze-dun și Cian-Kai-și, au fost discipoli ai celebrului Sun-Yat-sen. întemeietorul Masoneriei chineze contemporane și al partidului Gomindan, Ideologic vorbind, Mao a evoluat către marxism, în timp ce Cian își zicea „naționalist” (citește : de dreapta). Iată, pe scurt, întreaga istorie a Franc-Masoneriei Universale : apariția celor două ramuri (revoluționară și conservatoare), urmată de conflictul, periodic sîngeros, dintre ele.

Pentru China, acest conflict a izbucnit în 1926, la puțin timp după moartea lui Sun-Yat-sen. Devenit președinte al republicii, Cian-Kai-și pune în 1930 un premiu pe capul lui Mao, apoi îi prinde soția și o execută. Act de cruzime tipic orientală. În 1931, Mao proclamă republica marxistă

de la Kiang-Si; luptele continuă înverșunat până în 1937 (cu diverse faze — a rămas faimos „marșul cel lung” din 1935). În 1937 atacă japonezii; armatele chineze se reconciliază brusc și vor colabora până în 1945. Aceasta e perioada în care Mao își demonstrează valoarea. Folosind abil propaganda și organizându-și riguros trupele, el posedă la sfârșitul războiului mondial un partid cu 1210000 membri și o armată de 900.000 de oameni.

Fig. 16 — Cian-Kai-si

Formidabila ascensiune a liderului comunist se baza pe două elemente: promisiunea reformei agrare și atitudinea perfect naționalistă (element paradoxal — comuniștii s-au dovedit mai naționaliști decât Cian-Kai-și, căci nu erau doar anti-japonezi, ci și antioccidentali).

După 1945, toate eforturile lui Stalin și ale americanilor de a realiza un guvern de coaliție eșuează. Atât Mao, cât și Cian Kai-și resping cu încăpăținare propunerile de pace. Remarcăm un lucru oarecum hilar: în timp ce Stalin nu credea în șansele comuniștilor, Truman nu credea în viitorul Gomindanului. Serviciile secrete SUA subliniau mereu că regimul lui Cian e corupt, ineficient și nu beneficiază de sprijinul popular. În august 1949 — de pildă — Departamentul de Stat, prin Dean Acheson, emite o „carte albă”, unde prezice succesul comuniștilor. Această atitudine (aproape inexplicabilă) paralizează orice acțiune americană în favoarea Gomindanului. Ea are mai multe rezultate: (1) Stalin „prinde aripi” și se va purta cu o îndrăzneală neobișnuită în Extremul Orient; (2) Truman învață lecția și va sprijini cu îndârjire toți liderii prooccidentali, chiar dacă sînt corupți, despotici și ineficienți; (3) Dean Acheson este violent acuzat de McCarthy (ca și George Marshall, de altfel) că a „pierdut” China.

Pentru noi, succesul propagandistic al lui Mao, urmat de succesul său militar, are și o altă semnificație; el dovedește (iarăși) atracția ideologică pe care Masoneria de stînga și Comunismul o pot exercita asupra unei mase de oameni neinformați. Este foarte semnificativ faptul că liderul chinez și-a sprijinit revolta pe țărani (China nu prea posedă proletari industriali) — partidul comunist fiind alcătuit, în proporție de 70%,

din țărani analfabeți. În ce privește Gomindanul, forma politică a Masoneriei chineze de dreapta, serviciile secrete americane erau bine informate: el degenerase în corupție, trafic de influență și lăcomie perversă. Devenise un jalnic avorton al marilor principii francmasonice. Sub acest aspect, înfrângerea i-a folosit lui Cian-Kai-și, căci i-a mai potolit descompunerea morală.

Evenimentele finale au loc, cu rapiditate, în anul 1949. La 21 ianuarie Cian Kai-și demisionează din funcția de președinte al republicii; în toamnă se va refugia pe insula Taiwan (Formosa), după ce reușise să piardă circa un milion de combatanți. Despre sensul și istoria luptelor vorbește bine David Horowitz: „Colapsul lui Cian a venit ușor, după 22 de ani de îndelungat efort comunist. Orașe și armate întregi se predau aproape fără rezistență, în timp ce trupele lui Cian dezertau în masă, trecind de partea forțelor comuniste. Anii fantasticei corupții și brutalități a Gomindanului, ai nepăsării pentru viața omenească, ai ezitării de a se apăra împotriva invadatorului japonez și — mai ales — ai opoziției față de reforma agrară și-au spus în mod inevitabil cuvântul”.

La 1 octombrie 1949, la Beijing, Mao-Tze-dun proclamă Republica Populară Chineză. **Actul echivala cu prima înfrângere onestă, completă și îngrijorătoare a Masoneriei de dreapta după încheierea războiului mondial.** Toți conducătorii lumii au interpretat-o ca atare; evenimentele ulterioare trebuie citite în acest sens.

Cît despre Masoneria chineză: ea se mută în Taiwan, odată cu Cian-Kai-și. În 1949 apare la Taipei o Mare Lojă a Chinei, cuprinzînd 4 Ateliere. În 1972 numărul acestora crescuse la 6, iar Atelierul Han avea în subordine două loji din China comunistă (la Nankin și Hangehoa). În 1980, Marea Lojă din Massachussetts (SUA) organizase deja 4 Ateliere în China continentală. Apoi sosesc demonstrațiile din piața Tien-An-Men, iar autoritățile comuniste declanșează o violentă persecuție împotriva masonilor. Dar aceasta e o altă istorie, pe care o vom aborda la timpul potrivit. Deocamdată ne așteaptă anul 1950, iar Stalin tocmai aruncă mînușă în obrazul Franc-Masoneriei Universale.

27. VIITORUL S-A JUCAT ÎN COREEA

La începutul anului 1950 lumea contabilizase cîteva fapte importante: apariția NATO, bomba atomică sovietică, revoluția chineză, declarația Schuman (la 9 martie 1950, act considerat drept temelie a Pieții Comune). Războiul rece continua cu succes; însă — pentru întîia oară — Stalin traversează un moment de euforie. El se simte destul de puternic pentru a lua inițiativa. Vizase toate structurile elaborate de Masoneria anglo-americană, în primul rînd ONU și NATO. Își va juca strălucit cartea, într-o zonă a planetei aparent nesemnificativă: peninsula coreeană.

Pină în ziua de azi, mulți n-au înțeles ce legătură are Coreea cu soarta Europei și a lumii. Va trebui s-o arătăm. Căci tocmai aici se decide viitorul omenirii.

În noiembrie 1943, pe parcursul Conferinței de la Cairo, Roosevelt, Churchill și Cian-Kai-și hotărăsc eliberarea Coreii după încheierea războiului. La Teheran, Stalin aprobă ideea, însă declară (stupefiant) că poporul coreean, fiind cam prost, are nevoie de o pregătire de circa 40 de ani ca să priceapă că i se acordă independența. La fel de stupefiant, Roosevelt reia ideea lui Stalin, la Yalta : însă, mai generos, el reduce perioada de pregătire la 20—30 ani. Se decide stabilirea unor „puteri mandatare” (trusteeship) : URSS, China, SUA și (mai degrabă fictiv) Anglia. Părerea Celor 3 Mar iasupra capacității intelectuale, sociale și politice a poporului coreean fiind atât de limpede exprimată, e sigur că în evenimentele ulterioare nimeni nu-i va băga în seamă pe coreeni. Aceștia vor fi pe post de carne de tun.

Tot la Yalta, SUA propuseseră paralela 38 ca linie de demarcație între zona sovietică și americană a Coreii. Nefastă alegere : zona URSS posedă aproape întregul potențial industrial al țării, în timp ce sudul (american) era sărac, înapoiat și suprapopulat. Oricum, în august 1945 URSS își ocupase teritoriul repartizat, iar la 6 septembrie 1945 crease un Comitet procomunist de Pregătire a Independenței Naționale (cu sediul la Seul !). La 8 septembrie trupele SUA debarcă rapid, iar la 5 octombrie înființează un Consiliul Consultativ proamerican, unde — însă — s-au strecurat foști colaboraționiști. Ca să evite complicațiile, la 10 octombrie Guvernul Militar American din Coreea (USAMIGIK) se declară unica autoritate legală în zonă, iar la 20 noiembrie desființează (cu forța) Congresul Republicii Populare (excescență sovietică a Comitetului de Pregătire a Independenței). În decembrie are loc Conferința de la Moscova, unde e discutată și problema Coreii. Se acceptă din nou mandatul în 4 (URSS, SUA, China, Anglia), precum și formarea unui guvern provizoriu, sub auspiciile reprezentanților militari sovietici și americani.

Dar consensul e literă moartă — Stalin avea mania patologică de a nu înapoia nimic. Așadar, la 16 ianuarie 1946, americanii constată că reprezentantul militar sovietic nici nu vrea să audă despre vreun guvern provizoriu. Dimpotrivă, rușii creaseră în nord un guvern-marionetă, sub conducerea lui Kim Il-Sung. Pentru a nu rămîne mai prejos, USAMIGIK înscăunează în sud (la 14.02.1946) un Consiliu Democratic, în frunte cu Syngman Rhee (politician ce trăise 37 de ani în SUA). În martie, Kim Il-Sung aplică experimentul lui Mao din teritoriile marxiste : face reforma agrară. Faptul aduce o uriașă popularitate comuniștilor.

La 20 martie 1946, se întrunește la Seul Comisia mixtă sovieto-americană. Scopul ei : inițierea discuțiilor cu toate partidele coreene, în vederea acceptării unui guvern provizoriu. Prin diverse subterfugii (de altminteri, inteligente) URSS nu admite ca partener decît partidul muncitoresc (comunist) coreean. Bineînțeles, SUA refuză ideea.

Acesta este momentul cînd problema Coreii a început să capete o coloratură specială. Iată un fragment din declarația lui Edwin A. Pauley, reprezentantul personal al lui Truman : „Coreea este o țară mică, desigur, și reprezintă, dacă o comparăm cu ansamblul forțelor noastre militare, o responsabilitate redusă, însă aici e vorba despre un cîmp de luptă ideologic de care poate depinde tot viitorul nostru în Asia”.

În ce-l privește pe Stalin, el aplica la nord de paralela 38 procedura clasică de sovietizare. În toamna anului 1946 se țin alegeri cu listă unică, iar comuniștii obțin 99,3% din voturi (!). Simultan, se organizează (pour

la bonne bouche) citeva demonstrații în sud, la care trupele americane au ripostat cu focuri de armă (!).

Pe parcursul anului 1947, propaganda roșie, precum și naivitatea autorităților SUA au efecte dezastruoase în Coreea de Sud: un sondaj de opinie a indicat că populația preferă ocupația japoneză! De asemenea, economia zonei era literalmente la pământ. Așadar, americanii caută o grabnică înțelegere cu sovieticii: în aprilie și în mai Marshall corespundează febril cu Molotov, iar la 21 mai Comisia mixtă își reia lucrările. Dar în iulie 1947 (după cum știm) URSS se îndepărtează definitiv de SUA: unul din efecte a fost întreruperea negocierilor privind Coreea.

Exasperat, la 26 august Truman propune o întâlnire în 4 la Washington și un plan în 7 puncte (alegeri libere în raport cu numărul populației; procesul de independență supravegheat de ONU. Capcana consta în faptul că populația din sud era mai numeroasă decât cea din nord, deci americanii aveau controlul alegerilor). URSS respinge net atît planul, cît și întâlnirea.

Acesta este al doilea moment important. Căci, brusc, Truman implică în evenimente structura masonică majoră a ONU. În septembrie 1947, depășind în forță veto-ul sovietic, SUA remite problema coreeană în mâinile ONU. Rușii devin neliniștiți: la 26 septembrie ei cer (prin Comisia mixtă!) retragerea simultană a tuturor trupelor străine din peninsula coreeană. La rîndul lor, americanii răspund la ONU, condiționînd retragerea de organizarea (pînă la 31.03.1948) de alegeri libere sub egida Națiunilor Unite și de constituirea unei armate naționale coreene. Din nou URSS se opune, însă ONU votează pentru propunerea americană.

Astfel, de la o chestiune aparent minoră, în anul 1948 începe divorțul dintre URSS și ONU! La 12 ianuarie 1948 Comisia ONU pentru Coreea se întrunește la Seul. Comandantul militar sovietic interzice accesul dincolo de paralela 38. Alegerile se vor ține numai în sud, pe data de 10 iunie 1948. Rezultă o Adunare Națională care îl propune pe Syngman Rhee ca președinte și elaborează Constituția Republicii Coreea. La 20 iunie Rhee devine președintele republicii, iar la 15 august se proclamă independența. Relativ repede, pe 9 septembrie, rușii răspund prin proclamarea independenței Republicii Democratice Populare Coreene în zona de nord.

Alegerile din 1948 nu sînt lipsite de interes: ele au fost precedate de două revolte procomuniste (la Yo-su și Ceju-Do) și de numeroase bătăi de stradă (în care au pierit 589 oameni). Caracteristica acestei perioade este onestitatea cu care SUA nu se amestecă în zona sovietică și — dimpotrivă — puternica activitate subversivă a comuniștilor în sud. În schimb, Syngman Rhee se va dovedi curînd de același calibru cu dușmanii săi din nord: un despot arțăgos, fără nici un respect pentru drepturile omului. Truman mărturisește (oarecum tragic): „mă neliniștea foarte tare. Totuși n-aveam de ales și eram obligați să-l sprijinim”.

La sfîrșitul anului 1948 trupele sovietice se retrag din nord. La 26 iunie 1949 se retrag și trupele americane. Astfel ia sfîrșit prima fază a conflictului coreean. Fusese o secvență tipică pentru războiul rece, Stalin își luase partea — prin urmare lucrurile se puteau încheia aici.

Dar în 1949 intervine războiul civil din China, cu victoria extrem de facilă a comuniștilor și cu spargerea „îndiguirii” pe care Truman se

baza atît. Imediat, Stalin prinde momentul și decide să dea o lovitură feroce Masoneriei anglo-americane. Așa a ajuns Coreea punctul nevralgic al lumii.

URSS începe prin a boicota ONU (sub pretextul admiterii Taiwanului în Consiliul de Securitate). Apoi, așteaptă clipa cea mai favorabilă pentru a-și asmuți sateliții.

În mai 1950, noile alegeri din Coreea de Sud slăbesc enorm regimul lui Rhee. Poporul îi era vădit ostil și devenise violent antioccidental. Atunci, la 24 iunie, trupele nordcoreene trec paralela 38, invadînd sudul. A fost un șoc general. Spre meritul lui, Truman înțelege imediat gravitatea situației: era o încercare de forță. Reușita ei ar fi declanșat pretutindeni agresiuni comuniste și ar fi zdrobit politica „îndiguirii”. SUA și ONU și-ar fi pierdut prestigiul internațional — cu efecte morale incalculabile. Pe de altă parte, o eventuală intervenție a Chinei trebuia luată în considerare cu mult discernămint — dacă războiul se întindea în China, (SUA ar fi fost nevoite să abandoneze securitatea europeană, cu urmări catastrofale pentru NATO (exact ceea ce țintea Stalin — tocmai aici a stat măiestria loviturii sale din Coreea. Americanii au evitat în ultima clipă acest pericol).

În zilele următoare, Truman utilizează toată forța țării sale și a Franc-Masoneriei Universale pentru a contracara amenințarea. Era o cursă contracronometru. La 26 iunie Seul-ul cade în mîna comuniștilor, dar generalul McArthur primește autorizația de a implica trupele SUA pînă la paralela 38). Unii lideri sudcoreeni — precum Kimm Kiu Sic — trădează și trec de partea comuniștilor; dar la 27 iunie intervine ONU, cerînd membrilor săi să ajute guvernul legal al lui Rhee. În fața omenirii Truman declară: „Noi am făcut cunoscut că vom considera afacerea Coreii drept un simbol al forței și al hotărîrii Occidentului, așadar drept capitală. De acum înainte, intransigența va fi singurul mijloc de a descu-raja alte acte de asemenea natură în alte părți ale lumii”.

În iulie are loc o întîlnire anglo-americană, cu scopul de a preveni noi agresiuni comuniste. La 7 iulie ONU autorizează trimiterea de trupe în Coreea și folosirea steagului albastru. De data aceasta, războiul rece ajunsese la incandescență, iar conflictul masono-comunist exploda. Șef al trupelor ONU este numit generalul McArthur (care declarase: „Trebuie să ne batem contra comuniștilor peste tot — să ne batem ca niște turbați!”). Din păcate, Douglas McArthur era convins că Europa este o zonă putredă, ce merită hegemonia sovietică. În schimb, dorea cu orice preț să „salveze” China și să declanșeze războiul americano-chinez, contra lui Mao. Astfel, fără să știe, era pe cale de a-i face jocul lui Stalin).

La 15 septembrie 1950, trupele ONU declanșează ofensiva de la In-Chon. La 26 septembrie nordcoreenii sînt înfrinți la Pusan. La 28 septembrie Seulul este eliberat, iar o zi mai tîrziu se reinstalează guvernul Syngman Rhee. La 1 octombrie McArthur trece paralela 38; după două zile, Mao amenință cu represalii dacă ofensiva continuă. Fără efect: la 19 octombrie trupele ONU cuceresc Phenianul. Pe 26 octombrie sînt observați primii prizonieri chinezi comuniști. Americanii se arată oarecum îngrijorați; Truman decide să nu atace și să nu provoace China.

Totuși, la 24 noiembrie 1950, McArthur declanșează o puternică ofensivă pe riul Ya-lu (aflat la granița chineză). Acțiunea determină implicarea directă și fățișă a armatei lui Mao; trupele ONU suferă o înfrîngere zdrobitoare, din care își vor reveni greu.

Ofensiva de pe Ya-lu este un moment crucial. Istoricii au interpretat-o în fel și chip. Astăzi, putem reține câteva fapte indiscutabile: a) McArthur l-a dezinformat sistematic pe Truman susținând că niciodată Mao n-ar fi îndrăznit să intre în luptă; b) McArthur era în strînse relații cu Cian-Kai-și; c) trupele ONU au fost insuficiente, slab organizate și prost aprovizionate. Coroborînd aceste informații, devine clar că Douglas McArthur a acționat premediat pentru a implica în conflict China și a determina riposta militară americană împotriva lui Mao. El a creat un soi de Pearl Harbour în varianta coreeană, sperînd că opinia-publică îl va sili pe Truman să reacționeze. Astfel, îi făcea în plin jocul lui Stalin — căci, repetăm, orice război contra Chinei însemna abandonarea Europei.

Președintele Truman sesizează pericolul. El va dispune imediat limitarea războiului din Coreea. În mod previzibil, opinia publică îl dezaprobă violent. Este momentul de vîrf al McCarthyismului; în presă începe o formidabilă campanie de acuzații și calomnii la adresa Administrației americane. Pentru a da satisfacție poporului, la 30 noiembrie Truman insinuează că ar putea utiliza bomba atomică. Această afirmație neliniștește întreaga Europă — se preconiza un alt treilea război mondial, cu arme nucleare! (Iată pînă unde ajunsese conflictul coreean).

Ca atare, la 4 decembrie, prim-ministrul britanic Clement Attlee sosește intempestiv la Washington. Această nouă întîlnire anglo-americană are o importanță istorică: acum se elaborează planul definitiv de acțiune în Asia. Era cuprins într-un memoriu pregătit de Truman. S-a hotărît: restabilirea internațională a Japoniei, adoptarea unei variante a planului Marshall pentru Asia de sud-est, subminarea unității ruso-chineze, rezistența în Coreea și păstrarea necondiționată a Taiwanului. În privința Europei, se iau măsuri total opuse speranțelor lui Stalin; sporirea potențialului militar anglo-american și grăbirea integrării militare în cadrul NATO. Truman a dat asigurări că nu va folosi bomba atomică; în schimb va testa cu succes napalmul.

La 14 decembrie 1950, un grup de 13 state asiatice face o încercare oarecum disperată pentru a obține armistițiul în conflictul coreean. Chinezii refuză. La 16 decembrie Truman declară stare de urgență pe teritoriul SUA! La 1 ianuarie 1951 Mao declanșează o violentă ofensivă și capturează Seulul. Dar americanii erau pregătiți: pe 17 ianuarie atacul comunist e stăvilit, iar în aceeași lună Republica Populară Chineză e definită de ONU drept stat agresor și e exclusă din organizație. Franc-Masoneria pregătea represaliile, iar Truman preia cu autoritate problema. La 9 aprilie 1951 el îl destituie pe McArthur, înlăturînd astfel pericolul declanșării unui atac contra teritoriului chinez (care n-ar fi fost agreat de ONU și ar fi realizat planul lui Stalin). În iunie, trupele ONU depășesc din nou paralela 38 și chiar ocupă temporar Phenianul. Atît chinezii, cît și URSS, încep să se uzeze economic și dau semne de epuizare. Încercarea coreeană se apropia de final.

La 7 iunie 1951, Dean Acheson propune negocieri bazate pe instituirea graniței la paralela 38. La 23 iunie Iacob Malik, reprezentantul sovietic la ONU, acceptă ideea. După 2 zile acceptă și Mao (e o dovadă limpede că Beijingul acționa în coordonare cu Moscova). În iulie se întîlnesc delegațiile pentru negocieri în localitatea Kai-sen. Apoi, Conferința de pace se va muta la Pan-mun-jon. Discuțiile au durat pînă la 27 iulie 1953 (!!) și au avut destule momente hilare (datorate cînd lui Syngman Rhee, cînd reprezentanților comuniști — ba nu se puneau de acord asupra

numelui viitoarelor țări, ba țineau lungi prelegeri de învățămînt politic, etc.). Este aproape sigur că Stalin și-a admirat atît de mult lovitura coreeană, încît n-a avut curajul să-i pună capăt pînă la moarte; pe de altă parte, e la fel de sigur că Rhee intrase într-un soi de delir totalitar (Eisenhower — ales președinte SUA în noiembrie 1952 — va trebui să-l avertizeze cu duritate pentru a-l potoli). Oricum, armistițiul din 1953 restabilește situația anterioară conflictului. Prin faptul că au oprit agresiunea și au eliminat China comunistă din ONU, se poate afirma că masonii ciștigaseră. Stalin nu mai încearcă asemenea lovituri de forță — iar urmașii săi schimbă complet strategia: ei vor căuta să penetreze și să coopereze cu Masoneria „revoluționară” (deși, în 1956, după ce o încurajaseră, au reprimat-o cu promptitudine și brutalitate).

În ce privește poporul coreean, el a plătit scump „cîstea” de a fi fost vedeta omenirii. Războiul a pustiit complet peninsula; s-au înregistrat circa 8 milioane de morți. Atrocitățile erau formidabile, la nivel asiatic. În urma luptelor, nici una din țările coreene n-a beneficiat de libertate și democrație. În nord, comuniștii vor institui un sistem represiv în lume, culme a nemerniciei totalitare. În sud, Syngman Rhee pierduse orice măsură: își arestează adversarii politici, se declară președinte pe viață, interzice libertatea presei. Totuși, demonstrațiile studentești din 1960 îl vor înlătura. Dar, la 16 mai 1961, are loc o lovitură de stat militară, iar Coreea de Sud intră din nou sub dictatură. Pînă la urmă, eforturile americane vor da roade, iar această țară devine un miracol economic.

Morții, la rîndu-le, zac sub pămînt. Pe ei, nimeni nu-i mai întrebă nimic. Nimeni, cel puțin, din lumea aceasta care i-a folosit fără scrupule deosebite.

28. O DESTINDERE CU SUBTEXT

În martie 1953 Stalin își amintește că e om și moare. Disparația sa (urmată, în iulie, de „lichidarea” lui Lavrenti Beria) va provoca modificări semnificative în politica U.R.S.S. și în evoluția războiului rece. Începe o perioadă de destindere, foarte distructivă pentru unitatea Franc-Masoneriei Universale.

Este posibil ca actul destinderii să fi fost gîndit încă de Stalin. La 12 decembrie 1952, în Viena, Congresul popoarelor pentru pace elabora o rezoluție solicitînd ca negocierile pașnice să prevaleze asupra soluțiilor de forță. La 10 martie 1952 „tătucul” trimisese deja o spectaculoasă scrisoare către liderii occidentali, solicitînd reabilitarea soldaților și ofițerilor Wehrmacht-ului, precum și a foștilor naziști care n-au fost criminali de război (astfel diminua resentimentul germanilor, precum și al solidei imigrații naziste din America de Sud).

Oricum, destinderea pornește printr-un paradox și se exprimă în două direcții: (a) americanii contracarează cu succes imixtiunile sovietice; (b) U.R.S.S. își schimbă atitudinea în problema Germaniei și a Austriei.

Paradoxul ni se pare semnificativ: acum se proclamă cele mai dure doctrine militare din istoria războiului rece. Imediat după alegerea sa ca președinte, Eisenhower girează doctrina numită „massive retaliation”

tion” (represalii masive). Aceasta fusese elaborată de John Foster Dulles (secretar de stat, fratele lui Allen Dulles, directorul C.I.A.) și iniția măsuri pentru a dezvolta voința și capacitatea lumii libere de a reacționa împotriva oricărei agresiuni comuniste (astfel, Anglia și Franța își ameliorează rapid potențialul militar). Dulles și-a anunțat public ideile la 12 ianuarie 1954, când rușii posedau deja bomba cu hidrogen. Prin urmare, ele s-au dovedit anacronice.

De partea cealaltă, e de notat că la 14 mai 1955 se semnează Tratatul de la Varșovia, ca rezultat al evenimentelor ce implică din belșug problema germană. Acordăm acum prioritate acestei chestiuni.

La 7 septembrie 1949, zonele de ocupație americană, engleză și franceză fuzionează, constituind R.F.G. O lună mai târziu, zona sovietică devine R.D.G. Linia de demarcație se întindea pe o distanță de 1 381 km, de la Lubeck la Hof.

La 9 iulie 1951, puterile occidentale semnează tratatul de pace cu R.F.G. La 26 martie 1954 U.R.S.S. recunoaște suveranitatea R.D.G. Până atunci, însă, Berlinul de Est se manifestase dramatic, marcând tribulațiile perioadei post-staliniste. Revolta a izbucnit aici pe data de 16 iunie 1953, prin muncitorii constructori. Ea s-a întins ca un fulger; demonstranții strigau: „Piine! Libertate sau moarte!”. A doua zi, autoritățile cheamă trupele sovietice: vin 25 000 de soldați, însoțiți de tancuri. Mulțimea nu se înpăimintă: ea arde steagul roșu și distruge sediile poliției. Armata sovietică trage în plin: bilanțul oficial (foarte diminuat) dă 25 morți și 388 răniți. Urmează represalii dure, în cursul cărora sînt împușcați cel puțin 42 de muncitori. La 4 august — oarecum neliniștiți — sovieticii acceptă o conferință în 4 privind Germania. Aceasta s-a ținut la Berlin, între 25.01—18.02.1954 și, vorba lui Robert Aron: „Nu s-a reglementat nimic, dar „dialogul” se reluase”.

Se reluează din pricina spaimii rusești. În octombrie 1954 aliații occidentali hotărăsc în mod definitiv admiterea R.F.G. în N.A.T.O. Acest gest, prefigurată cu peste un an înainte, schimbă spectaculos atitudinea U.R.S.S. Liderii de la Kremlin devin bruscați după convorbiri. La 23 octombrie 1954, printr-o notă, guvernul sovietic propune o conferință asupra Germaniei și securității europene. La 13 noiembrie el reia propunerea (altă notă, transmisă către 23 de guverne europene). Totuși, la 6 mai 1955, conferința N.A.T.O. de la Paris decide irevocabil cooptarea R.F.G., ca al 15-lea membru. A doua zi, U.R.S.S. rupe tratatele cu Anglia și Franța, iar peste o săptămână se semnează Tratatul de la Varșovia. R.D.G. va fi integrată tratatului abia la 27 ianuarie 1956; cu toate că textul inițial conținea și versiunea în limba germană (exemplarele erau în: rusă, cehă, poloneză și germană; limba română nu fusese considerată demnă). În mod neașteptat, U.R.S.S. perseverează pe o linie diplomatică favorabilă R.F.G.: în septembrie 1955 cancelarul Adenauer va fi invitat la Moscova, unde i se propune stabilirea relațiilor diplomatice. Acestea sînt bazele viitoareii „breșe germane” în unitatea masonică. Căci Germania Occidentală posedă o diversitate masonică remarcabilă — rezultat al diverselor zone de ocupație. În iunie 1949, la biserica Sf. Paul din Frankfurt (!), 11 obediențe se reunesc, alcătuint Marea Lojă Unită a Francmasonilor (Vereinigte Grossloge der Freimaurer von Deutschland — cele mai importante organizații componente erau: Marea Lojă „3 Globuri” din Berlin; Marea Lojă a Francmasonilor germani, de rit scandinav; Marea lojă unită, de rit Schroeder și Scoțian Vechi și Acceptat; Marea lojă americano-canadiană; Marea lojă a francmasonilor englezi

în Germania; două loji franceze din Baden-Baden și Sarrebruck; trei loji și două cluburi ale jurisdicției din Maryland a negrilor americani). Existau de asemenea, o puternică masonerie feminină (Ordinele mixte „Drepturile omului” și „Humanitas”), precum și două obediențe dizidente: Marea lojă din Berlin și Marele Orient German din Hanovra. Odată varietate se va dovedi vulnerabilă față de penetrarea masonică din est. Într-adevăr, deși documentele oficiale ale Masoneriei susțin că în R.D.G. nu s-a dezvoltat nici o obediență, două fapte contrazic flagrant afirmația: (a) cel puțin unul din întemeietorii R.D.G., Otto Grotewohl, a fost un remarcabil mason de stînga; (b) R.D.G. era unicul stat al lumii ce arborase în stemă *compasul*, simbol profund masonic. Mai degrabă putem presupune că, aidoma Ungariei, Germania de Est e păstrată ca „vitrină masonică”. Ea va deveni un factor activ al penetrării Masoneriei „revoluționare” (acțiune organizată de Hrușciiov); ulterior, evoluează către penetrarea teroristă.

După cum se vede, dialogul asupra Germaniei s-a împletit permanent cu opțiunile militare și subversive — el n-ar fi putut conduce către destindere. Un argument neașteptat a sosit însă din partea reducerii reacției internaționale a comuniștilor sovietici.

Timp de doi ani după moartea lui Stalin, americanii răsuflă ușurați. Ei își permit chiar contralovituri reușite. La 19 august 1953 are loc o lovitură de stat în Iran, împotriva primului-ministru Mohamed Mossadegh. Acesta periclitase politica petrolieră a Occidentului, naționalizînd (în mai 1951) compania Anglo-Iranian Oil. Actul se suprapusese peste conflictul din Coreea, astfel încît S.U.A. și vest-europenii n-au putut reacționa imediat. După lovitura de stat (orchestrată de C.I.A.), Iranian Oil devine un consorțiu în 4 (Anglia, Franța, Olanda și S.U.A., ultimele cu 40% din acțiuni; așadar, americanii obțin și înfrîngerea Angliei în competiția petrolieră). Dar evenimentele principale au loc în Guatemala, în iunie 1954.

Sub aspect ezoteric, Guatemala anunță marelui pas strategic efectuat de sovietici: colaborarea activă cu Masoneria „revoluționară”. Scenariul se va regăsi peste cinci ani în Cuba și va fi teoretizat peste numai un an și jumătate de Hrușciiov; el începe însă acum, și nu se poate ști dacă întîmplarea le-a deschis ochii rușilor, ori ei au provocat întîmplarea.

Evenimentele din Guatemala au fost puse pe seama companiei United Fruit — care și-ar fi văzut interesele lezate de guvernul lui Jacobo Arbenz Guzman și l-ar fi înlăturat, cu sprijinul C.I.A. și al unor elemente de dreapta, corupte. Desigur, United Fruit Co. a avut un amestec, dar lucrurile sînt mult mai complicate.

În 1952 Arbenz legalizează partidul comunist din Guatemala și, în curînd, numește miniștri comuniști la educație, propagandă, protecție socială și reformă agrară. El însuși nu era comunist, ci socialist (mason „revoluționar”). Departamentul de stat al S.U.A. îl definea: politician de stînga influențat de marxism și extrem de naționalist. Îmbinarea nu trebuie să mire: masonii „revoluționari” din lumea a treia sînt mereu naționaliști și promarxiști. În privința comunismului, Arbenz îl cita pe Peron: „Comunismul e ca stricnina, face bine în doze mici dar devine periculos în cantități mari”.

Nici n-a bănuțit cită dreptate avea. În 1954, el începe să mărească doza de „stricnină” și semnează un acord pentru cumpărarea de arme cehoslovace. Acest lucru îi tulbură tare pe americani: ei instituie embar-

goul militar asupra țării și își retrag proiectele de asistență tehnică. În martie 1954, la a 10-a Conferință a Organizației Statelor Americane, J. F. Dulles obține votarea unei rezoluții contra infiltrării pericolului comunist pe continentul american. Guillermo Toriello, ministru de afaceri externe al Guatemalei, se împotrivește vehement și denunță rezoluția drept „internaționalizare a McCarthyismului”. În mai 1954 sosesc armele din Cehoslovacia. La 18 iulie, colonelul Carlos Castillo Armas declanșează (din Honduras) războiul civil. Ca să nu vă închipuți cine știe ce, precizăm că avea 200 de oameni și 6 avioane. Cu această „uriasă” armată, el îl va răsturna pe Arbenz. Ultimul ordonase înarmarea „partidelor revoluționare și a organizațiilor de masă”, însă nici un ofițer nu l-a ascultat. Așadar, pe 27 iunie, Jacobo Arbenz Guzman demisionează și îl numește în loc pe colonelul Diaz, neacceptat de americani. În final, se va forma un guvern Castillo Armas, pe care S.U.A. îl vor sprijini necondiționat. Acest guvern a fost denumit „o dictatură brutală”, iar Armas însuși va fi asasinat în 1957. Dar S.U.A. învățaseră lecția : susțineau orice lider, cu condiția să fie proamerican.

O lecție interesantă au învățat și rușii, la O.N.U. În toiul evenimentelor, Arbenz a cerut convocarea Consiliului de Securitate, unde U.R.S.S. l-a încurajat. Reacția americană a fost extrem de dură. Ei au declarat că acesta e un război civil (deci O.N.U. nu trebuie să se implice), iar cu sovieticii au discutat limpede. Henry Cabot Lodge, reprezentantul S.U.A., va striga, realmente : „Îți spun ție, reprezentant al Uniunii Sovietice, ține-te la o parte de această emisferă și nu încerca să aduci aici planurile și conspirațiile voastre”.

E aproape sigur că U.R.S.S. nu încercase nici o conspirație în Guatemala — fiindcă Stalin încheiase conturile cu Masoneria „revoluționară” încă din 1948. Dar succesorul său, Hrușciiov, uimit de țipetele americane (ce denotau mai degrabă teama), își dă rapid seama de avantajele infiltrării în lumea a treia prin structurile masonice de stînga (socialiste și social-democrate). Astfel, *Guatemala devine prototipul „doctrinei Hrușciiov”*, iar planurile și conspirațiile sovietice abia de-acum încolo se vor coace.

În privința Franc-Masoneriei guatemaleze, ea va fi în bună măsură epurată de tendințele de stînga. Astăzi există acolo 24 ateliere : unul de limbă engleză, altul de limbă germană (rit Schroeder) și 22 de limbă spaniolă (2 de rit York ; 20 de rit Scoțian Vechi și Acceptat) — toate, însă, de obediență americană.

Ultima conjunctură ce a favorizat destinderea este decăderea McCarthyismului, însoțită de sentimentele de culpă ale opiniei publice din S.U.A.

McCarthyismul, perioadă cuprinsă între 1950—1954, a fost numit așa după Joseph McCarthy, senator de Wisconsin, irlandez de origine, mare vînător de comuniști. Istoria acestui curent de opinie este însă mai veche : ea începe în 1939, cînd Martin Dies, congressman din Texas, creează comisia pentru analiza activităților americane. Al doilea război mondial atenuază resentimentele anticomuniste ale americanilor — dar le atenuază periculos de mult. Prin urmare, după moartea lui Roosevelt, se reia campania, pentru a contracara presa prosovietică. La 25 noiembrie 1946, Truman dă ordinul executiv 9806, înființînd comisia prezidențială temperară pentru loialitatea angajaților. La 21 martie 1947 urmează ordinul 9835, privind definirea lipsei de loialitate (se înființa juriul de loialitate). Totuși, masoneria de dreapta a Partidului Republican nu e

liniștită (masonii cunosc forța presei și a infiltrării subversive): la 23 septembrie 1950 Congresul votează în 24 h — în ciuda veto-ului lui Truman! — legea pentru controlul activităților subversive. În fruntea comisiei parlamentare pentru investigarea activității anti americane ajunge McCarthy, om mediocru, dar fanatizat și cu mare priză la public. Acesta face jocul masonic cu o teribilă eficiență; pînă la urmă, vînătoarea de comuniști depășește orice limită, ajungînd la exagerări demne de poliția lui Stalin. Ca atare, frații hotărăsc îndepărtarea lui McCarthy: în decembrie 1954 i se retrage președinția comisiei parlamentare.

Urmează o puternică acțiune de reabilitare a drepturilor omului și a libertăților constituționale. În cursul acestei perioade, sovieticii profită și pătrund iarăși în presa americană. Nu numai acolo: în iunie 1958 senatorul William Fullbright ține un discurs incendiar, prosovietic, încercînd să șteargă amintirea evenimentelor din Ungaria și acuzînd politica S.U.A. față de U.R.S.S. de inflexibilitate și inerție bolnăvicioasă (!). Relaxarea periculoasă a conștiinței americane e în bună parte responsabilă pentru spectaculoasa „pierdere” a Cubei, precum și pentru extraordinarul succes al „doctrinei Hrușciiov”. Totuși, acesta este prețul pe care Franc-Masoneria l-a plătit pentru grava eroare a acceptării McCarthyismului. Truman declara, ulterior, despre vînătoarea de comuniști: „A fost tragedia și rușinea epocii noastre”.

29. SPIRITUL DE LA GENEVA

Perioada 1955—1956 nu încetează de a uimi istoricii. Aceasta, deoarece ea este o epocă profund ezoterică și nu se poate înțelege fără analiza contextului masonic.

Marea schimbare vine din partea lui Hrușciiov, care a intuit rapid avantajul colaborării cu Masoneria „revoluționară”. Premizele acestei colaborări fuseseră instalate încă din timpul lui Stalin, dar incalificabila atitudine a „tătucului” față de frații cehi i-a distrus credibilitatea. În schimb Hrușciiov apare sub o altă lumină, știe și vrea să joace cartea masonică. Se va dovedi că a gîndit corect.

Primul semn important este tratatul de pace cu Austria. Brusel, rușii își revizuiesc atitudinea, devenind cooperanți. Prin urmare, într-un ritm foarte susținut, discuțiile progresează, iar la 15 mai 1955 tratatul e semnat de U.R.S.S. (Molotov), S.U.A. (Dulles), Anglia (Macmillan), Franța (Pinay) și Austria (Figl). El statua independența Austriei și retragerea trupelor de ocupație. Țara trebuia să rămînă neutră.

Apoi, la jumătatea lunii iulie 1955, are loc conferința celor 4 de la Geneva (s-au întîlnit șefii de guvern). Presa comunistă va face mare vîlvă în jurul evenimentului, prezentîndu-l ca o reușită planetară și vorbind despre un „spirit de la Geneva”. Pînă astăzi mulți autori occidentali n-au priceput exuberanța propagandei sovietice — căci unica realizare tangibilă a conferinței a fost permisiunea dată americanilor de a publica o revistă în Moscova. Desigur, dacă ar fi numai atît, nici n-ar merita să ne obosim. Însă Geneva este un mare succes diplomatic al rușilor. *Acolo*

s-a hotărât acceptarea împărțirii lumii în două blocuri, conduse de cele două supraputeri. Astfel, spiritul de la Geneva echivalează cu admiterea situației de fapt. Iată, de ce, în anul 1956, americanii nu-l vor salva pe Nagy și revoluția ungară, în schimb îl vor salva pe Nasser, aliindu-se (încredibil) ! cu sovieticii contra intervenției anglo-franceze din Suez.

Așadar, se poate afirma că în 1955 Franc-Masoneria recunoaște forța comunismului și încearcă să conviețuiască împreună cu el. Liderii masoni săvârșeau seculara lor greșală: erau gata să se împace cu un inamic ereditar. Fără a bănui pericolul.

Totuși, unele indicii existau — în primul rînd surprinzătoarea vizită pe care Hrușciiov, Bulganin și Mikoyan o fac în Iugoslavia, în mai 1955. U.R.S.S. se reconciliază cu Tito. Gestul a captivat opinia publică de stînga, constituind încă o bilă albă pentru Kremlin.

Între 14—25 februarie 1956 are loc istoricul Congres al XX-lea al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică. Acesta este momentul în care Hrușciiov preia inițiativa. El execută două lovituri de maestru : îl condamnă fără echivoc pe Stalin și lansează doctrina implicării în țările zise neutre și în cele subdezvoltate (doctrina Hrușciiov : rușii declară că vor sprijini activ mișcările de independență și vor oferi ajutor economic). Ambele inițiative merită discutate.

Condamnarea lui Stalin însemna stingerea litigiului cu Masoneria „revoluționară”. Comuniștii occidentali au citit-o imediat ca atare și unii au dezavuat-o, de teama dizolvării leninismului în Masoneria de stînga. E de remarcat că Hrușciiov a riscat foarte mult. În lagărul comunist documentul este grabnic atenuat prin precizări făcute în ședințele de partid — dar impactul rămîne uriaș. În bună măsură, revoltele anului 1956 se trag de aici. Căci destui lideri est-europeni erau — de fapt — masoni „revoluționari”, iar în țări precum Ungaria Societatea continua să funcționeze. Ca atare, după raportul lui Hrușciiov, un curent de liberalizare traversează zonele sovietizate. Acolo unde acest curent a întilnit obtuzitatea autorităților și un public influențat (fără să știe) de idei masonice, s-au declanșat ample tulburări sociale, pe care le vom pomeni în curînd. În schimb, pe plan internațional, condamnarea lui Stalin e un magnific succes. Nici măcar represiunile din Ungaria n-au reușit să-i ia lui Hrușciiov aura de personalitate democrată. Penetrarea Masoneriei de stînga devine o chestiune de timp. Iar liderul sovietic n-a slăbit deloc pasul. Finalmente, el va construi alianța comunisto-socialistă (prin socialiști se înțeleg mereu masonii „revoluționari”), chiar cu prețul corectării unor teze ale lui Lenin. Pe scurt, în cuvintele lui Robert Aron : „Sovieticii (. . .) fac avansuri socialiștilor occidentali. Bulganin și Hrușciiov au fost primiți la Londra de laburiști, care le-au întors apoi vizita ; de asemenea, socialiștii francezi au trimis o delegație la Moscova, în aprilie 1956, în timp ce Guy Mollet și Christian Pineau, președintele Consiliului și Ministrul Afacerilor Externe, au efectuat în mai o vizită oficială în U.R.S.S. La al XX-lea Congres, Hrușciiov va sublinia „importanța excepțională” a unității acțiunii comuniștilor și socialiștilor, și, pentru a o facilita, el va afirma că leninismul nu exclude „calea parlamentară” ca mijloc de trecere către socialism”.

Admiterea „căii parlamentare” însemna admiterea întregii doctrine a Masoneriei „revoluționare”. Bineînțeles, Hrușciiov urmărea cooptarea acesteia pentru a distruge unitatea franc-masonică ; dar, astfel, el a pus comunismul în contact direct cu părinții repudiați. Sabie cu două tăișuri. Căci „fiul” va simți o curioasă atracție pentru „reîntregirea familiei”.

Din ce în ce mai mulți intelectuali comuniști se vor reîntoarce în doctrina democrației masonice; însuși comunismul bolșevic va pieri din pricina unui leninist „remasonizat”: Mihail Gorbaciov. Dar asta abia după 30 de ani și după un lung stadiu de succese strategice rusești datorate inițiativei lui Hrușciov.

În ce privește noua orientare către țările neutre și cele subdezvoltate, ea se leagă de același fenomen al penetrării Masoneriei „revoluționare”. Majoritatea liderilor mișcărilor de independență ori nealinieri erau intelectuali sau ofițeri școliți în Occident și profund pătrunși de idei masonice. În paralel, tradiția etniilor lor le insuflase naționalismul (sub aspectul politic al decolonizării și al independenței, Naționalismul se confundă cu țelurile Masoneriei). Doctrina Hrușciov se adresează în mod direct acestora, oferindu-le o alternativă de sprijin nonamerican (până atunci S.U.A. fuseseră considerate drept „campion al decolonizării”). După evenimentele din Guatemala, sprijinul nonamerican ajunsese o opțiune demnă de interes.

Din nou, Hrușciov va acționa cu discernământ, testînd mai întîi piața, prin chinezi. În aprilie 1955, la Conferința afroasiatică de la Bandung, Ciu-En-Lai reușise apropierea de Nehru și Nasser. Succes neașteptat. Ca atare, în noiembrie și decembrie 1955, rușii fac vizite oficiale în Birmania și în India. Alte succese neașteptate. În fine, în noiembrie 1957, se organizează la Moscova o uriașă reuniune a Comunismului Internațional (participă 64 partide comuniste). Aici se adoptă „rezoluția celor 12”, linia directoare a comunismului. Pe plan extern, în afara obișnuitelor atacuri la adresa „imperialismului american”, se reiau cele 5 principii ale coexistenței pașnice, stipulate într-un acord chino-indian. Aceste 5 principii - în teorie net superioare politicii practicate de S.U.A. - vor determina o spectaculoasă schimbare: U.R.S.S. începe să domine mișcarea de nealinieri și lupta pentru decolonizare. Venise timpul ca rușii să aplice „procedura iraniană”. Și o vor aplica de nenumărate ori, cu multiple succese.

30. ANUL 1956 — TRAGEDIA DREPTULUI UMAN

Anul 1956 distruge „spiritul de la Geneva”, dar numai după ce acesta va produce tot răul de care a fost în stare.

Evenimentele demarează prin fisurarea blocului sovietic în punctele sale momentan slabe: Polonia și Ungaria.

La 28 iunie 1956, 15 000 muncitori siderurgisti ies în stradă la Poznan, cerînd pîine, instituții libere și plecarea rușilor. Ei repudiază sindicatele manipulate de comuniști. Demonștranzii atacă sediile poliției, sediul partidului și clădirea radioului. Intervin forțele de ordine; bilanțul oficial va da 53 morți, peste 300 răniți și 323 arestați. Pe 27 septembrie începe „procesul rebelilor”: 12 vor suferi condamnări ușoare, restul vor fi eliberați. La 19 octombrie 1956, Gomulka acuză partidul pentru „tragedia de la Poznan”, mai ales pe prosovietici. A doua zi Hrușciov sosește intempestiv în Varșovia, dar începuseră tulburările din Ungaria, astfel

că va accepta soluția alegerii lui Gomulka pe post de prim-secretar. Gestul liniștește toate spiritele. Totuși, Poznan-ul poate fi considerat drept precursorul grevelor din Gdansk și al sindicatului „Solidaritatea”.

La 14 octombrie 1956, comuniștii maghiari îl reprimeau în partid pe Imre Nagy. Acest om deosebit, mason al Marelui Orient (deci „revoluționar”), fusese acuzat în 18 aprilie 1955 de „deviaționism de dreapta și antimarxism” și demis din funcțiile oficiale (în noiembrie va fi exclus din partid). Evenimentele din Poznan agită Ungaria. Sub presiunea publică, la 6 octombrie 1956 i se fac funeralii naționale lui Laszlo Rajk (fost lider comunist, spânzurat pentru „titoism”). La 23 octombrie începe o manifestare a studenților în favoarea „rebelilor” polonezi; Erno Gerö (prim-secretar), aflat la Belgrad, refuză orice concesie. Mai departe descrie Robert Aron : „Muncitori, studenți, soldați umplu atunci piața Stalin, doboară statuia gigantică a tiranului, distrug birourile „Szabad Nep”, ziarul partidului, iau cu asalt localul radio Budapesta. În curînd depășită de evenimente, poliția trage în mulțime. Cad primele victime. Populația își dă friu liber furiei și lupta durează toată noaptea. Sînt mobilizate unități ale armatei alături de forțele de ordine ; una din ele, compusă din 5 tancuri și comandată de generalul Pal Maleter, un veteran al războiului din Spania, trece de partea rebelilor”.

Este inutil să vă precizăm că acest conflict amenința să se transforme într-o altă Cehoslovacie — cu alte cuvinte, într-o nouă confruntare sîngeroasă dintre comunism și Masoneria „revoluționară”. Escaladarea fățișă a ostilităților ar fi distrus credibilitatea strategiei lui Hrușciiov, prin urmare rușii caută cu disperare o soluție legală, radicală și cît mai puțin bătătoare la ochi.

Pe 24 octombrie, sub presiunea populației, Gerö îl numește pe Nagy la șefia guvernului. Apoi cheamă în ajutor trupele sovietice de ocupație. A doua zi, Kadar îl înlocuiește pe Gerö. Janos Kadar, odinioară acuzat de „titoism” și arestat, fusese eliberat de Nagy în noiembrie 1953. Astăzi există puternice suspiciuni că el și-a trădat binefăcătorul — oricum, va coopera cu rușii.

Pe 31 octombrie trupele sovietice se retrag din Budapesta (dar rămîn în apropiere și ocupă toate aeroporturile). La 3 noiembrie, Imre Nagy formează noul guvern, unde comuniștii nu mai sînt forța conducătoare (portofoliile fuseseră repartizate astfel : 3 comuniști, 3 „mici proprietari” (democrat-creștini), 3 social-democrați, 2 național țărăniști și 1 independent — generalul Maleter la Apărarea Națională). Actul echivala cu ieșirea Ungariei din lagărul comunist ; inițial, de teama compromiterii internaționale, Hrușciiov ezită și e pe punctul de a ceda. Se pare că doar intervenția viguroasă a lui Mao i-a schimbat gîndul. La ora 22, comandantul sovietic convoacă plenipotențiarul ungar pe insula Csepel (sub pretextul negocierii retragerii trupelor). Sosesc Maleter și Kovacs, care sînt imediat arestați.

În aceeași noapte Imre Nagy protestează vehement, cerînd convocarea Consiliului de Securitate. Apoi, adresează un apel istoric către populația țării, prin radio. A doua zi, la ora 4²⁰, 200 000 de soldați ai armatei roșii și 2 500 tancuri invadează Budapesta. Deși neînarmați, ungarul vor lupta cu un curaj incredibil. Încă nu se cunoaște cu exactitate numărul morților și al răniților.

Insoțit de un grup de fideli, Imre Nagy se refugiază la ambasada Jugoslaviei. Acum intervine Kadar, care îi promite orice, numai să iasă. Pe 22 noiembrie, Nagy părăsește ambasada ; rușii îl vor prelua imediat

și îl vor transporta în România. Abia la 17 iunie 1958 (după ce apele se mai liniștiseră) se va anunța că Nagy, Maleter, Gines și Szilagyi au fost executați prin împușcare. Amănunțele și documentele privind moartea acestor eroi ai libertății umane ar trebui să se găsească și aici, în București.

Specialiștii au observat demult că nici N.A.T.O., nici S.U.A. n-au reușit să protejeze revoluția ungară. Nici măcar n-au încercat; Tito va condamna mult mai ferm decât Eisenhower intervenția sovietică (de altminteri, Jugoslavia este primul stat ce a pronunțat condamnarea). Așa se face că brutalitatea intervenției ruse a fost mușamalizată chiar de Masoneria anglo-americană, care și-ar fi compromis altminteri prestigiul. Acesta a fost ultimul tribut pe care S.U.A. l-au plătit „spiritului de la Geneva” — dar se va dovedi zdrobitor. Căci majoritatea masonilor „revoluționari”, martori ai neimplicării americane, s-au simțit părăsiți și trădați. În mod paradoxal, tragedia lui Imre Nagy sfirșește prin a întări „doctrina Hrușciiov” și a facilita penetrarea comunistă în Masoneria de stînga.

De altminteri, existau și alte temeuri. În primul rînd, afacerea Suezului.

Victoria lui Nasser în conflictul cu Anglia și Franța se datorează indiscutabil Statelor Unite. Amenințarea lui Hrușciiov, că va folosi bomba atomică, ar fi rămas literă moartă dinaintea sprijinului american (și așa e un document oarecum hilar). Totuși, în pofida tuturor alianțelor, în pofida relației fraterne cu Anglia, Eisenhower adoptă o decizie de necrezut: sprijină Egiptul. Acest fapt, neplăcut pînă astăzi, merită o discuție.

Gamal Abdel Nasser a fost un ofițer mason și naționalist. În 1949, el întemeiază societatea secretă Dhobat el Ahrar („Ofițerii liberi”), pe structură subversivă mazziniană. Societatea adoptă „cele 6 principii”: (1) eliminarea colonialismului; (2) eliminarea feudalismului; (3) eliminarea dominației capitalului; (4) instaurarea echității sociale; (5) crearea unei armate naționale puternice; (6) stabilirea unei vieți democratice sănătoase. Ceea ce o integrează limpede în Masoneria „revoluționară”.

Un prim paradox apare acum: deși Franța e centrul mondial al masonilor „revoluționari”, „Ofițerii liberi” sînt sprijiniți de frații americani. Pe 22 iulie 1952, ei execută o lovitură de stat, răsturnînd monarhia (totul s-a desfășurat fără greutăți; au pierit numai 2 santinele care nu înțeleseseră despre ce e vorba).

În ianuarie 1953, Nasser interzice societatea islamică „Frații musulmani”, dar și activitatea partidelor politice. În paralel, el susține activ mișcarea de eliberare din Algeria, care era condusă de o pleiadă de masoni, antifrancezi (iată explicația ostilității Franței față de „Ofițerii liberi”). precum și a simpatiei americane; după al doilea război lojile franceze și americane s-au boicotat pretutindeni și aproape sistematic. Nu e mai puțin adevărat că acești „socialiști” arabi vor scinda Franc-Masoneria Universală la fel de eficient ca Hrușciiov însuși).

Pe data de 19 octombrie 1954, Anglia semnează un tratat cu Egiptul: britanicii evacuează canalul Suez, dar îl pot reocupa în caz de pericol. În 1955 se semnează faimosul „pact de la Bagdad”, alianța musulmană anticomunistă, unde Iraqul e preponderent. Anglo-americanii li vreașă masiv arme Iraqului, ceea ce-l nemulțumește grav pe Nasser. La 27 septembrie, drept represalii (!), el cere și obține armament cehoslovac.

În ianuarie 1956, printr-un referendum, Gamal Abdel Nasser e proclamat rais (adică președinte al țării). La 16 mai el recunoaște China

comunistă (al doilea gest sfidător antioccidental). În fine, în 26 iulie naționalizează abuziv canalul Suez.

După destule ezitări (pe de o parte explicabile prin nehotărîrea de a se alia cu Israelul, iar pe de altă parte datorită semnalelor contradictorii de la Washington și a neplăcerii de a ataca un frate, chiar și naționalist), Anglia și Franța organizează o intervenție militară. Pe măsură ce pregă-

Fig. 17 — Gamal Abdel Nasser

tirile progresau, presiunea americană sporea. La 5 noiembrie 1956, 600 de englezi și 550 de francezi atacă Egiptul, iar celebra armată a lui Nasser e în pragul dezastrului. Însă S.U.A. reacționează hotărîtor, oprindu-și aliații. A doua zi problema se transferă la O.N.U., iar pe 12 noiembrie Egiptul va accepta trupe O.N.U. în zonă.

Decizia aceasta a fost o mare eroare a lui Eisenhower : (a) Nasser dobîndește un prestigiu uriaș în lumea arabă — la 1 februarie 1958 se va constitui Republica Arabă Unită, prin federalizarea Egiptului cu Siria, iar raiusul pune totul pe tavă rușilor ; (b) poziția Angliei slăbește dezastruos în Orient — ceea, ce, pe termen lung, afectează chiar efortul american, în schimb facilitează enorm sarcina sovietică ; (c) „afacerea Suez” a fost aproape în întregime un conflict ezoteric intermasonic și a picat de minune pentru a atenua efectele morale ale reprimării revolu-

ției din Ungaria, împlinind jocul U.R.S.S. mai mult decît în visele liderilor de la Kremlin.

Penibil și hilar, în anul 1957, Eisenhower extinde doctrina Truman la țările Orientului Mijlociu („doctrina Eisenhower”). El declara ritos că va folosi forța armată „pentru a asigura și a proteja integritatea teritorială și independența politică a acelor națiuni care au nevoie de ajutor împotriva unei agresiuni armate fățișe din partea oricărei națiuni controlate de Comunismul Internațional”.

Prea tirziu. Unitatea profundă a Masoneriei zăcea sfirtecată pe altarul canalului Suez.

30. LUMEA ȘI HRUȘCIOV

În iunie 1958, răspunzînd atacurilor ideologice de rutină contra „revizionismului iugoslav”, Tito declara: „Dacă Marx, Engels și Lenin ar ști în ce manieră se aplică știința lor, ei s-ar întoarce toți trei în mormînt”.

Curiozitatea este că — pe plan extern, cel puțin — politica marxist-leninistă atinsese un autentic apogeu, iar Nikita Hrușciiov devenis personajul nr. 1 al lumii.

Astăzi pare greu de explicat succesul formidabil al lui Hrușciiov. Pe plan moral, e aproape sigur că toate mișcările internaționale de stînga (inclusiv Masoneria „revoluționară”) au resimțit o „nevoie de U.R.S.S.”. Liderii socialiști și radicalii din Occident abia așteptau ocazia unei alternative de raportare anti-americane. Fenomenul este de natură istorică și masonică: alianța anglo-americană lezase prestigiul radicalilor și socialiștilor; aceștia au acceptat tutela din necesitate, dar au traversat multe conflicte de conștiință — doctrina lor de stînga nu se putea concilia cu orientarea „liberal-conservatoare” a anglo-americanilor (aici trebuie să evităm o confuzie de termeni: Marele Orient de Franța se denumește el însuși ca „liberal”, în opoziție cu „conservatorismul” fraților anglo-americani. Prin „liberalism”, în sensul MOF, trebuie citit „socialism” — francmasonii francezi evită acum ultimul termen, din pricina „republicilor socialiste” proclamate de comuniștii bolșevici). Exemplul Franței este grăitor.

De cînd și-au alungat regii, masonii francezi au pasiunea dinastiilor de republici. În nici 20 de ani — de la sfîrșitul războiului pînă în 1958 — ei înființează a IV-a și a V-a republică.

A IV-a republică (1947—1958) va sfîrși prin a fi dominată de radicali (Pierre Mendés France) și de socialiști, adică de Masoneria „revoluționară”. Viața ei politică agitată, cu numeroase căderi de guvern, se învîrte în jurul a două puncte: integrarea europeană și aspirația imperială. Anul 1948 îi va lăsa pe masonii „revoluționari” fără Stalin, deci pe cont propriu, nevoiți să admită justețea avertismentelor și măsurilor anglo-americane. Dar ei acceptă foarte greu realitatea; apariția lui Hrușciiov le salvează scrupulele ideologice, iar la 30 august 1954 radicalul P. Mandés France e pe punctul de a compromite N.A.T.O. Frații favorabili integrării montează rapid o mașinație împotriva lui François Mitterrand (pe atunci ministru de interne), reușind să îndepărteze guvernul Mendés. Ulterior, socialistul Guy Mollet nu va mai repeta eroarea și va semna toate acordurile europene.

Integrarea europeană e un străvechi ideal masonic — prin urmare este logic să ne întrebăm de ce Masoneria franceză a reacționat atât de contradictoriu față de N.A.T.O. Răspunsul se află în tradiție: Marele Orient de Franța dorea integrarea, însă sub oblăduirea sa. De două secole, prin universalism, unii frați înțeleg constituirea structurilor suprastatale după propria lor concepție și la propria lor dispoziție. **A domina mișcarea mondială este pentru ei un țel mai scump decât mișcarea însăși.** Neputincios dinaintea forței anglo-americane, Marele Orient de Franța se agită acum ca un bătrîn isteric, provocînd impresii penibile și triste. Atare agitație, dublată de resentimentele fățișe (exprimate prin excomunicări reciproce) față de Marea Lojă Unită a Angliei, a servit din plin interesele sovietice și a concretizat spectaculos „doctrina Hrușciiov”. Comuniștii francezi votau cu radicalii necondiționat, uneori chiar fără să le-o ceară cineva.

În privința „imperialismului” francez, contradicțiile sînt și mai evidente. În 1954, prin acordul de la Geneva, Franța pierde Vietnamul de Nord, după un război care a durat 6 ani și jumătate și a costat 100 000 de morți. Dar problema Vietnamului merită o abordare mai detaliată, căci va implica S.U.A. și va schimba istoria lumii. Deocamdată ne oprim asupra chestiunii algeriene.

La 1 noiembrie 1954 un nou val terorist zguduie Algeria, declanșînd straniul război fratricid al Masoneriei „revoluționare”. Șefii frontului algerian de eliberare națională erau masoni „revoluționari”, liderii francezi așijderi. În 1956 Guy Mollet, secretarul general al partidului socialist, propune pacea și acordarea independenței — imediat prietenii săi radicali îl repudiază, la fel armata și coloniștii francezi. Astfel, războiul va continua, iar centrul mondial al Franc-Masoneriei „revoluționare” apare în postură inedită: își reprimă brutal discipolii din țările ocupate. Astfel, în mod indiscutabil, Marele Orient s-a discreditat și și-a călcat în picioare doctrina. Niciodată Franța nu-și va reface prestigiul, nici măcar azi. La Suez, frații americani dau o lecție dură masonilor francezi (aceștia din urmă au priceput și n-au iertat; ca atare ei vor profita de sprijinul american pentru Israel și vor cocheta serios cu grupările arabe palestiniene).

Drama morală a Masoneriei franceze (penetrată de comuniștii prosovietici, angajată în război fratricid, subminată de obediențele anglo-americane) explodează în luna mai anul 1958, cînd frații sînt nevoiți să aducă la conducerea țării pe generalul de Gaulle, un nemason. De Gaulle a fost time-out-ul cerut de Marele Orient, pentru a-și trage răsufllarea și a-și reface forțele. L-au lăsat să domnească atît cît a fost necesar, dar l-au supravegheat și l-au manipulat permanent. Astfel, de Gaulle va realiza decolonizarea, ieșirea din N.A.T.O. și apropierea de U.R.S.S., urmînd de fapt — noua politică a Marelui Orient. Masonii îl îndepărtează apoi fără menajamente, organizînd ample demonstrații ale tinerilor și studenților în mai 1968 (exact la 10 ani de la alegerea generalului — frații au mereu obsesia cifrelor și a datelor semnificative. E interesant că după aceea s-au lăudat în gura mare cu succesul evenimentelor din mai '68).

Atît despre Franța. Să nu deviem de la subiect.

Un alt filon important al succesului sovietic l-a constituit eficiența K.G.B.-ului. Astăzi putem afirma că pe întreaga perioadă a războiului rece K.G.B.-ul s-a dovedit cel mai redutabil serviciu secret (nici măcar Mossad-ul nu-l egalează). Rușii aveau cel puțin 4 școli de inițiere în Masonerie pentru agenții lor speciali — se dedicaseră cu prioritate penetrării

obediențelor anglo-americane (astfel ei penetrau „oficial” Masoneria „revoluționară”, iar prin spioni — Masoneria „liberal-conservatoare”). Au înregistrat succese formidabile: loja P2, clubul spionilor englezi. Despre P2 vom vorbi separat. Cît privește spionii englezi, sînt celebre cazurile de trădare ale lui Philby, Burges ori Blake. Ceea ce nu s-a spus este că aceștia au fost franc-masoni și au trădat nu doar secrete de stat, ci și secrete masonice. Astfel, sovieticii sînt permanent la curent cu problemele și hotărârile Franc-Masoneriei Universale. Ei își coordonează acțiunile externe în funcție de informațiile ezoterice primite. Dacă în 1958 Mao nu l-ar fi încurcat pe Hrușciiov, U.R.S.S. ar fi distrus definitiv unitatea masonică, iar comunismul european ar fi supraviețuit și astăzi.

În fine, al treilea factor al succesului rus este unul de natură pozitivă: gloria științifică. Anul 1957 propulsează U.R.S.S.-ul în fruntea cercetării mondiale — la 4 octombrie va fi lansat Sputnik-ul, inaugurînd cucerirea spațiului cosmic.

Astăzi cu greu se poate imagina efectul Sputnik-ului asupra opiniei publice mondiale. Valoarea experimentului șochează omenirea; brusc, comunismul apare sub o lumină neașteptat de favorabilă. 80% din americani se simt umiliți și își acuză savanții de incompetență. „Bip-bip”-ul Sputnik-ului ajunge cel mai mare succes propagandistic al lui Hrușciiov, de fapt, cel mai mare succes din istoria propagandei sovietice. Administrația S.U.A. va fi pur și simplu obsedată de eveniment: fiecare președinte lasă moștenire urmașului misiunea de a-i depăși pe ruși în spațiul cosmic. Abia după ce au trimis primul om pe Lună americanii s-au considerat împăcați. Iată, în sfîrșit, o latură a războiului rece care a servit umanitatea.

Anul 1957 le va aduce rușilor și primele rachete intercontinentale. Acum, ei puteau atinge ținte vitale pe teritoriul S.U.A. Nu se mai simt amenințați și își permit să se poarte cu curtoazie față de N.A.T.O. Hrușciiov declanșează „politica surîsului”. Era surîsul șarpelui care-o ademenea pe Eva.

32. YO SOY UN HOMBRE SINCERO

Preponderența sovietică în perioada 1957—1960 se exprimă prin trecerea inițiativei internaționale de partea comuniștilor.

La 2 octombrie 1957, cu binecuvîntarea lui Hrușciiov, O.N.U. află despre „planul Rapacki” — propunerea de denuclearizare a Europei centrale. N.A.T.O. e nevoită să-l respingă (afecta R.F.G.) cu rezultate negative în rîndul țărilor nealinate. În decembrie, Hrușciiov „plusează”, propunînd organizarea unei conferințe generale de dezarmare la Geneva. Apoi, liderul de la Kremlin intră într-un soi de efervescență a inițiativelor: la 31 martie 1958 U.R.S.S. anunță întreruperea unilaterală a experiențelor nucleare, iar în perioada mai-august 1959 determină trei întruniri majore la Geneva — conferința asupra energiei atomice, conferința pentru oprirea experiențelor nucleare și conferința miniștrilor Afacerilor Externe asupra Berlinului (aceasta încheie „a doua criză a Berlinului”).

Eisenhower e silit să se încline : în septembrie 1959 el îl invită pe Hrușciiov în S.U.A. Discuțiile de la Camp David se soldează cu o intensă propagandă comunistă în favoarea „spiritului de la Camp David” — ceea ce înseamnă că acolo rușii au obținut tot ce au vrut.

Este o mare distanță între refuzul lui Truman de a-l mai vedea pe Stalin și invitația făcută de Eisenhower lui Hrușciiov. Intre timp, Franc-Masoneria dădea înapoi pe toate fronturile, înregistrând eșec după eșec. În această „perioadă neagră” e de mirare că marile structuri ale integrării europene (Piața Comună și N.A.T.O.) au supraviețuit ; în schimb, O.N.U. iese de sub controlul S.U.A. și va vota adesea imprevizibil.

S-ar putea ca salvarea Masoneriei să se datoreze lui Mao Tze-dun, mai precis : dușmăniei lui Mao. Căci „gînditorul chinez” nu pricepe deloc „politica surisului” ; gesturile de curtoazie ale lui Hrușciiov (atît de utile pentru dezmembrarea unității masonice) i se par acte de slăbiciune. Mai departe : condamnarea lui Stalin și colaborarea cu Eisenhower sună a blasfemie în urechile Beijing-ului ; prin urmare Mao va reacționa, încurcîndu-i pe sovietici și provocînd marea schismă a lumii comuniste.

Semnalele apar din 1958. La 23 august, trupele chineze maoiste atacă insulele Quemoy și Matsu, amenințînd Taiwanul. Bineînțeles, S.U.A. se implică. În plin suris, Hrușciiov e nevoit să se implice și el ; dar o va face fără entuziasm și cu întîrziere. Un aliat belicos, capabil să redeștepte temerile occidentale, îi venea exact ca o piatră de moară. Ca atare, el decide să-și calmeze tovarășul : în decembrie 1958 mareșalul Peng (omul Moscovei) începe atacul ideologic contra lui Mao. Iar la 20 iunie 1959 U.R.S.S. refuză să onoreze un acord secret (din 1957) prin care se angajase să dea bomba atomică Beijing-ului.

De altminteri, Mao nu s-a potolit — el amenința acum chiar fundamentele „doctrinei Hrușciiov”. Căci în martie 1959, sub pretextul căutării lui Dalai-lama (conducătorul spiritual al Tibetului), China comunistă atacă India, răsturnînd imaginea-standard a comunismului în țările nealiniat. Hrușciiov se minie — la 9 septembrie 1959 U.R.S.S. difuzează un comunicat contra Chinei populare. Mao răspunde în aprilie 1960 (articolul „Trăiască leninismul”), printr-o dură denunțare a „revizionismului modern”.

Acesta a fost momentul cînd Nikita Hrușciiov ezită. Încă nu se hotărîse să rupă relațiile cu Mao și să distrugă — astfel — „unitatea de monolit” a lumii comuniste. Prin urmare, el abandonează politica surisului : la 16 mai 1960 va boicota Conferința la nivel înalt de la Paris. Act grav, ce redeschide conflictul dintre Masoneria de dreapta și comunism. Act ce redeșteaptă neîncrederea Occidentului.

Observînd reacția internațională, Hrușciiov se supără definitiv pe Mao ! În iunie 1960, la București, el îi acuză oficial pe liderii chinezi. U.R.S.S. își retrage ajutorul pentru China Populară și așa s-a declanșat marea schismă.

Cu aceasta, epoca „doctrinei Hrușciiov” se încheie. Aparent printr-un dezastru diplomatic : Comunismul internațional scindat, Franc-Masoneria încă puternică. În fapt, însă, prin succese notabile : Masoneria „revoluționară” fusese penetrată, țările nealiniat și ale lumii a treia colaborau activ cu U.R.S.S. Cele două direcții ale marelui succes sovietic vor fi urmate cu grijă de liderii de la Kremlin, pînă la sfîrșitul U.R.S.S.

Pe plan internațional, anul 1959 cuprinde încă un eveniment semnificativ: revoluția cubaneză. Acesta este iarăși un act masonic și limpezește câteva întrebări.

Ernesto „Che” Guevara și Fidel Castro Ruz rămân figuri emblematice pentru noțiunea de mason „revoluționar”.

Fig. 18 — Ernesto „Che” Guevara

Primul se va dovedi chiar garibaldian și merită întregul nostru respect. Era argentinian, va lupta vitejește în Cuba, apoi va pleca să lupte în Bolivia, unde e ucis în 1967. Nu și-a trădat niciodată idealurile revoluționare, în care a crezut cu sinceritate. Totalitarismul regimului castrist nu i se poate imputa, căci el s-a abținut de la inițiative politice, iubind doar inițiativele militare. De altminteri, este ultimul revoluționar romantic al lumii — și se poate admite că s-a născut cu un secol prea târziu.

În schimb, fostul avocat, azi încă șef de stat, Fidel Castro e reprezentativ pentru masonii „revoluționari” ai timpului nostru. Totalitar, impulsiv, foarte vulnerabil la comunism, Castro și-a uitat idealurile masonice după preluarea puterii. El conduce Marea lojă a Cubei (de rit Scoțian Vechi și Acceptat) al cărei local se află în sediul guvernului și ai cărei membri alcătuiesc nomenclatura marxistă a țării (în 1972 erau 25 824 grupați în 317 ateliere). Și-a luat ca model exterior Marea Revoluție Franceză din 1789 (a schimbat chiar și calendarul, numerotându-l după congresele partidului!), ca să justifice teroarea — dar nimic nu șterge adevărul. Iar adevărul este că regimul masono-comunist cubanez constituie cea mai elocventă dovadă a decăderii Masoneriei „revoluționare”: care a creat comunismul, care e naționalistă și care rămâne ahtiată după puterea politică.

Totuși, evenimentele din Cuba dețin și alte sensuri ezoterice. Mai întâi, să le rezumăm.

Fidel Castro își face apariția în istorie la 26 iulie 1953, cînd conduce atacul eșuat asupra cazarmei Moncada din Santiago de Cuba. E prins, arestat și condamnat la 15 ani închisoare. Apartenența masonică îl salvează: la protestele fraților din S.U.A., dictatorul Fulgencio Batista (fost sergent, autoproclamat general) îl amnistiază și-l exilează în Mexic.

Pe 2 decembrie 1956 Castro revine clandestin la bordul yachtului „Granma”. Debarcarea e catastrofală : rămâne cu 15 oameni și se refugiază în Sierra Maestra. Corupția și imbecilitatea lui Batista îl ajută mult — în aprilie 1958 caștristii se simt suficient de puternici pentru a lansa un apel la greva generală. Acțiunea eșuează, din cauza desolidării comuniștilor (!).

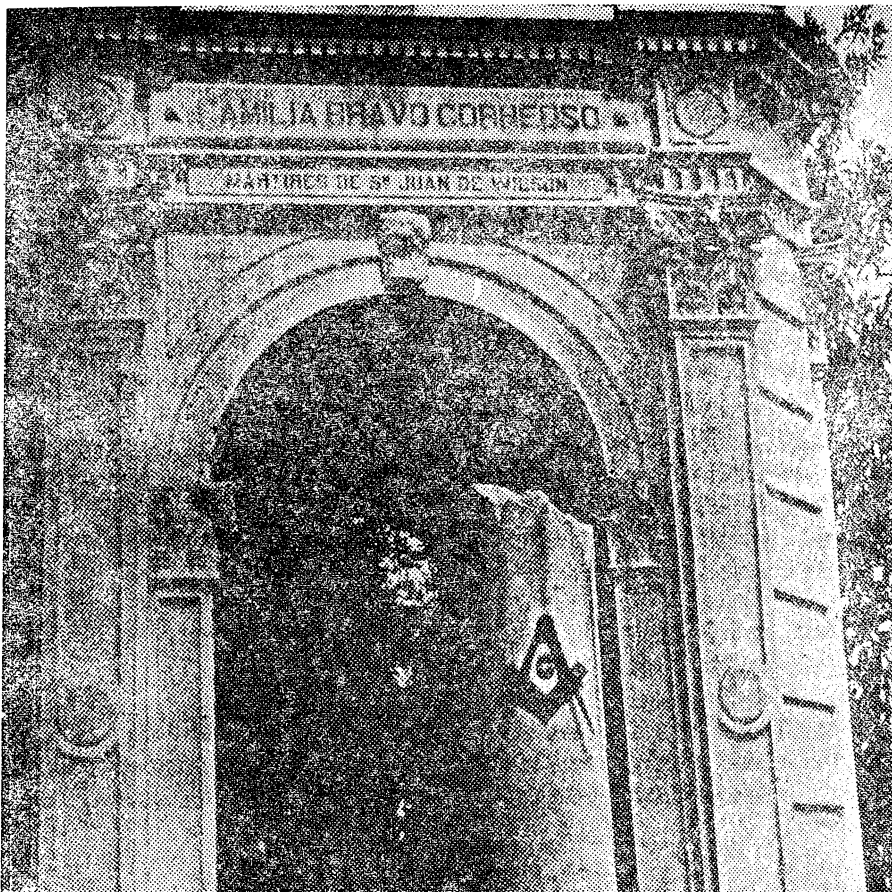

Fig. 19 — Cavou masonic din Cuba de azi

Totuși, cinci luni mai târziu începe lupta fățișă. Masoneria e de partea lui Fidel Castro, iar în octombrie i se alătură și comuniștii. Batista simte pericolul și încearcă un subterfugiu : organizează alegeri trucate, câștigate de candidatul său. Deaparte de a-l ajuta, acest act îi semnează condamnarea masonică : la ordinul fraților americani toți îi întorc spatele, inclusiv propria-i armată. Așadar, pe 31 decembrie 1958 Batista fuge. La 2 ianuarie 1959 Castro intră în Santiago de Cuba ; două zile mai târziu Che Guevara stăpânește Havana.

După preluarea puterii, Fidel Castro urmează linia masonică : își rezervă doar un rol militar și numește (cu asentimentul fraților americani) pe Urrutia ca președinte și pe Miro Cardenas ca prim-ministru. Dar săl-

batica represiune împotriva adversarilor politici (300 execuții doar în capitală) îi atrage condamnarea Masoneriei americane: Cardenas demisionează, comandantul Diaz Lanz (șeful aviației) fugă în S.U.A.

Orbit de mînie și de mîndrie, Fidel Castro se îndepărtează de S.U.A. La 18 iulie 1959 el îl va înlocui pe Urrutia cu Oswaldo Dorticos (un om de paie), iar din 1960 adoptă oficial politica totalitară a comunismului. La 31 iulie 1961 mișcarea castristă („26 iulie”) fuzionează cu partidul comunist cubanez.

Asifel, e de remarcat că doctrina Truman ieșe momentan din istorie printr-o înfrîngere majoră: o dată cu Cuba, zona sovietică se întinde pe continentul american. Fără îndoială, armata S.U.A. l-ar fi măturat imediat pe Castro în 1960. Totuși, n-a făcut-o. Dimpotrivă, în ciuda diverselor șicane și a embargoului, administrația S.U.A. nu-i sprijină eficient nici pe adversarii lui Fidel — debarcarea „organizată” în Golful Porcilor fiind mai degrabă un act de exterminare a anticastristilor.

Singura explicație poartă amprentă ezoterică: după Guatemala, nici Eisenhower, nici Kennedy, n-au mai atacat nicăieri vreun lider mason (fie el și masono-comunist). Așa a scăpat Nasser, așa va scăpa Castro. Iar pe măsura înmulțirii liderilor masono-comuniști, lumea liberă asistă cu stupeoare la extinderea zonei sovietice și la reculul continuu al americanilor. În aceasta constă caracterul genial al „doctrinei Hrușciiov”.

33. DATE SUPLIMENTARE PRIVIND DIFUZIUNEA MASONERIEI ÎN LUME ÎN SECOLUL al XX-lea

Asociația Masonică Internațională — care a funcționat între 1921—1947 avea la doi ani de la înființare 50 mii membri grupați în cadrul a 38 puteri masonice. Anuarul Franc-Masoneriei Universale din 1930 ne oferă numărul fraților de pe mapamond: 4,4 milioane. La hotărîrea de excludere a tuturor franc-masonilor din partidele de stînga luată de al patrulea Congres al Internaționalei a III-a comuniste (noiembrie 1921) se revine abia după 1945 — și numai în țările occidentale. Această hotărîre aberantă nu a fost elucidată niciodată. În „Enciclopedia Sovietică” (ediția 1954, vol. 26, p. 442) în dreptul termenului „Massonstvo” (Masonerie) stă scris: „În epoca actuală — Franc-Masoneria este una din mișcările cele mai reacționare din țările capitaliste și are cea mai mare difuziune în SUA unde se află centrul său de organizare”. Comunismul — creația sa de-un secol și mai bine, „copilul vitreg” al Franc-Masoneriei, a fost cel care alături de fascism i-a dat lovitura de grație. În toate țările unde fascismul și comunismul au ajuns la putere, Lojile francmasonice au (fost) trecut(e) în adormire, uneori o cruntă teroare s-a dezlănțuit asupra fraților.

„Eurocomunismul” a fost, se pare, ultima zvîcnire a masoneriei de stînga care a încercat prin lansarea acestui concept să-și extindă aria sa de influență. „Masonizarea” partidelor comuniste occidentale și în special a partidelor comuniste francez și italian, a Ligii Drepturilor Omu-

lui și a organizației „Amnesty International” au fost fapte clare în deceniul opt al secolului nostru.

Arthur Warren, ex-președinte al Curții Supreme a SUA și Mare Maestru al Marii Loji a Californiei declara legat de acest aspect că „apartența la partidul comunist constituie o conduită antimasonică”.

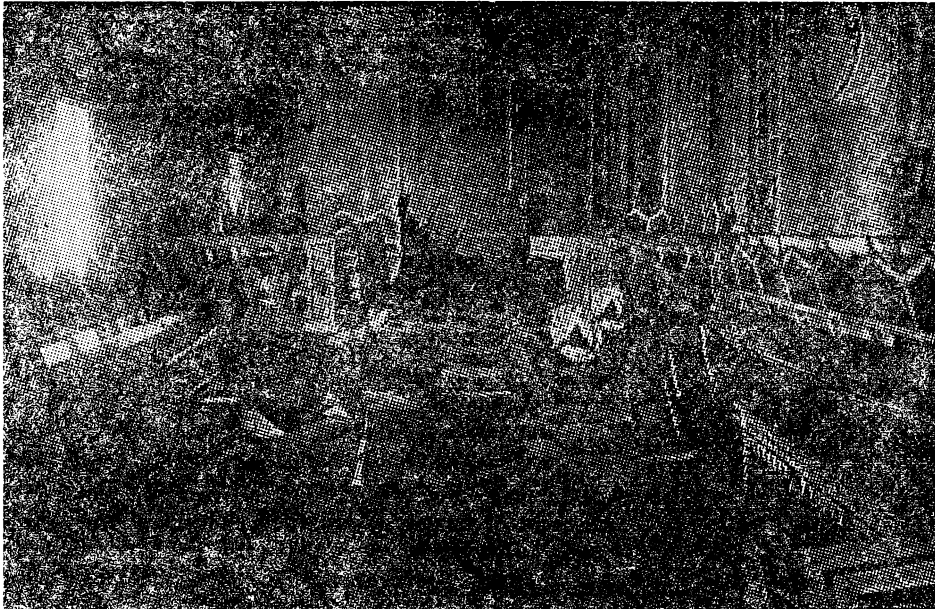

Fig. 20 — Lojă portugheză devastată de antimasoni (1938)

Moralei Franc-Masoneriei, partidele comuniste, în special cele din țările est-europene, i-au opus o morală de tip închis, un umanism „insuficient” și cultul comunist al personalității.

În paralel, Franc-Masoneria occidentală, în special cea anglo-saxonă, a considerat sacre principiile liberalismului (libertatea de conștiință, libera inițiativă) care și-au dovedit valabilitatea în comparație cu cele ale comunismului în mai puțin de o jumătate de secol postbelic de aplicare efectivă.

Două condiții trebuie să îndeplinească actualmente Masoneria Mondială pentru a realiza pe mai departe țestinele istorice ale Umanității : să termine cu luptele fratricide și să iasă din turnul secular de fildeș. Difuziunea în lumea civilizată a Masoneriei și exercitarea rolului ei progresist depind acum de aceste două condiții indispensabile.

Marea Lojă Unită din Anglia grupează și controlează circa 8 mii loji din Marea Britanie, 600 în Canada, 400 în Noua Zeelandă, 200 în India. Marele Orient al Franței avea la sfârșitul anului 1989, 30 mii membri repartizați în 500 loji ; Marea Lojă Națională Franceză — 14 mii aderenți de Rit Scoțian Rectificat, repartizați în 585 ateliere, iar Marea Lojă de Franța — 18 mii aderenți, repartizați în 455 loji de Rit Scoțian Antic și Acceptat.

În 1982 EXISTAU ÎNTRE 8 și 10 MILIOANE FRANC-MASONI ÎN LUME. În SUA franc-masonii sînt cei mai numeroși — cea 6 mili-

oane. Marea Britanie, „leagănul” Franc-Masoneriei Universale ocupă poziția a doua cu cca 1 milion de aderenți. În Europa, cu toate că regimurile fasciste și comuniste au încercat să o nimicească, franc-masoneria s-a distins încet încet în toate țările, Franța, fiind „leagănul” Franc-Masoneriei Continentale. În Asia s-a dezvoltat în India, Japonia, Filipine, Hong-Kong, în Liban și Israel. Foarte numeroși și influenți în America de Sud, masonii sînt divizați prin rituri și chiar opțiuni politice. În Africa, unde Franc-Masoneria a jucat un rol important în decolonizare, aceasta este azi în regresie. După anul 1989, a reapărut în toate statele foste comuniste, cu excepția Cubei unde nu a fost „în adormire” niciodată.

Pentru a întregi această „imagine masonică” vă propunem un scurt excurs actual prin diferite țări ale mapamondului reprezentative pentru Franc-Masonerie :

Pe continentul european :

ANGLIA — După 1944, Marea Lojă Unită de Anglia a depus un efort considerabil pentru a readuce marile loji europene la „regularitatea masonică”. Masoneriile din Argentina, Elveția, Olanda, Germania, Marile Orientale ale Italiei și Greciei, Marea Lojă din Austria, Masoneriile scandinave, sînt considerate ca „regulate”. În Franța și Belgia sînt recunoscute ca „regulate” obediențele minoritare.

Lojile engleze continuă să aibă și astăzi un tonus caracteristic. Franc-Masoneria este încă în Anglia un lucru foarte stimat, iar Masonul, un onorabil foarte căutat. Perioadele de așteptare înainte de inițiere sînt foarte lungi, ancheta foarte serioasă, mai ales pe planul moralității și situației sociale. Numărul de eliminați este destul de mare. Religios, frații sînt anglicani, iar politic, conservatori. Nu îi interesează condamnările pontificale pentru faptul că aderenții catolici sînt rari în rândurile lor.

Dezastruoasa afacere a lojii italiene P2 (Propaganda Due) i-a neli-niștit profund pe masonii englezi și a atras vii atacuri la adresa lor pentru că, în 1966, P2 a fost recunoscută de Masoneria engleză ca obediență „regulată”, primind un patent de la Marele Maestru Gamberini. Pentru prima oară în istoria sa, Marea Lojă Unită a Angliei a consimțit să iasă din turnul său de fildeș și să se apere în fața mijloacelor de comunicare în masă. Marea Lojă Unită a Angliei + Țara Galilor are sediul la Freemasons Hall și cuprindea în 1980, 8000 ateliere cu 600 mii membri. Marea Lojă a Scoției are și ea 1200 ateliere cu 100.000 membri, iar Marea Lojă a Irlandei are 70.000 frați și 750 ateliere.

ELVEȚIA. În 1983 Marea Lojă Elvețiană „Alpina” număra 58 ateliere cu 3645 membri. Au fost adoptate pentru desfășurarea lucrărilor în loji Ritul Scoțian Antic și Acceptat sau Ritul Scoțian Rectificat. Marele Orient al Elveției are și el constituită o Marea Lojă Elvețiană unică și independentă; Dreptul Uman, ordin masonic mixt internațional posedă loji la Geneva, Lausanne și Berna; Marea Lojă Feminină a Franței și-a creat ateliere la Geneva și Neuchatel, iar la 29 august 1985 a fost creată Marea Lojă Feminină a Elveției care are în componență 11 ateliere.

Din 1985, Marea Lojă Elvețiană Alpină a creat un grup de cercetare care publică revista intitulată „Acta Latomorum”.

GRECIA — În 1939, Marele Orient al Greciei număra 60 ateliere cu 7000 membri. Ca pretutindeni în Europa, al doilea război mondial și interesele marilor puteri aici au constituit un dezastru pentru Franc-Masoneria greacă întrerupind pentru multă vreme lucrările lojelor.

În 1963, Marele Maestru A. Tzatzopoulos declara la Atena, în timpul unei reuniuni masonice internaționale desfășurată cu participarea

Fig. 21 — De la stînga la dreapta: Francis Viaud, Roger Leray și Jacques Mitterand, Marii Maeștri ai M.O.F.

a 19 Mari Loji mondiale, că din cele 61 loje care erau în activitate în Grecia înainte de război, fuseseră puse în funcțiune 55. O lojă atașată Marii Loji Unite din Anglia funcționa la Zamta. A fost reconstituit Supremul Consiliu.

În 1969 existau în Grecia 54 ateliere cu 5000 membri, iar în 1980 acestea numărau 7000 membri. Marea Lojă a Greciei funcționează sub obediența Marii Loji Unite din Anglia.

În 1972 a fost reconstituit Marele Orient al Greciei și Marea Lojă Pitagora-Platon care aparține CLIPSAS, avînd cîteva sute de aderenți. O obediență a Arcului Regal din cadrul Ritului American de York funcționează din 1976.

Pe continentul asiatic :

INDONEZIA : Franc-Masoneria s-a dezvoltat aici sub autoritatea Marelui Orient al Olandei și Marii Loji Scoțiene. În 1938 existau aici 29 loji olandeze cu 1450 membri. Ocupația japoneză din timpul celui de-al doilea război mondial a antrenat închiderea lojilor.

În 1955 a fost creat Marele Orient al Indoneziei cu loji lucrînd în limbile malaysiană, chineză și olandeză. Din 1961 guvernul generalului Sukarno închide însă activitatea lojilor indoneziene.

IRAN — Dificultățile politice postbelice au întârziat crearea Marii Loji Iraniene, potențial sub obediența franceză. O lojă pariziană a fost totuși constituită de diplomați iranieni și, ulterior, transferată la Teheran în 1955. A urmat constituirea altor loji la Teheran, Chiraz, Tabriz. În 1962 este înființată la Teheran loja „Forughi” care își desfășoară lucrările în engleză, pe baza studierii operei filosofului, savantului și scriitorului contemporan Mohamed Ali Forughi, prim-ministru al țării în 1941 și unul dintre cei mai vechi franc-masoni iranieni.

Marea Lojă Națională Franceză Bineau stabilește aici o Mare Lojă de district. De asemenea își desfășoară lucrările în limba farsi o lojă sub obediența germană.

În 1969 se constituie Marea Lojă a Iranului regroupind atelierele celor trei obediențe: germană, franceză și un capitol al Arcului Regal. Un Suprem Consiliu a fost constituit în 1970. În 1972 se înregistrează 30 loji cu 1035 membri.

„Revoluția ayatolahilor” și îndepărtarea șahului a trecut în adormire franc-masoneria iraniană. Lojile au fost jefuite și utilizate pentru a excita imaginația poporului asupra riturilor care se derulau aici, iar listele membrilor publicate. Masonii rămași în țară au fost supuși persecuțiilor și privați de o serie de drepturi.

Astăzi, unii dintre ei au fost reabilitați. Alții continuă să întrețină o viață asociativă informală sub forma tradiționalelor „dowra”-cercuri private, închise, care se reunesc la o dată fixă, pe rând, acasă la fiecare din membrii lor.

JAPONIA. Primul japonez inițiat în Franc-Masonerie a fost Tadayama Hayashi, ambasador al Japoniei la Londra la începutul secolului nostru, înalt demnitar al Marii Loji Unite a Angliei. Aceasta a transferat Masoneria în „Țara Soarelui Răsare”, astfel că în 1932 existau create și lucrau cinci loji sub jurisdicție engleză și două loji sub jurisdicție scoțiană. În perioada celui de-al doilea război mondial japonezii nu au permis nici un fel de activitate masonică nici în Japonia și nici în teritoriile vremelnic ocupate.

Abia între anii 1954—1955, Fratele Hatoyama, prim-ministru atunci, contribuie eficace la reedificarea Franc-Masoneriei în Japonia, ajutat de frații americani, în primul rând de Fratele general McArthur. Au fost constituite loji de educație și cercetări alcătuite exclusiv din Maestri. Franc-Masoneria japoneză are azi și un înalt rol caritabil. Lojile nipone se află sub următoarele obediențe: Marea Lojă a Japoniei, Marea Lojă Unită a Angliei, Marea Lojă a Scoției, Marea Lojă din Massachusetts, Marea Lojă din Filipine.

LIBAN. În 1939 două ateliere egiptene erau în activitate aici: Al Nahda nr. 361 și Mansourah Farouk nr. 362. Al doilea război mondial conduce la dispariția definitivă a lojelor de obediență franceză, dar, frații iau decizia de a constitui obediențe independente: Marele Orient al Libanului, Marea Lojă a Libanului, Marea Lojă Siro-Libaneză și Marea Lojă Hosein Kattini.

În prezent, în afara obediențelor locale, sus-menționate, cinci ateliere depind de Edimburgh și 12 de Marea Lojă din New York. Toate 17 își desfășoară lucrările pe sol libanez. Frații aparținând diferitelor religii, încearcă prin intermediul Franc-Masoneriei să mențină relații între diversele comunități din țară.

Pe continentul african :

EGIPTUL este supranumit „Soarele” Franc-Masoneriei africane. Obediențele egiptene controlau și controlează numeroase ateliere în Siria, Irak, Liban, Palestina.

Cu puțin timp înainte de al doilea război mondial, din Marea Lojă Egipteană Reunificată s-a desprins Marele Orient al Egiptului. În 1952, Marea Lojă Egipteană Reunificată conținea 76 ateliere.

„Afacerea Suezului” a avut grave consecințe asupra Franc-Masoneriei egiptene : obediențele franceză și engleză au trecut în adormire, frații de religie israelită au fost excluși, iar frații arabi au devenit (ultra) naționaliști, faptul acesta contrastând sever cu idealul clasic al Franc-Masoneriei.

În **ZAIR**, fostul Congo Belgian, existau, evident, ateliere sub obediență belgiană. După cucerirea independenței, generalul. Mobutu Sese Seko Kuku N'Gbenđu Wa za Gamba le-a interzis pînă în 1973 cînd Franc-Masoneria zaireză renaște. A fost reconstituit Marele Orient al Zairului, putere autonomă afiliată la CLIPSAS. În momentul creării număra trei ateliere.

În America de Sud :

ARGENTINA. Importanța emigrării germane la sfîrșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea permite ca limba germană să fie utilizată pentru lucrările lojilor. După 1926 Masoneria din Argentina își diminuează neliniștitor efectivele la cca 1000 frați. Principalele obediențe erau : o filială a Marelui Orient al Spaniei (550 frați grupați în 15 loji) ; Marea Lojă Simbolică Provincială din Santa Fé (250 frați în 10 loji), Marea Lojă a Franc-Masoneriei Argentinienne, Marea Lojă Națională, loja italiană — „Liberi Pensatori” la Buenos Aires, două franceze — „Gen. San Martin” la Lanus și „Amicii Naugrafiati” la Buenos Aires, un atelier al Marii Loji din Hamburg. „Teutonia”, mai multe loji engleze sub dependența unei mari loje de district.

Azi principalele obediențe sînt : Marele Orient Federal și Marea Lojă Argentiniană, care numără împreună cca 7000 frați, grupați în 80 ateliere. Marea Lojă Simbolică din Santa Fé practică ritul Memphis- Misraim. Marea Lojă Argentiniană este recunoscută ca regulată de Masoneria anglo-saxonă.

În **BRAZILIA** existau în 1975 cca 100.000 franc-masoni grupați în 1400 loji, 2/3 din aceștia depind de Marele Orient de Brazilia și 1/3 de Marea Lojă de district menținută aici de Marea Lojă a Angliei.

Pe continentul nord-american **STATELE UNITE ALE AMERICII** posedă cinci mari obediențe, organizate separat cu propriile lor reguli și fonduri : Supremul Consiliu de Rit Scoțian sau Jurisdicția Nord (635.000 membri), Jurisdicția Sud a Statelor Unite (615.000 membri), Cavalerii Templieri (265.000 membri), Marea Adunare Generală a Arcului Regal (500.000 membri) și Marea Lojă Națională Americană (cca 4 mil. membri), în total peste 6 milioane frați masoni.

Un Mason poate să se afilieze la unul sau mai multe din aceste obediențe, cu condiția să plătească pentru fiecare afiliere cotizația respectivă și să respecte regulile fiecărui rit.

Marea Lojă Națională Americană — este alcătuită din 50 mari loji formate în fiecare stat federal din componența SUA. Principiile fundamentale pentru acestea sînt: credința în Dumnezeu, prezența sfintei Biblii pe altarul fiecărei loji, interzicerea oricărei activități politice în interiorul lojelor, imparțialitatea totală în materie de religie, supunerea față de legea morală etc.

În Statele Unite al Americii, față de Franța, de exemplu, nu este separată istoria „masonică” față de istoria „profană” și nu este creată o istorie „științifică” a Franc-Masoneriei, o „masonologie”.

Cu toate acestea, la centrul cultural „Livingstone” din statul New-York se află cea mai importantă bibliotecă masonică din lume (inclusiv cartea de față va ajunge acolo).

ORGANIZARE ȘI RITUAL ÎN FRANC-MASONERIA UNIVERSALĂ

1. Simbolistica masonică ; 2. Mitul fundamental ; 3. Elemente de Masonerie (termenul „mason” ; loja ; calendarul masonic ; cele trei stiluri ; dedicația ; numerele, șemne de recunoaștere ale Masoneriei albastre ; alfabetul masonic) ; 4. Trăsăturile necesare unui neofit ; 5. Ritualul de inițiere ; 6. Mare Ales Cavaler Kadosh ; 7. Rituri neobișnuite ale masonilor ; 8. Rituri ale Franc-Masoneriei speculative (1735—1819) ; 9. Principalele rituri masonice din sec. al XIX-lea ; 10. Jack Spintecătorul și Franc-Masoneria ; 11. Condițiuni de admisibilitate în Ordin ; 12. Calități pentru admiterea în Ordinul francmasonic ; 13. Jurământul franc-masonic ; 14. Despre simbolismul masonic ; 15. CLIPSAS ; 16. Scandalul lojii P2 — Ceaușescu a fost mason ; 17. Frați catolici și frați masoni ; 18. Franc-Masoneria feminină ; 19. Franc-Masoneria feminină franceză ; 20. Comunitatea masonică europeană.

1. SIMBOLISTICA MASONICĂ

I. OBIECTUL, CORPUL

- Cele două coloane ale Templului : B. (Boaz) J. (Jakin)
- Steaua în cinci colțuri care radiază
- Dalta
- Compasul
- Ciocanul de lemn (maiul)
- Ramurile de acacia
- Două miini strinse

SIMBOLUL

- Forța
- Grația (Frumusețea)
- Lumina, Inteligența și știința
- Gîndirea
- Spiritul
- Voința
- Reînnoirea, Metamorfoza, Inocența
- Unirea

Fig. 22 — Siglă masonică

- Soarele
- Luna

- Rațiunea
- Imaginația

II. SFÎNTA TREIME

- Tatăl
- Mama
- Fiul

- Esența
- Substanța
- Viața

III. NUMERELE

- Unu
- Doi
- Trei

- Întregul
- Cele două extreme
- Ființa, Realitatea, Adevărul

2. MITUL FUNDAMENTAL : LEGENDA LUI HIRAM

Se spune că regele Tyrului l-a trimis pe renumitul meseriaș Hiram, în calitate de Mare Arhitect, la curtea regelui Solomon, cu scopul de a conduce înălțarea unui templu dedicat lui Dumnezeu de către regele iudeilor. Hiram avea în subordinea lui 300 000 lucrători veniți din toate țările Pământului, fiecare vorbind limba sa proprie. Acești lucrători au fost împărțiți după cât de multă meserie știau în următoarele categorii : Ucenic, Calfă și Maestru. Evident, Maestrul Maestrilor, Marele Arhitect al Templului lui Solomon era Hiram.

În zilele de plată, ucenicii se grupau în spatele coloanei J a templului, calfele lingă coloana B, iar maestrii în camera din mijloc. Trei calfe vroiau să obțină gradul de maestru deși nu dețineau cunoștințele necesare. Știind că Hiram avea obiceiul de a vizita la prinz lucrările efectuate, cei trei l-au așteptat la cite o poartă a templului cerindu-i deconspirarea parolei de Maestru. Refuzați, l-au lovit și omorât pe Hiram cu uneltele lor : rigla, cleștele (compasul) și ciocanul de lemn (maiul), devenite apoi simboluri în Franc-Masonerie : rigla reprezintă precizia în execuție, compasul — corectitudinea tranșantă în acțiune, iar ciocanul de lemn — voința aplicată. Locurile în care Hiram a fost lovit au căpătat și ele o valoare simbolică pentru masoni : gîtul — sediul vieții materiale, inima — sediul sufletului și fruntea — sediul inteligenței.

Hiram a fost asasinat de cele trei calfe ce reprezintă pericolele care amenință progresul uman : Minciuna, Ignoranța și Ambiția. Trupul celui ucis a fost înhumat într-o movilă solitară de pământ din Libanul de azi, iar pe mormînt i s-a pus o tijă de acacia, arbore sacru la egipteni, ce simbolizează Inocența, Reînnoirea și Metamorfoza.

Principala căutare inițiatică a masonilor vizează recuperarea „cuvîntului pierdut”, adică a parolei de meșter pe care Hiram refuzase s-o divulge. Acest cuvînt s-ar fi pierdut odată cu dispariția Marelui Maestru al Templului.

Astfel, mitul susține că trei meșteri au plecat în căutarea lui Hiram și i-au descoperit mormîntul, datorită ramurii de acacia. Ei conveniseră

ca prima vorbă rostită la aflarea cadavrului să devină noua parolă de meșter. Aceasta a fost exclamația „machbenach”! (carnea cade de pe oase).

De la sfârșitul secolului al XVIII-lea, mitul fundamental — realizat și el pe baza unor tradiții foarte obscure — suferă interpolări extravagante, câteodată ridicole. De pildă, la un moment dat, a fost amestecată o poveste de dragoste între regina din Saba și arhitectul regelui Solomon! Oricum, pentru ramura „iudaizantă” a Masoneriei, e bine să se remarce că Hiram nu este evreu, ci fenician.

3. ELEMENTE DE MASONERIE

TERMENUL „MASON”

Etimologia este, practic, necunoscută. Unii derivă acest termen din magii persani, preoți ai focului; alții îl consideră o formă coruptă a cuvintelor grecești *mysterion* și *mystis* (mister și neofit) sau din expresia *mao soon* (caut ceea ce e sigur). Există și încercarea de a-l trage din

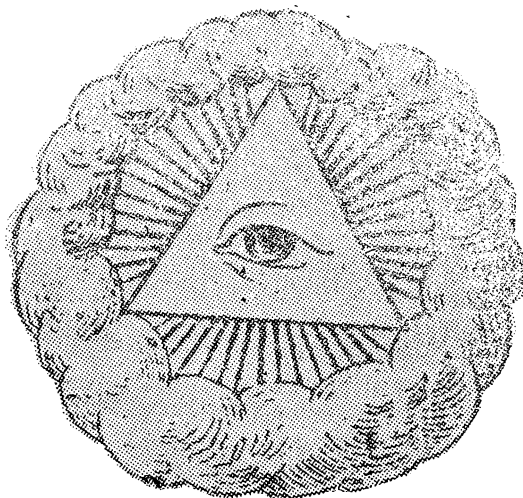

Fig. 23 — Simbolul masonic al vigilenței divine.

cuvântul ebraic grecizat *masuroth* (o constelație zodiacală). Acestea par însă etimologii fanteziste, menite să înobileze cuvântul.

Mai aproape de realitate ar putea fi încercarea de a deriva termenul din cuvântul latin medieval *massa* (baston, măciucă). Se numeau *domus massata* acele clădiri păzite de un paznic înarmat cu o măciucă — ca, de pildă, spitalele pentru nebuni. În Evul Mediu, masonii operativi au construit asemenea spitale în Flandra — și tocmai acolo este atestat, pentru prima dată, cuvântul „mason”.

Să mai semnalăm, ca o coincidență curioasă, că există un cuvânt ebraic *massang* sau *massan* care înseamnă carieră de piatră.

LOJA

În Evul Mediu, înainte de a deschide un șantier de construcții, masonii își înjghebau niște colibe, pentru a locui pe perioada lucrului. Aceste colibe se numeau loji. Termenul s-a păstrat și desemnează azi atelierul sau templul masonic — încăperea unde se țin întrunirile societății. De asemenea, el desemnează și grupul masonic.

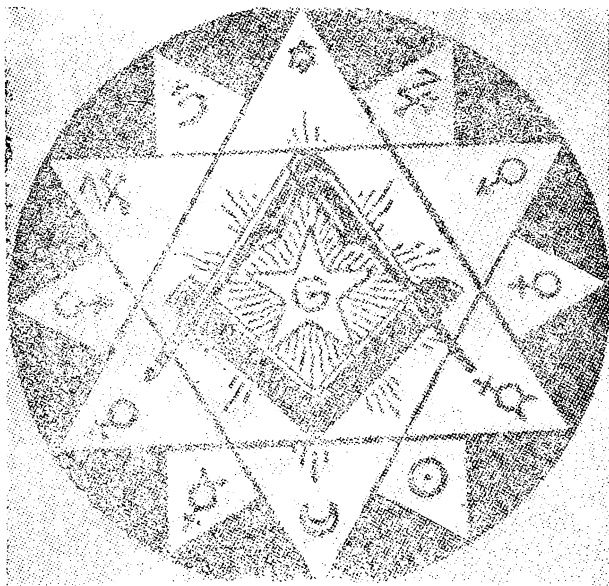

Fig. 24 — Un simbol masonic

(a) Loja ca încăpere

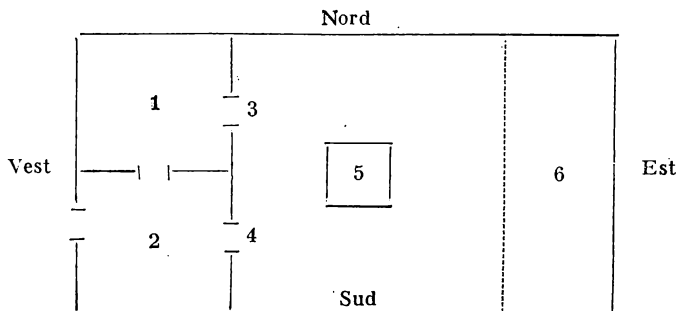
Loja ca încăpere trebuie să respecte o serie de reguli privind amplasarea, forma și decorul.

Ca amplasare, pe cât posibil, loja va fi orientată pe axa est-vest și va fi izolată față de clădirile înconjurătoare. Se caută totdeauna ca încăperea lojei să fie la etaj.

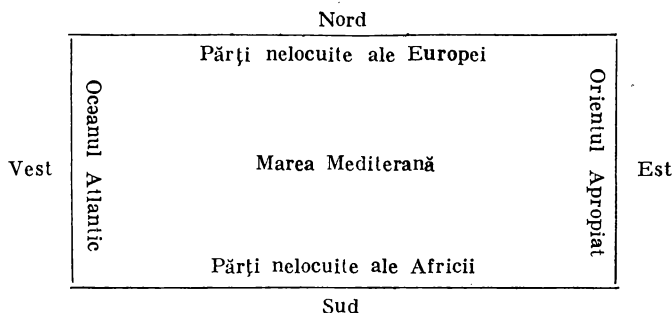
Ca formă, loja e un dreptunghi cu lungimea pe direcția est-vest (lungimea va fi cel puțin cu 1/3 mai mare ca lățimea). Tavanul ei este foarte înalt, iar căile de acces trebuie să fie în unghi — e strict interzisă intrarea directă. Sînt două uși de intrare în lojă, situate la vest. În partea dreaptă se află intrarea pentru vizitatori și membrii lojei, care trec prin încăperea Fratelui Acoperitor (paznicul). Aceasta este numită Intrarea Acoperitorului sau Ușa Exterioară. În partea stîngă este intrarea dinspre camera de pregătire, care se numește Ușa Interioară sau Ușa de la N.V. (vezi schema). Partea dinspre orient (est) a lojei trebuie să fie înălțată, iar ferestrele vor fi prevăzute fie pe acoperiș, fie la înălțime considerabilă față de podea.

Decoratia unei loje interzice folosirea imaginilor, statuilor sau emblemelor „zeităților păgine”. Se admit imagini și embleme numai de proveniență biblică — dar, practic, apar simboluri alchimiste, cabbaliste, pita-

goreice, egiptene, ca să nu mai punem la socoteală pe cele legate strict de zidărie. Ca elemente generale de decor, loja cuprinde Biblia (Dumnezeu ; de la sfârșitul sec. al XIX-lea unele rituri renunță la ea), echerul (Materia) și compasul (Spiritul). Echerul este dedicat tuturor masonilor, iar compasul — Marelui Maestru. De asemenea, ea mai conține și 6 bijuterii, 3 nespecifice (sau mobile — pot fi mutate în diferite părți ale lojii) și 3 specifice (sau imobile — fiecare așezată într-o anumită parte a lojii).

— (1) Camera de pregătire ; (2) Camera Acoperitorului ; (3) Ușa Interioară ; (4) Ușa Exterioară ; (5) Altar ; (6) Platforma înălțată de la orient.

Loja ca reprezentare a lumii cunoscute lui Solomon.

În SUA, de pildă, bijuteriile specifice sînt echerul (la orient), nivela zidarului (la vest) și firul cu plumb (la sud). La răsărit este locul Marelui Maestru sau al Venerabilului; iar în „punctele echinoctiale” se găsesc cele două coloane Jakin și Boaz. Alte elemente mai frecvente sînt : steaua cu cinci colțuri, triplul tau ($\begin{matrix} | \\ \hline | \\ \hline | \end{matrix}$), capul de mort, triunghiul cu un ochi în mijloc, ciocanul de lemn. Podeaua lojii trebuie să conțină mozaic masonic, iar tavanul va fi pictat astfel încît să reprezinte cerul înorat. În lojile simbolice (primele 3 grade) perdelele și tapițeria au culoarea albastră (bleu ciel) ; în celelalte — roșu purpurii.

Ca semnificație, încăperea lojii reprezintă lumea. În mod teoretic, dreptunghiul ei trebuie să fie format din două pătrate, simbolizînd puterile unite ale întunericului și luminii în timpul genezei. Se spune că forma dreptunghiulară a lojei corespunde lumii cunoscute pe vremea regelui Solomon (vezi schema), avînd în centrul ei bazinul Mării Mediterane.

(b) Loja ca grupare masonică

Loja trebuie să fie justă (corectă), perfectă și legală. E justă dacă respectă legea sacră, e legală dacă s-a construit pe baza aprobărilor și patențelor masonice și e perfectă dacă posedă cel puțin șapte membri (se zice: trei pot conduce o lojă, cinci pot ține o lojă, dar numai șapte pot alcătui o lojă perfectă).

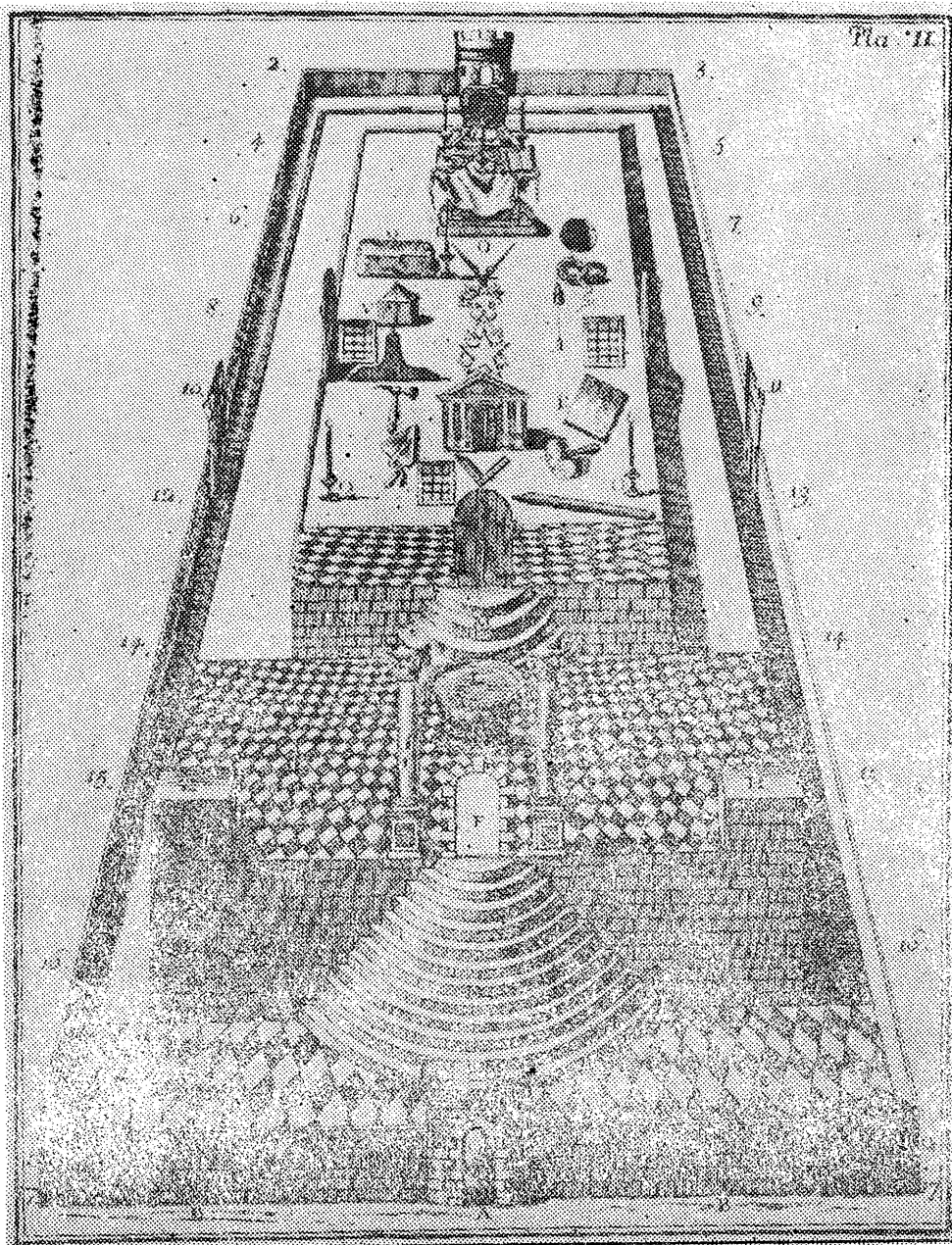

Fig. 25 — Planul lojei

Intr-o lojă, masonii se așează în două șiruri; neofitul (noul inițiat) în dreptul coloanei Boaz; iar masonii de grad mai mare, în dreptul coloanei Jakin. De asemenea, orice lojă are o serie de ofițeri, adică membri investiți cu anumite drepturi și responsabilități. Principalii ofițeri sînt: Marele

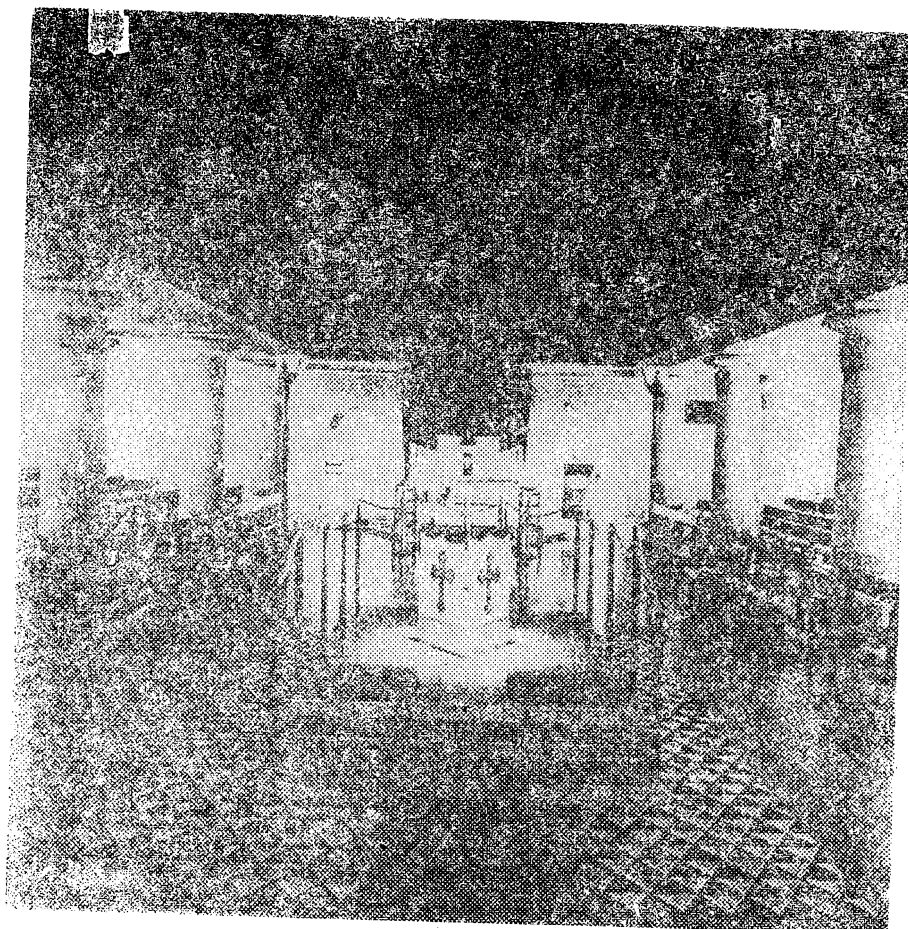

Fig. 26 — Lojă rozicruciană

Maestru și doi Supraveghetori; apoi: un Acoperitor (paznic), un Trezorer și un Secretar. În funcție de rituri, există și alți ofițeri: doi Diaconi, un Orator, un Ospitalier, un Maestru de Ceremonii, un Arhitect, un Librar, un Pășăritor de Sigilă, unul sau doi Intendenși, un Stegar, un Spătar, etc...

(e) Cele două coloane

Se mai numesc și „stâlpii perticului”. E vorba de cele două coloane ridicare de regele Solomon la intrarea în Templul din Ierusalim, ca amintire a promisiunii lui Dumnezeu de a sprijini poporul lui Izrael. Pe partea dreaptă se află stîlful Jakin. Numele derivă din cuvintele ebraice Jah (Iehova) și akin (a stabili) și înseamnă „Dumnezeu va edifica (stabili) casa

lui Izrael". Pe partea stîngă se afla stilpul Boaz. Numele e compus din b (în) și oaz (putere) și înseamnă „în putere (forță) va fi stabilită (edificată)".

Coloanele erau din alamă, goale pe dinăuntru. Erau înalte de 8,1 m, aveau diametrul de 1,8 m, iar grosimea alamei era de 76 mm. Aveau capiteli de formă ovală, înalte de 2,25 m. La îmbinarea capitelului cu coloana se arcuiau petale de crin, cam ca frunzele de acantă de pe capitellurile corintice. Acolo unde capitelul începea să se curbeze la maximum se încrustase o țesătură de rețea, care-l acoperea în întregime pînă sus. De această țesătură atîrnau canafuri (franjuri) pe care se aflau încrustate două șiruri de rodii (cite 100 pe șir).

Masoneria a conservat amintirea coloanelor lui Solomon, dindu-le următoarea semnificație: Jakin = Grația și Boaz = Forța.

CALENDARUL MASONIC

Anii de după Christos cu care numărăm noi trecerea timpului se numesc în Masonerie eră vulgară.

În opoziție cu era vulgară, fiecare rit masonic important are propriul său calendar:

(a) Ritul York și Ritul francez încep era lor în Anul Luminii (Anno Lucis, prescurtat A.L.) pe care îl consideră începutul lumii. După unii autori masoni, acesta ar fi fost anul 4004 î.d. Chr. — dar toate documentele masonice pe care le-am consultat îl fixau în anul 4000 î.d. Chr.

(b) Ritul Scoțian își datează calendarul tot de la începutul lumii, dar — folosind cronologia evreiască — îl plasează în anul 3760 î.d. Chr., dată numită Anul Lumii (Anno Mundi, prescurtat A.M.).

(c) Masonii Royal Arch își încep cronologia cu anul 530 î.d. Chr., numit Anul Descoperirii (Anno Inventionis, prescurtat A.I.). Atunci Zerubabel a început construirea celui de-a doilea Templu.

Anul Nou în Ritul York e plasat la 1 ianuarie, dar în Ritul francez el este la 1 martie, iar lunile sînt numerotate (prima, a doua, a treia, etc...). În Ritul Scoțian, conform calendarului ebraic, Anul Nou este la 17 septembrie, iar lunile poartă denumirile evreiești.

CELE TREI STILURI

Se zice că lojile masonice sînt susținute de cîte o coloană aparținînd celor 3 stiluri grecești: doricul, ionicul și corinticul. Doricul simbolizează puterea, iar coloana sa și ofițerul simbolic sînt plasați în vest; ionicul simbolizează frumusețea, iar coloana sa și ofițerul simbolic sînt plasați în sud; corinticul simbolizează înțelepciunea, iar coloana sa și ofițerul simbolic sînt plasați în est. În anii din urmă, folosind simbolismul masonic al celor trei stiluri, dl. Nicolae Manolescu a scris o carte importantă de critică literară: „Arca lui Noe”.

DEDICAȚIE

Cînd se ridică o sală masonică, ea este dedicată Masoneriei, Virtuții și Carității Universale.

Cu toate acestea, fiecare lojă are cîte un „patron” mitic. Cea mai veche figură de acest tip pare să fi fost regele Solomon, căruia i se dedicaseră o parte din lojile operative, precum și o asociație a Camaraderiei. Odată cu creștinarea masivă a masonilor, un număr mare de loji îi acceptă ca „patroni” pe Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul. Această „ioanizare” a Masoneriei trebuie pusă pe seama a două evenimente: (1) trecerea masonilor, în sec. al XIV-lea, sub protecția Cavalerilor Ioaniți (după distrugerea Templierilor); (2) faptul că sărbătorile dedicate Sfinților Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul cad în lunile iunie, respectiv decembrie, adică în lunile solstițiilor — iar celebrarea solstițiilor solare este o străveche tradiție europeană, existentă însă din neolitic.

În mod simbolic, în lojă, cei doi sfinți sînt reprezentați ca două linii paralele ce încadrează cercul cu punct în mijloc (emblemă a divinității). În anul 1813, pentru a nu fi acuzate de sectarism, lojile engleze au schimbat semnificația liniilor paralele, declarînd că ele reprezintă pe Moise și Solomon.

Există și un tip specific de dedicație: Capitulele Arcului Regal sînt dedicate lui Zêrubabel, edificatorul celui de-al doilea Templu din Ierusalim; Cantonamentele Ordinului paramasonic Cavalerii Templieri Moderni sînt dedicate Sf. Ioan Militorul; lojile Maeștrilor Mărcii sînt dedicate lui Hiram arhitectul; cele ale Maeștrilor Trecutului — Sfinților Ioan; iar cele ale Maeștrilor Foarte Desăvîrșiți — regelui Solomon.

NUMERE

Masonii pretind că valoarea mistică și virtutea divină a numerelor le-au fost transmise de către adepții lui Pitagora. Oricum, probabil că aici a jucat un rol important și Cabbala evreiască, prin cele trei ramuri ale analizei sale literale; Gematria (interpretarea ezoterică a cuvintelor prin valoarea lor numerică), Notarion (construirea unui cuvînt din inițialele sau finalele altora, conținute într-o propoziție) și Temura (anagrama). Mai ales Gematria e de luat în seamă.

Conform doctrinei lui Pitagora, numerele sînt de două feluri: intelectuale și științifice.

Cele intelectuale au existat dintotdeauna în mintea divină — ele constituie baza ordinii universale.

Cele științifice reprezintă cauza generatoare a multiplicității, care derivă din unitate. Ele sînt pare (numite și feminine, fiindcă se pot divide) și impare (numite și masculine).

UNU — sau Monada reprezintă focul central, Divinitatea fără început și sfîrșit, punctul în cerc. Era simbolul identității, egalității, existenței, al armoniei și conservării universale.

DOI — era nenorocos și denota principiul rău, întunericul.

TREI — era numit „armonia perfectă”. După Aristotel, el conține în sine însuși un început, un mijloc și un sfîrșit. Era un atribut al majorității zeităților și apare în majoritatea misterele. Pentru Francmasoni, el este cel mai important din toate numerele mistice. Întreg ritualul masonic

este bazat pe numărul trei (trei grade simbolice, trei ofițeri principali, trei stâlpi de susținere, trei ornamente, trei lumini principale și trei secundare, trei bijuterii specifice și trei nespecifice, vârsta Ucenicului e de trei ani etc).

PATRU — era un număr divin; o parte din numele dat zeităților e format din patru litere; la evrei JHVH; la egipteni AMON; la assirieni ADAD; la persani SYRE. Pe baza lui, pitagoricienii formau „tetractys”-ul, simbolul lor sacru, cuprinzând zece virgule aranjate în triunghi echilateral cu latura alcătuită din cîte patru virgule. Francmasonii susțin (total aberant, dar în stil caracteristic) că evreul Ezekiel l-ar fi inițiat pe Pitagora în misterul tetractys-ului.

CINCI — este numit „număr hermafrodit”, deoarece e format dintr-un număr feminin „2” și un număr masculin „3”. De aceea semnifică lumina, natura, căsnicia. Steaua în cinci colțuri (formată dintr-un triunghi triplu cu cinci linii și cinci vîrfuri) simboliza la pitagoricini sănătatea. Cabbaliștii considerau această emblemă drept talisman (cu numele Divinității scris în centru și la fiecare vîrf). Francmasonii au adoptat acest simbol, ca și importanța numărului cinci (vîrsta Calfei).

ȘASE — este și el considerat număr perfect, căci părțile sale alicote, adunate, îl dau ca rezultat pe el însuși: $1+2+3=6$. Simboliza dreptatea și sănătatea.

ȘAPTE — număr considerat venerabil. Are o importanță covârșitoare, în toate sistemele mitice ale lumii. Pentru pitagoricieni el se referea la creația lumii și era alcătuit din două figuri perfecte (triunghi și pătrat). La evrei, ca și în creștinism și mahomedanism, facerea a avut loc în șapte zile — de aici o influență uriașă a simbolismului lui șapte. Această influență e vizibilă și în Francmasonerie (vîrsta Maestrului e de șapte ani și mai mult).

OPT — e considerat primul cub ($2 \times 2 \times 2$) și semnifică prietenia, prudența, sfatul și dreptatea. Desemnează legea primitivă a naturii, cînd toți oamenii erau egali.

NOUĂ — era „teleios” (perfect, încheiat), căci reprezenta lunile de gestație ale ființei umane. Francmasonii îl numesc „de 3 ori 3” și îi acordă mare importanță, în special prin multiplii săi 27 și 81.

ZECE — era numit cer, paradis, căci reprezenta împlinirea desăvîrșită a tuturor lucrurilor — e alcătuit din monadă, diadă, triadă și tetractys ($1+2+3+4=10$). Așadar, se considera că el cuprinde toate relațiile numerice și armonice.

SEMNE DE RECUNOAȘTERE ALE MASONERIEI ALBASTRE

Semnele de recunoaștere cuprind: semne, atingeri, parole și cuvînt sacru.

UCENIC (gradul 1).

Semne: 1. Se ține gîtul cu mina dreaptă deschisă în formă de echer (degetul mare despărțit de celelalte patru degete care stau unite). 2. Se trage mina orizontal spre umărul drept și apoi se lasă să cadă de-a lungul corpului, cu brațul alungit, ceea ce desenează un echer.

Atingeri : Se ia mîna dreaptă a interlocutorului și se bate cu degetul mare de 3 ori, în mod egal, pe prima falangă a arătorului. Apoi se apasă ușor cu unghia degetului mare acea falangă — astfel e cerut cuvîntul.

Cuvînt sacru : Boaz.

CALFĂ (gradul 2)

Semne : 1. Se duce mîna la inimă cu degetele puțin rotunjite, ca și cum ar vrea să prindă ceva. 2. Se ridică mîna stîngă, cu palma deschisă, pînă la înălțimea capului, cotul fiind lipit de corp. 3. Se retrage orizontal mîna dreaptă spre flancul drept și se lasă să cadă de-a lungul corpului, cu brațul alîngit; simultan, se coboară mîna stîngă în lungul corpului.

Atingeri : Se ia mîna dreaptă a interlocutorului și se lovește cu degetul mare de 3 ori (a treia oară mai lung) pe prima falangă a degetului mijlociu. După aceea se așază degetul mare între această falangă și inelar; se dă parola. Apoi degetul mare se pune pe prima falangă a mijlociului și se apasă ușor; astfel se cere cuvîntul sacru.

Parola : Shibboleth (mulți ca spicele de grîn).

Cuvînt sacru : Jakin.

MAESTRU (gradul 3)

Semne : 1. Se duce mîna dreaptă orizontală, cu palma deschisă, degetele lipite și degetul mare apăsător pe palmă înspre stînga, deasupra pectoralului. 2. Se ridică amîndouă mîinile în sus, cu degetele întinse și separate, spunînd : adonai elohai (Doamne Dumnezeu), într-un gest de surpriză. Apoi se lasă mîinile să cadă pe șorț.

Semne de ajutor : Mîinile, cu palmele în afară, se împreună și se ridică deasupra capului.

Atingeri : 1. Se apropie reciproc piciorul drept pe partea dinspre interior. 2. Se atîng genunchii de la piciorul drept. 3. Se apropie torsurile. 4. Se pune reciproc, mîna stîngă pe umărul drept. 5. Se prinde mîna dreaptă cu palma în formă de gheară.

Parola : Tubal-Cain (strămoșul ipotetic al lui Hiram) în ritul scoțian. Ghiblim (în Ritul York și francez).

Cuvînt sacru : Moabon (în ritul Scoțian).

Macbenach (în Ritul York și francez).

ALFABETUL MASONIC

Are 13 semne (9+4), la care se adaugă punctul. Semnele sînt forme liniare geometrice — unghiuri, pătrate (sau dreptunghiuri), părți ale pătratelor. Punctul formează noi litere dintr-o literă precedentă, conform

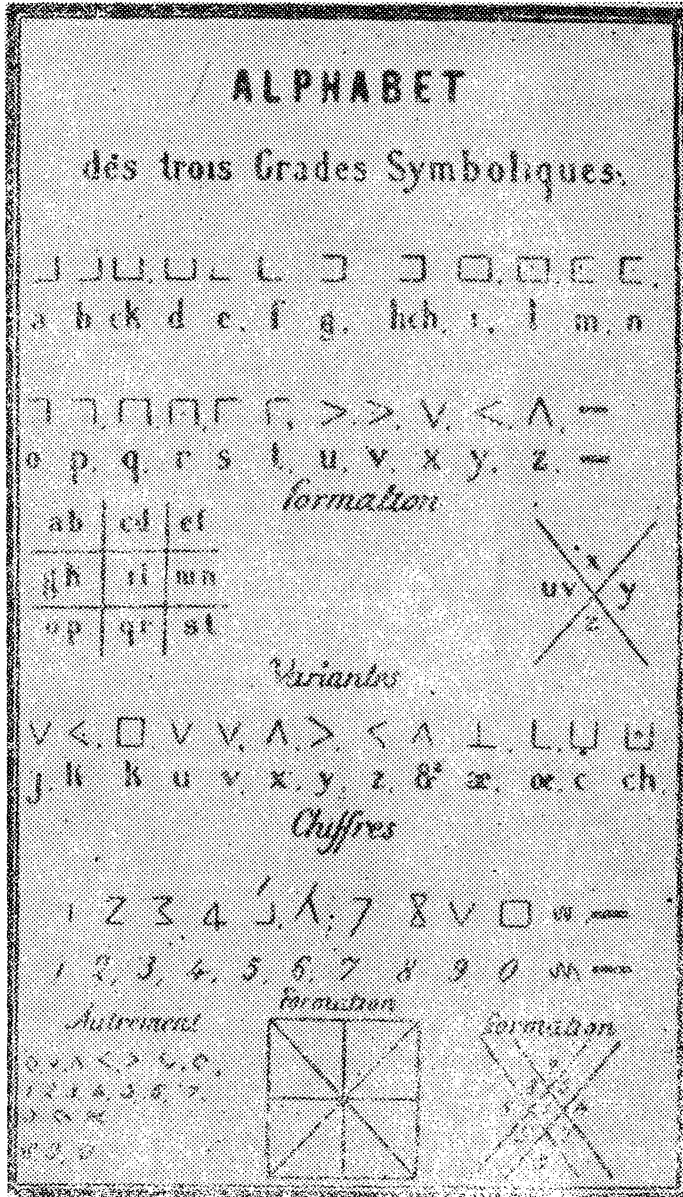
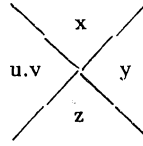

Fig. 27 — Alfabet masonic

tabelelor următoare :

a.b	c.d	e.f
g.h	i.l	m.n
o.p	q.r	s.t

care se citesc astfel : $b = (a \cdot)$; $d = (c \cdot)$ etc.

a - □	i - □	s - □
b - □	l - □	t - □
c - □	m - □	u - ∨
d - □	n - □	v - ∨
e - □	o - □	x - <
f - □	p - □	y - ∧
g - □	q - □	z - >
h - □	r - □	

Mai au alfabet propriu : Cavalerul Rozicrucian, Prințul Tabernacolului, Marele Inspector Inchizitor Comandor, Sublimul Prinț al Secretului Regal, Cavalerul Kadosh.

Abrevierile masonice sînt însoțite de trei puncte dispuse în triunghi. Pluralul se formează prin dublarea inițialelor.

4. TRĂSĂTURILE NECESARE UNUI NEOFIT (nou inițiat)

Un neofit trebuie să exercite discreția, să practice toleranța, să se deprindă a ciopli piatra brută.

Ceremonialul tradițional de recepție nu are valoare decît prin contribuția vie a neofitului, care trebuie să se silească a-și armoniza viața cu noua disciplină pe care a acceptat-o.

În primul rînd i se recomandă discreția. Ce înseamnă asta ? De ce discreție, cînd nu avem a ascunde nimic ?

A fi discret, a tăcea și a asculta e o bună rînduială pentru un om care vrea să se deprindă a gîndi. Ideile se dezvoltă și rodese în meditație și tăcere, într-un fel de colocviu cu tine însuși. Opiniile bine raționate sînt un rezultat al dezbaterilor intime. Înțeleptul cugetă mult și vorbește puțin.

Un neofit trebuie, în general, să se arate foarte rezervat față de profani. Orice prozelitism intempestiv îi este interzis. Adevărurile rău înțelese sînt ca otrăvurile medicinale greșit administrate.

A fi înțeles rău de neintelenți sau rău-voitori e și dăunător și pri-mejdios. Masoneria, în oficiile ei, se adresează și inteligenței și imaginației și sentimentului. Tradițiile și simbolurile ei nu pot fi expuse în convorbiri particulare, în mijlocul frivolității obișnuite, fără a provoca zîmbete ori nedumerire.

Neofitului i se recomandă deci răbdare... Să asculte orice păreri și demonstrații ale altora încercînd să-și facă judecata sa proprie în afară de presiuni și interese, avînd deasupra sa lumina ideală a Binelui obștesc și a Justiției în sine.

(Extrase din Cuvîntarea Marelui Maestru al Franc-Masoneriei Române Unite, Mihail Sadoveanu, rostită la primul Convent federal, București, 15 aprilie 1934)

5. RITUALUL DE INIȚIERE

Bărbatul care dorește să devină franc-mason trebuie să ceară unei persoane din ordinul respectiv să-l propună. Masonul în cauză se adresează Venerabilului lojii și cererea este luată în discuție la prima reuniune. Dacă nu sînt voturi ostile, Venerabilul desemnează trei Frați care trebuie să facă, fiecare separat, o anchetă asupra vieții, ocupațiilor, moralității, ideilor, instrucției și activității politico-sociale a neinițiatului. Fiecare Frate își prezintă raportul și concluziile sale.

La următoarea reuniune, Venerabilul citește rezultatele anchete-lor și pune la vot cererea profanului. Dacă loja acceptă, neinițiatul este convocat; Fratele care l-a propus trebuie să-l aducă la ora convenită. Este condus într-un colț retras (cabinetul de reflecție), tapisat în negru și decorat cu două tibii încrucișate sub un cap de mort. Marele Expert îi explică de ce trebuie să mediteze asupra unei devize care-l va ajuta să înceapă o nouă viață. I se pun întrebări despre el, familia sa și umani-tate în general, la care trebuie să răspundă. Trebuie, de asemenea, să-și redacteze un testament pur filosofic. Pentru a răspunde la întrebări, care nu sînt de loc simple și pentru a-și redata testamentul, viitorul ucenic trebuie să reflecteze profund.

Pe unul din zidurile cabinetului de reflecție este înscrisă formula alchimistă „V.I.T.R.I.O.L.”, care semnifică: „Visita Interiora Terra, Rectificando Invenies Occultum Lapidem” (Vizitînd interiorul pămîntului și rectificînd, vei găsi piatra ocultă, filosofală). Alte simboluri deco-rează cabinetul de reflecție: o coasă (simbolul morții), o clepsidră (scurge-rea timpului), un cocoș (simbolul forței care se trezește). Craniul uman amintește că viața noastră pe Pămînt este efemeră.

După ce și-a completat testamentul, viitorul mason iese din cabine-tul de reflecție. Înainte de a pătrunde în Templu i se pune în piciorul stîng un papuc (semn al respectului), are pieptul descoperit în zona inimii (simbol al sincerității), brațul lui drept este descoperit (simbol al forței). I se pune o banderolă pe ochi (semn că se află sub influența tenebrei) și o

sfoară pe umăr (simbol al supunerii). Înainte de intrarea în Templu, candidatul depune în păstrare temporară toate obiectele metalice, inclusiv monede, precum și cartea sa de identitate, ceea ce semnifică faptul că va renaște spiritual pentru o viață nouă în cadrul Lojei.

Inițierea masonică

Fiecărui grad masonic îi corespunde o instrucție specifică, concretizată între altele într-o serie de întrebări și răspunsuri.

Întrebările sînt puse în așa fel încît să stimuleze reflecția, iar răspunsurile trebuie date textual ca în următorul ghid :

I. Care este legătura care ne unește ?

R. Franc-Masoneria.

I. Ce este Franc-Masoneria ?

R. Este o alianță universală a oamenilor luminați, uniți pentru a munci în comun la perfecționarea intelectuală și morală a umanității.

I. Franc-Masoneria este o religie ?

R. Nu este o religie în sensul îngust al cuvîntului. Dar, mai bine decît orice instituție, ea unește oamenii între ei. Din acest punct de vedere este o religie în sensul cel mai larg și mai elevat al cuvîntului.

I. Ce este un Mason ?

R. Este un om născut liber și avînd moravuri bune, prieten în mod egal al bogatului și al săracului, dacă aceștia sînt virtuoși.

I. Ce înseamnă „născut liber” ?

R. Omul născut liber este cel care vrea să renaască la o nouă viață pe care i-o conferă inițierea.

I. Pentru ce spunei dvs: că un Mason este în mod egal prieten al bogatului și al săracului, dacă aceștia sînt virtuoși ?

R. Pentru a indica faptul că valoarea individuală trebuie să fie apreciată în funcție de calitățile morale. Stima adresată cuiva nu trebuie să se măsoare decît după constanța și energia pe care respectivul le aduce pentru realizarea binelui.

I. Care sînt datoriile unui Mason ?

R. Să evite viciul și să practice virtutea.

I. Cum trebuie să practice virtutea un Mason ?

R. Preferînd tuturor lucrurilor, Dreptatea și Adevărul.

I. Ce este salariul pentru un Mason ?

R. Recompensa muncii sale, măsura rezultatului pe care acesta îl aduce.

I. Prin ce se exprimă „salariul” unui Mason ?

R. Prin perfecționarea graduală atinsă de acesta.

I. Ce este o Lojă masonică ?

R. Este locul secret care servește drept adăpost Masonilor pentru a-și apăra lucrările lor.

I. Pe ce se bazează Loja dv ?

R. Pe trei mari piloni numiți : Înțelepciune, Forță și Frumusețe. Înțelepciunea inventează, Forța execută și Frumusețea împodobește.

I. De ce vreți să fiți primit ca Mason?

R. Pentru că sint învăluit de tenebre și dorese lumina...

I. Explicați acest răspuns.

R. Societatea în mijlocul căreia trăim nu este decît pe jumătate civilizată. Adevărurile esențiale sint încă ascunse în umbră, prejudecățile

Fig. 28 — Inițiere masonică

și ignoranța domnesc, forța primează dreptului. Cele mai multe adevăruri și lumini se întilnesc în Templele masonice, consacrate muncii și studiului prin intermediul unor oameni încercați și aleși.

I. În ce constau „secretele” Ordinului dv?

R. În cunoașterea adevărurilor abstracte traduse într-un simbolism masonic.

I. Ce ați învățat intrînd în Lojă ?

R. Că nu este suficient pentru un om să fie în prezența Adevărului pentru a-l cunoaște. Lumina nu străfulgeră spiritul uman atunci cînd cineva (ceva) se opune înțelegerii (cunoașterii). Încă ne orbesc atîtea iluzii și prejudecăți, obscuritatea domnește și noi rămînem insensibili la splendoarea adevărului.

I. Ce înțelegeți prin „lumină” ?

R. Soarele, Luna și Maestrul Lojii.

I. Ce raport simbolic există între aceste astre și Maestrul Lojii ?

R. Soarele reprezintă rațiunea care luminează inteligențele, Luna — imaginația care vizează ideile și Maestrul Lojii simbolizează principiul conștient iluminat de cele două astre simbolice.

I. De unde vine Maestrul Lojii ?

R. Din Orient.

I. Ce semnifică Occidentul în raport cu Orientul ?

R. Orientul marchează direcția de unde provine Lumina, iar Occidentul regiunea spre care ea se îndreaptă. Occidentul înseamnă, ca urmare, lumea vizibilă, tot ceea ce este concret ; Orientul, din contră, reprezintă lumea inteligibilă, care nu se relevă decît spiritului, în alți termeni, tot ceea ce este abstract.

I. De unde vin Ucenicii ?

R. Din zonele nordice mai puțin luminate. Ei nu primesc decît o instrucție elementară în Masonerie.

I. La ce oră încep și termină Masonii lucrările lor ?

R. Alegoric, lucrările se deschid la prînz și se sfîrșesc la miezul nopții.

I. Ce semnifică aceste momente ?

R. Faptul că omul atinge jumătatea carierei sale la mijlocul vieții și apoi, pînă la sfîrșitul vieții trebuie să depună efortul propriu pentru fericirea comună.

I. Care este ora cea mai potrivită pentru o acțiune ?

R. Acțiunea nu este utilă decît dacă vine la momentul potrivit. Cuceririle progresului nu se îndeplinesc decît la anumite ore. Arătîndu-te prea nerăbdător, riști să distrugi ceea ce este pe cale de pregătire. Trebuie să știi să aștepti momentul psihologic : a acționa prea devreme sau prea tîrziu antrenează un egal insucces.

I. Ce vîrstă aveți ?

R. Trei ani.

I. Ce semnifică acest răspuns ?

R. Vîrsta masonică a unui Frate echivalează cu gradul său. Ucenicul mason are trei ani pentru că el trebuie să fie inițiat în misterele primelor trei numere.

I. Care sînt aceste mistere ?

R. Consecințele logice deduse din proprietățile intrinseci ale numerelor. Rațiunea se bazează pe aceste noțiuni abstracte pentru că ea încearcă să rezolve problema existenței lucrurilor.

I. Ce ați învățat din studiul numărului UNU ?

R. Că totul este unic, existent ca întreg.

I. Dar al numărului DOI ?

R. Inteligența umană desemnează artificial limitele fiecărui UNU. Unitatea întregului este astfel închisă între două extreme care nu sînt pure abstracții.

- I. Ce rezultă de aici?
 R. Că Ființa, Realitatea cu Adevărul au drept simbol numărul TREI.
 I. De ce?
 R. Pentru că Ființa sau ceea ce este, ne apare ca al treilea termen pentru care extremele opuse se conciliază.
 I. Pentru ce trudește un Ucenic?
 R. Să finiseze o piatră brută și să-i dea o formă adecvată destinației sale.
 I. Ce este aceea „piatră brută”?
 R. Este produsul grosier al naturii, pe care meseria îl lustruiește și îl transformă.
 I. Care sînt uneltele Ucenicului?
 R. Dalta și ciocanul de lemn.
 I. Ce semnifică acestea?
 R. Dalta reprezintă gîndirea elaborată, hotărîrea luată, iar ciocanul — voința care o pune în mișcare.
 I. Ce semnifică treapta uceniciei?
 R. Zelul pe care trebuie să-l arătăm mergînd spre cel care ne luminează.
 I. Aveți vreo ambiție?
 R. Una singură : să aspir la onoarea de a fi primit în rîndul Calfeilor.

6. MARE ALES CAVALER KADOSH

GRADUL 30 AL RITULUI SCOȚIAN VECHI ȘI ACCEPTAT —

Termenul Kadosh

Înceamnă „sfînt” sau „ales”. În antichitate, în Orient, persoanele care ajungeau demnitari purtau un obiect, care să arate că sînt kadosh — „alese”. Numele s-a transferat apoi asupra obiectului însuși. Îl vom regăsi sub forma „caduceus” și în mitologia greco-romană, unde era bastonul lui Hermes (Mercur).

Ceremonia de primire

Loja are 4 încăperi, iar inițierea are loc în a patra. Prima încăpere e decorată în negru ; o singură lampă de formă triunghiulară o luminează, iar atmosfera e de cavou. Se pătrunde într-un cabinet de reflecție care conține simboluri ale morții și perisabilității. Aici candidatul e lăsat să aștepte o perioadă. Apoi, e introdus în a doua încăpere, decorată în alb. În centrul ei se află două altare. Pe unul stă o urnă în care arde alcool, pe celălalt jăratice și tămîie. Acum candidatul se întilnește cu preotul sacrificator care îl avertizează, arde tămîia și îl conduce în a treia încăpere.

A treia încăpere e decorată în albastru, iar pe tavanul ei arcuit sînt pictate stele. Această cameră e luminată de trei luminări înalte, galbene, de formă conică. Ea reprezintă areopagul. Aici, candidatul trebuie să argumenteze sinceritatea dorinței sale de a fi inițiat în gradul 30 și trebuie să jure că va păstra secretul. Abia apoi e admis în a patra încăpere, decorată în roșu. La orient se află un tron vegheat de stema unui vultur bicefal încoronat, cu aripile întinse și cu o sabie în gheare. Camera e luminată de 12 luminări de formă conică. Aici se află adunați membrii lojii. Adunarea se numește „senat”, iar frații masoni — „cavaleri”. Tot aici se găsește scara misterioasă.

Scara misterioasă

Are șapte trepte. Candidatul urcă pe fiecare, în timp ce un hierofant (cel care inițiază) îi explică înțelesul treptelor. Hierofantul rămîne nevăzut. După ce candidatul ajunge pe ultima treaptă, scara se lasă în jos, iar el trece peste ea (nu are voie să coboare). Apoi citește inscripția de pe partea de jos a scării: „Nec plus ultra”.

Cele 7 trepte

Prima treaptă se numește Isedakah (corectitudine), a doua — Shor-laban (oaia albă), a treia — Mathok (dulceață), a patra — Emunah (adevăr ascuns), a cincea — Hamal saggi (muncă grea), a șasea — Sabbal (răbdare), iar a șaptea — Gemunah, Binah, Tebunah (răsplată, inteligență, prudență).

După o anumită interpretare, urcarea celor 7 trepte ar reprezenta evoluția Soarelui între punctele zodiacale Berbecul și Balanța. De fapt, cunoscătorii istoriei religiilor descoperă ușor în scara misterioasă drumul inițiatului către desăvîrșire (7 e un număr mistic; iar astfel de „scări” simbolizează mereu efortul către atingerea stadiului suprem, al desăvîrșirii și înțelegerii totale.)

Alte semnificații ale gradului

În 1959, Serge Hutin a legat scenariul pe care candidatul îl află în timpul inițierii în gradul Cavaler Prusian sau Noahit de tradițiile Sfintei Vehme, o asociație a „judecătorilor liberi”, foarte puternică în statele germane, mai ales în Westfalia, din sec. al XIII-lea pînă în sec. al XIX-lea. Tribunalele secrete westfaliene aveau ca rol suplînirea justiției oficiale și împărțeau dreptatea cu o eficacitate de temut. Cavalerii Noahiți sînt subalternii Kadoshului. Este mai mult decît probabil că gradul de Cavaler Kadosh reprezintă și tribunalul secret al Masoneriei care a pronunțat - nu de puține ori — sentințe capitale împotriva celor mai puternici oameni de stat din lume (vezi, de pildă, straniile morți ale lui Napoleon I și Napoleon al III-lea). Recent, se pare că sentințe similare au fost pronunțate împotriva dictatorilor comuniști din Europa de Est.

Înfiul ilustru condamnat al acestui tribunal secret a fost regele Ludovic al XVI-lea. Ne-a parvenit relatarea inițierii ducelui de Chartres

în gradul Cavaler Kadosh, inițiere petrecută cu 28 de ani înaintea revoluției franceze din 1789. În cursul acestei inițieri el a trebuit să „ucidă” un manechin încoronat, simbol al regalității, spunându-i-se că astfel vor fi răzbunați Templierii și Marele lor Maestru Jacques de Molay, ars pe rug în anul 1314, din ordinul regelui Filip cel Frumos.

Mai tirziu, deputații care vor vota ghilotinarea regelui Ludovic al XVI-lea vor fi, în proporție zdrobitoare, francmasoni.

7. RITURI NEOBIȘNUTE ALE MASONILOR

Masoneria operativă a avut și o serie de rituri singeroase, constând în jertfe omenesti, a căror amintire dănuie în Franc-Masoneria speculativă de astăzi. Aceste rituri singeroase sînt atestate încă din anii 2500—2000 înainte de Christos și sînt menționate în cartea lui Iosua din Biblie. Ele s-au perpetuat pînă astăzi — ultima lor apariție pe care o cunoaștem a fost înregistrată în anul 1966 (în Senegal).

Riturile singeroase constau în jertfa zidirii. Orice construcție era interpretată ca un organism, căruia îi trebuia tăria și coerența pe care numai sufletul o poate conferi. De aceea trebuia zidit un om în temelie, pentru ca sufletul său să treacă în substanța construcției.

Legenda lui Hiram — mitul fundamental al Masoneriei — arată că prima jertfă a fost chiar Marele Meșter : uciderea lui Hiram de către cele 3 calfe putînd fi interpretată ca un act de sacrificare. De altminteri, dovezi din Scoția (legenda Sf. Oran), Țara Galilor (legenda Sf. Collum Cille), Franța (podul de pe malul Morbihanului), Letonia (biserica din Lestenei), România (Biserica Neagră din Brașov) arată că jertfirea unuia din constructori (ucenic, calfă sau meșter) se practica pe scară largă. Tot în această categorie, de sacrificiu al zidarilor, intră și miturile privind sacrificarea celei mai dragi ființe a unui constructor — mamă, soție sau copil. Posedăm atestări din zona balcanică (legenda Meșterului Manole), Germania (cetatea Henneberg, turnul Winneburg) sau U.R.S.S. (în Republica Osetină.

Se pare, însă, că zidarilor nu le-a convenit multă vreme să se jertfească pe sine sau pe cele mai scumpe ființe ale lor. Exemple din Europa (de la cronică lui Nennius din sec. al X-lea pînă azi), Asia ori Africa arată că ei procedau mult mai frecvent la răpirea, cumpărarea sau amăgirea unei ființe omenesti. Amăgirea, de pildă, se efectua după anumite reguli : copilul era întrebăat dacă vrea să devină „păzitorul cheilor” și, la răspunsul afirmativ, era zidit ; alteori copilul era pus să aleagă între piine și aur — dacă alegea aurul era zidit ; se săpa o groapă și primul care se apropia din curiozitate era zidit ; majoritatea copiilor erau momiți cu dulciuri și mîncare ; în fine, oameni săraci erau înbătați și apoi zidiți. Din chiar enumerarea aceasta se constată că masonii preferau ca jertfe copiii. De aceea nu sînt rare cazurile cînd populația din anumite zone unde dispăreau copii i-a acuzat violent pe zidari și constructori, mai ales dacă prin preajmă se ridica vreun edificiu important.

Practica sacrificiului omenesc a îngrijorat autoritățile și este unul din motivele persecutării Măsoneriei operative. Foarte adesea regele, regina sau nobilul local intervin pentru a salva jertfele (legende din Germania, Suedia, Anglia). De asemenea, preoții catolici au protestat împotriva acestei obicei, cu toate că un număr incredibil de mare de biserici (atât catolice cât și ortodoxe și protestante) par a fi fost construite prin îndeplinirea jertfei zidirii. Ultima intervenție notabilă a autorităților s-a consumat prin anul 1884, cînd se construia o școală de țesătorie în localitatea Brad de pe râul Sava : atunci au fost salvate mai multe fete de țărani amăgite pentru a fi zidite în temelii.

Astăzi, constructorii care vor să respecte obiceiul apelează la substituite : se zidește umbra sau fotografia unui om. Există credința (de esență magică) potrivit căreia omul respectiv moare peste 40 de zile sau peste un an. În România, de pildă, dovezi recente despre zidirea umbrei sau a fotografiei au fost culese în anul 1969 de către cercetătorul Ion Taloș.

8. RITURI ALE FRANCO-MĂSONERIEI

— cronologie 1735 — 1819 —

Anul apariției	Denumirea ritului
? 1735	— al Patriarhului Noe
? 1736	— Scoțian al lui Ramsay (vechi, primitiv, cu 5 grade, devenite mai tirziu 7)
? 1740	— Heredom din Kilwinning
1742	— Ordini. Fidelității
1744	— Ancorei
1746	— Areopagiștilor
1747	— Scoțian, iacobit, fondat de Charles Eduard Stuart
1748	— Aleșilor Adevărului din Rennes — Bătrînei Nurori din Toulouse
1750	— Iluminațiilor din Stockholm
1756	— Noahit sau al Cavalerilor prusaci
1757	— Cavalerii Orientului
1758	— Împăraților Orientului și Occidentului, supranumit al Perfecțiunii sau Ritul lui Heredom (25 grade)
1760	— Strictei Obsevări
1762	— Athitectilor Africii Asiaticilor, Suferinzilor, Căutătorilor, Prinților morții, al Reformațiilor din Dresda
1766	— Steaua Strălucitoare, fondat de baronul Tschudi
1767	— Rozicrucienii
1768	— Cavalerii Sfintei Cetăți — Aleșii Coeni
1770	— Frații negri

- 1772 — Scandinavii
- Hermetic
- 1773 — Filareților, fondat de Lavalette de Langes, Court de Gébelin, Héricourt, prințul Hessa
- 1776 — Iluminații din Bavaria, fondat de Weishaupt
- Independenții
- Perfectii inițiați ai Egiptului
- 1779 — Iluminații din Avignon (sistem Swedenborg)
- 1780 — Sublimii Maestri ai Anului luminos (discipoli ai lui Pitagora)
- Filadelfilor din Narbonne (7 grade)
- Martiniștilor, fondat de Sf. Martin (7 grade)
- 1781 — Cavalerii și Nimfele Trandafirului (1 grad)
- Masonii Deșertului
- Egiptean, fondat de Cagliostro
- 1782 — Armoniei universale, fondat de Mesmer
- 1783 — Iluminații Zodiacului
- al lui Zoroastru
- 1784 — al Înaltei Masonerii egiptene de adopțiune, fondat tot de Cagliostro
- 1787 — al Masoneriei Adoniramite
- 1801 — Sofiscienii, fondat de Cuvelier de Trèves
- 1804 — Templierii Moderni, fondat de dr. Ledru și Fabre-Palaprat
- 1807 — Ordinul Mizericordiei
- 1809 — Cavalerii lui Christos, fondat de Em. de Nunez
- 1816 — Noaھیții francezi (Masonii Napoleonieni)
- 1818 — Ordinul persan filosofic, fondat de Erzerum
- 1819 — Rigizii observatori, fondat de 7 ofițeri ai Marelui Orient din Franța

după Gérard Șerbănescu — Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle, vol. II, Les éditions Intercontinentale, Beauronne, Dordogne, Paris, 1964, p. 413—415

9. PRINCIPALELE RITURI MASONICE DIN SEC. AL XIX-LEA

Majoritatea riturilor masonice practicate astăzi continuă pe cele stabilite în sec. al XIX-lea. Aproape toate au primele 3 grade identice (Ucenic, Calfă, Maestru) deoarece adevărata Masonerie (rădăcina riturilor și obediențelor actuale) a avut în 1723 două grade, iar din 1738 — trei.

În genere, această Masonerie veche și respectabilă se baza pe mitul uciderii lui Hiram (numit și Adonhiram sau Hiram Abiff) care era relatat în cadrul inițierii în gradul 3 — Maestru. Tot atunci, inițiatul cunoștea și cuvântul sacru Macbenach care a devenit parola maștrilor (meșterilor) zidari după dispariția lui Hiram.

Vechea Franc-Masonerie, alcătuită din 3 grade, este numită azi „simbolică” sau „albastră” (deoarece în costumul Marelui Maestru și în decorul Lojilor predomină culoarea albastru). Gradele adăugate ulterior (din 1742 încolo) fac parte din Franc-Masoneria „roșie”. La început, aceste grade completau mitul lui Hiram — maeștrii aleși ai celor 9 și ai celor 15 aflau cum a fost răzbunat Hiram, ca și numele ucigașilor lui; iar în gradul Holy Royal Arch (Sfântul Arc Regal) se afla cuvântul pierdut, adică parola maeștrilor pe care o deținuseră doar Hiram ucisul (arhitect al Templului), regele Solomon și fenicianul Hiram, rege al Tyrului. Ulterior, însă, inițierilor rozicruciene, legendele Templierilor, ba chiar și amintirile misterele antice ori ale societăților judiciare secrete (de tip Sfânta Vehmă) au intrat în componența gradelor masonice superioare, realizându-se un sincretism interesant.

Iată acum principalele rituri masonice din sec. al XIX-lea :

Ritul York

Este unul din cele mai răspândite, mai ales datorită difuziunii sale în America. Se spune că, pe vremea Masoneriei operative, prima Mare Lojă a Angliei s-ar fi reunit la York în 926, adoptând prima Constituție. De aici se trage marele prestigiu masonic al localității engleze. Acest rit are 7 grade: primele 3 corespunzând Franc-Masoneriei albastre (pe care de fapt, tocmai ritul York a organizat-o); apoi urmează: 4. Mark Master; 5. Past Master; 6. Most Excellent Master; 7. Holy Royal Arch (am păstrat denumirile engleze pentru exactitate). Ca urmare a unei convenții a lojilor, din 1813 ritul înglobează și „Ordine cavaleriești” — Cavaleri de Malta, Rozicrucieni, Templieri.

Ritul francez sau modern

Are tot șapte grade: primele 3 ca în Masoneria albastră; 4.^a Ales; 5. Maestru scoțian; 6. Cavaler al Orientului; 7. Rozicrucian.

Ritul scoțian vechi și acceptat

Este, alături de ritul York, cel mai răspândit. Prestigiul Scoției în Masonerie provine de la legenda refugierii Templierilor în Scoția, pe muntele Heroden, în vremea regelui Robert Bruce. Rozicrucienii pretindeau, de asemenea, că spațiul sacru al Ordinului lor este Abația Kilwinning din Scoția. Acest rit are 33 de grade, începând tot cu gradele albastre. Este condus de Marii Consilii Supreme, iar gradul 18 (Cavaler Rozicrucian) este considerat cel al inițierii totale—după ce-l dobândește, individul poate asista la orice reuniune a oricărei Loji masonice, indiferent de grad.

Ritul a fost fondat în 1758 de maestrul de balet Lacorne și croitorul Pirlet, doi francezi și avea 25 de grade. Apoi, prin diaspora evreiască, s-a răspândit în America, unde evreii i-au mai adăugat 8 grade, în 1797. La începutul sec. al XIX-lea se reîntoarce în Franța, în forma actuală.

Din anul 1982, pentru Anglia, Suveran Mare Comandor a devenit Harold Devereaux Still care este și Marele Maestru al Ordinilor Religioase, Militare și Masonice Unite ale Sf. Ioan din Palestina, Rhodos și Malta. Însă centrul mondial al ritului se află la Charleston (SUA), unde există Supremul Consiliu-Mamă al lumii.

Ritul scoțian primitiv

A fost fondat, prin modificarea Ritului Perfecțiunii, în Belgia, la Namur, de către avocatul Marchot. S-a practicat numai în Belgia și România. Are 33 de grade, după cum urmează : primele 3 ca în Masoneria albastră ; 4. Maestru Perfect ; 5. Maestru Irlandez ; 6. Ales al Celor Nouă ; 7. Ales al Necunoscutului ; 8. Ales al Celor Cinsprezece ; 9. Maestru Ilustru ; 10. Ales Perfect ; 11. Arhitect Minor ; 12. Mare Arhitect ; 13. Arhitect Sublim ; 14. Maestru în Arhitectura Perfectă ; 15. Arc Regal ; 16. Cavaler Prusian ; 17. Cavaler al Orientului ; 18. Prinț al Ierusalimului ; 19. Maestru al Tuturor Lojelor ; 20. Cavaler al Occidentului ; 21. Cavaler al Palestinei ; 22. Prinț Suveran Rozicrucian ; 23. Sublim Mason Scoțian ; 24. Cavaler al Soarelui ; 25. Mare Mason Scoțian al Sf. Andrei ; 26. Maestru al Secretului ; 27. Cavaler al Vulturului Negru ; 28. Cavaler Kádosh ; 29. Mare Ales al Adevărului ; 30. Novice al Interiorului ; 31. Cavaler al Interiorului ; 32. Prefect al Interiorului ; 33. Comandor al Interiorului.

Ritul lui Swedenborg (poet, om de știință, teolog și mistic suedez din sec. al XVIII-lea).

Are 6 grade ; 1. Ucenic ; 2. Calfă ; 3. Maestru teosof ; 4. Iluminat teosof ; 5. Frate albastru ; 6. Frate roșu. A fost fondat în 1783 de către marchizul de Thome, care a modificat Ordinul Iluminaților din Avignon în sensul respectării mai exacte a doctrinei lui Swedenborg.

Ritul lui Zinnendorf

A fost inventat de contele Zinnendorf (medic al împăratului Carol al VI-lea). Are 7 grade, împărțite în 3 secțiuni : 1. Masonerie albastră ; 2. Masonerie roșie ; 3. Masonerie a capitulului (adunare canonică sau cavalească).

Riturile Misraim și Memfis

Ritu Misraim avea 90 de grade, împărțite în 4 secțiuni : 1. Simbolică ; 2. Filosofică ; 3. Mistică ; 4. Cabalistică. A fost fondat la Milano în 1805. Ritul Memfis îl copiază, dar are 91 de grade împărțite în 3 secțiuni și 7 categorii. A fost fondat la Paris în 1839. Acestea sînt o parte a iudeo-masoneriei.

Ritul B'nai brith

A fost fondat în 1843 în SUA și e rezervat numai evreilor.

Alte rituri practicate în sec. al XIX-lea în franc-masoneria universală

Ritul scoțian filosofic; ritul vechi reformat; ritul Marii Loji a Celor Trei Globuri din Berlin; ritul perfecțiunii; ritul Ordinului Templului; ritul suedez; ritul reformat și ritul lui Schroeder.

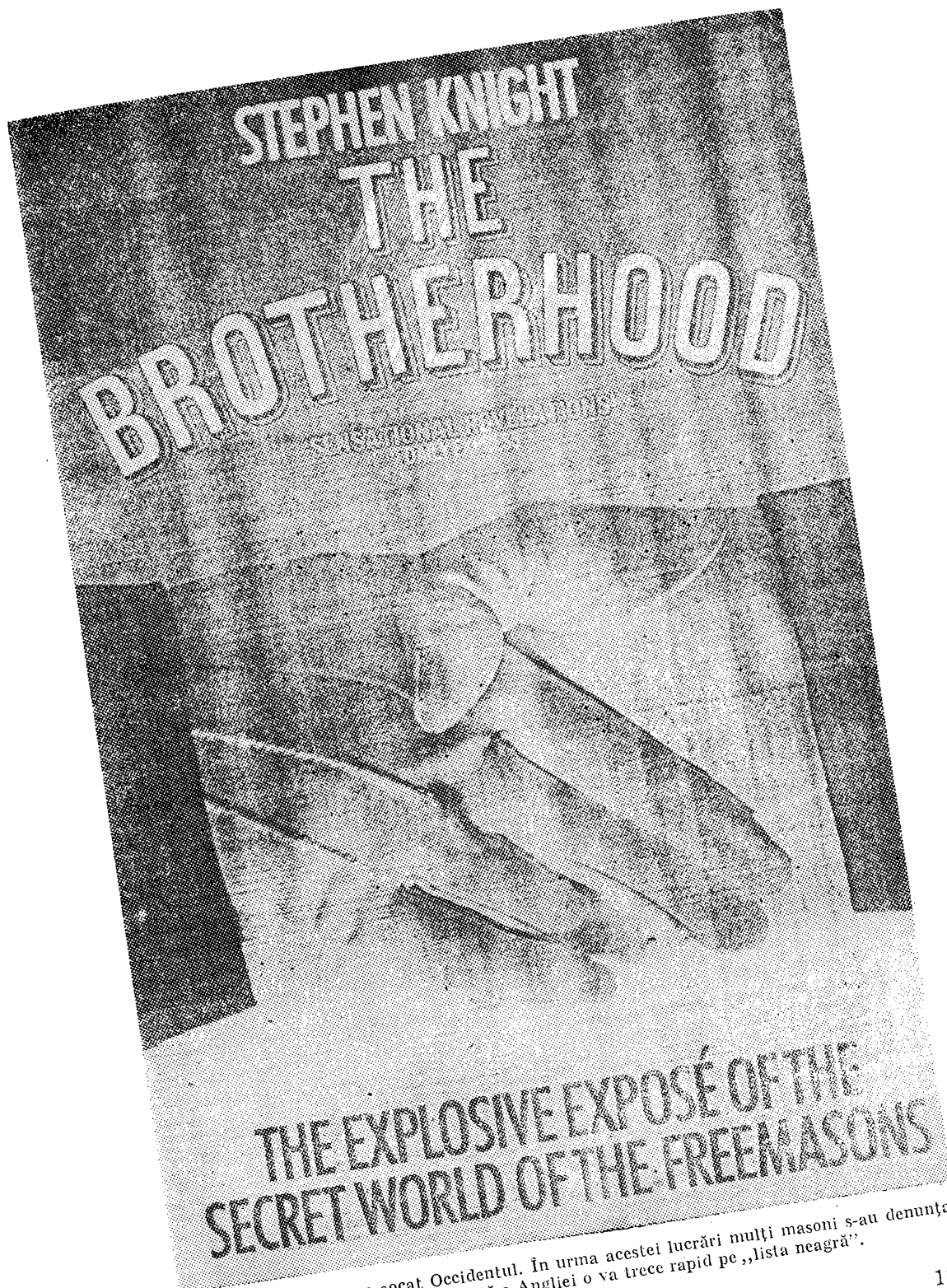
10. JACK SPINTECĂTORUL ȘI FRANC-MASONERIA

La sfârșitul secolului al XIX-lea câteva scandaluri importante au vizat activitatea masonică. Multe se refereau la asasinat puse pe seama francmasonilor. Astfel, face vîlvă cazul ziaristului american Morgan, ori decesul celebrului politician Gambetta. Acum apare Leo Taxil, marele denigrator al Masoneriei. Nici pînă în ziua de azi nu știm dacă nu cumva Leo Taxil, publicîndu-și cărțile, n-a îndeplinit un ordin al superiorilor săi din lojă. Căci violentele sale denigrări au ca efect tocmai o creștere a simpatiei intelectualilor față de masoni. Iar lumea, văzîndu-l pe Taxil teafăr și nepîndit de vreo primejdie, și-a spus că asasinatelor masonice rămîn povești de adormit copiii. În fine, e simptomatic faptul că, deși s-au luat în discuție multe morți dubioase, nimeni n-a căutat „mîna” Masoneriei acolo unde putea realmente s-o găsească. În chiar miezul celui mai exploziv caz criminal al secolului trecut: Jack Spintecătorul.

Abia în urmă cu 20 de ani scriitorul englez Stephen Knight are curiozitatea să intre în arhive, pe urmele lui Jack. Va suferi o surprinză de proporții și va realiza o carte de succes imediat. Vă redăm rezumatul concluziilor sale, rezumat ce îi aparține tot lui Knight (inclus în a doua sa lucrare: „The Brotherhood”, Granada Publishing, London, 1983, pp. 53—55). Iată-l:

„În cartea mea Jack,, Spintecătorul. Rezolvare definitivă” am demonstrat că asasinarea celor 5 prostituate în cartierul londonez East End, la sfârșitul verii și în toamna anului 1888, nu a fost îndeplinită de o singură persoană, ci de trei bărbați care au acționat împreună pentru un scop anume. Patru din cele cinci femei — responsabilul operației fiind în mod premeditat înșelat asupra identității unei din victime — cunoșteau, cum a declarat ulterior unul din ucigași, un secret periculos. Ele trebuiau reduse la tăcere. (. . .) Primul Ministru el însuși credea că dezvăluirea acestui secret ar fi periclitat tronul. Într-o epocă de puternice sentimente anticatolice, prințul Albert Victor Cristian Eduard, nepot al reginei Victoria și moștenitor prezumtiv al tronului, se căsătorise ilegal și dobîndise un copil de la o catolică practicantă.

În prima parte a operațiunii, soția prințului fusese dusă cu forța într-un azil de nebuni de către nimeni altcineva decît sir William Gull,

Fig. 29 — Cartea care a șocat Occidentul. În urma acestei lucrări mulți masoni s-au denunțat între ei. Marea Lojă Unită a Angliei o va trece rapid pe „lista neagră”.

medicul curant al reginei (observați, așadar, că utilizarea psihiatriei în scopuri politice nu-i o invenție comunistă — n.n.). Totul, mă grăbesc să adaug, fără știrea reginei. Când s-a descoperit că și alții trebuiau determinați să tacă, Primul Ministru, lordul Salisbury, a apelat din nou la Gull, fără să-și imagineze că bunul doctor, care era mai mult decât puțin dezaxat, va ajunge acolo unde a ajuns. Gull era francmason. El hotărâse că jurămintele pe care le depusese ca francmason erau mai mult decât simplu simbolism. Gull decisese că unicul mijloc sigur de a reduce la tăcere femeile era să le elimine. Iar mijlocul corespunzător pentru a le executa era ca trădătoare ale națiunii (...). Cu alte cuvinte, ele urmau să fie mutilate conform pedepselor prevăzute în ritualul masonic. Faptul că și-a îndeplinit intențiile este demonstrat de natura rituală și specific masonică a rănilor victimelor Spintecătorului. Descrierile contemporane ale mutilărilor, aflate în „The Times” și în dosarul secret al Home Office-ului, la care am avut acces în timpul investigațiilor mele, le compară cu asasinatete simulate din ritualurile masonice și cu o gravură a lui Hogarth despre un veritabil asasinat masonic, cu care seamănă în mod surprinzător (...).

Omul direct reponsabil pentru ascunderea adevărului despre crimele Spintecătorului a fost sir Charles Warren, comisar al Poliției Metropolitane și unul din cei mai importanți francmasoni ai țării. Warren a împiedicat anchetarea crimelor de fiecare dată, a cauzat numărare confuzii și întârzieri și a distrus personal singurul indiciu lăsat de Spintecător. Acesta era un mesaj scrijelit cu creta pe un perete din interiorul unui bordel aproape de locul celui de-al patrulea asasinat. Lângă mesaj se afla o bucată de stofă îmbibată cu sînge pe care Jack Spintecătorul o tăia din hainele ultimei sale victime. Mesajul, conform unei copii făcute cu grijă de un polițist conștiincios ce ajunsese mai devreme la locul întîmplării — mesaj ascuns în dosarele Scotland Yard-ului timp de aproape 90 de ani, pînă cînd am avut eu acces la el — era următorul: „The Juwes are/The Men That/will not/be blamed/for nothing” (Juwes sînt oamenii care nu sînt străini de aceste fapte/care nu vor fi acuzați fără teimei. Problema s-a pus, la timpul respectiv, prin interpretarea cuvîntului Juwes ca Jewes, adică „evreii”, mesajul dobîndind astfel un vădit caracter antisemit — n.n.).

Cînd i s-a spus despre asta, Warren, care nu se aventurase niciodată pînă în East End, a alergat imediat acolo înainte ca mesajul să poată fi fotografiat și l-a șters. Acest act a rămas inexplicabil. Adevărul e că Warren, inițiat în gradul Royal Arch în 1861 și-a dat seama că fraza de pe perete era un mesaj masonic.

Ritualul masonic e în mare parte centrat pe asasinat. În cursul gradului trei victima este Hiram Abiff, arhitectul mitic pus să construiască templul lui Solomon. Ceremonia presupune mimarea asasinării lui Hiram de către trei ucenici masoni (de fapt: calfe — n.n.) și învierea sa ulterioară (acesta e ritualul tipic de inițiere: moartea ca profan, renașterea ca inițiat. De fapt, Hiram nu reînvie; cadavrul său, ascuns de ucigași, e găsit de meșterii porniți să-l caute — n.n.). Cei trei ucenici se numesc Jubela, Jubelo și Jubelum — cunoscuți sub denumirea generică Juwes. În folclorul masonic, acești Juwes sînt vînați și executați „prin deschiderea pieptului, scoaterea inimii și a organelor vitale și aruncarea lor peste umărul stîng”, ceea ce ne apropie mult de maniera de a acționa a lui Jack Spintecătorul.

Warren (...) știa foarte bine că scrisul de pe perete spunea lumii că „Francmasonii sînt oamenii care nu-s străini de aceste fapte”.

După cum ați constatat textul lui Knight conține cîteva lipsuri și erori pe care le-am acoperit, succint, prin note. În rest, ipoteza lui rezistă analizei și merita știută.

11. CONDIȚIUNI DE ADMISIBILITATE ÎN ORDIN

Pentru a fi admis în Ordinul Francmasonic, se cer următoarele condițiuni :

1. Vîrsta de cel puțin 21 de ani împliniți. afară de fiii de Francmasoni, care, prezentați de tatăl său tutorele lor, pot fi admiși la vîrsta de 18 ani.

2. Candidatul să aibă bune moravuri, o conduită morală și ireproșabilă.

3. Să aibă mijloace suficiente de existență și bine cunoscute.

4. Să posede instrucție suficientă, pentru a putea înțelege și realiza scopurile Ordinului.

5. Să fie un om de caracter solid, care să ofere o garanție de discreție, rezervă, constanță și generozitate.

6. Să fi fost propus de un membru activ al Lojei.

7. Admisiunea sa să fi fost aprobată prin votul Lojei, conform regulamentelor.

8. Să fi achitat taxele de recepțiune.

Odată aceste condițiuni împlinite, recepțiunea sau admiterea în Ordin se face în localul Lojei în urma unei ceremonii, numite „Inițiere”

„Francmasoneria, principiile, situația și progresul ei”, București, 1906

12. CALITĂȚI PENTRU ADMITEREA ÎN ORDINUL FRANC-MASONIC

Cea mai mare sinceritate,

O blîndețe absolută,

O modestie naturală,

Activitatea fără margini,

Tărie de caracter.

Credința în dreptul omului,

Înclinare la tot ce privește binele omenirii,

Iubire de Patrie și de familie,

Onoare, demnitate personală și multă conștiință.

Dacă aveți un suflet și o inimă care să bată puternic la auzirea acestor atit atit de sacre datorii și dacă puteți cuprinde cu cugetul importanța lor, atunci fiți binevenit în templul nostru : lăsați însă afară orice ambițiune deșartă, orice pasiune degradantă și orice orgoliu care v-ar fi putut inspira pozițiunea din viața profană.

Gândiți-vă că totul e trecător!... Că aceeași putere distructivă urmărește deopotrivă și pe viermele tîrîtor ca și pe regele cel mai puternic și că singura stea ce lucește dincolo de mormînt este aceea a adevăratei virtuți.

extras din Catechism și Rituale pentru I-ul grad de Discipol Franc-Mason, București 1906, p. 14

13. JURĂMÎNTUL FRANC-MASONIC

— variantă —

Jur pe această spadă simbol al onoarei înaintea acestei societăți, care mă acceptă în sînul său, că mă voi conforma Constituției, Statutelor Generale ale Ritului și Regulamentelor particulare ale lojelor.

Jur că voi păstra cel mai profund secret asupra celor ce aș auzi sau vedea în cercurile Masoneriei, lucrînd neîncetat pentru binele Omenirii, Patriei și Ordinului Franc-Masonic.

Jur că voi îndeplini toate îndatoririle ce mi se vor impune pe Principiile și Legile Ordinului Franc-Masonic și că voi lucra fără încetare pentru ca Lumina, Adevărul și Dreptatea să triumfe spre Gloria Franc-Masoneriei.

Dacă voi deveni sperjur, declar a mă supune tuturor măsurilor ce se vor lua contra mea conform Legilor Franc-Masoneriei Universale ; iar memoria mea să rămînă etern în disprețul tuturor.

14. DESPRE SIMBOLISMUL MASONIC

Mai întii, conceptele Franc-Masoneriei pot fi împărțite în *inițiatice* și *profane*. Acele concepte al căror înțeles e cunoscut doar de masoni se numesc inițiatice, în timp ce acelea accesibile tuturor sînt profane.

Conceptul inițiativ fundamental este „secretul”. Conceptele profane fundamentale sînt „libertatea”, „toleranța”, „fraternitatea”, „transcendența”. Din aceste concepte fundamentale s-au alcătuit altele, atît inițiatice cît și profane, precum „egalitate”, „dragoste”, „tandrețe”, „caritate”, „respect”, „solidaritate” și „autoperfecționare”.

după Giuliano di Bernardo — Freemasonry and Its Image of Man, Freestone, 1989, p. 19

Tradiția noastră conține învățăminte ancestrale, o moștenire de inteligență acumulată de oameni din timpuri imemorabile pe care noi o conservăm sub o formă simbolică. Lumea este susceptibilă de interpretări imediate, „operaționale”, aplicabile unei activități eficiente. Dar, plecând

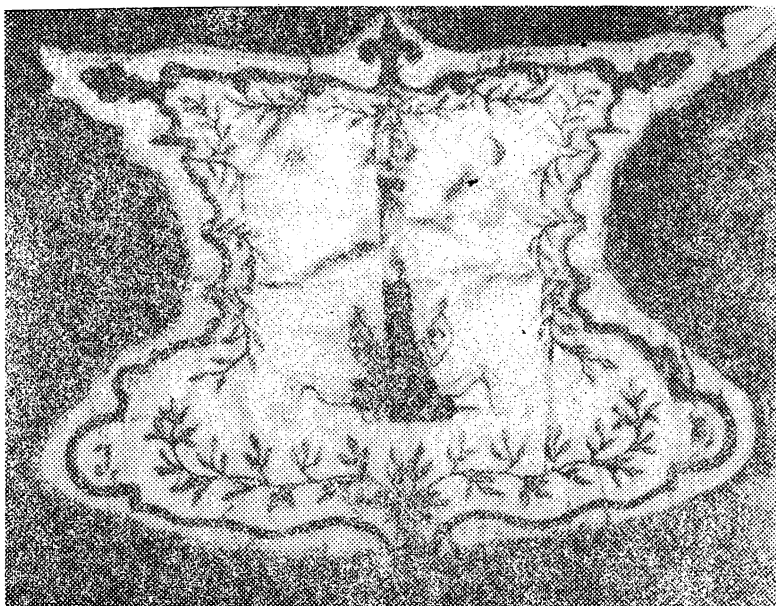
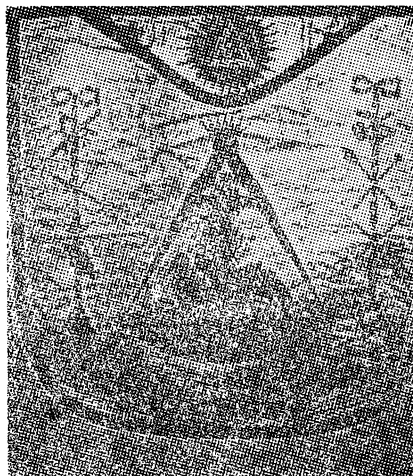
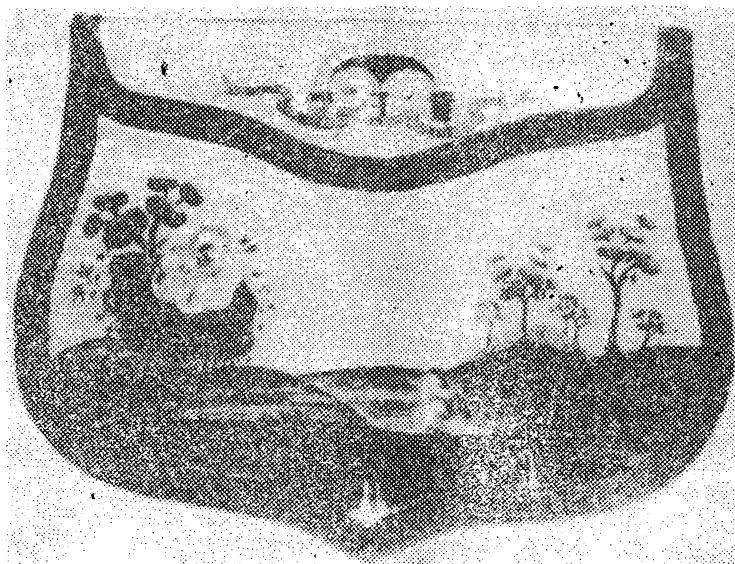
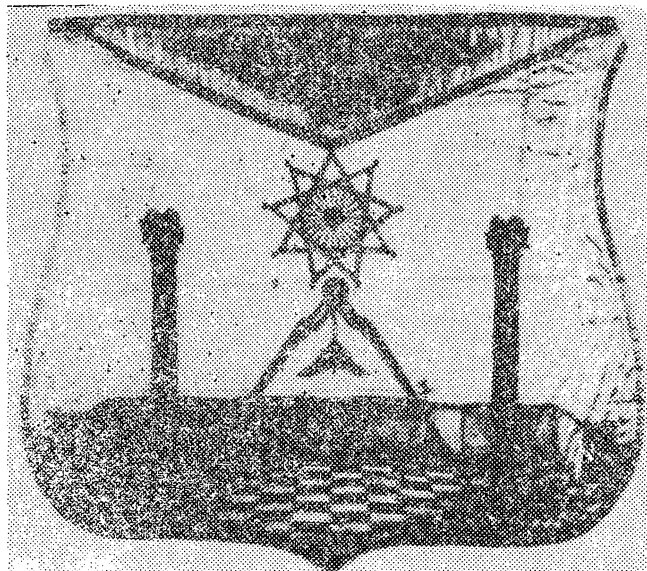

Fig. 30 — Șorțuri masonice

de la acest concept unidimensional, omul are nevoie de concepte mai generale, explicative și interpretative... Orice comunicare se bazează pe analogii și diferențe, pe descoperirea normelor care ne permit să plasăm evenimentul singular, unic în structuri semantice.

Simbolul este un fragment de limbaj care vizează o generalitate mai vastă, cu o durată mai lungă decât limbajul pur operațional și care explică în același moment. Simbolul se referă la fenomene diverse și

d

Fig. 30 bis — Șorțuri masonice

înglobează în același timp un rezervor inepuizabil de mijloace semantice pentru comunicare între oameni la nivelul ce mai profund.

Symbolismul ne pune în față înțelepciunea vîrstnicilor și semantica tăinuită a tezaurilor... Niciodată mai mult decât azi sistemele simbolice

nu au ocupat un loc așa de important în limbaj . . . Căci omul are nevoie atât de a visa cât și de a se cunoaște și a se contempla în ceea ce a creat. „A vrea să ignorăm unul din aceste aspecte înseamnă a da o lovitură de grație naturii umane”, spune Freud.

Prin simbolism, omul realizează o supraumanitate, o suprarealitate. Simbolurile creează propria lor realitate. Ele fac să existe pentru om capacitatea de a imagina, de a visa și de a vorbi.

Moștenirea simbolică a masoneriei este prețioasă. Ea impune noului venit o disciplină, o rigoare, o seriozitate fără ostentație, fidelitatea față de achiziția seculară. Ea leagă trecutul, prezentul și viitorul.

Tinerii care au intrat în Marele Orient de Franța, mai ales după evenimentele din mai 1968 și care și-au făcut o idee în legătură cu tradițiile noastre, condamnă scepticismul, nepăsarea, destinderea masonilor în vîrstă, inasiduitatea lor în muncă. Ei condamnă, de asemenea, retorica goală, formalismul ritualului fără conținut și fără suflet, interpretarea pur verbală. Pe plan vizual, ei reclamă înnoirea ritualului, a gesturilor, atitudinilor și decorului, respectînd simbolismul masonic, ceea ce Biserica catolică a întreprins deja cu succes . . .

Cine spune simbolism, spune de asemenea, inițiere.

după Fred Zeller — Trois points c'est tout, Collection „Vecu”, Ed. Robert Laffont, 1976, p. 441—443.

Să revenim la sintagma V.I.T.R.I.O.L. înscrisă pe peretele Cabinetului de Reflecție.

Este vorba, fiecare o știe, de inițialele fiecăruia din cuvintele care compun fraza latină: **Visita Interiora Terrae Rectificandoque Invenies Occultum Lapidem**, ceea ce se traduce astfel: **Vizitează interiorul pămîntului și, reflectînd, vei găsi piatra ascunsă**. Pentru ucenic, este necesar să lucreze fără încetare piatra brută care îi este încredințată înainte de a spera să descopere secretele pe care a venit să le caute în Templu. Iar dacă această piatră brută reprezintă într-adevăr propria sa individualitate, numai *îndrăznind* să coboare în tenebrele propriului său sine profund îi va fi apoi permis să se ridice pînă la Măiestrie, transformînd cărbunele negru în diamant limpede. Acesta este sensul alchimiei spirituale, sens întărit mai mult atunci cînd propoziția misterioasă e scrisă sub forma V.I.T.R.I.O.L.V.M. Ideea transmisă e astfel precizată, pentru că se citește: **Vizitează interiorul pămîntului și, rectificînd, vei găsi piatra ascunsă, veritabilul leac**.

Într-adevăr, înțelepciunea dobîndită este egală Pietrei Filosofale, despre care se spune că vindecă metalele vulgare de lepra lor. Umanitatea suferindă s-ar vindeca de relele sale dacă fiecare om, în sine însuși, ar medita în propriul lui cabinet de reflecție. Aceasta e prima cheie propusă

celui inițiabil, cea care îl va scoate din mormînt. Și în mod sigur nu-i întîmplător faptul că vechii ermetiști au atribuit simbolului V.I.T.R.I.O.L. grafismul unei *chei*.

după Bernard Vaillant — Les Sociétés secrètes, De Vecchi Poche, Paris, 1987, p. 148.

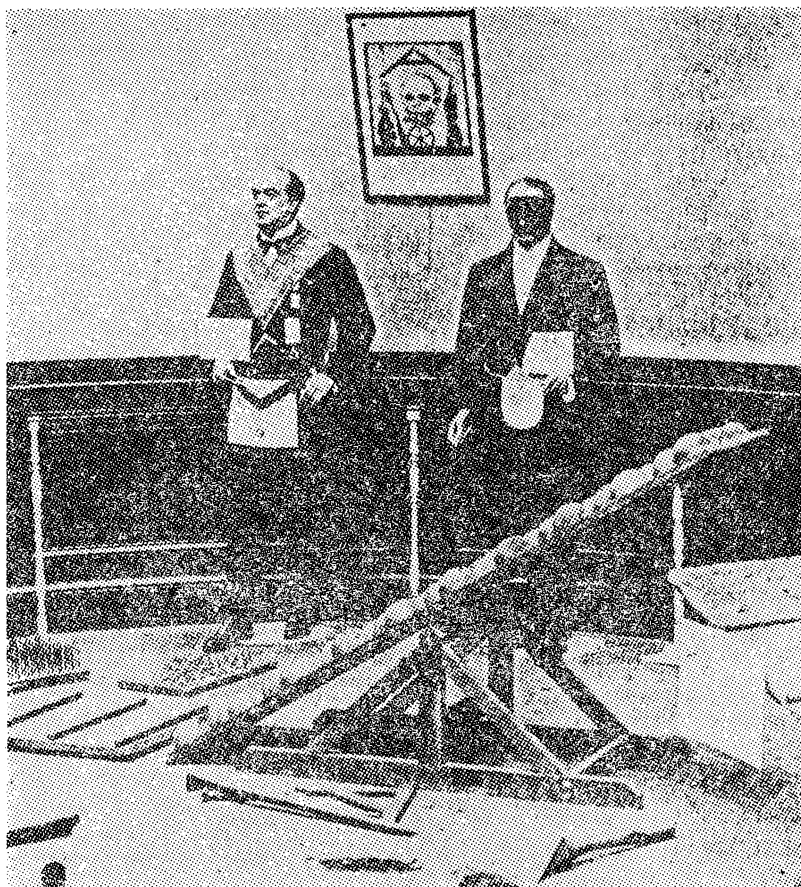

Fig. 31 — Inițierea masonică în sec. al XX-lea. Se observă candidatul (cu ochi legați) precum și diversele aparate folosite în cursul ritualului.

Lucrarea inițiatică, atît veșnică dar și istorică, nu este îndeplinită de fiecare mason luat individual, ci, mai degrabă, de o comunitate de oameni care împărtășesc principiile și idealurile Franc-Masoneriei. În Templu fiecare mason își cioplește propria-i piatră brută în colaborare cu alți masoni. Astfel, fiecare mason este o verigă în lanțul Fraternității : așa cum un lanț nu poate exista fără verigile sale individuale, tot așa verigile, luate separat, nu pot forma un lanț. Așadar, atît lanțul cît și verigile individuale sînt esențiale unul pentru celălalt.

după Giuliano di Bernardo — Freemasonry and Its Image of Man, Freestone, 1989, p. 40

15. CENTRUL DE LEGĂTURĂ ȘI INFORMAȚII A PUTERILOR MASONICE SEMNATARE A APELULUI DE LA STRASBOURG (CLIPSAS)

Este un organism creat la 22 ianuarie 1961 ca urmare a apelului lansat de Marile Oriente ale Franței și Belgiei, care, determinate de intransigența crescîndă și explozivă, din ce în ce mai autoritară a unor obediențe, au stabilit să lanseze un apel tuturor Masoneriilor din lume, cu scopul de a le reuni în respectul suveranității lor, al riturilor și al simbolurilor lor, într-o vastă și veritabilă Uniune Universală.

Unsprezece puteri masonice exersîndu-și suveranitatea în 10 țări diferite au elaborat la Strasbourg o cartă fondată pe respectul absolut al libertății de conștiință și pe perfecta toleranță mutuală, condiții fundamentale ale muncii masonice. Aceste puteri masonice sînt :

1. Marele Orient al Austriei (azi Loja Independentă din Viena);
2. Marea Lojă a Germaniei;
3. Marele Orient Federal al Spaniei;
4. Marea Lojă Națională Franceză Opera;
5. Marea Lojă Națională Italiană;
6. Marele Orient al Libanului;
7. Marele Orient al Luxemburgului;
8. Marea Lojă a Olandei;
9. Marele Orient al Elveției (azi Marea Lojă a Elveției);
10. Marele Orient al Franței;
11. Marele Orient al Belgiei.

Puterile semnatare ale Apelului de la Strasbourg estimează că principiul Universalismului în Masonerie este contradictoriu cu impunerea într-o manieră autoritară a unei dogme sau a unui adevăr.

CLIPSAS nu este o instituție masonică structurată sau o Super-Obediență care să emită decrete și directive. După legămîntul fondatorilor săi este piatra unghiulară a Uniunii Fraternală a Franc-Masonilor care consideră că libertatea de conștiință este cea mai mare victorie a umanității. CLIPSAS permite libera confruntare a opiniilor și suprimarea tuturor barierelor, depășind stadiul relațiilor oficiale, pentru a întreprinde în comun studiul problemelor care determină viitorul omului.

CLIPSAS își propune să se reunească de două ori pe an în adunare generală, înscriind pe ordinea de zi nu numai problemele masonice care interesează țările membre, ci și subiecte care preocupă lumea modernă și conduc la sinteze constructive.

Inițial, dintre Obediențele fondatoare, Marele Orient al Libanului și Marele Orient Federal al Spaniei au fost considerate în adormire. Ulterior, la CLIPSAS au mai aderat :

12. Marea Lojă a Țărilor Arabe;
13. Marea Lojă de Limbă Spaniolă;
14. Marele Orient al Germaniei;
15. Marea Lojă din Danemarca etc.

La Congresul din Spania din 1985, CLIPSAS avea în componență 31 puteri masonice : 19 din Europa, una din Orientul Mijlociu, 8 din Statele

Unite și America Latină, 3 din Africa. În afara celor citate, mai fac parte :

16. Marea Lojă din Italia ;
17. Marea Lojă din Viena ;
18. Marea Lojă din Danemarca ;
19. Marea Lojă a Greciei ;
20. Marea Lojă din Puerto Rico ;
21. Loja — „George Washington” ;
22. Marea Lojă a Republicii Venezuela ;
23. Marele Rit Malgaș ;
24. Marea Lojă Omega ;
25. Marele Orient și Marea Lojă Unită din Camerun ;
26. Marea Lojă Simbolică Spaniolă ;
27. Federația Belgiană a Dreptului Uman ;
28. Federația Franceză a Dreptului Uman ;
29. Marele Orient al Zairului ;
30. Marea Lojă Mixtă din Franța ;
31. Marea Lojă Feminină din Belgia ;

Tot la Congresul de la Madrid (1985) au mai fost primite în CLIPSAS

32. Marele Orient din Antile ;
33. Marea Lojă Feminină a Franței ;
34. Marea Lojă Mixtă Universală ;
35. Marele Orient Lusitan ;
36. Marea Lojă Feminină a Elveției ;
37. Marea Lojă Haitiană din Sf. Jean.

Lista a rămas deschisă.

16. SCANDALUL LOJII P2 — CEAUȘESCU A FOST MASON

Cu câțiva ani în urmă, francezul Pierre Carpit lansa o informație senzațională : Nicolae Ceaușescu, incredibilul tiran al României, este franc-mason ! Afirmația se baza pe declarațiile și însemnările lui Licio Gelli, faimosul Venerabil al Lojii Propaganda Due. După ce „odiosul” a fost împușcat în capitala basarabilor (locul și momentul execuției fiind foarte simbolice), informația lui Carpit e preluată de rusul Lolii Zamoiski și face vilvă prin estul Europei. Masonii n-au dezmințit-o niciodată ; * dimpotrivă, după cum declară Yves Stavridès, Ceaușescu a dorit să facă parte din organizație, căci era ahtiat după uniforme, medalii și ceremonial. Lucrurile sînt, însă, mai complicate și mai grave : Nicolae Ceaușescu a fost (probabil) inițiat în anul 1966 și se va dovedi unul din principalii actanți ai Comunismului în penetrarea Franc-Masoneriei Universale. L-a oprit doar trădarea lui Pacepa și scandalul Lojii P2.

Participarea conducătorului român la structurile Lojii P2 nu este deloc întîmplătoare. Acest Atelier mamut al masonilor italieni se transformase într-o formidabilă forță de influență și corupție politică. Reunea

---

* Greșim — a dezmințit-o J. Orefice, de la MOF, în fața publicului nostru considerat profan. (n. n.).

(pe lângă Masonerie) Mafia, Vaticanul și Terorismul. Fusese finanțat și ajutat din umbră de KGB. Avea mai multe scopuri : (a) distrugerea societății civile italiene ; (b) compromiterea ideii masonice ; (c) dezbinarea Occidentului și dezmembrarea NATO ; (d) construirea unei rețele super-eficiente a spionajului sovietic. Cu alte cuvinte, Loja P2 a fost o grandioasă acțiune subversivă, probabil cea mai spectaculoasă din secolul al XX lea. Din punct de vedere profesional, specialiștii KGB merită toate felicitările.

Licio Gelli se întoarce

Gelli era un bogat fabricant de textile din Arezzo (Toscana). Marea lui iubire a fost fascismul — singura doctrină pentru care a luptat cu sinceritate. L-a sprijinit pe Mussolini pînă la capăt și a plecat chiar în Spania, unde s-a bătut de partea lui Franco. La sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, Rezistența îl acuză că ar fi torturat partizani (lucru perfect adevărat ; prin urmare, Licio e nevoit să emigreze precipitat în Argentina. Aici — pe căi încă necunoscute — dobîndește dublă cetățenie și

Fig. 32 — Venerabilul Lojii Propaganda Due

devine prieten apropiat al lui Juan Peron. După răsturnarea regimului peronist (1955), fostul fascist Gelli se întoarce netulburat în Italia, la Arezzo. Nimeni nu-și mai amintea de trecutul său în cămașă neagră.

Mai mult încă : în anul 1964 acest straniu industriaș e inițiat în Franc-Masonerie și ajunge pînă la gradul 3 (Maestru). Deși, ulterior, nici un anchetator nu și-a putut explica incredibila sa evoluție (de la criminal de război la Maestru al Masoneriei), astăzi e limpede că în această

fază el a fost recrutat și apoi infiltrat de KGB. Mossad-ul (mai inteligent decît majoritatea serviciilor secrete occidentale) se pare că se dumirise deja ; dar Gelli n-a ucis evrei — prin urmare evreii nu se amestecă, mulțumindu-se să atenționeze CIA.

Propaganda Due

În anul 1966 se petrece o veritabilă lovitură de teatru. Giordano Gamberini, Marele Maestru al Marelui Orient de Italia (cea mai puternică organizație masonică din peninsula), decide să strîngă într-un unic Atelier elita politică și economică, pentru a supraveghea hotărîrile de înalt nivel și a elimina fragmentarea vieții sociale italiene. Masonii urăsc fragmentarea, idealul lor este unitatea. În plus, Gamberini intenționa să introducă în respectivul Atelier cît mai mulți lideri politici europeni, în speranța realizării unității întregului continent. Dar, pentru obținerea acestui scop (în fond, nobil), el îl numește tocmai pe Licio Gelli ! Care va primi toate patentele necesare, atît din partea Marelui Orient de Italia, cît și a Marii Loji Unite a Angliei.

Astfel se ivește Loja Propaganda Due, mai precis : Raggruppamento Gelli Propaganda Due (prescurtat : P2). Titlul nu e întimplător : el reia denumirea unei vechi loji torineze („Propaganda”) care fusese loja italiană de elită, rezervată persoanei regelui.

Nu se știe nici pînă astăzi de ce Marele Maestru l-a ales pe dubiosul Licio pentru o asemenea misiune de vîrf. E posibil ca propunerea inițială să fi venit tocmai din partea agentului KGB — iar Gamberini, entuziasmat, să-i fi dat șansa transpunerii ei în practică. Oricum, deși franc-masonii vor nega vehement faptul că P2 a fost o lojă regulată, dovezile rămîn indiscutabile : a fost. Chiar dacă Gelli o va structura pe tipicul celulelor comuniste și teroriste.

Începe scandalul

Licio Gelli a lucrat cu o eficiență remarcabilă. Timp de zece ani el cooptează nestînjinit oameni importanți din orice domeniu de interes. Unii aderau de bunăvoie, convinși că vor fi ajutați ; alții cedau în urma diverselor șantajuri. Toți aveau datoria să-i furnizeze informații (citește : secrete) folositoare.

Dar în anul 1976 acest putred Venerabil are prima surpriză : el îl întîlnește pe Francesco Siniscalchi, un francmason autentic, devotat marilor idealuri ale societății. Siniscalchi își dă imediat seama cu cine are de-a face ; el îl acuză pe Gelli în fața procurorului Romei de „activități criminale”. Deocamdată, însă, nimeni nu îndrăznește să dea curs acuzației. Breșa profundă a fost de natură ezoterică : Masoneria începe să-și pună întrebări serioase.

Ca atare, autoritățile declanșează în curînd ofensiva. Michele Sindona, mare bancher (ușor mafiote) și mare prieten al lui Gelli, este acuzat oficial de fraudă. Fuge imediat în SUA, dar e arestat la New York. Pentru întîia oară Licio e nevoit să se expună : el vine și depune mărturie că Michele Sindona ar fi victima inocentă a unei conspirații comuniste !

Pe moment, i se dă crezare (mai ales datorită extraordinarelor sale relații). Însă roata norocului se schimbuse.

În anul 1980 Franklin National Bank din New York, proprietatea lui Michele Sindona, intră în faliment, iar patronul este acuzat de fraudă ! În disperare de cauză, el cere din nou ajutorul lui Gelli. Dincolo de prietenie, îi uneau puternice interese. Astfel că Licio e silit să intervină : el înscenează răpirea bancherului inculpat (o răpire ca în filme). De astă dată, însă, americanii refuză să închidă ochii ; ei dețin dovezi care îl implică pe Venerabilul lojii P2 și le transmit italienilor. La 18 martie 1981 se ordonă percheziționarea vilei sale de lângă Arezzo (numită „Wanda” după soție). Și, în sfârșit, se emite un mandat de arestare pe numele lui Gelli, pentru spionaj politic, militar și industrial și pentru periclitarea siguranței statului.

Politia a desfășurat o acțiune telegenică, în stil italian. Partea proastă este că inculpatul fusese anunțat demult și fugise, împreună cu majoritatea documentelor și cu întreaga familie. A lăsat la vila „Wanda” numai ceea ce a dorit să se dea publicității. Intenționa să șocheze opinia publică. Și a șocat-o.

Nemaipomenitele dezvăluiri ale lui Gelli

Politia și procuratura vor găsi acolo lista membrilor italieni și structura lojii P2. Erau 973 de nume, reprezentind persoane de primă mărime ale Italiei, grupate în 17 celule. Membrii celulelor nu se cunoșteau între ei ; doar șefii îi știau. Singurul care cunoștea întregul efectiv al P2 era Licio Gelli. Cît despre valoarea membrilor : Propaganda Due cuprindea, printre alții, pe ministrul de justiție Adolfo Sarti, mai mulți foști prim-miniștri (inclusiv Giulio Andreotti), 43 membri ai Parlamentului, 54 înalți funcționari de stat, 30 de generali și 8 amirali (inclusiv comandantul forțelor armate, amiralul Giovanni Torrisi), editorul ziarului „Corriere della sera”, 58 profesori universitari, șefii mai multor partide politice, directorii celor trei servicii secrete. Spionii principali ai organizației erau Pietro Longo — șeful Partidului Social-Democrat, Mario Semprini — șeful de cabinet și mâna dreaptă al prim-ministrului Arnaldo Forlani, Massimiliano Concelli — înalt funcționar la Oficiul pentru Coordonarea Serviciilor Secrete. Nu vă mai precizăm că toate informațiile centralizate de Gelli treceau în posesia KGB-ului (patronul real al afacerii). Cît privește cetățenii Italiei și mai ales membrii P2, vă redăm o afirmație semnificativă a lui Stephen Knight : „Un exemplu tipic al enormei influențe pe care o exercita Gelli asupra soartei acestor oameni este cazul lui Mario Pardini, numit brusc ministru atunci cînd a intrat în P2 și îndepărtat imediat din guvern atunci cînd a părăsit loja în 1978”. În materie de guvern am uitat să vă precizăm că miniștrii muncii, afacerilor externe și comerțului exterior erau membrii activi ai lojii lui Gelli.

Celelalte documente descoperite la vila „Wanda” cuprindeau mai cu seamă hîrtii strict secrete, funizate de Antonio Viezzer, colonel, fost șef al serviciilor secrete italiene.

Dezvăluirea acestor lucruri a generat un imens scandal — nu numai în Italia, ci și în întreaga lume democratică. Guvernul lui Aldo Forlani demisionează rapid ; dar aceasta nu mai are importanță. Căci sînt puse în joc înseși structurile fundamentale ale democrației, iar credibilitatea

Franc-Masoneriei Universale primește o lovitură cumplită. Din fericire, urmînd sfaturile KGB-ului, Licio a exagerat : pe listele sale nu s-a găsit nici un membru al Partidului Comunist Italian. Această omisiune a produs destule suspiciuni ; inclusiv suspiciuni asupra autenticității listelor. Astfel, în mai 1981, NATO i-a putut salva pe generalii implicați în scandal (ei n-au recunoscut apartenența la Propaganda Due și s-au declarat victime ale unei înscenări ; totuși, frații masoni din NATO nu-i cred — îi salvează din rațiuni pur militare și organizatorice).

Suspiciunile cresc în iulie 1981, cînd — pe aeroportul Fiumicino din Roma — coboară zîmbitoare Maria, fiica lui Gelli. A venit fără să se ascundă, cu propriul ei pașaport. Valiza sa avea fund dublu ; în această „ascunzătoare” s-au descoperit alte 5 pachete de documente referitoare la P2. Cuprindeau conturile secrete (la bănci elvețiene) ale diversilor politicieni italieni și chiar ale unor partide politice. Plus un așa-zis raport CIA prin care s-ar fi urmărit destabilizarea Occidentului, în special a Italiei (!).

Astăzi sintem în măsură să apreciem valoarea documentelor pe care Licio Gelli le-a „lăsat” ori le-a „oferit” justiției. Cu excepția raportului CIA, toate erau adevărate. Dezvăluind dedesupturile politicii și politicienilor, el juca actul final al misiunii sale. În schimb, a reținut orice hîrtie care i-ar fi incriminat pe comuniști și pe patronii sovietici. Aceștia trebuiau să apară în posturi de incoruptibili și să devină idealul politic al alegătorului italian. Au devenit, pentru o bună perioadă. Dar nici Franc-Masoneria Universală nu-i va ierta pe cei care au trădat-o în afacerea P2 ; nu-l va ierta nici pe Nicolae Ceaușescu (spre binele poporului român).

Sfîrșitul incoronează opera.

Unul din membrii P2 se numea Roberto Calvi. Era bancher, iar în anul 1981 a fost condamnat la 4 ani închisoare cu suspendare și plata unei amenzi de 7,3 milioane £ pentru export ilegal de bani în Elveția (i se imputase suma de 26,4 milioane \$). Omul achită calm amenda, iar peste o săptămîină devine președinte al băncii Ambrosiano. Repetăm : în 1981, în plin scandal generat de fuga lui Gelli și afacerea P2.

Banca Ambrosiano dezvoltă legături strînse cu Istituto per le Opere di Religione (prescurtat : IOR), adică Banca Vaticanului, condusă la ora respectivă de arhiepiscopul Paul Marcinkus. De fapt, Roberto Calvi era arma secretă pe care Licio Gelli o lăsase în urmă, iar Vaticanul — una din instituțiile vulnerabile, pe care Gelli le șantaja. Împreună cu IOR, Banca Ambrosiano se lansează într-o serie de tranzacții dubioase prin America Latină. Dar autoritățile se deșteptaseră. La 31 mai 1982, Banca Italiei solicită explicații lui Calvi privind imensele subsidii oferite unor companii panameze sub control IOR. Ca răspuns, acesta își face rost de un pașaport fals și dispare peste 11 zile în Austria, cu destinația Anglia (unde ajunge la 15 iunie). Iată picătura care a umplut paharul. Din clipa aceasta se pune în mișcare un dispozitiv ocult și teribil de eficient.

Pe 17 iunie 1982 Graziella Corrocher, secretara lui Calvi (cea care ținuse și registrele P2), e aruncată de la etajul 4 al băncii Ambrosiano. Pe 18 iunie, la Londra, e descoperit cadavrul lui Roberto Calvi. Atîrna spîn-

zurat de niște schele sub Blackfriars Bridge (adică Podul Dominicanilor — atenție, locul e semnificativ și indică relațiile cu Vaticanul). În buzunare a avut 23000 £ și 5 kg de cărămizi. Ștreangul avea forma lanțului masonic.

Puțin mai târziu, la Geneva, a fost arestat Licio Gelli. Încearca să scoată 100 milioane \$ din diverse conturi aparținând băncii Ambrosiano.

Cițiva ani după aceea începe marea prăbușire a Comunismului. Principalul ei artizan, Mihail Gorbaciov, acționa și vorbea ca un franc-mason.

17. FRAȚI CATOLICI ȘI FRAȚI MASONI—O VEȘNICĂ LUPTĂ

Marile „Constituții” ale lui Anderson (prima redactată în 1723, ultimele revăzute în 1786) îl identifică pe Dumnezeu cu Marele Arhitect al Universului. Ele susțin pe de o parte contradicția între afirmarea principiilor existenței lui Dumnezeu și a immortalității sufletului, iar pe de altă parte, pe cea a libertății absolute de conștiință. Religia și Masoneria se înfruntă aici de la începuturile existenței Franc-Masoneriei speculative. Secolul al XVIII-lea debutează pe continentul european sub auspiciile acestei lupte care, pe alocuri, va deveni (dacă nu fusese cumva și până atunci) furibundă.

Așa cum am menționat la prezentarea „Franc-Masoneriei speculative engleze”, prima reacție a Bisericii Catolice împotriva Masoneriei a fost emiterea unor bule papale care, pe scurt, condamnau pe frații masoni și activitatea lor. Prima dintre ele, aparținând papei Clement al XII-lea, a fost emisă la 28 aprilie 1738, se intitula „In eminenti apostolatus specula” și excomunica „Conventiculele de franc-masoni, dușmani ai ordinii politice și ai imperiului spiritual al lui Christos. „In eminenti . . .” condamna fățiș Franc-Masoneria, acest gen de asociere laică și secretă în care oameni de toate profesiunile erau admiși la egalitate unii cu ceilalți. Dar în Franța această bulă nu a fost oficial „primită”. Masonii francezi erau deja în ofensivă — în ianuarie același an reeditaseră „Constituțiile” lui Anderson — „Biblia” Franc-Masoneriei și constituiseră la puțin timp după această lună Marea Lojă a Franței.

Cercetări de specialitate recente au stabilit cu precizie că, ulterior, în orașul papilor la Avignon a înflorit, paradoxal, o puternică mișcare de tip masonic avînd loji și ordine proprii. De aceea, papa Benedict al XIV-lea, unul din marii juriști ai secolului al XVIII-lea, papă între 1740-1758 a reiterat condamnarea Masoneriei. Bula sa „Provides Romanorum Pontificum” din 11 mai 1751 este dată publicității la Avignon la 22 iulie 1751. Timp de două decenii masoneria din Avignon, influențată cert de britanici, nu a mai acționat deschis.

La începutul secolului al XIX-lea nu a existat o atitudine mai ostilă împotriva Franc-Masoneriei ca aceea a Bisericii Catolice. La rîndul ei, Masoneria, care-l onora pe Marele Arhitect al Universului, Dumnezeu încoronat al masonilor, duce o luptă îndrăjită contra suveranității papale. În fapt, statele papale au exercitat influențe mult mai complexe decît

alți suverani contra masonilor. Replica acestora nu s-a lăsat așteptată prea mult — în 1798 ocuparea statelor pontificale și instituirea primei Republici Italiene au fost opera numeroșilor franc-masoni, printre care Lucien Bonaparte, fratele Împăratului. Ordinele masonice apăruseră ca ciupercile după ploaie, cei mai mulți enoriași trecându-le în mod liber pragul, atrași de principiile masonice opuse celor propăvăduite de Biserică. Celebru în epocă a rămas exemplul enoriașului frate Alexandru, conte de Cagliostro, ghicitor, mag, alchimist, fondatorul ritului masonic Egiptean. Cariera sa europeană, l-a condus pe acesta și la Roma unde și-a găsit sfârșitul în condiții misterioase în închisorile pontificale în 1796.

Mareșalul Etienne Radet și ceilalți militari care au avut sarcina de a-l reține pe papa Pius al VII-lea, deportat apoi la Fontainebleau, erau, de asemenea, franc-masoni. Aceștia au dat prin fapta lor o lovitură de grație puterii atemporale a papilor. Masoneria era în plină ascensiune.

În 1805 se nasc Marele Orient de Italia și un Suprem Consiliu Italian de Rit Scoțian. După șase ani, la nașterea fiului împăratului Napoleon, s-au organizat la Roma sărbători masonice pentru a-l celebra pe „Regele Romei”, Napoleon al II-lea. Acest titlu pe care Napoleon îl rezervase fiului său era edificator pentru faptul că suveranitatea papilor era compromisă și că, de acum înainte, în Orașul Etern puterea lor intra pe mâinile vulturilor imperiale. O luptă pe viață și pe moarte se angajase între Biserică și Franc-Masonerie în Italia. În următorii ani, în timp ce imperiul francez se prăbușea, Statele pontificale își reiau persecuțiile, condamnările, exilul și carcerile pe motiv de încălcare a Religiei. Carbonarii și franc-masonii sînt primii care pătinesc. Cardinalul Consalvi, emisarul guvernului de la Roma colaborează chiar cu poliția imperiului austriac demascînd și combătînd cu succes pe membri „sectelor” masonice, din ce în ce mai active și mai răspîndite.

După anul masonic 1848 în care Bissrica s-a văzut net depășită de forța spirituală a Masoneriei, în 1849, Marele Orient de Franța votează la Conventul său anual prima constituție a „Ordinului Masonic de Franța” confirmînd tradiția în Dumnezeu ca puncte de legătură între toți masonii. Biserica este din nou revoltată, urmează o succesiune de bule de excomunicare a Franc-Masoneriei, prima în același an, apoi în 1854, 1863 și 1865 (emisă de papa Pius al IX-lea). Tot mai mulți savanți și oameni de litere susțin existența spiritului ca realitate independentă de instituțiile bisericesti.

Secolul al XIX-lea este secolul victoriei spiritului laic, avîndu-i ca avangardiști pe frații masoni. Totodată, încep să-și facă loc în ideologie doctrinele socialiste utopice și comuniste, iar masonul Ch. Fauvety inventează chiar o religie laică. Calea pozitivismului, a laicizării este singura nouă și larg deschisă. Din ce în ce mai mulți enoriași pășesc pe ea cu succes. Între 1862 și 1871, Marele Orient de Franța (M.O.F.) își dublează numărul aderenților. Ultimii ani ai perioadei Empire sînt anii anticlericalismului militant. Frații creează școli laice libere, net opuse celor confesionale, iar la Conventul M.O.F. din 1870 este aprobată o petiție în favoarea învățămîntului gratuit și laic. Jean Macé, unul din autorii petiției, fondator al Ligii Învățămîntului, fusese inițiat în 1866. Adopthe Crémieux, Mare Comandor al Supremului Consiliu al Fanței declara în 1869: „Ordinul masonic se fondează pe principiile libertății religioase, pe regulile celei mai pure morale, pe doctrinele cele mai elevate ale filosofiei. El proclamă sentimentul demnității umane, adică egalitatea între toți oamenii care tre-

quie să se ajute între ei. El are ca deviză libertatea, egalitatea, fraternitatea”. La înmormântarea laică a lui Verhaegen, Mare Maestru al Franc-Masoneriei, în 1862, participă emisari ai lojilor belgiene și ai altor societăți „de gândire liberă” din această țară.

O altă cheie de referință, în „războiul” dintre Masonerie și Biserică o constituie ziua de 20 iulie 1868, când s-a desfășurat înmormântarea civilă a unui mason — fratele Godeheult, fabricant de var din Bourgon (Franța). Comentariile asupra desfășurării acesteia, sînt, evident, contadictorii :

„... Domnule prefect, vă raportează că numitul ... a murit refuzînd împărtășania, spovedania și înmormîntarea catolică. El a fost înmormîntat ieri în cimitirul din Bourgon. Mai mulți prieteni ai lui Laval, gînditori ca și el, care făceau parte din această lojă masonică l-au condus pe ultimul drum ... o discuție ușoară a avut loc între preot și primar relativ la amplasamentul mormîntului său în cimitir...”

din Raportul comisarului de poliție Laval.

„...ceremonia funeraliilor a fost în întregime civilă, domnul Godeheult, aparținînd franc-masoneriei din Rennes. Unul din prietenii săi a pronunțat la mormînt o rugăciune masonică. La ieșirea din cimitir o chetă a fost făcută în favoarea săracilor din Bourgon ... totul s-a petrecut în ordinea cea mai perfectă și în reculegere”.

Declarația primarului, dată în 25 iulie 1868

Doar cu trei ani înainte, papa Pius al IX-lea reînnoiește condamnarea Masoneriei, deși el însuși fusese inițiat în misterele Marelui Arhitect al Universului. Dispozițiile sale liberale au corespuns fidel unor principii masonice. Primul său ministru a fost laic — Pellegrino Rossi și a sfîrșit ca victimă a unui complot republican. Necunoscute sînt căile Domnului.

La 6 septembrie 1875, Conventul de la Lausanne (Elveția) la care au participat 10 Supreme Consilii din 22 convocate, neagă credința în Dumnezeu. Ulterior al 18-lea grad — de Cavaler Rozicrucian și al 19-lea — de Mare Pontif din cadrul Ritului Scoțian Antic și Acceptat își pierd caracterul religios. Inițialele I.N.R.I. nu mai semnifică acum „Isus din Nazareth, Regele Iudeilor”, ci „Igne Natura Renovatur Integra”, adică „Prin foc natura este în întregime înnoită”.

În 1877, la Edimburg (Scoția), Supremele Consilii ale Scoției, S.U.A., Americii Centrale și Irlandei, denunță deismul declarației de la Lausanne. „Marea ruptură” datează din acest an. Biserica este din nou în ofensivă. În septembrie 1877, Conventul M.O.F. suprimă — pur și simplu ! — articolul 1 al Statutului său, cel care consfințea existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului. Este suprimată și referința la Marele Arhitect al Universului. Redactarea aparține (evident) unui pastor, Frédéric Desmons (1832—1909). Marile Loji engleză, irlandeză și americană rup relațiile fraternală cu M.O.F. Ritul Scoțian Antic și Acceptat este, la rîndul lui, bulversat. Din 1880 Marea Lojă Simbolică Scoțiană abandonează și ea referința la Marele Arhitect al Universului. La 20 aprilie 1884, papa Leon al XIII-lea emite bula sa intitulată „Humanum Genus” prin care decretează că Masoneria era „sinagoga lui Satan” (începuse să se afirme iudeo-masoneria internațională — n.n.), iar catolicii nu pot intra în Franc-Maso-

nerie. Leon al XIII-lea acuză Franc-Masoneria că ar fi ruinat Sfânta Biserică, ceea ce parțial era adevărat ! În același an, Monseniorul de Fara, arhiepiscop de Grenoble creează prima revistă lunară antimasonică intitulată „Franc-Masoneria demascată”.

Biserica lupta însă cu morile de vânt. Rezultatul este . . . predominant laic. Francezii sînt primii, bineînțeles, care adoptă legi laice, în 1880 — pentru Universități; 1882 — pentru școlile primare; 1884 — se renunță la rugăciunile care marceau intrarea în Parlament; 1889 — se instituie serviciul militar obligatoriu pentru seminaristi; 1905 — este denunțat concordatul Bisericii — Stat. Continuînd ideile lui Fauvety, fratele Doinel fondează în 1888 „Biserica gnostică renovată”. În cîmpul de acțiune al Bisericii Catolice prind astfel avantajele pe care le aducea „o Biserică liberă într-un Stat liber”. Evoluția către acest principiu a fost ireversibilă. Experiența demonstrează că spiritul laic al fraților masoni începuse să se integreze în obiceiurile mentale ale enoriașilor catolici. Încă din această perioadă Masoneria de dreapta se identifică cu lojile ce respectă „landmarks” și țin în continuare Biblia în ritual, iar Masoneria de stînga cu „spiritul laic”, esențial necreștin.

În anul victoriei „Marii Revoluții Socialiste din Octombrie” — și nu întîmplător atunci ! — este adoptat de Biserică, Codul de Drept Canonic ce relua interdicțiile anterioare puse Masoneriei, inclusiv excomunicarea pentru apartenența la o societate secretă. Textul Codului îi aparține aproape în întregime Cardinalului Pietro Gaspari (1852—1934), recunoscut pentru lipsa sa de indulgență, vis-à-vis de frații masoni. În 1929, acordurile de la Latran creează pentru papalitate Statul Vatican, chiar în inima Romei. Ascensiunea fascismului pe plan european, precum și al doilea război mondial au reprezentat o perioadă neagră, de stagnare și închidere a lojilor pretutindeni unde și-au făcut simțită prezența. Dictatorii fasciști — Mussolini, Hitler, Franco, dar și cei comuniști — Stalin, nu au tolerat această activitate.

Se pare că „războiul rece” a condus la o apropiere între Franc-Masonerie și Biserică. La începutul deceniului al 7-lea, prin acțiunea unui preot ieziuit, P. Riquet, această apropiere a fost practic realizată și susținută în conferințele sale din perioada 1961—1978. „Curențele masonice” au abandonat, de asemenea anticlericalismul lor. În toată această perioadă nu numai cei mai înalți exponenți ai religiilor ne-creștine (iudaism, islamism etc.) ci și episcopi anglicani, ortodocși și luteranieni au aderat la Franc-Masonerie, rezolvînd astfel în mod fivorabil problema incompatibilității dintre acesta și Biserică. Puține exemple sînt necesare pentru a susține afirmația: Fischer, Primatul Bisericii Anglicane și Ahtenagoras, Patriarhul Bisericii Ortodoxe au fost franc-masoni. În 1969, papa Paul al VI-lea elaborează enciclica „Ecclesiam Suam” în care realizează o deschidere către Franc-Masonerie. După Conciliul „Vatican II”, „dialogul cu toți oamenii de bună credință” s-a desfășurat în strînsă colaborare cu Secretariatul Catolic pentru Necredincioși. În 1972, în Declarația de la Lichtenau se susținea că vechile bule papale, ostile Franc-Masoneriei, trebuiau înțelese numai din punct de vedere istoric, condamnarea Masoneriei inclusă în Codul din 1917 nemaifiind justificată. Lojile actuale nu sînt nici anticlericale, nici anticreștine, deci nu mai există motivul condamnării lor. În 1974, cardinalul Franjo Seper reinterpretează canonul 2335 (promulgat în 1917) care era contra Franc-Masoneriei și „altor asociații de același fel” autorizînd frații să beneficieze de dreptul oricărui

credincios catolic ! La 19 iulie 1974, Congregația pentru Apărarea Credinței adresează cardinalului american Krol o scrisoare referitoare la reinterpretarea faimosului canon 2335, amintindu-i că legislația promulgată de cod este încă în vigoare . . .

La 8 aprilie 1980 documentul episcopilor germani „Franc-Masoneria a rămas neschimbată”, condamnă din nou această societate secretă.

Fig. 33 — Papa Paul al VI-lea și patriarhul grec Athenagoras (patriarhul era mason).

În februarie anul următor papa Ioan Paul al II-lea restabilește conflictul secular Biserică-Masonerie și tot atunci Congregația pentru Apărarea Credinței reia linia dură din scrisoarea anului 1974. Trei luni mai târziu se va petrece atentatul împotriva Papei, față de care Masoneria manifestă cel puțin pasivitate. Sanctificarea abatelui Jean — Marie Gallot, ghilotinat în timpul revoluției franceze este respinsă pe motiv că acesta fusese . . . franc-mason. Contraatacul Bisericii continuă. La 6 noiembrie 1983 este dată publicității „Declarația” (Declarația asupra Franc-Masoneriei) a cardinalului J. Ratzinger, Prefect al Congregației pentru Apărarea Credinței. Spicium : „S-a pus problema dacă nu cumva judecata Bisericii s-a modificat în privința Franc-Masoneriei, de vreme ce ea nu mai este menționată expres în noul Cod al Canonului Legii (Noul Cod Canonic, care-l înlocuiește pe cel din 1917 — n.n.) . . . Așadar, judecata negativă a Bisericii este neschimbată în privința societăților masonice, deoarece principiile lor au fost totdeauna considerate incompatibile cu doctrina Bisericii și, prin urmare, aderarea la ele rămâne în continuare interzisă. Credincioșii care aparțin societăților masonice se află într-o stare gravă de păcat și nu pot primi Sfinta Cuminicătură (Împărtășanie). Nu este de competența autorităților bisericesti locale de a face judecăți asupra naturii societăților masonice, care ar putea implica în orice formă vreo revocare a ceea ce s-a stabilit

mai sus. Aceasta este în conformitate cu Declarația acestei Sfinte Congregații din 17 februarie 1891". Canonul 1374 este, de data aceasta, mai general în Noul Cod de Drept Canonic : „Cel care se înscrie într-o asociație care conspiră contra Bisericii (Masoneria nu mai este numită explicit — n.n.), va fi pedepsit cu o pedeapsă adecvată (nu se precizează care . . . — n.n.). Cel care joacă un rol activ sau conduce o astfel de asociație va fi pus sub interdicție (o pedeapsă mai puțin gravă decât excomunicarea! — n.n.)

La 23 februarie 1985 era publicat un comentariu „oficial”, nesemnat, în *Osservatore Romano* : „Reflecții la un an după Declarația Congregației pentru Apărarea Crediței. Incompatibilitatea între credința creștină și Masonerie”. Vă oferim câteva fragmente : „Mai presus de toate trebuie reamintit că acea comunitate a franc-masonilor și obligațiile lor morale se prezintă ca un sistem progresiv de simboluri de o natură foarte coercitivă . . . Atmosfera de secret presupune pentru cei înrolați mai întâi de toate riscul de a deveni instrumente ale strategiilor necunoscute lor (. . .) nu este posibil pentru creștinismul catolic să-și trăiască relația cu Dumnezeu într-o manieră duală, adică împărțind-o între-o formă umanitară supraconfesională și într-o formă creștină. El nu poate cultiva două feluri de relații cu Dumnezeu, nici nu-și poate exprima relația cu Creatorul prin două tipuri de forme simbolice (. . .)”. În 1987, Sinodul general al Bisericii Angliei a emis și el critici serioase împotriva Franc-Masoneriei.

Este clar și simplu : principiile Bisericii și ale Masoneriei sînt : în compatibile și ireconciliabile. Analiza lor plasează problema pe plan doctrinar. Adeziunea la Masonerie pune în discuție principiile existenței creștine și reciproc. Cele două congregații posedă fiecare Etica sa proprie, diferită radical de celelalte. Cu toate acestea, la 20 ianuarie 1990, cardinalul Décourtray a prezidat funerariile religioase ale lui Charles Hernu, primar la Villeurbanne, vechi ministru și francmason.

18. FRANC-MASONERIA FEMINĂ

Femeile au făcut parte de-a lungul secolelor din fraternitățile tăietorilor de piatră și constructorilor de catedrale, din lojile numite „operative”, premergătoare celor „speculative”. Numele unor femei a fost descoperit pe rolele de socoteți ale unor șantiere pentru lucrări de construcții : sînt menționate, de asemenea, în statutele lojilor respective. Dar nu se cunoaște încă numele unei femei care să fi fost inițiată în aceste loji ale constructorilor . . .

Născută în 1693, englezoaica Elisabeth Aldworth a fost, se pare, prima femeie inițiată în Masoneria speculativă.

„Regula masonică” era clar prevăzută în Constituțiile lui Anderson : „Persoanele admise ca membri ai unei loji trebuie să fie bărbați de bine și cinstiți, născuți liberi, de vîrstă matură și circumspecți, nici servi, nici femei, nici oameni fără moralitate sau de o conduită scandaloasă, ci, de bună reputație”. Îndepărtate astfel de lojile masculine, femeile încearcă pe la 1740 să întemeieze societăți paramasonice feminine sau mixte, mai mult sau mai puțin fanteziste. Printre acestea cităm Ordinul Mopșilor, creat în Austria ; ordinul a cunoscut un cert succes de societate datorită pa-

rodiei inițierii — se lua temperatura unui mops cu buzele ! Ordinul Mopșilor avea grade (mare maestră, ofițeri), semne, bijuterii, jurăminte specifice, fiind un tip special de masonerie fantezistă. Un document semnat la 23 iunie 1743 de arhiepiscopul din Avignon, Guyon de Crochans,

Fig. 34 — Elisabeth Aldworth, prima femeie inițiată în Franc-Masonerie.

condamna o societate secretă numită „Ordinul Fericirii” („Ordre de la Félicité), care era „flancat” de o lojă feminină (de adopțiune). Ordinul era format din obișnuții Operei Franceze și făcea parte din Orientul de

Dieppe. Venerabilul era numit Șef de escadră. A funcționat pînă în 1773, apoi și-a reluat activitatea în 1782.

Un alt document care atestă existența surorilor mase este hotărîrea unei judecăți desfășurate în Marea Lojă a Maestrilor din Paris la 11 august 1760, referitoare la excluderea Venerabilului, Maestrul Fellon, pentru că a „deschis loji de dame mase”. Cu toate acestea, în următoarele două decenii se vor înființa loji de adopțiune la Hesdin (1774), Nevers, Arras, Besançon etc. La Paris funcționau lojile de adopțiune: „Fidelitatea”, „Candoarea”, „Nouă Surori”, „Sf. Ion de Scoția”, „Cavaleri și Nimfe ale Trandafirului” (în 1780, de care se interesa ducele de Chartres).

La 10 iunie 1774, Marele Orient de Franța (M.O.F.), la propunerea Fratelui Bacon de la Chevalerie decretează „luarea în considerare” a lojilor de adopțiune cărora le sînt impuse reguli și un ritual. Într-o invitație la lucrările lojei „Nouă surori” din 9 martie 1779, protocolul specificat era următorul: „La ora 3 nu asistă decît frații în ținută masonică; la ora 5 și jumătate are loc introducerea doamnelor pentru ședința de adopțiune a unei surori, urmată de lectura unor poezii, concert, banchet cu muzică militară, bal”. Ritualul era (aproape) creat și semăna cu cel din lojile masculine: deschidere, preliminarii de recepție, depunerea jumămintului, consacrarea etc. O scrisoare către loja „Saint Louis des Amis”, făcînd parte din Orientul de Calais, transmisă în 1787, explicitează atitudinea M.O.F. față de lojile de adopțiune, „privite mai puțin ca ateliere masonice, ci, ca ad unări de recreere”.

Înainte de Revoluția franceză (1789) existau doar 30—40 loji de adopțiune și la un total de cea 700 loji care alucrau atunci în Franța. În epoca Imperiului, sub protecția lui Napoleon Bonaparte, masoneria de adopțiune renaște vertiginos. Lojile de adopțiune constituie o lume strălucitoare, înzorzonată, unde se aduna protipendada. În 1775, ducesa de Bourbon fusese numită Mare Maestră, iar în 1780 o urma prințesa de Lamballe. Însăși împărăteasa Josefina de Beauharnais fusese inițiată în 1808 și participa la lucrările lojei de adopțiune „Imperiala Cavalerilor Franci”. Se cunoaște, de asemenea, că împărăteasa Ecaterina a II-a a Rusiei a fost inițiată într-o lojă de adopțiune. După părerea autorizată a lui H. F. Marcy, „lojile de adopțiune din secolul al XVIII-lea nu au fost decît grupări paramasonice constituite de frați pentru a satisface curiozitate femeilor, a face să înceteze calomniile și a da serbărilor masonice un bun ton impus de prezența doamnelor, o atracție care nu putea să o aibă o reuniune pur masculină”.

Revoluțiile de la 1848 au constituit o nouă posibilitate de manifestare a franc-masoneriei feminine. În Țara Românească, cu aportul Anei Ipătescu este eliberat guvernul provizoriu.

În 1860, avocatul francez Riche-Gardon fondează „Templul familiilor” o nouă formă de masonerie mixtă al cărui scop era de a instrui familiile pentru învățarea artei de a trăi, de a munci și de a-i educa pe copii într-un context social dificil.

În 1871, în timpul Comunei din Paris, „surorile” participă alături de „frații” la evenimente. Abia în 1903, militanta revoluționară Luise Michel a fost inițiată într-o lojă a Ordinului Mixt „Dreptul Uman”. Sora care a asistat la inițiere își amintea: „Foarte în vîrstă, Luise era atunci epuizată de oboselile vieții sale de militantă. Părea nervoasă în timp ce răspundea cu ochii legați numeroaselor întrebări care i-au fost puse. Cere-monia fiind terminată, asistenții i-au cerut să evoce amintirile sale despre întâmplările la care participase în mai 1871”.

La noi în țară, prima societate de femei, „Reuniunea femeilor române pentru ajutorarea fetitelor orfane” a fost constituită în 1850 la Brașov, la inițiativa doamnei Maria Nicolau și servea, se pare și drept lojă de adopțiune. După 30 ani își deschidea un nou atelier la Sibiu, iar din 1891

Fig. 35 — Fază din ritualul de inițiere feminin.

„Societatea Doamnelor Române” înființată la Cernăuți își propunea să „lucreze pentru înaintarea culturii și, în special, a învățămîntului la partea femeiască a populațiilor române din Bucovina și pentru sporirea industriei de casă”.

La 4 aprilie 1893, Maria Deraismes, inițiată în 1882 și Georges Martin au constituit la Paris Marea Lojă Simbolică Scoțiană a Franței

„Dreptul Uman”, devenit din 1899, Ordinul Masonic Mixt Internațional (O.M.M.I.) „Dreptul Uman”. La 12 iunie 1901, O.M.M.I. „Dreptul Uman” se compunea din 17 federații sau jurisdicții. Statutul său a fost votat la 31 august 1921, anul în care îl recunoaște și M.O.F. Ca și alte obediențe masonice, O.M.M.I. plătește și el un greu tribut în anii de ascensiune ai facismului, pentru ca apoi să-și reia activitatea și raporturile fraternală cu M.O.F. „Dreptul Uman” este prima obediență masonică mixtă internațională. Actualmente cuprinde 5 jurisdicții : germano-austriacă, costaricană, indoneziană, spaniolă și portugheză ; 19 federații naționale și 10 loji „pioniere”. Prezent în cca 50 țări de pe mapamond, numără cca 10 mii membri. Marea Lojă Mixtă Universală și Marea Lojă Mixtă a Franței sînt două emanații ale „Dreptului Uman”, fondate în 1978 și, respectiv, 1982.

La începutul secolului nostru, lojile de adopțiune își întăresc forța și vigoarea. În Franța, Marea Lojă a Franței (M.L.F.), de tradiție scoțiană, le acordă o mai mare libertate în desfășurarea lucrărilor lor. Între 1901—1935 sînt constituite o duzină de ateliere și ritualul este modernizat. În replică, M.O.F., crează și el loji de adopțiune în 1907. În 1935, îngrijorată de a-și păstra bunele relații cu obediențe similare din alte țări care nu admiteau femei în loji, M.L.F. se debarasează de lojile de adopțiune care sînt silite astfel să se regrupeze în sinul Uniunii Feminine a Franței, ce însă nu va lua amploare datorită celui de-al doilea război mondial și interdicție masoneriei de orice nuanță promovată de fascism. În 1945 este creată Marea Lojă Feminină a Franței (M.L.F.F.) care, în cca 10 ani își sporește de 20 ori numărul surorilor, azi ajungînd la cca 7 mii, avînd 195 ateliere, unele și în afara Franței, pe toate cele 5 continente.

De regulă, surorile mase ne sînt recrutate din clasele mijlocii și superioare ale societății ; inițierea lor se produce în loji masculine sau în loji de adopțiune. O particularitate o prezintă Masoneria feminină din țările „iberice” (Spania, Portugalia, Brazilia, Mexic, Venezuela), total integrată Masoneriei masculine.

Din 1981 Masoneria feminină posedă și o dimensiune internațională, prin organizarea unui Comitet de Legătură și Informații propriu, în care Franța joacă un rol principal.

Lumea Franc-Masoneriei cunoaște recent și un alt tip de grupare masonică, pentru frații care au în comun, de exemplu, același domeniu de activitate (politică, profesională) sau frecventarea unui loc geografic dat etc. Este vorba de „fraternități” care reunesc masoni de toate obediențele, în afara lojilor respective și în locuri care nu sînt numai cele obișnuite de lucru sau ritual. Aceste fraternități sînt unite între ele de către Comitetul Coordonator al Fraternităților.

19. FRANC-MASONERIA FEMININĂ FRANCEZĂ

Problema femeilor în Franc-Masoneria franceză s-a pus după 18 iunie 1774 și noi nu i-am găsit niciodată o soluție corectă.

Loja parisiană „Nouă surori” care regrupa intelectualitatea și artiștii cei mai iluștri ai epocii avea anexată o lojă de adopțiune feminină,

ceea ce i-a atras suspendarea în 1779 de către Consiliul Marelui Orient de Franța, ca urmare a unui pasaj din „Constituțiile” lui Anderson : „Sclavii, femeile, bărbații imorali sau dezonorați nu pot fi aduși în Masonerie, ci numai oamenii cu o bună „reputație”.

În ciuda acestei ostracizări ce pare injustă în zilele noastre și chiar scandaloasă dacă ne referim la evoluția moravurilor și intrarea femeilor în viața activă, inițierile unor femei în Masonerie nu au lipsit. Marile doamne ale curții lui Ludovic al XVI-lea recurg la „lumină”.

În mod cert, nu era încă vorba de egalitatea sexelor. Masonii aveau ca misiune să organizeze sărbătorile de binefacere și să le învețe pe „surori” supunerea în fața bărbaților, ascultarea, modestia, discreția, fidelitatea, castitatea. La 24 mai 1878, într-un discurs rostit în str. Cadet, Franc-Masonul Gambetta spunea : „Trebuie să spunem că Franța a fost salvată de o femeie (se referea la Ioana d'Arc — n.n.) și este refăcută azi prin femei. Ele ne transmit în lupta eternă a umanității, vigoarea, perseverența și respectul adversarului”.

Dispărute odată cu perioada Imperiului, lojile de adopțiune feminină renasc în secolul nostru după 1907 sub egida Marii Loje de Franța. Ele își au originea în atelierele masculine de rit scoțian, aflate sub semnul Marelui Arhitect al Universului. În 1948 se regroupează în Uniunea Masonică Feminină din Franța care, în 1952 își ia denumirea de Marea Lojă Feminină din Franța — o obediență strict feminină care, uneori, admite totuși și „frați vizitatori”.

De mai mulți ani, Marele Orient de Franța ține cont de existența Masoneriei feminine. Unele voci reclamă formarea lojilor feminine de adopție, altele intrarea femeilor în lojile masculine sau crearea unui Mare Orient Feminin care să adopte, ca majoritatea lojilor, ritul francez modern.

Intrarea și inițierea „surorilor” în lojile Marelui Orient de Franța ne-ar transforma în obediență mixtă (și există deja două obediențe în acest sens), riscând să creăm grave dezordini. Chiar și crearea Marelui Orient Feminin este o chestiune tentantă și periculoasă, pentru că există deja Marea Lojă Feminină franceză. Putem contribui în acest mod la diviziunea masonică, provocând inutile sciziuni.

În urma negocierilor „în tăcere” purtate între Marele Orient de Franța și Marea Lojă Feminină de rit francez (cu 3 grade simbolice), cu loji instalate la Marsilia, Bordeaux, Charleville, Melun și Paris, iar în teritoriile de peste mări la Dakar și Lomé. S-a hotărât să fie organizate întâlniri mixte între loje și să fie studiate în comun unele chestiuni cu participarea și a Ordinului Mixt Internațional „Dreptul Uman”.

Masoneria progresistă pe care noi o reprezentăm trebuie să țină cont de mutațiile produse în condiția actuală a femeii și care reprezintă în mod cert, una din cele mai mari revoluții ale secolului nostru.

după Fred Zeller — Trois points c'est tout, Les mémoires de l'ancien Grand Maître du Grand Orient de France, Collection „Vecu”, coédition Robert Laffont Opera Mundi, 1776, Paris, p. 453—455.

20. COMUNITATEA MASONICĂ EUROPEANĂ

Începutul secolului trecut aduce în prim plan european pe generalul Napoleon Buonaparte, care declara cu încredere : „Avem nevoie de un cod european, de o curte de casație europeană, de o monedă unică, de aceleași măsuri și greutăți, de aceleași legi. Trebuie să fac din toate popoarele Europei un singur popor”. La începutul acestui secol, masonii europeni de văză reiau ideea : Aristide Briand, ministrul de externe francez, delegat pe lângă Societatea Națiunilor, propune, la 8 august 1929, pentru prima dată în numele unui guvern, crearea unei structuri federale europene. Planul Briand este elaborat pînă la 1 mai 1930 și după 17 zile supus examinării Societății Națiunilor.

Adepții ideii unei Europe unite se grupează în Mișcarea Pan-europeană al cărui animator a fost tot un mason, contele Richard N. Coudenhove Kalergi, fiul unui diplomat austro-ungar și al unei japoneze.

Fig. 36 — Emblema Consiliului Europei

Puțini europeni ai vremii l-au simpatizat pe Kalergi pentru convingerile sale, sir Eric Drummond, secretarul Ligii Națiunilor l-a sfătuit chiar să se tempereze. În schimb, mulți masoni americani l-au încurajat și finanțat încercind să creeze astfel după modelul S.U.A. (primul stat masonic din Istorie), Statele Unite ale Europei. Edouard Herriot lansase o carte cu același nume în care scria : „În timp ce oamenii politici discută încă asupra principiilor, Federația Economică este deja o realitate”.

Terenul era pregătit. Nori negri amenințau Europa : ascensiunea fascismului și hitlerismului, politica de împăciuire a marilor puteri euro-

pene, alianța nefastă Hitler-Stalin. Rezultatul — a doua mare conflagrație mondială. După război, masonii reiau realizarea visului lor secular.

În august 1946 este creată Uniunea Europeană a Federaliștilor, iar la 19 septembrie același an, masonul Churchill rostește un discurs în care se pronunță pentru crearea Statelor Unite ale Europei, calificînd drept urgentă o apropiere între Franța și Germania. Totdată, Churchill considera că, în această împrejurare, Regatul Unit trebuie să joace un rol de promotor și nu de membru activ.

La 9 mai 1950, ministrul de externe francez, Robert Schuman, la rugămintea omologilor săi americani și britanici, face o propunere importantă pentru reintegrarea Germaniei federale în concertul occidental — planul Schuman (al cărui proiect definitiv, a noua variantă, era deja gata la 6 mai 1950). Pentru realizarea lui, Robert Schuman a recurs la geniul inventiv al unui om încă necunoscut marelui public, dar care achiziționase o experiență excepțională în acest sens. Cel în cauză era Jean Monnet, numit de generalul de Gaulle în 1945 comisar al planului francez de modernizare, ca să asigure redresarea economică a țării, unul din europenii cei mai influenți ai lumii occidentale. Încă din primul război mondial, Jean Monnet organizase structurile de aprovizionare ale forțelor aliate. Secretar general adjunct al Societății Națiunilor, bancher în S.U.A., Europa Occidentală și China, consilier al președintelui american Roosevelt și artizan al Programului Victoria (care asigura, superioritatea militară a S.U.A. asupra forțelor Axei), Monnet nu era încadrat politic și avea reputația unui mare om pragmatic și eficace.

Pentru a reuși să-și facă apreciate opiniile în domeniul constituirii comunității europene, Monnet a trebuit să-și limiteze obiectivele la domenii precise și să pună la punct un mecanism de decizie în comun care prima, gradual, noi competențe.

Planul Schuman a fost practic „fructul unui complot” realizat de Jean Monnet și colaboratorii săi apropiați : Etienne Hirsch, Paul Reuter și Pierre Uri. În dimineața de 9 mai 1950 un emisar secret îl depunea pe biroul cancelarului Adenauer la Bonn. Reacția acestuia a fost imediată și entuziastă : i-a răspuns prompt lui Robert Schuman că aprobă din toată inima documentul și propunerile lui. La orele 16,00, în Salonul Orologiului, de pe Quai d'Orsay, R. Schuman își începea conferința de presă în care va lansa planul, cu următoarele cuvinte : „Nu este loc de vorbe goale în fața acestui act îndrăzneț, constructiv. Franța a acționat și consecințele acțiunii sale pot fi imense. Noi sperăm că vor fi. Ea a acționat în mod esențial pentru Pace. Pentru ca Pacea să aibă într-adevăr șansa ei este nevoie de o Europă unită. După cinci ani de la capitularea necondiționată a Germaniei, Franța a împlinit primul act decisiv al construcției europene, asociindu-și la acesta și Germania. Particularitățile europene trebuie să fie în întregime transformate. Aceste transformări vor face posibile alte acțiuni comune, imposibile azi. Europa solid unită și întărită se va naște din toate acestea...”.

Declarația Schuman enunță o serie de principii : opoziția ancestrală dintre Franța și Germania era eliminată ; propunerea de comunitate a cărbunelui și oțelului se referea în principal la cele două țări, dar răminea deschisă tuturor celorlalte națiuni europene care-i împărtășeau obiectivele ; acțiunea imediată consta în plasarea producției de oțel și cărbune sub competența unei Înalte Autorități Comune. Fuziunea acestor inte-

rese economice va contribui la ridicarea nivelului de viață și la stabilirea unei comunități economice. Deciziile executorii ale Înaltei Autorități vor uni țările care aderă. Dar drumul care urmează nu este deloc simplu. . .

La 20 iunie 1950 la Paris are loc o conferință guvernamentală la care participă țările Beneluxului (Olanda, Belgia, Luxemburg) și Italia. Pre-

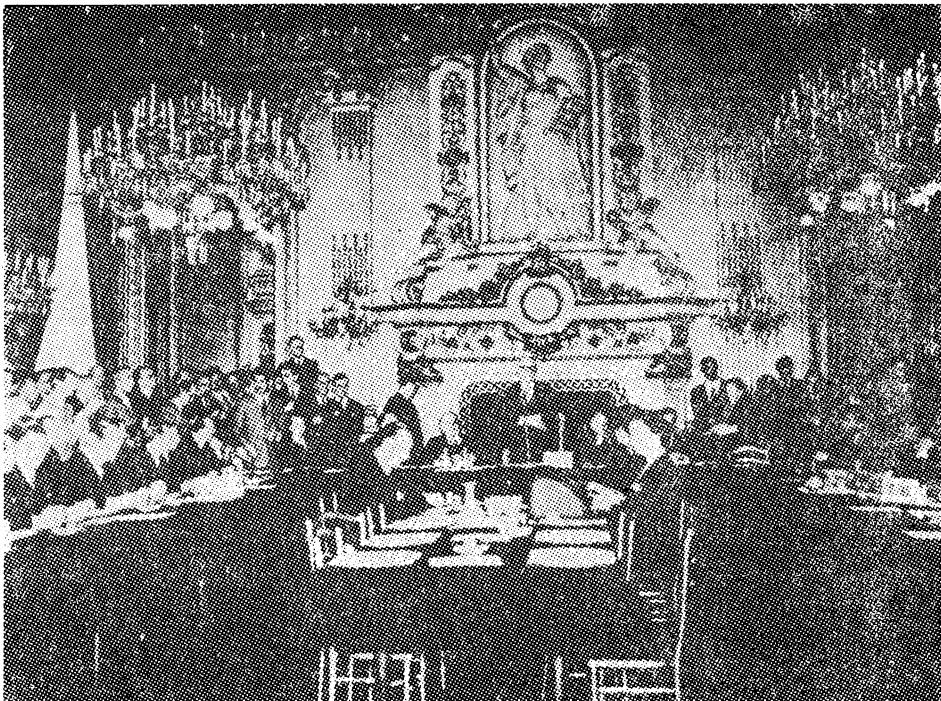

Fig. 37 — Lansarea planului Shuman, 9 Mai 1950: Salonul Orologiului de pe Quai d'Orsay în mijloc, Robert Schuman, la dreapta sa, Jean Monnet.

ședintele conferinței, Jean Monnet declara cu acest prilej: „Noi sintem aici pentru a realiza o operă comună nu pentru a negocia avantaje proprii, pentru a căuta avantajele noastre în avantajul comun. Numai dacă eliminăm din discuțiile noastre sentimentele particulare va putea fi găsită o soluție în măsura în care noi, cei reuniți aici vom ști să schimbăm metodele noastre, această stare de spirit a tuturor europenilor se va schimba din aproape în aproape”.

Independența și puterile Înaltei Autorități Comune nu au fost puse în discuție căci constituiau punctul central al propunerii. La cererea Olandei a fost instituit în Consiliu de miniștri. Adunarea Parlamentară și o Curte de Justiție vor completa dispozitivul formînd sistemul instituțional al Comunității propuse.

În octombrie 1950 tot Franța a emis și ideea constituirii unei Comunități Europene de Apărare. Rănile celui de-al doilea război mondial nu erau încă închise și tensiunile între est și vest se agravau. Se intrase în era „războiului rece” care avea să umilească omenirea încă patru decenii. Ideea unei armate vest germane era însă insurmontabilă. De aceea, soluția reținută consta în integrarea Germaniei pe plan militar, de această

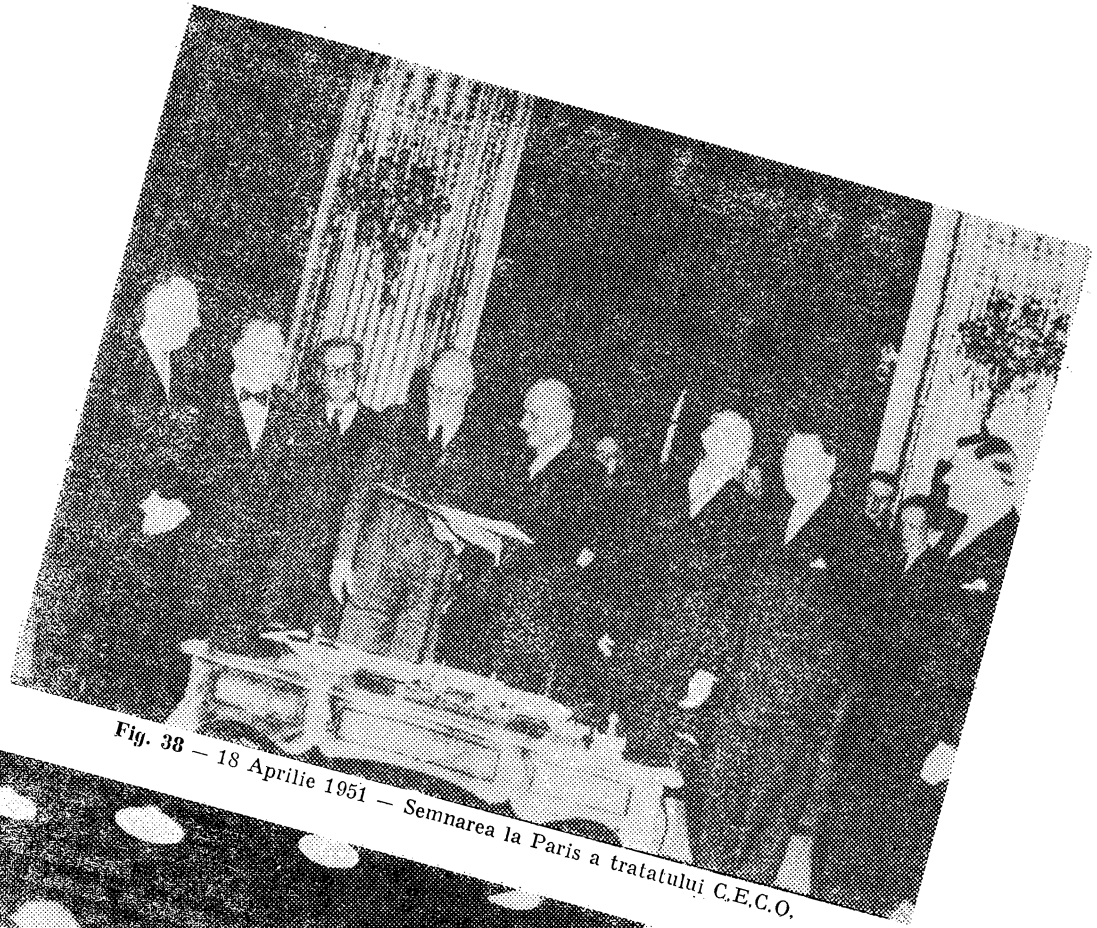

Fig. 38 — 18 Aprilie 1951 — Semnarea la Paris a tratatului C.E.C.O.

Fig. 39 — 30 Aprilie 1951 — Esch-sur-Alzette, Luxemburg, Jean Monnet și alți membri ai Înaltei Autorități celebrează fabricarea primului lingou european de fieră.

dată într-o comunitate supranațională care impunea aceleași obligații pentru toate țările și garanta un control suficient pentru Germania. Acesta a fost Planul Pleven respins în primul rînd de Adunarea Națională a Franței a cărei majoritate nu era dispusă să-și asume responsabilitatea atentatului la propria suveranitate prin renunțarea la armata națională.

La 18 aprilie 1951, tratatul care instituia Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (C.E.C.O.) era semnat și parafat de cele șase state semnatare : Franța, Germania Federală, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg, pentru o durată de 50 de ani. În anul următor la 10 august, Înalta Autoritate Comună prezidată de Jean Monnet declara : „Propunerile Schuman sînt revoluționare sau ele nu sînt nimic. Principiul lor fundamental este delegarea suveranității într-un domeniu limitat, dar decisiv. Un plan care nu pleacă de la aceste principii nu poate să aducă nici o contribuție utilă soluției marilor probleme care ne copleșesc. Cooperarea între națiuni, oricît de importantă ar fi ea, nu rezolvă nimic. Ceea ce trebuie căutat este fuziunea de interese ale populațiilor europene, nu numai simpla menținere a unor interese”. La 23 iulie 1952 C.E.C.O. intrase în vigoare. „Mugurele” viitoareii Comunități Europene încolțise !

Semnînd la 25 martie 1957 cele două tratate de la Roma, cele șase State Europene membre ale C.E.C.O. formează Piața Comună (Comunitatea Economică Europeană, ulterior, în 1962) și respectiv Euratomul (Comunitatea Atomică Europeană). Ratificate de parlamentele țărilor respective, tratatele au intrat în vigoare la 1 ianuarie 1958. Încă un vis masonic fusese transformat în realitate !

**DOCUMENTE, DECLARAȚII, OPINII PRIVIND
FRANC-MASONERIA UNIVERSALĂ**

1. Statutul cioplitorilor de piatră germani grupați în Camaraderie; 2. Codul moral al unui Cavaler Rozicrucian; 3. Deviza Cavalerilor Rozicrucieni; 4. Reguli Rozicruciene; 5. Reguli de conduită pentru un discipol al Magiei Celeste; 6. Istoria Ordinului Vechi și Mistic al Rozicrucienilor; 7. Principalele Constituții ale Masoneriei Operative; 8. Monumente și edificii remarcabile datorate masonilor operativi; 9. Obligațiile francmasonului din Marea Lojă de Londra; 10. Dezvăluirile locotenentului Herault (fragmente); 11. Cele mai importante Congrese masonice internaționale; 12. Congresul de la Wilemsbaden și efectele lui; 13. Curente politice din Franc-Masonerie între 1840—1848; 14. Comitetul Democratic Central European; 15. Marx și Alianța Dreptilor; 16. Extrase din procesul asasinilor de la Sarajevo; 17. Declarații masonice; 18. Ce este Franc-Masoneria?; 19. Ce este un francmason; 20. Franc-Masoneria — scopuri și principii; 21. Izvoarele dogmatice ale Franc-Masoneriei; 22. Rolul Franc-Masoneriei; 23. Doctrina masono-comunistă; 24. Maniera de a proceda a Franc-Masoneriei; 25. Organizarea Franc-Masoneriei (deocamdată: întrebări); 26. Franc-Masoneria și politica; 27. O altă față a Franc-Masoneriei; 28. Mitul „spulberat”; 29. Tolstoi — ilustră familie masonică rusă; 30. Apartenențe masonice în familia imperială Bonaparte; 31. Un Consiliu de miniștri francezi format numai din francmasoni; 32. Despre rolul Franc-Masoneriei Universale; 33. Francmasoni și ideile lor; 34. Declarația de independență a SUA (fragment); 35. Oficializarea Franc-Masoneriei în SUA; 36. Constituția SUA (selectiv); 37. Drepturile Omului la 1789 (selectiv); 38. Declarația Consiliului Ordinului Marelui Orient de Franța; 39. Marele Orient de Franța în viziunea unuia din Marii săi Maeștri; 40. Marii Maeștri ai Marelui Orient de Franța după 1945; 41. Evoluția numerică a aderenților Marelui Orient de Franța (1945—1976); 42. Declarația de principii a Ordinului Masonic Mixt Internațional „Dreptul Omului”; 43. Declarația de principii (Congresele Internaționale Masonice din 1921 și 1927); 44. Manifestul Marii Loji Tradiționale Simbolice „Opera” din Franța (fragmente); 45. La steaua care-a răsărit; 46. Tabloul puterilor franc-masonice; 47. Universala Francmasona Ligo; 48. Lojile atașate la Marea Lojă elvețiană „Alpina” (după 1945); 49. Lista Supremelor Consilii de grad 33; 50. Lanțul Uniunii Europene; 51. Colocvii organizate de Marele Orient al Franței (1960—1984); 52. Învățămintul politic masonic; 53. Decizii ale Marelui Orient de Franța (Conventul din 1962); 54. Ieșirea din turnul de fildeș; 55. Imn închinat omului; 56. Declarația „Franc-Masoneria și religia” emisă la 1 Iunie 1985 de Marea Lojă Unită a Angliei.

1. STATUTUL CIOPLITORILOR DE PIATRĂ GERMANI GRUPAȚI ÎN CAMARADERIE (PRINCIPII) :

1. Împărțirea fraților în Maestru, Calfă și Ucenic
2. Guvernarea încredințată unor șefi
3. Excluderea profanilor
4. Privilegiile acordate fiilor asociaților
5. Condiții de admitere în Ordin
6. Egalitatea fraternală și ajutoarele mutuale
7. Jurisdicția particulară; forma și procedura
8. Ritualul de deschidere și închidere a adunărilor
9. Ritualul de inițiere
10. Maniera de a saluta
11. Obiceiul banchetelor.
12. Examenenele periodice ale fraților

*după Paul Naudon — „Les originines religieuses
et corporatives de la Franc-Maçonnerie”*

2. CODUL MORAL AL UNUI CAVALER ROZICRUCIAN

1. Rozicrucianul este răbdător
3. Rozicrucianul este bun
3. El nu cunoaște invidia
4. El nu se grăbește
5. Nu este înfumurat
6. Nu este dezordonat
7. Nu este ambițios
8. Nu este iritabil
9. Rozicrucianul nu gîndește rău despre alții
10. El iubește dreptatea
11. El iubește adevărul
12. Știe să fie liniștit
13. El crede în ceea ce știe
14. Speranța sa este fermă
15. El nu poate să fie învins prin suferință
16. El va rămîne totdeauna membru al Societății sale.

3. DEVIZA CAVALERILOR ROZICRUCIENI

- Ex Deo nascimur
In Jesu morimur
(Din Dumnezeu mă voi naște
În Isus voi muri)
- Spiritum Sanctum reviviscimus
(Prin spiritul Sacru voi reînvia)

4. REGULI ROZICRUCIENE

1. Iubește pe Dumnezeu mai presus de orice
2. Consacră timpul tău dezvoltării spirituale
3. Fii în întregime altruist
4. Fii temperat modest, energic și liniștit

5. Învață să te cunoști pe tine însuși
6. Păstrează-ți propriile pretenții
7. Adoră constant binele suprem
8. Învață teoria înainte de practică
9. Exersează-ți caritatea față de cei din jur.
10. Citește cărțile vechi pline de înțelepciune
11. Caută să înțelegi sensul lor secret
12. Rezervă totul pentru Ordinul Rozicrucian

5. REGULI DE CONDUITĂ PENTRU UN DISCIPOL AL MAGIEI CELESTE

1. Crede în Dumnezeu, acesta te face mai înțelept
2. Fii disciplinat
3. Nu poți să ai relații cu toată lumea
4. Trebuie să fii cucernic și să nu păcătuiești
5. Trebuie să fii prudent și ponderat
6. Să fii cast
7. Să fii umil
8. Disprețuiește banul
9. Stimează înțelepciunea și prevederea oamenilor.
10. Să ai o dorință ardentă pentru înțelepciunea divină
11. Să fii supus
12. Să fii practic
13. Nu căuta să afli de la început marile secrete
14. Iubește studiul
15. Fii recunoscător și generos cu Maestrul tău.
16. Dă de pomană.

6. ISTORIA ORDINULUI VECHI ȘI MISTIC AL ROZICRUCIENILOR (REZUMATUL PUBLIC, APROBAT DE CRISTIAN [BERNARD. ACTUAL IMPERATOR A.M.O.R.C.)

Ordinul Vechi și Mistic al Rozicrucienilor, cunoscut pretutindeni sub sigla A.M.O.R.C., este o mișcare filosofică străveche. Tradiția sa îi urcă originile pînă la școlile de mistere ale Egiptului Antic. În aceste școli, mistici luminați se întâlneau regulat pentru a studia misterele existenței. Iată cauza pentru care au fost denumite „școli de mistere”. Ele regrupau pe toți cercetătorii care aspirau la o mai bună înțelegere a legilor naturale și universale. În aceste sens, cuvîntul „mister”, în Antichitate — adică pe timpul străvechilor civilizații egiptene, grecești și romane — nu avea semnificația de azi. El nu se aplica misteriosului, fantasticului sau straniului, ci desemna mai degrabă o gnoză, o înțelepciune secretă.

Școlile de mistere

Una din primele școli de mistere din Egipt a fost Școala Osiriană. Învățăturile ei vorbeau despre viața, moartea și învierea zeului Osiris. Ele erau prezentate sub formă de piese teatrale sau, mai exact, de dramă rituale. Numai persoanele care dovediseră dorința lor sinceră de cunoaștere erau considerate demne de a fi admise la miturile Osiriene. De-a lungul secolelor, școlile de mistere au adăugat o dimensiune încă mai inițiativă învățăturii pe care o transmiteau. Lucrările lor mistice au dobîn-

dit atunci un caracter mai închis și s-au ținut, în mod exclusiv, în numeroasele temple construite pentru asta. Printre cele mai prestigioase monumente ale Egiptului, tradiția rozicruciană ne spune că marile piramide din Gizeh erau sacre în ochii inițiaților. Astfel, contrar afirmațiilor istoricilor, aceste piramide n-au servit niciodată drept mormânt vreunui faraon. Ele erau locuri de studiu și de inițieri mistice.

Inițierile în misterele egiptene cuprindeau o fază ultimă când candidatul experimenta moartea simbolică. Lungit în sarcofag și menținut prin procedee mistice într-un stadiu de conștiință particulară, acesta trăia experiența separării temporare a sufletului de trup. Separarea îi demonstra că este o ființă dublă. Din clipa aceea, el promitea solemn să-și consacre întreaga existență misticismului și căci dobândise certitudinea interioară că scopul vieții umane este de a evolua spre perfecțiunea sufletului prin intermediul încarnărilor terestre. Promisiunea odată făcută, el era apoi instruit treptat în cunoștințele cele mai ezoterice pe care un muritor le poate primi.

Inițiații Egiptului Antic au consemnat o parte din înțelepciunea lor pe pereții templelor și pe numeroase papirusuri. O altă parte, nu mai puțin importantă, a fost transmisă secret din om în om. Celebrul egiptolog E. A. Wallis Budge, într-una din lucrările sale, citează cu respect aceste școli de mistere. El scrie: „A avut loc o dezvoltare progresivă în aceste „mistere”, și s-ar părea că unele erau total necunoscute sub vechea dinastie. Este absolut sigur că aceste mistere făceau parte din riturile egiptene, și în acest caz s-ar putea afirma că Ordinul elevat al Kheri-Heb-ilor poseda o cunoaștere ezoterică și secretă pe care maeștrii o păstrau cu gelozie. Fiecare dintre ei, dacă interpretez bine dovezile, poseda o gnoză, o cunoaștere superioară ce n-a fost niciodată scrisă și putea să-și lărgască sau să-și reducă zona de acțiune, după împrejurări. Așadar, este absurd să credem că vom găsi pe papirusurile egiptene descrierea secretelor care formează știința ezoterică a Kheri-Heb-ilor.”

Faraonii mistici

Faraonul Thutmosis al III-lea (1504—1447 î.d. Chr.) a grupat inițiații într-o fraternitate unică, cunoscută sub numele tradițional de „Marea Fraternitate Albă”, ale cărei reguli și fundamente le perpetuează A.M.O.R.C. pînă azi. În cursul unei ceremonii, când Kheri-Heb-ii l-au desemnat drept succesor al tatălui său la tron, el a trăit o experiență mistică demonstrînd că era demn de a deveni Mare Maestru al fraternității secrete. Într-adevăr, tradiția rozicruciană susține că atunci el s-a simțit „ridicat” la ceruri și a dovedit că a fost cosmic ales pentru a-și asuma funcția. Grație regulilor stabilite de Thutmosis al III-lea, această fraternitate, ai cărei membri lucrau pe atunci în școli de mistere avînd propriile lor regulamente, a devenit un real Ordin mistic guvernat de un cod unic.

Cu aproape 70 de ani mai tîrziu se năștea în palatul regal din Theba faraonul Amenhotep al IV-lea. El va fi omul cel mai luminat al epocii sale. Admis foarte curînd în Ordinul secret, el a fost atît de pătruns de Învățătură, încît și-a abandonat vechiul nume, luîndu-și-l pe acela de Akhenaton, care înseamnă „pios față de Aton” sau „glorie lui Aton”. În Egipt, el a fost promotorul unei revoluții religioase, artistice și culturale. Sfîdînd clerul lui Amon, a proclamat pentru prima dată că nu există decît un singur Dumnezeu, și asta într-o epocă în care politelismul era răs-pîndit pe toată suprafața pămîntului. Și-a consacrat întreaga existență

luptei împotriva întinericului ignoranței și pentru promovarea idealurilor mistice ale Ordinului. La puțin timp după moartea sa, care a avut loc în anul 1350 î.d. Chr., puternicul cler din Theba a restaurat cultul lui Amon, dar opera lui intrase deja în istorie...

Extinderea Ordinului în Occident

Cîteva secole mai tîrziu, unii filosofi greci au mers în Egipt, pentru a fi inițiați în misterele Ordinului. Astfel, înțelepți precum Thales și Pythagora (sec. VI î. d. Chr.) au fost admiși în gnoza secretă. Întorși în țara lor, ei au transmis lumii occidentale cunoașterea avansată pe care o primiseră. În epoca lui Carol cel Mare (742—814), grație filosofului Arnaud, Ordinul a fost introdus în Franța, apoi s-a stabilit în Germania, în Anglia și în Țările de Jos. Timp de mai multe secole, lipsind libertatea de conștiință, Ordinul a trebuit să se ascundă sub diverse nume. Totuși, în toate epocile și în toate țările, el nu și-a încetat niciodată activitatea, conservîndu-și idealurile și învățăturile, participînd direct sau indirect la progresul artelor, științelor și al civilizației în genere, profesînd totdeauna egalitatea între sexe și o adevărată fraternitate între oameni.

Fig. 40 — Imagini din Parcul Rozicrucian, actuala proprietate AMORC din New Jersey (S.U.A.)

O scurtă observație se impune aici. Unele teze referitoare la istoria rozicruciană se referă adesea la un personaj cu numele de „Christian Rosenkreutz” (1378—1484) ca și cum ar fi fondatorul Ordinului, și se deduce de aici că Roza-Cruce a apărut abia în sec. XIV. Fals. În realitate, cînd se apropia, pentru fiecare țară, momentul reînvierii Ordinului, se luau măsuri pentru publicarea unui manifest sau a unei proclamații care anunța deschiderea unui „mormînt” unde se găsește „corpul” unui „Mare Maestru C.R.C.”, împreună cu bijuterii rare și cu manuscrise care îndreptățeau pe autorii descoperirii să-l trezească pentru un nou ciclu de activitate. Acest anunț e alegoric, iar inițialele „C.R.C.” nu desemnează o persoană reală. Ele erau un titlu simbolic pe care și alți conducători l-au primit în Ordin. Legendarul Christian Rosenkreutz și povestea sa trebuie înțeleși în lumina acestor explicații.

O reînviere ciclică

În sec. al XVII-lea Ordinul a atins renumele său de vîrf ca urmare a publicării și difuzării masive a unui manifest intitulat „Fama fraternitatis”, atribuit pe nedrept lui Valentin Andreae (1586—1654). Acest manifest constituie în realitate unul din elementele pregătitoare pentru reînvierea ciclică a Ordinului, conform legii care-l guvernează: după o perioadă activă de 108 ani, el intră într-o perioadă echivalentă de somn, pentru a-și relua, 108 ani mai tîrziu, activitățile sale publice. În cursul acestei perioade de resurrecție Ordinul a fost cunoscut oficial ca Ordinul Rozicrucian (Roza-Cruce).

În 1693, sub conducerea Marelui Maestru Johannes Kelpius (1673—1708), coloni rozicruciani veniți din toate țările Europei s-au imbarcat pentru Lumea Nouă la bordul vasului „Sarah Maria”. La începutul lui 1694 ei au debarcat la Philadelphia și s-au stabilit acolo. Cîțiva ani mai tîrziu, o parte din ei s-au răspîdit în vestul Pennsylvaniei și au fondat o nouă colonie. După ce și-au construit propria lor tiparniță, ei au editat numeroase capodopere ale literaturii mistice, iar datorită acestor Rozicrucieni europeni învățătura autenticei Rozei-Cruci a fost introdusă în America. Tot sub impulsul lor s-au ivit numeroase instituții americane, iar lumea artelor și a științelor a cunoscut o dezvoltare fără precedent în SUA. Personaje eminente precum Benjamin Franklin (1706—1790) și Thomas Jefferson (1743—1826) au avut legături strînse cu opera acestor Rozicrucieni.

Ciclul actual al A.M.O.R.C.

În 1801, conform regulilor, Ordinul a intrat în SUA într-o perioadă de liniște. Concomitent, el a rămas foarte activ în Franța, în Anglia, în Germania, în Elveția, în Rusia, în Spania și în Orient. În 1909, dr. H. Spencer Lewis a plecat în Franța pentru a primi instructorii referitoare la Ordinul Roza-Cruce. El studiasse metafizica și ezoterismul timp de mulți ani. După ce a trecut numeroase examene și diverse încercări, a fost autorizat să întîlnească pe unul din responsabilii francezi ai Ordinului. La puțin timp după această întîlnire, el a fost inițiat la Toulouse și însărcinat oficial să pregătească resurrecția Ordinului Rozicrucian în America.

Cînd totul a fost gata pentru resurrecție, a apărut primul manifest public în SUA care anunța noul ciclu de activitate al Ordinului, ce a fost denumit atunci „Ordinul Vechi și Mistic al Rozicrucienilor” (A.M.O.R.C.). Lewis a fost numit în mod legal Imperator de către Consiliul Suprem al SUA ;

el și-a îndeplinit cu cinste misiunea și a perpetuat cunoașterea tradițională a Ordinului, dezvoltându-i în același timp activitățile în jurisdicția sa. La trecerea lui, în 1949, Ralph Maxwell Lewis a fost desemnat pentru a prelua funcția de Imperator. După al doilea război mondial, Venerabilii Rozei-Cruci din Europa au decis să aplice pe tot pământul metoda de învățare adoptată de Ordinul din SUA. Astfel, A.M.O.R.C. a devenit singurul depozitar al tradiției rozicruciene în toate țările unde își putea exercita liber activitățile.

*după broșura rozicruciană „Maîtrise de la vie”,
ediția a 23-a, 1988.*

7. PRINCIPALELE CONSTITUȚIALE MASONERIEI OPERATIVE

- Carta Romană (715 înainte de nașterea lui Christos)
- Carta de la Sf. Alban (290 înainte de nașterea lui Christos)
- Carta de la York (926 după nașterea lui Christos)
- Carta lui Eduard al II-lea (1350)
- Carta scoțiană (1439, revăzută în 1630)
- Carta de la Strasbourg (1459, revăzută în 1564)
- Carta de la Colonia (1535)
- Carta de la Londra (1717)

8. MONUMENTE ȘI EDIFICII REMARCABILE

ridicate în Evul Mediu de corporațiile franc-masonice

ANGLIA

- Catedrala și castelul Rochester (1100—1225)
- Castelul Norwick (1175—1225)
- Catedralele din Durham și Lincoln (cca 1200)
- Catedralele din Salisbury și Lichtield (cca 1225)
- Bisericiile abațiale din Malmesbury, Sussex și Sf. Cruce din Winchester (cca 1250)
- Abația Westminster din Londra (1270)
- Catedrala York (1361—1405)
- King's College din Cambridge (1345)

FRANȚA

- Biserici la Aix-la-Chapelle, Caes, Saint-Denis, Troyes, Toulouse (1000—1400)
- Catedralele din — Amiens, Beauvais, Bourges, Chartres, Clermont-Ferrand, Paris, Reims, Rouen, Trèves (1175—1275)
- Strasbourg, Auxerre, Tours, Metz, Evreux, Limoges, Moulins (1276—1500)
- Sfinta Capelă din Paris (1225)
- Hotelul orașului la Dreux, Douai, Evreux, Fontenay (1100—1200)

BELGIA

- Biserici la — Gand, Tournai, Bruges (1110—1185)
- Anvers, Louvain, Mans, Ypres (1230—1500)
- Catedralele din Tournai (1110—1242) și Malines (1366—1463)
- Hotelul orașului din Bruges și Louvain (1185—1376)
- Academia de arte frumoase din Bruges (sec. al XIV-lea)
- Palatul episcopal din Anvers (1508—1540)

GERMANIA

- Domurile din Bamberg, Breslau, Dantzig, Meissen, Mersenburg Schwerin, Worms, Wurzburg (1010—1200)
- Catedralele din Friburg și Marienburg (1200—1300)
- Bisericile Notre-Dame din Nurenberg (1355—1377) și München (1468—1494)

ITALIA

- Biserici la Milano și Veneția (800—1100)
- Domul din Pisa (1063)
- Biserici la Florența, Milano, Padova, Roma (800—1190)
- Catedralele din Napoli, Milano, Siena, Cremona, Saint-Lo (1175—1385)
- Turnul Carisondi din Bologna (1100)
- Palazzo Vecchio din Florența (1300)
- Palatul ducal din Veneția (1325)

SPANIA

- Catedralele din Burgas, Barcelona, Saragossa, Sevilla, Toledo (1224—1400)
- Mănăstirile Las Huelgas, Miraflores, Zamora (1249—1500)
- Colegiul Sf. Grigore din Valladolid (1500)

9. OBLIGAȚIILE FRANC-MASONULUI DIN MAREA LOJĂ DE LONDRA

1. Să se supună Legii morale
2. Să nu participe la comploturi și conspirații contrare păcii sau binelui unei națiuni
3. Să aibă o bună reputație
4. Să caute adevărul și să-l răspindească dînd dovadă de curaj
5. Să muncească în zilele de lucru și să se odihnească în cele de sărbătoare
6. În prezența străinilor care nu sînt masoni să fie circumspect în cuvinte și comportări

*după James Anderson — The Constitution of the
Masons*

10. DEZVĂLUIRILE LOCOTENENTULUI DE POLIȚIE HERAULT DIN „GAZETTE DE HOLANDE” (17.12.1737)

(fragment)

Constituie printre primele mărturisiri ale secretelor Franc-Masoneriei făcute publice și sint legate de procedeul de inițiere :

„Marele Maestru are la gît un cordon albastru, croit în triunghi și spune : „Întrebați-l dacă se simte atras de Franc-Masonerie”. Candidatul răspunde afirmativ după care este introdus în Templu (încăperea obișnuită de întrunire a Lojei — n.n.), unde înconjoară de trei ori camera.

Este oprit în mijloc, în fața Marelui Maestru și este dezlegat la ochi. În acest moment, toți frații îl înconjoară în cerc, ținînd în mînă sabia masonică.

Fratele Orator îi spune : „Ați intrat în rîndurile unui Ordin respectabil care este mai serios decît gîndiți. Nu avem nimic contra Legii, a Religiei, contra Statului și a Regelui, nici contra Moravurilor. Venerabilul Mare Maestru vă va spune restul”.

Candidatul ingenunchează pentru a primi consacrarea Marelui Maestru : „Promiteți să nu dezvăluiți în afară Secretele Lojii și ale Franc-Masoneriei”. Răspunsul candidatului vine prompt : „Jur. Iar dacă o voi face, limba să-mi fie smulsă, corpul ars și prefăcut în cenușă pentru a fi aruncat în vînt”. Sărută Evanghelia după care primește însemnul de Franc-Mason care este din piele albă, precum și o pereche de mănuși pentru el și alta pentru iubita sa.

Candidatul devine astfel, Ucenic. Toți Frații și Marele Maestru închină cîte o cupă cu vin și strigă de trei ori : „Vivat !”

DIN ÎNSEMNĂRILE D-LUI BARRE DE BEAUMARCHAIS ÎN „AMUSEMENTS LITTÉRAIRES ” OU „CORRESPONDENCE POLITIQUE” (1741)

„Secretul Franc-Masoneriei a fost cu religiozitate păstrat pînă acum și nimic nu a contribuit mai mult la prestigiul ei ca acest lucru.

Guvernele Angliei, Franței, Olandei, Inchiziția de la Roma, precum și cîțiva prinți germani nu au reușit să afle, în ciuda tuturor încercărilor, care este obiectul acestei misterioase asociații.

D-ra Carton, actriță la Opera din Paris l-a aflat însă rapid de la unul din amanții ei, supranumit „Le Noir de Cindre”. Bietul amant s-a găsit astfel în cazul lui Samson din legenda biblică”.

11. CELE MAI IMPORTANTE CONGRESE MASONICE INTERNAȚIONALE

— York (926)

— Strasbourg (1275 și 1564)

— Ratisbonne (1459)

— Haga (1756)

— Yena (1763)

— Altenburg (1764—65)

- Spire (1469)
- Colonia (1535)
- Bâle (1563)
- Londra (1717)
- Dublin (1729)
- Edimburgh (1736)
- Köln (1772)
- Brunswick (1775)
- Lyon (1778)
- Wilhelmsbaden (1782)
- Basel (1897)
- Paris (1785 ; 1787 ; 1855 ; 1889-1900 ; 1910 ; 1927)
- Anvers, 1894
- Milano, 1895
- Haga (1896 ; 1911)
- Geneva (1902 ; 1921 ; 1924)

Teme dezbătute :

- reorganizarea corporațiilor de constructori (masoni) (primele 7 congrese aparțin franc-masoneriei operative);
- constituirea Marii Loje a Angliei (1717), a Irlandei (1729) și Scoției (1736);
- constituirea Marii Loje Naționale a Provinciilor Unite (1756);
- diverse probleme organizatorice ale franc-masoneriei speculative continentale (1763—1787)
- întemeierea unor organisme mondiale și a Republicii Mondiale (1900—1921);
- stabilirea Biroului Internațional de Relații Masonice (1902)

12. CONGRESUL DE LA WILHELMSBADEN (1782) ȘI EFECTELE LUI

La acest congres, la care au luat parte delegați ai tuturor organizațiilor masonice, s-au pus bazele marii lupte pe care secta lui Lucifer o pornea în lume în mod fățiș.

Trebuiau mai întâi coordonate și limpezite toate curentele din sânul Masoneriei spre a-i da unitatea și omogenitatea necesară răsturnării unui adversar așa de formidabil cum este creștinismul.

Iluminații lui Weishaupt, persecutați în Germania și luați sub ocrotirea Masoneriei franceze, a lui Condorcet și a lui Brissot, cereau revoluțiunea imediată, singeroasă, pentru răsturnarea și distrugerea întregului edificiu al statului creștin și monarhic.

Comuniștii cereau același lucru, plus comunizarea întregii averi de stat sau particulare. În sfârșit, raționaliștii au preconizat elaborarea unui plan doctrinar care să creeze o întreagă cultură politică, literară, socială, artistică, economică, bazată pe marile principii ale Franc-Masoneriei și care să pregătească calea Marelui Arhitect al Universului.

Ideile comuniste, slab susținute, nu au putut triumfa: s-au pus bazele unei acțiuni combinate revoluționare sociale și culturale, care nu a avut darul să mulțumească toate curentele din sânul masoneriei, fapt care avea să ducă la separațiunea ideologică de mai târziu.

Hotărârile acestui congres, de o importanță capitală pentru întreaga activitate a Masoneriei s-au numit Marile Constituțiuni Masonice ale lui Frederic de Prusia și au fost promulgate la 1786.

Prima consecință a acordului de la Wilhelmsbaden a fost Revoluția franceză, pregătită și executată de Masonerie.

extras din Gh. N. Dimitriu — Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia „Fântâna Darurilor”, 1937, p. 26—27.

13. CURENTELE POLITICE DIN FRANC-MASONERIE ÎNTRE 1840—1848

În această perioadă de timp, găsim în Franc-Masonerie următoarea situațiune :

a) Tendința idealistă luciferiană, susținută îndeosebi de înaltele grade ale Ritului Scoțian. Acest rit, cel mai important de pe glob, avea sediul la Charleston, în Statele Unite, dar luase o mare extensiune în Europa, unde Marea Maestru era G. Mazzini, revoluționarul italian.

b) Tendința socială , politică și culturală a gradelor intermediare și a Marilor Oriente, avînd ca șef pe lordul Palmeston, al cărui cuvînt era ascultat cu autoritate. Ca orice englez care se respectă, lordul Palmeston a căutat să se servească de Masonerie în primul rînd pentru interesele Angliei, cu toată opoziția elementelor tinere internaționalizate. Fiind bătrîn, autoritatea sa fu curînd depășită.

c) Tendința comunistă, anarhistă și destructivă, susținută dn elementele populare, de pleava lojilor masonice.

Această tendință avea ca teoreticieni pe Karl Marx, pe Herten și pe fiorosul Bakunin, urmați după aceea de F. Lassale și de toată pleiada de anarhiști ruși ca Cernișevski, Ogareff, Nikitin etc.

Toată această șleahță comunistă activa încă, după cum am spus, în sinul mării familii masonice, foarte fecundă în revoluțiuni și în asasinate în acel timp.

Deosebirea consta din aceea că deși asupra distrugerii vechii civilizațiuni erau cu toții de acord și dădeau o mîna de ajutor, asupra viitoarei organizări a noii societăți aveau însă păreri diferite.

Toți masonii revoluționari din toate colțurile Europei veneau la Paris, marele centru spiritual sau la Londra, la Comitetul Democratic European, unde erau primiți, sfătuiți și ajutați cu bani, arme și cu agenți executori, pentru a provoca revoluțiuni și asasinate în țările respective : nu toți erau convinși însă să primească a organiza țările lor după modelul dat de centrala masonică.

Dificultatea era și mai mare prin faptul că înaltele grade masonice nu puteau dezvălui celor mai mici, zeloși revoluționari activi și devotați

sectei, dar totuși neinițiați, marea taină și anume că toată ideologia și tot impulsul revoluționar venea de la Marele Arhitect al Universului și că, după izbîndă lui i s-ar fi cuvenit domnia.

extras din Gh. N. Dimitriu — Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia „Fîntîna Darurilor”, București, 1937, p. 30—31.

14. COMITETUL DEMOCRATIC CENTRAL EUROPEAN

După revoluțiile de la 1848, Masoneria, mai puternică și mai îndrăzneată, pune bazele unui așa-zis Comitet Democratic Central European, cu sediul la Londra, avînd drept scop pregătirea răscoalelor și organizarea atentatelor necesare cauzei.

Șeful acestui comitet era Marele Maestru G. Mazzini, ajutat de Fr. Ledru Rollin, fost ministru în guvernul Comunei și de revoluționarul ungar L. Kossuth. Mai tîrziu, comitetul s-a completat cu Bakunin, Turr și Klapka.

Revoluțiunile și asasinatele dictate de acest comitet scelerat au zguduit la timpul lor întreaga Europă.

Ca agent organizator al atentatelor cauzei a fost desemnat Adriano Lemmi, italian trecut la iudaism și circumcis la Stambul. Pentru devotamentul și iscusința de care a dat dovadă în organizarea atentatelor, căci prudent nu le executa cu mîna lui — Adriano Lemmi a fost răsplătit mai tîrziu cu șefia ritului scoțian pentru Europa, de unde lojile evreiești B'nai Brith l-au împins la Supremul Pontificat al Franc-Masoneriei Universale.

Pentru a cunoaște Franc-Masoneria sub adevăratul său aspect vom cita cîteva din monstruoasele asasinate comise de A. Lemmi din ordinul Comitetului European.

În 1858, comitetul decide moartea lui Napoleon al III-lea. Lemmi vine la Paris sub numele de James Mc Gregor. Trei italieni, Orsini, Pieri și Rudio sînt însărcinați cu aducerea la îndeplinire a atentatului.

La 14 Ianuarie 1858, la porțile Operei din Paris, în timp ce Napoleon era așteptat, trei bombe fulminante fac explozie omorînd opt persoane și rănind 156.

Tot prin mijlocirea lui Lemmi se comite o tentativă de asasinat împotriva lui Ferdinand al II-lea, regele Neapolului. Regele însă avu norocul să scape cu viață sub cuțitul atentatorului Agesila Milano.

Dar Franc-Masoneria nu-l iartă, căci îl otrăvi printr-un intim al regelui. Otrava strecurată într-o felie de pepene a fost preparată astfel încît să nu-și producă efectul imediat. După cîtva timp, trupul regelui se acoperi de plăgi oribile și nu mai putu fi ținut decît în vată. Astfel, muri în chinuri groaznice.

Adriano Lemmi dădu dovadă de atîtea pricepere în organizarea asasinatelor, încît Mazzini exclamă : „Micul meu ovreiaș parcă este însuși diavolul atît e de priceput și de viclean”.

Pe lângă Comitetul European a luat ființă Marele Firmament, sinonim cu Marele Orient. Marele Firmament a fost, ca și azi, tribunalul suprem al Franc-Masoneriei. Cei puși sub acuzație de Marele Firmament sînt judecați fără știința lor și de obicei condamnați la moarte. Întotdeauna se găsește un fanatic care să aducă la îndeplinire sentința. Nenorocitele victime ale acestui groaznic tribunal nu pot avea cel puțin mîngîierea de a cunoaște legile pe baza cărora sînt judecate.

extras din Gh. N. Dimitriu — Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia „Fîntîna Darurilor”, București, 1937, p. 31 — 33.

15. MARX ȘI ALIANȚA DREPTILOR

Așa cum apare din manifest (Manifestul Partidului Comunist — n.n.), comunismul nu voințe egalizarea și înfrățirea tuturor claselor sociale spre un trai mai liber și mai armonic, ci dimpotrivă, urmărește aservirea tuturor celorlalte clase sociale în folosul proletariatului.

Nu libertatea tuturor voințe comunismul, ci, dictatura proletariatului. Tendința de a îngloba în disciplina comunistă pătura țărănească este o inovație a lui Lenin care, voinde să aplice marxismul în Rusia, nu putea să nu țină seama de imensa majoritate a populației ruse formată din țărani. (...).

„Nu există decît un singur mijloc spre a scurta și grăbi agonia de moarte a vechii societăți și singeroasele dureri de facere ale noii societăți. Acest unic mijloc este teroarea revoluționară” (Karl Marx în „Neues Rheinische Zeitung”, 7 Noiembrie 1848).

... Și spre a nu se crede că năpăstuim secta infernală, atribuindu-i origini neadevărate, vom da cuvîntul unui coreligionar al lui Marx, numit Hirsch, care, într-un studiu foarte elogios pentru maestrul său, publicat în Nouvelle Revue, la 1882 spune :

„Socialismul a luat un caracter pozitiv odată cu Marx și cu Engels abia în 1844.

Marx locuia la Paris, unde ducea lupta împotriva ideilor istorice. Engels trăia la Manchester, unde se ocupa cu economia politică.

Elementul popular al societăților secrete (masonice) a fost unit cu elementul științific”.

Afirmațiunile lui Hirsch au nevoie de o completare : Marx era atunci membru al lojei israelite „Alianța Dreptilor”, o filială a puternicei organizațiuni iudaice, Fiii Alianței (B'nai Brith).

Focar de conspirație și nucleu în care se frămîntau ideile cele mai îndrăznețe, venite de la centrul lojilor B'nai Brith, Alianța Dreptilor propovăduia răsturnarea totală a civilizației creștine, uneltind pro-cauza pentru comunizarea averilor burgeze și fluturînd înaintea proletariatului amețit și îndirjit, spectrul unei dictaturi în care ei, cei mai de jos, și-ar fi întins cismele pline de glod peste mătășurile fotoliilor nobiliare, s-ar fi îndopat cu prînzuri desfrinate și ar fi băut vin din craniul capitalismului, retezat și transformat în cupă.

Nimic economic în „Manifestul Comunist”, nimic social, nimic omenesc; monstruos și feroce se poate rezuma în două cuvinte demne de omul cavelnelor: „mori tu, ca să trăiesc eu”.

În prefața celei de-a doua edițiuni a Manifestului Comunist tipărit la Londra la 1872, Marx și Engels confirmă că, o societate secretă numită Liga Comuniștilor i-a însărcinat cu redactarea și publicarea unui program teoretic și practic al partidului... Liga comuniștilor nu era decât o nouă firmă a Alianței Dreptilor, iar principiile Manifestului Comunist, înainte de a trece sub condeiuul lui Marx fuseseră discutate și aprobate de sanhedrinul de la Hamburg, unde își avea sediul Marele Consiliu Patriarhal al lojilor B'nai B'rith.

Fin psiholog, Marx-Mordenhai dădu gloatelor ceea ce ele au cerut totdeauna: panem et circenses și prin aceasta le robi seminției lui Israel.

Am spus mai înainte că la apariția sa, Manifestul Comunist a trecut aproape neobservat. Infiltrat cu insistență însă de lojile iudaice în masele proletare, a putut prinde teren. Manifestul lui Mazzini, scrisoarea răspuns a lui Proudhon (1852) în care acesta socotea pe Mazzini drept un vizionar nesocotit, precum și lipsa lui Bakunin, exilat în Siberia, au contribuit mult la înălțarea comunismului marxist.

După 1860, Mazzini fiind retras spre a organiza Înalta Masonerie Universală și mișcările din Italia, lipsea mișcarea revoluționară din Europa de un mare conducător.

Proudhon, teoretician și erudit, propovăduia un sistem aparte, ostil atât rentierilor cât și comuniștilor.

Bakunin era un remarcabil organizator de atentate și revoluționar de mîna întîi, slab teoretician însă și slab gînditor. De altfel, după cum am spus — exilat, nu se reîntoarce decât la 1861.

Toate acestea au făcut astfel încît comunismul marxist să poată prinde rădăcini.

După o propagandă susținută, Alianța Dreptilor putu strînge un număr însemnat de membri spre a înființa la Londra, în 1864, I-a Internațională Comunistă sub conducerea lui Karl Marx, avînd drept program Manifestul Comunist.

Astfel, comunismul, religiunea care avea mai tîrziu să zguduie omenirea din temelii luase ființă.

extrase din Gh. N. Dimitriu — Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia „Fîntîna Darurilor”, București, 1937, p. 38—43.

16. EXTRASE DIN PROCESUL ASASINILOR DE LA SARAJEVO

CABRINOVICI : El (Cazimirovici — n.n.) este franc-mason, chiar unul din șefii lor. Imediat după aceea (după ce asasinii s-au oferit pentru îndeplinirea crimei — n.n.) a călătorit în străinătate. A călătorit peste tot. S-a dus în Rusia, în Franța, la Budapesta. De fiecare dată cînd îl întrebam pe Sigantovici cum merg proiectele noastre, el îmi răspundea : „Se va face cînd se va întoarce” (Cazimirovici — n.n.). Tot atunci, Siga-

novici mi-a spus că franc-masonii îl condamnaseră la moarte de 2 ani pe moștenitorul tronului (arhiducele Ferdinand — n.n.). Dar n-au găsit oameni care să îndeplinească sentința. Mai târziu, când mi-a dat browning-ul și cartușele, mi-a spus : „Omul s-a întors ieri seara de la Budapesta”. Știam că făcuse această călătorie în legătură cu ceea ce urma să întreprindem și că în străinătate discutase cu anumite cercuri.

PREȘEDINTELE : Nu cumva îmi spui povești ?

CABRINOVICI : E adevărul adevărat, de o sută de ori mai adevărat decît documentele voastre despre „Narodna Odbrana”.

* * *

PREMUSICI (avocatul — n.n.) : A citit cărțile lui Rosici ?

CABRINOVICI : I-am citit tratatul despre Franc-Masonerie.

PREMUSICI : Cărțile astea erau distribuite în Belgrad ?

CABRINOVICI : Le-am cules ca tipograf.

PREMUSICI : Spune-mi, crezi în Dumnezeu sau în altceva ?

CABRINOVICI : Nu.

PREMUSICI : Ești franc-mason ?

CABRINOVICI (e tulburat și tace un moment, după care se întoarce spre Premusici și strigă) : De ce mă întrebați asta ? Nu pot să vă răspund.

PREMUSICI : Tankosici este franc-mason ?

CABRINOVICI (tace din nou, apoi) : De ce mă întrebați asta ? (după un moment de liniște) : Da, și Siganovici.

PREȘEDINTELE : De unde tragem concluzia că și dumneavoastră sînteți franc-mason, căci un franc-mason nu poate mărturisi decît altui franc-mason că face parte din sectă.

CABRINOVICI : Vă rog, nu mă întrebați despre asta ; n-o să mai răspund.

* * *

PREȘEDINTELE : Mai spuneți-mi cite ceva despre motive. Știți, înainte de a vă decide la atentat, că Tankosici și Siganovici erau franc-masoni ? Faptul că și dumneavoastră erați franc-mason a avut influență asupra hotărîrii dumneavoastră ?

CABRINOVICI : Da.

PREȘEDINTELE : Ați primit de la ei misiunea să executați atentatul ?

CABRINOVICI : N-am primit de la nimeni misiunea de a executa acest atentat. Franc-Masoneria are legătură cu atentatul prin aceea că ne-a sprijinit în atingerea scopului. În Franc-Masonerie este permis să ucizi. Siganovici mi-a spus că franc-masonii îl condamnaseră la moarte pe arhiducele Franz-Ferdinand de mai mult de un an.

PREȘEDINTELE : V-a spus asta de la început sau numai după ce i-ați mărturisit dorința de a executa acest atentat ?

CABRINOVICI : Vorbisem și înainte despre Franc-Masonerie, dar nu mi-a spus nimic despre condamnarea la moarte înainte de a fi fost foarte hotărîți să executăm atentatul.

* * *

PREȘEDINTELE : Ați vorbit despre Franc-Masonerie cu Siganovici ?

PRINCIP (insolent) : De ce mă întrebați asta ?

PREȘEDINTELE : Vă întreb fiindcă vreau să știu. I-ați vorbit sau nu ?

PRINCIP : Da, Siganovici mi-a spus că este franc-mason.

PREȘEDINTELE : Când v-a spus asta ?

PRINCIP : Mi-a spus-o când l-am întrebat despre mijloacele de a executa atentatul. Și a adăugat că o să discute cu o anumită persoană și că o să primească mijloacele necesare. Cu o altă ocazie, mi-a spus că moștenitorul tronului fusese condamnat la moarte într-o lojă masonică.

PREȘEDINTELE : Și dumneavoastră sînteți de asemenea franc-mason ?

PRINCIP : De ce-mi puneți această întrebare ? N-o să răspund. (După o scurtă tăcere) : Nu.

PREȘEDINTELE : Cabrinovici este franc-mason ?

PRINCIP : Nu știu. Poate că este, odată mi-a spus că o să intre într-o lojă.

(după Leon de Poncins — „*Les forces secrètes de la Revolution*”, Ed. Bossard, Paris, 1928)

17. DECLARAȚII MASONICE

— Franc-Masoneria a muncit în tăcere și într-o manieră constantă pregătind Revoluția franceză (de la 1789 — n.n.)... În perioada 1772—1789, Masoneria a elaborat marea Revoluție care trebuia să schimbe fața lumii.

din Discursul Marchizului de Rosambo în fața Camerei Deputaților francezi, 1 iulie 1904

— Evreii, atît de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a governa, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparținînd neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni.

din Discursul lui Jean Bidégain în fața Marelui Orient al Franței, 1905

— Socotim că afacerile interioare ale fiecărei țări nu le putem discuta dincolo de frontieră. Ne vom aranja cum vom putea. Dar, în orice caz, puteți fi siguri că Masoneria își va face datoria.

*din Discursul Fratelui Barcia, Mare Maestru al
Marelui Orient Spaniol, rostit în fața Marelui Orient
al Franței, 1923*

— Să pătrundem peste tot, să lucrăm peste tot și să continuăm cum ne-am angajat să muncim sub legea tăcerii.

*Gustave Rodrigues, în revista masonică „L'Accaccia”
martie 1932*

— Războiul civil care a sîngerat Spania a reprezentat un mare pericol pentru democrație și pentru pacea lumii ...

din Declarația Marii Loje a Franței, septembrie 1936

18. CE ESTE FRANC-MASONERIA?

— Franc-Masoneria este o alianță universală de oameni onești, legați între ei prin amorul fratern ... Franc-Masoneria îi învață pe oameni a se iubi, a se ajuta reciproc, a trăi în perfectă armonie, conform legilor impuse de Libertate, Egalitate și Fraternitate. Prestigiul și puterea de care Instituțiunea Franc-masonică se bucură, se datorează faptului că ea se consacră exclusiv la formarea fericirii omului.

*din Franc-Masoneria — principiile, situația și pro-
gresul ei, 1906*

— Franc-Masoneria este rezultatul înțelepciunii divine și omenești, adică al tuturor perfecțiunilor care-l pot apropia cît mai mult pe om de divinitate.

*din C. Nicolau — Franc-masoneria, originea și mis-
terele învățămîntului*

— Franc-Masoneria este una singură pe tot globul. Cel mai important și mai răspîndit Rit este cel Scoțian, Antic și Acceptat, pe care Domenico Margirotte îl definește ca „adevărată masonerie”.

*din Franc-Masoneria în lumina adevărată, Bi-
blioteca Poliției nr. 2, 1941.*

19. CE ESTE UN FRANC-MASON

Franc-Masonul este deci un om cu desăvîșire liber, care nu depinde decît de conștiința sa proprie.

În oricare împrejurare, datoria unui Francmason față de fratele său este de a-l ajuta, proteja în caz de necesitate și a-l apăra chiar cu prețul vieții contra oricărui atentat, la viață, avere sau onoare.

Această datorie însă, nu se oprește numai la aceasta. Mai sînt și alții care au dreptul la ajutorul Franc-Masonilor. Este întreaga familie a ficărui membru, asupra căreia societatea trebuie să vegheze cu cea mai mare atențiune. Mai cu seamă atunci, cînd o moarte prematură ar răpi pe un membru familiei sale. Franc-Masonii sînt datori a proteja pe văduva sa și a veghea în mod patern asupra copiilor săi, astfel ca ei să primească o educațiune și instrucțiune demnă de părintele lor.

Una din cele mai sacre datorii ale Franc-Masonului este de a-și apăra Patria în caz de necesitate și a contribui pe măsura puterilor sale la binele și prosperitatea ei.

În orice acțiune, Franc-Masonul trebuie să se gîndească că interesele și fericirea sa sînt foarte strîns legate de acelea ale Patriei, și dacă într-un moment ar da prioritate intereselor sale persoanele acelor ale Patriei, aceasta ar fi o acțiune comisă în detrimentul altora, contra principiilor de echitate și că mai tîrziu efectele acestui egoism s-ar putea răsfîrînge chiar însăși asupra sa.

Deviza sa este :

Libertate-Egalitate-Fraternitate.

Ea proclamă existența unui principiu Creator sub numele de „Marele Architect al Universului” lăsînd însă fiecăruia din membri, libertatea de a interpreta această existență sau apelațiune după credința sau filosofia sa personală.

Franc-Masonii se supun legislației țării unde ei au facultatea de a se reuni liberi.

din „Franc-Masonerie, principiile, situația și progresul ei, București, 1906.

20. FRANC-MASONERIA — SCOPURI ȘI PRINCIPII

Franc-Masoneria exercită în societate o dublă acțiune : Intelectuală și Materială.

Prima se exercită asupra adeptilor săi, în vederea ameliorării morale și instrucțiunilor, avînd drept scop, de a-i elibera de prejucii, superstiții și pasiuni precum și a-i conduce către acte ce contribuie la fericirea universală.

Acțiunea materială sau externă, se exercită prin opere de caritate și filantropie — prin fondarea și întreținerea instituțiilor de binefacere, prin dezvoltarea instrucției și educației populare în fine, prin orice fel de

inițiative, de la care progresul și civilizația pot profita. Principiile pe care Instituția Ordinului Franc-Masonic se bazează sînt :

Toleranță mutuală — Respectul aproapelui — Libertatea absolută a conștiinței.

Cosmopolitismul său stă în perfect acord cu patriotismul ; căci scopul Franc-Masoneriei este de a aduce concordia și pacea în omenire, fiecare popor, trăind însă pe baza naționalizării sale, conservîndu-și limba și vechile sale datini. Franc-Masoneria, apără interesele națiunii și învață că patriotismul nu trebuie să conducă la separatism și îngîmfarea unei națiuni și că fraternizarea popoarelor ca și a indivizilor de orice rasă, gîntă sau credință, poate avea loc, fără a fi antipatriotică.

În sfera înaltă în care este pusă, Franc-Masoneria respectă și opiniile politice ale fiecărui cetățean, așteptîndu-se însă ca prin opiniile sale să corespundă totdeauna intereselor și datoriei către Patrie.

Interzice de asemenea, formal, în adunările sale orice discuții în materie religioasă.

după „Franc-Masonerie, principiile, situația și progresul ei, București, 1906.

21. IZVOARELE DOGMATICE ALE FRANC-MASONERIEI

Luînd ca izvor istoric Biblia, ... tendința de răzvrătire a luat naștere, după franc-masoni, odată cu nașterea primilor oameni, odată cu răzvrătirea lui Cain. Cain a fost primul om a cărui rațiune a îndrăznit să înfrunte divinitatea și care a înțeles a da mai întii satisfacție simțurilor sale, iar nicidecum unor porunci, fie chiar dumnezeești, cărora instinctele sale nu le găseau nici o corespondență în sinea sa.

Simbol sau adevăr istoric, fapt este că lui Cain i se atribuie începutul acestui proces al omului cu divinitatea, care avea să ducă la răzvrătirile de mai târziu.

Neascultarea lui Cain, primul patriarh al Masoneriei s-a zămislit și în alte inimi omenești neindeajuns de evaluate spre a înțelege înaltul scop al poruncilor divine, transformîndu-se cu timpul într-o permanentă stare de răzvrătire împotriva dogmelor religioase.

Franc-Masoneria, care a moștenit, a cules și a organizat această stare protestatară a veacurilor împotriva religiunilor, a răscolit din praful anilor și a scos la lumină pe toți marii răzvrătiți împotriva divinității și a societății, socotindu-i drept înaintașii și patriarhii ei. Chiar dacă aceștia nu au fost decît niște personaje ipotetice, ca Hermes Trismegistul de pildă, Masoneria totuși încăpăținîndu-se în a le atribui o personalitate reală și istorică, stăruie în a-i considera drept precursorii săi. Hiram, arhitectul templului lui Solomon, Simon magul, apoi Maniheii, Esenienii-Gnosticii, Neoplatonicienii, Templierii sînt tot atîtea personaje sau sisteme filosofico-religioase care au loc de mare cinste în genealogia masonică.

O legătură istorică directă între toți aceștia nu a existat, căci au trăit în veacuri și în țări diferite. Singurul lucru comun care i-a legat în fața istoriei, a fost acea stare de răzvrătire împotriva dogmelor religioase.

*extras din Gh. Dimitriu — Comunism, Iudaism
Franc-Masonerie, Tipografia „Fântâna Darurilor”,
București 1937 p. 16—17*

22. ROLUL FRANC-MASONERIEI

ca inițiatoare și ca directoare a Revoluției franceze de la 1789

În 1776, evreul Adam Weishaupt crea în Bavaria, adică afară din Franța, o sectă de franc-masoni numiți Iluminați, care-și propuneau, între alte scopuri, să distrugă catolicismul, adică creștinismul.

În 1782 el convoacă la Wilhelmsbad un mare Congres al Franc-Masoneriei Universale și acolo, lojile franceze, germane, engleze, italiene etc. se contopiră împreună.

În sfârșit, în 1785, acest evreu aduna pe toți franc-masonii într-un Convent ținut la Frankfurt și aici se hotăresc planurile Revoluției franceze, care trebuie să izbucnească patru ani mai târziu.

Tot în această reuniune fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea și al reginei Antoaneta...

S-ar putea obiecta că lojile franc-masonice au fost închise încă de la începutul Revoluției.

Lucrul acesta e adevărat.

Dar ele au fost înlocuite prin cluburi, pe care iacobinii, adică franc-masonii le-au deschis în toată Franța.

... După căderea tronului ... sînt aproape atîtea cluburi cîte com une, adică 26 000.

... Nu există nici o mișcare, zisă populară, de la 1787 la 1795, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărîte, organizate, determinate în amănunte de către șefii unei societăți secrete, Franc-Masoneria, care au lucrat în același timp și mod, făcînd să se execute peste tot aceeași lozincă.

În plus, mai toți termenii întrebuițați în timpul Revoluției ca: „Adunare națională”, „Convenție” (de la Convent), „a declara pe cineva suspect”, „a declara patria în pericol” etc. și pînă la faimoasa deviză republicană „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, sînt niște expresii pur masonice.

*după Dr. N.C. Paulescu — Spitalul, Coramul, Tal-
mudul, Cahalul, Franc-Masoneria, (București, 1913,
p. 245 — 254.*

23. DOCTRINA MASONO-COMUNISTĂ

Această nouă religie, al cărei aparent Mesia este Marx, nu este de sine stătătoare, nu a luat naștere prin ea însăși ca o chintesență a generațiilor omenești evolute, după cum spun comuniștii, ci este o anexă, un produs direct al acelei formidabile organizațiuni care este Franc-Masoneria.

Principiile fundamentale ale comunismului sînt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decît aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în taințele lojilor.

Cunoașterea marelui principiu director, comun Franc-Masoneriei și comunismului este de o importanță capitală pentru cei care luptă să doboare fatala înjghebare satanică, căci din el purced toate acțiunile, toate sugestiile, toate impulsunile prin care Franc-Masoneria urmărește de veacuri să răstoarne actuala așezare a omenirii.

Acest mare principiu ar putea fi definit astfel :

„Eliberarea omului de sub orice fel de disciplină și ascultare religioasă, morală sau socială, precum și deplina libertate de a viețui așa cum îi spune mintea sau cum o doresc simțurile sale”.

extras din Gh. N. Dimitriu — Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie, Tipografia „Fîntîna Darurilor”, București, 1937, p. 15—16.

24. MANIERA DE A PROCEDA A FRANC-MASONERIEI

În 1789 ca și în 1848, Franc-Masoneria, pentru puțin timp deținătoare a puterii, a eșuat în tentativa sa de supremație. Instalată, ea a vrut să facă primii pași prea repede. Îmbogățită prin aceste experiențe, doctrina franc-masonică a devenit mai sigură și terenul ei a fost pregătit prin grija altor organizații secrete care au acționat din umbră. Astfel, Franc-Masoneria nu s-ar fi compromis în caz de eșec.

Societate secretă înainte de toate, ea nu a operat niciodată la lumina zilei. Întreaga lume îi cunoaște existența, legăturile, adeptii, dar ignoră adevăratele sale scopuri, adevăratele sale mijloace, adevărații ei conducători. Masonii sînt pretutindeni, îi descoperim ca politicieni, jurnaliști, oameni de afaceri, actori, funcționari. Ei sînt organizați în mod secret și aceasta constituie condiția esențială a succesului Franc-Masoneriei.

după Leon de Poncins — Les forces secrètes de la Révolution, Editions Bossard, Paris, 1928, p. 117—118

25. ORGANIZAREA FRANC-MASONERIEI (deocamdată : întrebări)

Există deci, două Franc-Masonerii, una revoluționară și alta care să respecte ordinul propriu-zis ?

Am văzut imensitatea operei masonice, am văzut că este un ansamblu de societăți secrete în care fiecare parte are un rol bine determinat în funcție de țară, epocă și împrejurări. Am văzut, în sfârșit, că în spatele Masoneriei se află o putere ocultă care-i dirijează și coordonează eforturile și pe care imensa majoritate a franc-masonilor o ignoră.

Am văzut, de asemenea, că Franc-Masoneria poate fi succesiv monarhistă, constituțională, revoluționară, imperialistă, republicană etc. În spatele acestei aparente scopul rămâne invariabil și puterea ocultă coordonatoare este singura care știe să influențeze oamenii ce colaborează, astfel, inconștient la realizarea scopului acesteia.

după Leon de Poncins — Les forces secrètes de la Révolution, Editions Bossard, Paris, 1928, p. 121—123

Deasupra Franc-Masoneriei albastre, aceea a celor dintii grade și deasupra Franc-Masoneriei gradelor superioare, există o serie de societăți internaționale care constituie o a treia Franc-Masonerie invizibilă, cu adevărat secretă chiar pentru cele precedente. Totuși, membrii acestei masonerii invizibile fac în același timp parte din atelierelor Masoneriei albastre și din cele ale Masoneriei gradelor înalte.

Prin urmare, Franc-Masoneria, considerată în totalitate este compusă de o suprapunere de societăți și fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dînsa. De sus pînă jos ele lucrează unele asupra altora, în același mod cum societățile inferioare lucrează asupra lumii profane.

În capul Franc-Masoneriei, în vîrfurile gradelor și al asociațiilor se găsește un grup de oameni care conduc toată această colosală organizație. Acest Consiliu Superior este compus din șefi necunoscuți, chiar din masoni avînd cele mai înalte grade.

după Dr. N. C. Paulescu — Spitalul, Coranul Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria, București, 1913, p. 238.

26. FRANC-MASONERIA ȘI POLITICA

Sîntem prinși în acțiunea noastră de valurile conflictelor politice în care participă persoana „omului“ — care este obiectivul nostru. Fără să participăm, acțiunea noastră este luată de acele valuri și prea adesea deviată sau denaturată de la misiunea ei curată. Dar fiindcă în forul public unde, însoțind pe om și pe cetățean, asistăm la eterna luptă dintre interese, pasiuni, dintre lumină și întuneric, dintre minciună și adevăr, bine și rău,

conformându-ne moralei Ordinului, în lupta dintre libertate și robie, apărăm întotdeauna drepturile democrației, fiica noastră cea mai mare, bineînțeles de cîte ori această democrație nu se prostituează și nu renunță la onoarea ei. Nu sîntem pe placul multora, dar nu ne confundăm cu nici un partid, sîntem un Ordin, iar nu un instrument de guvernare.

Mediul de dezvoltare a Franc-Masoneriei este o pătură civilizată și evoluată. Nu oriunde ea se poate dezvolta și da roade. Multe popoare au importat-o, dar ea n-a dat nici un folos, nu a produs nici un efect din pricină că stratul social nu era apt, nefiind destul de cultivat, pentru a face să rodească o astfel de sămință. În societățile primitive sau în cele inculte, Masoneria nu este înțeleasă. Ea este o „eleganță” intelectuală, ori trebuie mult unui om ca și unui popor să ajungă la stadiul eleganței intelectuale și morale. Mai multe societăți preferă o Masonerie realizatoare pe terenul carității și operelor sociale și astfel ea poate cîștiga prestigiu și autoritate din acest punct de vedere, dar din punct de vedere intelectual, unde cum am spus, îi trebuie un mediu de dezvoltare cu totul special.

Noi avem paternitatea principiilor adoptate de democrație, noi am inspirat punctele cardinale ce stau la bază tratatelor de pace, noi am emis ideea și încă de mult, a unei Societăți a Națiunilor și înaintașii noștri au inspirat o Federație a Statelor. Această idee, deși eșuată recent, este totuși în mers și se va realiza cînd popoarele conștiente vor fi lăsate să-și dea seama de fraternitatea lor în viață.

Extrase din Cuvîntul rostit de Emil I. Papiniu, Mare Secretar Federal la Ședința solemnă a Franc-Masoneriei Române Unite din 27 Ianuarie 1935

27. O ALTĂ FAȚĂ A FRANC-MASONERIEI

Deși Franc-Masoneria albastră este răspîdită în toată lumea, în sensul că există în majoritatea țărilor necomuniste, iar subteran chiar în părți ale blocului răsăritean, ea nu posedă o organizare internațională. Singurul grup masonic realmente guvernat pe scară internațională este Ritul (Scoțian) Vechi și Acceptat de grad 33. Supremul Consiliu din Londra e doar unul din multele Supreme Consilii existente în diferite părți ale lumii, toate afindu-se sub conducerea Supremului Consiliu din Charleston, SUA, cel care într-adevăr coordonează o rețea mondială de franc-masoni aflați în cele mai influente poziții din domeniul executiv, legislativ, judiciar și al forțelor armate, precum și din industrie, comerț și profesii liberale în cadrul multor națiuni:

Stephen Knight — The Brotherhood, Panther, Granada Publ., Londra, 1983, p. 44

„Franc-Masoneria este o asociație de societăți secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizației creștine ariene actuale și înlocuirea ei cu o civilizație naturalistă atee, avînd știința și rațiunea drept religie, să stabilească dominațiunea universală a rasei semite.

Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizații : una pe care o cunoaștem cu toții și alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenți, pînă în ziua de azi.“

N. Casian — Ce este Franc-Masoneria ?, București, 1930, p. 19

În Germania toți ducii și principii de Saxa, Weimer, Coburg, Gotha, Altenburg, Meningen, Hildburghausen, Hessa, Darmstadt, Cassel, Hamburg, Würtenburg, Meklemburg, Holstein, Schwarzburg, Rens și Baden au fost franc-masoni.

Franc-Masoneria după Declarația de principii a Marelui Orient de Franța, București, 1923

Majoritatea mareșalilor imperiului francez au fost masoni, tot așa cum toate capetele încoronate ale Europei au făcut parte din Franc-Masonerie : ducii și prinții de Brunswik (...), ducii de Wales (inclusiv regii din această familie), de Kent, de York, de Sussex, de Cumberland (...), membrii familiei de Hohenzolern-Sigmaringen, care ne-a dat dinastia domitoare din România.

Marcel Shapira, Mare Comandor al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român

Aproape fiecare autoritate locală din țară (Marea Britanie — n.n.) are propria sa lojă franc-masonică, templu situat adesea chiar în clădirea consiliului comunal sau orășesc (...). Numai în Londra există cel puțin 24 loji care (...) pot fi identificate ca bazate pe autoritățile locale. (...) În provincie, cele mai multe consilii districtuale și multe consilii parohiale au propriile lor loji. Un lucru e clar : marea majoritate a consilierilor și oficialilor intră în aceste loji, mai degrabă decît într-o lojă bazată pe criteriul geografic sau pe o instituție ori profesie, pentru că ei cred că astfel influența lor asupra afacerilor locale va crește.

Stephen Knight — The Brotherhood, Panther, Granada Publ., Londra, 1983, p. 197—198

28. MITUL „SPULBERAT”

Mulți oameni cred încă în faptul că există o gigantică mafie internațională, unită printr-o doctrină comună și capabilă să exercite o influență ocultă asupra totalității lumii. Aceasta este o legendă pe care a popularizat-o propaganda oficială sub ocupație (nazistă — n.n.), justificînd astfel crudele execuții.

În fapt, uniunea masonică mondială este un mit, masoneria anglo-saxonă (de Rit Scoțian, Antic și acceptat, sau de rit York, de regulă n.n.) a rupt de mult orice relație cu masonii francezi și aliații lor europeni sub pretextul că ea deține „regularitatea masonică” tradițională. Există o interdicție absolută din partea lojilor și organizațiilor (organismelor) paramasonice controlate de masoneria anglo-saxonă în Marea Britanie și SUA, de a primi masoni francezi, belgieni, italieni, germani sau elvețieni. Acești masoni sînt considerați „neregulați” și nu pot accede în sinul organismelor mondiale de sorginte masonică: ONU, UNESCO, BIT (Bureau International du Travail — Biroul Internațional al Muncii — n.n.), OCDE (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică), CEE (Comunitățile Economice Europene) etc, ca și în cluburile Rotary sau Lions Clubs, care au apărut tot sub obediența masonică. Aceste organisme sînt utilizate în manieră foarte discretă, uneori ca mijloace de penetrare politică sau ca suporturi logistice în marele circuit comercial internațional . . .

În starea actuală a lucrurilor, două treimi din umanitate se compune din țări subdezvoltate (aici se includ și statele Americii de Sud). Inevitabil, acestea vor reuși într-o bună zi să-și cîștige independența politică și economică. Numai masoneria liberală va putea să joace aici rolul emancipator pe care este drept să-l aibă și nu masoneria conservatoare și retrogradă atașată unor principii pe care evoluția gândirii moderne le condamnă.

după Fred Zeller-Trois points c'est tout, Collection „Vécu”, Ed. Robert Laffont, 1976, pp. 343 și 345.

29. TOLSTOI — ILUSTRĂ FAMILIE MASONICĂ RUSĂ

— Conte Teodor Petrovici (1783—1873), ofițer de marină, apoi artist medalist. Membru al Lojii „Piatra Adevărului”, roza-crucian, venerabil al lojii „Alesul Mihai” (1818—1821);

— Conte Petru Petrovici, membru al lojii „Elogiu” din Sankt-Petersburg;

— Conte Vladimir Petrovici; căpitan, membru al lojii „Alesul Mihai” (1818—1819);

— Conte Petru Andreevici, general, maistru adjunct al lojii „Modestia” (1818).

— Scriitorul *Lev Nicolaevici Tolstoi* — care nu a aparținut niciodată ordinului, îi face un puternic elogiu în romanul său „Război și Pace”. Cu acel prilej scria unui frate german: „Am mult respect pentru această organizație și cred că Franc-Masoneria a creat unele lucruri bune pentru Umanitate.

după Quantuor Coronati. Bayreuth, 1976.

30. APARTENENȚE MASONICE ÎN FAMILIA IMPERIALĂ BUONAPARTE

— **Charles Buonaparte** (1746—1787) —tatăl împăratului. Un singur document indică apartenența sa masonică — procesul verbal de inițiere a fiului său, Jérôme la Toulon la 20—22 aprilie 1801.

— **Joseph Buonaparte** (1768—1844) — rege al Neapolului, apoi al Spaniei, a fost inițiat la 08 octombrie 1783 în loja „Perfecta Sinceritate” din Orientul de Marsilia. Pare să fi fost un franc-mason puțin activ până la 05 decembrie 1804, dată la care a fost numit Mare Maestru al Marelui Orient și instalat la 15 aprilie 1805. Împrejurările acestei numiri nu sînt clare, va păstra această funcție pînă la sfîrșitul Imperiului; revine în cele 100 de zile de nouă guvernare a fratelui său Napoleon, apoi se va retrage definitiv. Suveran „luminat” a servit cu sîrg interesele ordinului, devenind Mare Maestru în Orientele Napolitan și Spaniol.

— **Lucien Buonaparte** (1775—1840) este menționat doar în 1804 ca mare maestru adjunct în Marele Orient al Franței. Nu se cunosc locul și data inițierii sale.

— **Ludovic Buonaparte** (1778—1846), Mare Maestru adjunct între 1803—1806, fiind înlocuit de Cambacérés. Ca și la fratele său, Lucien, nu se cunosc locul și data inițierii.

— **Jérôme Buonaparte** (1784—1860), rege al Westfaliei, inițiat în loja „Pacea” la Toulon (20—22 aprilie 1801). În 1811 devine Mare Maestru al Marii Loji Mamă a Regatului Westfaliei.

Nu există nici o probă asupra calității masonice a lui *Napoleon Buonaparte* (1769—1821), care este numai posibilă.

În generația următoare, întilnim următorii Franc-Masoni :

— **Jérôme Napoleon** (1822—1891), zis Plon-Plon”, fiul regelui Jérôme. Nu se cunosc locul și data inițierii sale. În 1848 s-a afiliat la loja „Amicii Patriei”. Deputat, apoi senator, este destul de popular printre Masonii de stînga care au încercat să-l facă Mare Maestru, în locul prințului Murat.

— **Pierre Napoleon** (1815—1881) al treilea fiu al lui Lucien, deputat (de stînga) în Adunarea Legislativă. Inițiat în 1836 în loja „Uniunea Franceză” din Orientul de New York. Revenit în Franța, a făcut parte succesiv din lojile „Prietenii Binefăcători” și „Admiratorii lui Osiris” reuniți (1851) și „Buonaparte” (1852) în care a fost „Ofițer de Onoare”. A fost de asemenea, deputat al Marelui Orient. După 1870 a frecventat lojile belgiene.

— **Ludovic Napoleon** (1808—1878) — cunoscut ca Napoleon al III-lea, zis Badîgnet, a fost incontinabil Carbonaro și Franc-Mason.

— Pe tablierul lojii „Buonaparte”, din Orientul de Paris (1852) se află trecut și Carol Buonaparte (1803—1854), fiul lui Ludovic Buonaparte și prințul de Lucques —soțul Carolinei Murat, fiul Elizei Buonaparte și al baronului de Chassiron (gr. 33).

31. UN CONSILIU DE MINIȘTRI FRANCEZ FORMAT NUMAI DIN FRANC-MASONI

— *Gaston Doumergne*, președinte al Consiliului de miniștri, inițiat în loja „*Ecoul Marelui Orient*”;

— *Henry Cheron*, ministrul justiției, senator de Calvados, membru al „*Cercului Parisian*”;

— *Albert Sarraut*, ministru de interne, membru al Consiliului Marelui Orient de Franța;

— *Adrien Marquet*, ministru al muncii, deputat de Gironde;

— *Henri Queuille*, ministru al agriculturii, membru al grupării Libera Gîndire;

— *Aimè Berthold*, ministrul educației naționale, deputat de Jura, membru al Acțiunii Laice și al Ligii Drepturilor Omului;

— *William Bertrand*, ministrul marinei comerciale, membru al lojii Uniunea Restabilită și al Consiliului Marelui Orient de Franța;

— *Edouard Herriot*, ministru de stat; *Germain Martin*, ministrul finanțelor; *Lucien Lamoureux*, ministrul comerțului.

32. DESPRE ROLUL FRANC-MASONERIEI UNIVERSALE

... Instituția masonică este o podocabă a inteligenței omenesti, ea este înțeleasă numai de câteva elite. La unele societăți, Masoneria constituie o pură mentalitate, rezervor de inspirații morale și intelectuale ce merg să fecundeze ogorul social prin cultură și rațiune. La altele, ea se manifestă prin opere concrete, palpabile și adoptă mai mult partea materială, pragmatică. Dar, în ultimă analiză, Masoneria rămîne tot o chestie spirituală. Deci, ea se adresează creierului. Ori acțiunea asupra creierului este tot ce este mai greu pe lume.

... Masoneria este un sistem de perfecționare intelectuală bazată pe simbolism, (...) o școală inițiativă și un curs seral pentru adulți.

... Masoneria dacă nu mi-a dezvăluit totdeauna cele mai frumoase părți ale omului, îi sînt totuși recunoscător pentru că nu m-a făcut mai rău decît am fost și nici mai ignorant M-a ajutat mult să-mi eliberez spiritul și conștiința. M-a ajutat să înțeleg mai bine viața în cele trei mari etape ale ei : punctul de pornire, parcursul și cel de sosire. Aceste cîștiguri sînt departe de a fi neglijabile, ele însă trebuie multiplicare și puse în folosul public unde își au adevăratul lor rol și unde pot crea cel mai fecund ogor de bine și frumos.

Scepticul La Rochefoucauld a spus cîndva : „*Les Vertus se perdent dans l'intêrêt comme les fleuves dans la mer*”. Dar cînd popoarele vor fi înțeles adevăratele lor interese și cînd nu se vor mai lăsa conduse de virtutea falselor principii, care nu sînt decît expresia intereselor unui mic număr de opresori, vor putea urma elanul propriilor lor virtuți care atunci

se vor pierde în interesul tuturor, în interesul omenirii. Este rolul Masoneriei Universale, deci și al nostru de a pune în evidență aceste virtuți : satisfacția legitimă a datoriei împlinite, respectul altuia și iubirea sinceră a aproapelui nostru. Este rolul Masoneriei de a face să izvorească din mănunchiul de interese particulare, interesul general : Ordinea și Pacea.

Emil I. Papiniu, Mare Secretar Federal — extrase din Cuvîntul rostit la Ședința solemnă a Franc-Masoneriei Române Unite din 27 Ianuarie 1935

33. FRANC-MASONI ȘI IDEILE LOR

— Franc-Masoneria este o instituție esențial filantropică, filosofică și progresivă ce are ca obiect căutarea adevărului, studiul moralei și practica solidarității, ce contribuie la ameliorarea materială și morală, precum și la perfecționarea intelectuală a umanității. Ea are ca principiu toleranța mutuală, respectul celorlalți și al tău propriu, libertatea de conștiință.

Eduard E. Plantagenet — La Franc-Maçonnerie en France, Ed. de la Paix

— „Dumnezeu este idealul pe care omul îl poartă în el însuși. Această concepție poate aduce Adevărul, Dreptatea, Frumusețea... Să avem curajul de a ne spune că sîntem religioși și de a ne afirma ca apostolii unei religii mai sfinte ca toate celelalte. Să propagăm religia Republicii, care va forma inima cetățenilor și va cultiva adevărurile republicane”.

Oswald Writh — Extrait du Livre de l'Apprenti et du Livre de Maître”, Ed. Dorbon aîné

— O dată cu progresele științei care înving toate sugestiile, Franc-Masoneria va apare din ce în ce mai mult ca singura religie demnă de oameni... Ea constă în a construi o Republică universală și democratică a cărei regină va fi Rațiunea și al cărui Consiliu Suprem îl va constitui Adunarea înțelepților.

Albert Lantoine — Hiram au Jardin des Oliviers, Ed. Gloton

34. DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ

adoptată de Congresul celor 30 State Unite ale Americii la 4 Iulie 1776
— fragment —

... Noi privim ca un adevăr evident prin el însuși faptul că toți oamenii au fost creați egali, ca ei au primit de la Creatorul lor unele drepturi inalienabile, printre care : viața, libertatea și căutarea fericirii. Pentru a asigura aceste drepturi au fost constituite guverne care se întemeiază pe consimțământul celor care sînt guvernați. De fiecare dată cînd o formă de guvernare destructivă, poporul are dreptul de a o modifica sau de a o aboli și de a institui o nouă guvernare, stabilind fundamentele și principiile acesteia. Poporul organizează Puterea în forma care îi pare cea mai accesibilă, pentru a-și realiza siguranța și fericirea sa. Experiența arată că guvernele aflate la putere mai mult timp nu sînt schimbate pentru cauze simple și trecătoare, că genul uman este predispus la suferință, dar nu la infinit, abolind formele de guvernare învechite.

După o îndelungată perioadă de abuzuri și uzurpări ale guvernului care urmărește să supună poporul unui despotism absolut, este dreptul acestui popor să-și scuture jugul dominator și să stabilească noi gardieni în vederea asigurării siguranței sale viitoare. Astfel a fost și răbdătoarea așteptare a acestor colonii care demonstrează necesitatea de a schimba sistemul precedentilor guvernanți.

Istoria guvernării Marii Britanii este o istorie a nedreptății și uzurpărilor avînd drept scop stabilirea unei tiranii absolute asupra acestor state. Pentru a le salva, supunem aceste fapte judecării lor de către lumea imparțială.

35. OFICIALIZAREA FRANC-MASONERIEI ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII

(după Declarația de Independență)

1777 : Carolina de Sud, Massachusetts	1838 : Arkansas
1778 : Virginia	1840 : Illinois
1784 : New York	1843 : Wisconsin
1786 : Georgia, Pennsylvania	1844 : Jowa, Michingan
1787 : Maryland, New Jersey	1850 : California
1789 : Connecticut, New Hampshire	1851 : Oregon
1791 : Rhode Island	1856 : Kansas
1794 : Vermont	1857 : Nebraska
1800 : Kentucky	1858 : Washington
1806 : Delaware	1861 : Colorado
1808 : Ohio	1865 : Nevada

1812 : Luisiana
1813 : Tennessee
1818 : Indiana — Mississippi
1820 : Maine
1821 : Alabama, Missouri
1830 : Florida
1837 : Texas

1866 : Montana
1867 : Idaho
1972 : Utah
1874 : teritoriul indian, Wyoming
1875 : Dakota de Sud
1877 : Noul Mexic
1882 : Arizona
1889 : Dakota de Nord
1892 : Oklahoma

36. CONSTITUȚIA STATĂELOR UNITE ALE AMERICII (1787)

Art. 1 — Congresul nu va putea stabili nici o lege care să interzică : liberul exercițiu, religia, libertatea cuvîntului sau a presei și să atingă dreptul cetățenilor de a se întruni și de a adresa petiții guvernului pentru soluționarea cererilor lor.

Art. 2 — O miliție bine organizată este necesară pentru menținerea securității unui stat liber. Aceasta nu va putea să limiteze dreptul poporului de a deține și purta arme.

Art. 3 — (se referă la activitatea militarilor pe timp de pace).

Art. 4 — Dreptul cetățenilor de a fi protejați și puși la adăpost nu poate să fie violat. Mandatele de percheziție nu vor putea fi aprobate decît pentru situații plauzibile și trebuie să conțină specificat locul percheziției și numele persoanelor reclamate.

Art. 5—9 — (garanții acordate cetățenilor care nu vor putea fi acuzați și judecați decît în baza legii).

Art. 10 — Drepturile care nu sînt trecute în Constituție, sînt rezervate statelor din componența uniunii și popoarelor respective.

Art. 11 — (consfințește autonomia fiecărui stat în ceea ce privește procedurile judiciare referitoare la persoanele particulare).

Art. 12 — (alegerea președintelui și a vicepreședintelui Federației).

Art. 13 — (suprimarea sclaviei).

Art. 14 — Nici un stat nu poate să aplice legea sa restrîngînd privilegiile sau imunitățile cetățenilor Statelor Unite, nu poate să priveze o persoană de viața sa, de libertate sau bunuri printr-o procedură ilegală.

(În celelalte secțiuni ale articolului, se fac referiri la alegerea reprezentanților Statelor Unite, eligibilitatea funcțiilor de senator și deputat, puterile Congresului etc.).

Art. 15. — Dreptul de vot aparține cetățenilor și nu poate fi refuzat sau restrîns.

37. DREPTURILE OMULUI LA 1789

(Preambulul constituției franceze din 1791)

1. Oamenii se nasc și rămân liberi și egali în drepturi. Diferențele sociale nu au ca temei decât folosul comun.

2. Scopul oricărei asocieri politice este conservarea drepturilor naturale și imprescriptibile ale omului. Aceste drepturi sînt libertatea, proprietatea, siguranța persoanei și împotrivirea la opresiune.

3. Principiul suveranității este un atribut al Națiunii. Nici un corp, nici un individ nu poate exercita o autoritate care să nu emane expres din acesta.

4. Libertatea constă în a putea face tot ceea ce nu dăunează altuia; astfel, singurele limite în exercitarea drepturilor naturale ale unui individ sînt acelea care asigură celorlalți membri ai societății folosirea aceluiași drepturi. Aceste limite nu pot fi determinate decât de Lege.

5. Legea nu are dreptul să interzică decât acțiunile care fac rău societății. Nu poate fi împiedicat nimic din ceea ce legea nu interzice și nimeni nu poate fi obligat să facă ceea ce ea nu poruncește.

6. Legea este expresia voinței generale. Toți cetățenii au dreptul să participe, personal sau prin reprezentanții lor, la elaborarea ei. Legea trebuie să fie aceeași pentru toți, fie că apără, fie că pedepsește. Toți cetățenii fiind egali în fața ei, aceștia pot accede în mod egal la toate demnitățile, posturile și funcțiile publice, după competență și fără altă diferență decât aceea a virtuților și talentelor lor.

7. Nimeni nu poate fi acuzat, arestat sau reținut decât în cazurile determinate de lege și după formele pe care aceasta le prescrie. Cei care solicită, dau, execută sau fac să fie executate ordine arbitrare trebuie pedepsiți; dar oricare cetățean citat sau sechestrat în virtutea legii trebuie să se supună pe loc; altfel se face vinovat de împotrivire.

8. Legea nu trebuie să stabilească decât pedepse strict și vădit necesare și nimeni nu poate fi pedepsit decât în virtutea unei legi elaborate și promulgate anterior delictului și legal aplicate.

9. Orice persoană este presupusă nevinovată pînă cînd i se dovedește vinovăția; dacă se consideră arestarea sa ca indispensabilă, orice măsură abuzivă de constringere pentru a aresta acea persoană trebuie să fie aspru reprimată de lege.

10. Nimeni nu trebuie urmărit pentru opiniile sale, fie ele religioase, cu condiția ca manifestarea lor să nu tulbure ordinea publică stabilită de Lege.

11. Liberul schimb al gîndurilor și opiniilor este unul din drepturile cele mai importante ale omului: orice cetățean poate deci vorbi, scrie și tipări liber, cu condiția să răspundă cînd abuzează de această libertate în cazurile stabilite de lege.

12. Asigurarea drepturilor Omului și Cetățeanului necesită o forță publică; această forță este deci instituită în beneficiul tuturor, și nu pentru folosul individual al celor cărora ea le este încredințată.

13. O contribuție generală este indispensabilă pentru întreținerea forței publice și pentru cheltuielile administrației de stat; această contribuție trebuie repartizată în mod egal între toți cetățenii, în funcție de resursele fiecăruia.

14. Toți cetățenii au dreptul să determine, ei înșiși sau prin reprezentanții lor, necesitatea contribuției publice, să consimtă liber la aceasta, să urmărească felul în care este folosită, și să stabilească valoarea cotelor-părți, materia supusă impozitului, perceperea și durata ei.

15. Societatea are dreptul să ceară socoteală oricărui funcționar public asupra cîrmuirii sale.

16. O societate în care nu este asigurată exercitarea drepturilor omului și nici realizată separarea puterilor nu este o societate constituită.

17. Proprietatea este un drept inalienabil și sfînt de care nimeni nu poate fi privat dacă nu o pretinde necesitatea publică legal constatată și aceasta în condițiile unei despăgubiri corecte și prealabile.

38. DECLARAȚIA CONSILIULUI ORDINULUI MARELUI ORIENT DE FRANȚA (1897)

Toleranța

Franc-Masoneria privește cu dispreț atacurile, injuriile, clevetirile și calomniile dușmanilor săi tradiționali și urmărește cu calmul forței sale opera de dezrobire intelectuală, morală și socială pe care i-au lăsat-o moștenire generațiile trecute.

Ea nu recunoaște alte adevăruri decît acele care se găsesc pe cale științifică și se bazează pe rațiune.

În astfel de condiții, instrucția științifică și morală, apare vădit ca primă datorie a popoarelor către sine, ca primă grijă a guvernelor.

În gîndirea tuturor aceluia care voiesc progresul omenirii și triumful democrației, chestiunea instrucțiunii, trebuie să ocupe cel dintîi loc.

Franc-Masoneria n-a lipsit niciodată de la această datorie; rîspîndirea rezultatelor cucerite de știință și de morala rațională, care decurg din aceste rezultate, a figurat în fruntea programului său de propagandă și de acțiune.

Misiunea

În timp ce Franc-Masoneria se străduiește de a emancipa spiritele și de a degaja morala de teoriile metafizice; în timp ce ea învață a nu căuta răsplata datoriilor individuale și sociale convenabil îndeplinite decît în satisfacerea conștiinței și stima oamenilor onești Franc-Masoneria și-a luat misiunea de a ridica la calitatea de cetățeni liberi și egali înaintea tuturor legilor, pe acei oameni pe care ea îi face frați.

Ea a avut cîntea să numere printre membrii săi, oamenii cei mai stimați ai tuturor epocilor și ai tuturor popoarelor, care au colaborat ca maeștrii luminați la îndeplinirea acestei grele misiuni. Ideile de libertate rîspîndite de Franc-Masonerie, au preparat cea mai mare și mai frumoasă mișcare de emancipare, pe care istoria a înregistrat-o în analele ei. Fără contestație, Franc-Masoneriei îi revine onoarea de a fi procurat acestui neuitat eveniment, formula de :

care revelează principiul său fundamental.

După cum Franc-Masoneria așează bazele moralei sale în observațiunile științifice asupra omului și naturii, tot astfel ea scoate filosofia sa socială, din izvorul drepturilor firești, de care trebuie să se bucure toți oamenii prin faptul nașterii și vieții lor.

Numai cu aceste adevăruri ea combate superstiția, erorile și prejudecățile, pe care toate religiunile și feudalitățile moderne își fondează autoritatea lor dogmatică.

Franc-Masoneria nu s-a amestecat nici în luptele religioase care au decimat omenirea, nici în autodafeele care au pătat altarele tuturor religiunilor.

Rugurile pe care au pierit pentru idei și convingeri atâtea victime omenesti, apoi fiăcările infernale de pe lumea cealaltă, sînt lăsate în seama sectarilor și iluminaților.

Legea ei primordială este toleranța; ea a înscris în fruntea Constituției sale respectul tuturor credințelor, a tuturor ideilor, a tuturor opiniunilor. Propaganda sa este binevoitoare, căci ea știe și ține socoteală de slăbiciunea și ignoranța omenească.

Ea nu impune nici o dogmă aderențelor săi. Ea nu cere decît buna lor voință în căutarea adevărurilor științifice, morale, politice și sociale, precum și zel în propagarea acestor adevăruri.

Franc-Masoneria încurajează pe membrii săi să-și dezvolte facultățile și spiritul lor critic; să-și mărească cunoștințele lor științifice prin studiu și discuțiuni leale, străduindu-se de a-și descătușa spiritul de tradițiunile seculare pline de erori, de minciuni și de supunere oarbă.

Ea ține în cea mai mare stimă și acordă întreaga sa încredere acelor membri, care fac din principiile ei linie de conduită în viață, arătîndu-se în același timp foarte indulgentă pentru toți acei care doresc să participe la lucrările sale; căci consideră de a ei datorie să le arate calea Adevărului.

Grație acestei mari toleranțe, i-a fost dat Franc-Masoneriei să vadă în toate timpurile reunindu-se în lojile sale, persoane aparținînd celor mai diverse și opuse școli filosofice, sociale și politice, precum și religiunilor celor mai diferite, pentru a conlucra în comun la emanciparea spiritului omenesc, la independența popoarelor și la fericirea socială a omenirii.

Morala

Morala Franc-Masoneriei nu este legată de nici o credință religioasă sau teorie filosofică.

Ea are ca bază un fond de precepte care învață pe om că a fi mai bun, înseamnă a deveni mai fericit.

Aceste precepte se găsesc în toate religiunile și în toate filosofiele profesate de înțelepții tuturor timpurilor și ai tuturor țărilor.

Baza științifică a acestor precepte, se sprijină pe studiul calităților individuale și sociale ale omului.

Franc-Masoneria nu caută originea ideilor de datorie, de bine, de rău și de justiție, nici în știutele revelațiuni divine, nici în concepțiile metafizice; căci știința dovedește că aceste idei, se nasc din raporturile sociale pe care oamenii le întrețin și care le sînt impuse chiar de

legile naturale. Știința dovedește în mod indiscutabil că atât în speța umană cât și în celelalte specii animale, viața socială este arma indispensabilă în lupta pentru existență.

Ea arată că indivizii care se izolează, pier sub povara diferitelor cauze de distrugere; pe când aceia sociabili rezistă, formează rase și specii durabile, care trăiesc în comun și luptă neîncetat pentru viață.

Începutul asociațiunii omenești a fost familia, unde schimbul constant de îngrijiri, de servicii și de mângâieri, dau naștere în mod succesiv, iubirii materne, iubirii paterne, iubirii filiale, iubirii frățești cu toate actele lor de dulce și mutuală simpatie, pe care obișnuința le transformă în necesitate și pe care inteligența omenească ajunsă la un oarecare grad de dezvoltare o consideră ca datorie.

Tot știința ne mai arată că iubirea care leagă pe copil de mama sa, de tatăl său, de frații și surorile sale și care îi apropie toate aceste ființe, se dezvoltă și se modifică întinzându-se la camaradul cu care copilul se joacă, la prietenul cărui îi face confidențe, la aceia care contribuie la dezvoltarea inteligenței sale și, în fine, la aceia care contribuie la întărirea puterilor sale de luptă, prin formarea intelectului și fizicului său.

Această iubire se întinde apoi la soția care-l va completa, permițându-i de a forma o nouă familie; — la vecinul cu care se ajută reciproc la nevoi; — la cetățeanul care vorbește aceeași limbă și cu care împarte plăcerile și munca în timp de pace, privațiunile, pericolele și emoțiunile patriotice în timp de război.

Toate aceste sentimente comandă acțiuni, care repetate fără încetare, devin mai întâi obiceiuri și apoi lege imperioasă.

Astfel se naște noțiunea de noi datorii, care pentru societățile ajunse la un oarecare grad de evoluție intelectuală, nu trebuie să fie mai puțin sacre, ca datoriile de familie.

Acestea sînt: datorii către cei slabi, datorii către toți membrii societății, datorii către Patrie; în fine, pe măsură ce acest sentiment de iubire socială se lărgeste și devine tot mai bogat, tot pe aceeași măsură se dezvoltă inteligența, și se mai nasc datoriile către umanitatea întreagă.

Aceste multiple datorii se înrădăcinează atât de profund în creierul oamenilor civilizați și educați, încît ele devin patrimoniu ereditar; și atunci actele ce corespund fiecăruia din aceste sentimente, cu drept cuvînt numite afective, devin așa de naturale, că ele sînt îndeplinite fără nici o altă preocupare, decît aceea de a le executa și fără speranța vreunei recompense pe lumea aceasta sau în cea viitoare.

Așadar, observația demonstrează că sentimentele de iubire familială și socială sînt cu atât mai energice în fiecare om și în fiecare societate umană, cu cît inteligența omului este mai dezvoltată și cu cît societatea este ajunsă la un mai mare grad de civilizație.

39. MARELE ORIENT DE FRANȚA ÎN VIZIUNEA UNUIA DIN MARIU SĂI MAEȘTRI

Masoneria își are originea în secolul luminilor, cel care a făcut să progreseze limbajul simbolic cu care noi lucrăm astăzi la „perfecționarea intelectuală și socială a Umanității”. Marele Orient de Franța, fondat

în 1773 este de departe cea mai puternică obediență masonică franceză (cca 25 mii aderenți, față de cei 10 mii cîți numără Marea Lojă a Franței, ale cărei preocupări sînt fără îndoială mai esoterice și cu care Mare Orient de Franța întreține raporturi frățești. Există, de asemenea, Marea Lojă Națională Franceză cu cei trei mii de aderenți, în majoritatea americani, fondată însă de englezi, care o controlează. Mai există, de asemenea, în Franța două obediențe mixte și o Mare Lojă Feminină, în plină dezvoltare.

În ceea ce privește Marele Orient de Franța el este dominat de trei curente de inegală importanță. Primul „spiritualist”, foarte tradiționalist și conservator, se preocupă a păstra instituției caracterul „inițiativ”. Al doilea, incontestabil cel mai numeros și mai politizat, rămîne fidel tradiției „progresive” a Marelui Orient de Franța, care și-a pus adesea amprenta asupra istoriei Franței. Al treilea curent, mai slab și mai vaporos, are influență în atelierelor „albastre” de stînga și extrema stîngă; aceasta dorește ca masoneria să se exteriorizeze și să ia poziții colective, curajoase și publice în toate problemele. Între aceste două ultime curente demarcația nu este simplă...

Publicul a fost serios informat de presă, în momentul conventului din septembrie 1975, că o criză serioasă scutură Marele Orient de Franța. După rezultatul alegerilor Consiliul Ordinului Marele Orient își demonstrează eclectismul său alegînd ca Mare Maestru, cînd un conservator, cînd un om de stînga sau un Mare Secretar, membru al Uniunii Progresiste, aliată a Partidului Comunist... Balanța va oscila de la dreapta la stînga în funcție de evoluția politică a țării pe care o traduce aproape fidel...

De-a lungul anilor, modificări sensibile intervin în compoziția atelierelor. Acestea sînt întinse ca urmare a unui efort perseverent de exteriorizare: conferințe publice, colocvii, interviuri la radio și la Televiziune, înființarea librăriei Centrului de documentare masonică, emisiuni regulate la radio, editarea unor cărți consacrate instituției și care, din păcate, nu au toate ca autori Franco-Masoni.

Marele Orient de Franța, care a avut totdeauna vocația de a conduce „masoneria liberală” reprezintă cea mai veche obediență masonică europeană și, în funcție de conjunctura mondială, a fost focarul de gîndire cel mai cunoscut și cel mai respectat care a exercitat atracția cea mai puternică asupra elitei masonice europene și africane.

Este deosebit de important pentru progresul uman în general, ca Marele Orient de Franța să-și conserve și amplifice această influență...

Masonii americani nu sînt de loc inactivi. În spatele fațadei Marii Loji Unite a Angliei ei sînt aceia care vor prelua, de acum înainte, locul I în Masoneria mondială, manipulînd în Europa cu mijloace considerabile, obediențele germană, italiană, olandeză și făcînd un baraj sistematic franc-masonilor din Marele Orient de Franța.

Este evident că noi nu putem asista la aceste manevre fără a reacționa. Într-un termen mai lung sau mai scurt, influența anglo-saxonă va sfîrși prin a se implanta și la noi și aceasta va fi pentru Masoneria franceză și aliații săi, începutul decadenței. Cei care refuză să vadă acest lucru sînt fie complici fie se înșală sau se lasă păcăliți prea ușor...

Fred Zeller, artist pictor, Mare Maestru al Marelui Orient de Franța.

40. MARI MAESTRI AI MARELUI ORIENT DE FRANȚA DUPĂ 1945

1945—48 : Francis Viaud, inginer
1948—49 : Louis Bonnard, avocat
1949—52 : Francis Viaud
1952—53 : Paul Chevalier, profesor
1953—56 : Francis Viaud
1956—58 : Marcel Ravel, industriaș
1958—59 : Robert Richar, conservator șef
1959—62 : Marcel Ravel
1962—64 : Jacques Mitterand, administrator civil
1964—65 : Paul Anxionnaz, inginer, vechi ministru
1965—66 : Alexandre Chevalier, doctor în medicină
1966—69 : Paul Auxionnaz
1969—71 : Jacques Mitterand
1971—73 : Fred Zeller, artist pictor
1973—75 : Jean-Pierre Prouteau, director de societăți
1975—77 : Serge Béhar, doctor în medicină, scriitor
1977—79 : Michel Baroin, subprefect
1979—81 : Roger Leroy, inginer
1981—84 : Paul Gourdot, om de litere
1984—86 : Roger Leroy

După Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie, sous la direction de Daniel Ligou, PUF, 1987.

41. EVOLUȚIA NUMERICĂ A ADERENȚILOR LA MARELE ORIENT DE FRANȚA

1945 : 15.000 aderenți (majoritatea sexagenari)
1963 : 18.500 „ (media de vîrstă 56 ani)
1973 : 25.000 „ (media de vîrstă 40 ani)
1976 : 28.000 „ (grupați în cca 500 ateliere, sub semnul vitalității și al iluminării)

42. DECLARAȚIA DE PRINCIPII A ORDINULUI MASONIC MIXT INTERNAȚIONAL „DREPTUL UMAN” (înființat la sfîrșitul sec. al XIX, în Franța)

Art. 1 Ordinul Masonic Mixt Internațional „Dreptul Uman” — afirmă egalitatea esențială a celor două ființe umane, bărbatul și femeia. Proclamînd „Dreptul Uman”, ordinul vrea ca aceștia să se poată bucura pe toată suprafața planetei, în mod egal de dreptate socială, într-o umanitate organizată în societăți libere și fraternală.

Art. 2 Compus din Franc-Masoni aparținind celor două sexe fraternal unite, fără distincție de rasă, religie, filosofie, ordinul impune pentru a atinge acest scop, o metodă rituală și simbolică, grație căreia membrii săi edifică Templul lor pentru perfecțiunea și gloria Umanității.

Art. 3 Respectind toate condițiile relative la eternitatea sau neeter-nitatea vieții spirituale, membrii săi caută înainte de toate să realizeze pe Pământ și pentru toți camenii maximum de dezvoltare morală și intelectuală — condiția primă a fericirii care este posibilă fiecărui individ într-o umanitate fraternal organizată.

Art. 4 Ordinul Masonic Mixt Internațional „Dreptul Uman” nu profesează nici o dogmă. El lucrează pentru aflarea Adevărului. În atelierele sale se organizează discuții și dezbateri referitoare la chestiuni sociale și religioase cu scopul de a clarifica părerile membrilor săi și de a le permite să aibă cea mai bună cunoaștere a datoriei lor de Franc-Masoni.

43. DECLARAȚIA DE PRINCIPII

formulată și adoptată de Congresele Masonice internaționale de la Geneva (19—21 Octombrie 1921) și Paris (27—29 Decembrie 1927)

Franc-Masoneria, instituție tradițională, filantropică, filosofică și progresivă, bazată pe recunoașterea principiului că toți oamenii sînt frați, are ca scop căutarea adevărului, studiul și exercitarea moralei și solidarității.

Ea lucrează la îmbunătățirea materială și morală, precum și la perfecționarea intelectuală și socială a umanității.

Principiile ei sînt îngăduința reciprocă, respectul față de ceilalți și de sine și libertatea de conștiință.

Datoria ei este să întindă legăturile care unesc Franc-Masonii pe toată suprafața globului, asupra tuturor membrilor umanității.

Franc-Masoneria, privind munca drept una din obligațiile esențiale ale omului, onorează la fel munca manuală și munca intelectuală.

Ea formează deci o asociație de cameni cinstiți, liberi și devotați care, legați prin sentimente de libertate, egalitate și fraternitate, lucrează individual și în comun la progresul social, exercitînd astfel binefacerea în înțelesul ei cel mai înalt.

Franc-Masoneria recunoaște existența unui principiu superior și ideal, în general cunoscut sub denumirea simbolică de Marele Arhitect al Universului. Ea nu combate și nu recomandă nici o convingere religioasă.

după Radu Anastasiu — Istoria Franc-Masoneriei Române, Editura proprie, București, 1936, p. 5

44. FRAGMENTE DIN MANIFESTUL MARIJ LOJII TRADIȚIONALE SIMBOLICE „OPERA” DIN FRANȚA — difuzat la 02 octombrie 1958

FRATERNITATE, UMANISM, UNIVERSALISM

Acesta este mesajul Franc-Masoneriei, simbolizat prin aceste trei „lumini” tradiționale, punct de convergență al tuturor forțelor spirituale.

Printr-un deplorabil paradox constatăm azi că Franc-Masoneria este pe plan uman profund divizată... Aceste penibile divergențe sînt create de faptul că principiul „Un Mason Liber într-o Lojă Liberă” nu este aplicat...

Reîntoarcerea la universalism, sfîrșitul certurilor sterile, proeminența lojei, acestea sînt legămintele unui foarte mare număr de Frați sinceri și devotați, dezolați de impasul în care atîtea bune voințe se pierd actualmente.

Pentru a răspunde aspirațiilor lor profunde, pentru a munci cu noi ca să sporim puterea și strălucirea Ordinului, noi cerem acestor frați ca să obediencelor din care fac parte, de a asculta acest apel și de a ne ajuta.

Trebuie să sfîrșim cu certurile permanente între obediencă și să contribuim la renovarea veritabilei fraternității masonice, pentru ca ea să redevină o realitate constructivă...

Convingerea noastră profundă este că prin valoarea sa intelectuală și morală, prin iluminarea socială sau spirituală, fiecare demonstrează autenticitatea inițierii sale...

45. LA STEAUA CARE-A RĂSĂRIT

„Francezii, belgieni, italieni, spanioli, germani, elvețieni; toți din Eurpa continentală, noi sîntem moștenitorii Marii Loje a Franței din 1736. Englezi, americani, chinezi, hinduși și toți ceilalți din lumea Franc-Masoneriei universale, noi sîntem moștenitorii celor 14 înțelepți din 1723, căci aceștia erau ei înșiși moștenitorii și servitorii tradiției memoriale a Ordinului”.

Richard Dupuy, Mare Maestru al Marii Loji a Franței, la Conventul masonic din 1967.

Pină azi, Vaticanul a avut dificultăți în a avea o judecată diferențiată asupra fenomenului Franc-Masoneriei. După Conciliul Vatican II, sub semnul recomandării acestuia, „dialogul cu toți oamenii de bună voință” s-a constituit în strînsă colaborare cu Secretariatul roman pentru necredincioși (condus de cardinalul König la Viena) un cerc de studii care, în declarația de la Lichtenau din 1972 estima că vechile bule papale ostile Franc-Masoneriei, nu trebuie să mai fie înțelese decît din punct de vedere istoric numai...

...La începutul lui mai 1980, la Conferința episcopilor catolici germani a fost dată publicității declarația „Asupra problemei apartenenței catolicilor la Franc-Masonerie”, conform căreia: Franc-Masoneria nu s-a schimbat în esența sa; apartenența la Franc-Masonerie pune în discuție „fundamentele existenței creștine”; apartenența la biserica catolică este incompatibilă cu apartenența la Franc-Masonerie.

Wilhelm Quenzer — „Freimaurer”, în „Theologische Realenzyklopädie, Bd. XI, Berlin, W. de Gruyter, 1983, p. 566

S-a născut în Evul Mediu, ca o reacțiune împotriva tiraniei de atunci. Pe parcurs au luat-o în stăpînire evreii. Au transformat-o în unealtă de stăpînire iudaică. Inițial, nimeni nu putea deveni, să zicem Cavaler de Rose Croix dacă era evreu. Ulterior, s-a putut orice. Asta a fost de fapt, uite aici fac poate un păcat și sînt totuși fecior de popă, dar o spun — fructul neputinței creștinismului tolerant pînă la refuz. Argetoianu a fost odată întrebare de niște tineri: „Sînteți Franc-Mason domnule ministru? — la care le-a răspuns: „Fugi, bă, de aici. Am fost, e un fleac”. Franc-Masoneria dorește Puterea cu lozinci democratice. Nu sînt religioși. Au o singură religie: propria lor doctrină. Pe dușmani îi anulează social. Au o structură supra-națională. Deci, sînt anti-naturali. Toți cei care aspiră la unitatea speciei om anulează principiul competiției între popoare. Anulează însă și principiul civilizației moderne, născută prin luptă.

Petre Țuțea din interviul acordat Mariei Spiridon Cassian și lui Titus Ceia, în „Epoca” nr. 35/21 februarie 1991, p. 21.

46. TABLOUL PUTERILOR FRANC-MASONICE EXISTENTE PE AMBELE EMISFERE După Van Dalen's „Kalender fur Freimaurer”, 1906

STATUL	NUMELE Puterii Franc-Masonice	Rezidența	Anul fondării	Nr. loje- lor Obe- diente
1	2	3	4	5
A				
Anglia	Marea Lojă Unită de Anglia	Londra	1717	3600
	Marea Lojă Af. Ion de Scoția	Edinburg	1736	
	Marea Lojă de Irlanda...	Dublîn	1730	
Austria	Prohibît...			600
Australia (și Oceania)	Marea Lojă de Neu-Sud-Wales...	Sydney	1888	
	Marea Lojă de Australia Vestică...	Perth	1889	
	Marea Lojă de Noua Zeelandă	Christchurch	1890	
	Marea Lojă de Transmania...	Hobartown	1890	
	Marea Lojă Australia de Sud	Adelaida	1884	
	Marea Lojă Victoria...	Melbourne	1889	

1	2	3	4	5
Argentina	Suprem Consiliu și Mare Orient...	Buenos-Aires	1895	23
B				
Belgia	Marele Orient de Belgia... Suprem Consiliu de Belgia	Bruxelles	1831 1817	23
Brazilia	Marele Orient de Brazilia Marele Orient Rio Grande do Sul...	Rio-Janeiro Porto Alegre	1893	150
C				
Canada	Marea Lojă de Canada... Marea Lojă Colorată de Canada... Marea Lojă de Quebec... Marea Lojă Noua Scoție... Marea Lojă Manitoba... Marea Lojă Principe Eduard	Toronto Chatham Montreal Luneburg Winipeg Islanda	1365 1856 1869 1866 1875 1875	375 6 57 64 79 13
Chile	Marele Orient de Chile...	Valparaiso	1862	15
Columbia	Marele Orient de Columbia	Bogota	1872	
Cuba	Marea Lojă a Insulei Cuba	Havana	1891	59
D				
Danemarca	Marea Lojă de Danemarca	Copenhaga	1858	19
Domingo	Marea Lojă Independentă de San-Domingo...	San Domingo	1891	15
E				
Elveția	Marea Lojă Alpină	Zürich	1844	33
Egipt	Marele Orient de Egipt... Marea Lojă Națională de Egipt ...	Alexandria Cairo	1864 1876	47
F				
Franța	Marele Orient de Franța... Marea Lojă de Franța... Marea Lojă Simbolică de Rit Scoțian...	Paris " "	1772 1881	359 80 2
G				
Germania	Marea Lojă Națională „La trei globuri”... Marea Lojă Națională de Germania... Marea Lojă Royal-York Marea Lojă de Hamburg... Marea Lojă de Saxonia... Marea Lojă „La Soarele”... Marea Lojă Electrică... Marea Lojă „La Unirea”... Confederația celor cinci Loji independente...	Berlin " " Hamburg Dresda Bayreuth Frankfurt M. Darmstadt	1740 1770 1760 1740 1811 1741 1788 1846	206 159 69 47 24 39 21 8
Grecia	Marea Lojă de Grecia...	Atena	1883	5
Guatemala	Marele Orient și suprem Consiliu Marele Orient al Americii Centrale (cuprinde: Republica Guatemala, Honduras, Salvador, Nicaragua și Costa-Rica)...	" Guatemala	1887	

1	2	3	4	5
H Haiti	Marele Orient de Haiti...	Port au Prince	1886	
I Italia	Marele Orient de Italia...	Roma	1803 1887	355
L Liberia Luxemburg	Marea Lojă de Liberia... Suprem Consiliu în Marele Ducat de Luxemburg...	Monrovia Luxemburg	1867 1849	8 1
M Mexico	Marea Lojă Simbolică Marea Lojă Mixtă	Mexico Veracruz		93
N Norvegia	Marea Lojă Națională de Norvegia...	Cristiana	1891	12
O Olanda	Marele Orient de Olanda (avind Loji în Africa de Sud și Indiile Olandeze: Java-Summatra etc)...	Haga	1756	90
P Paraguay Peru	Marele Orient de Paraguay Marea Lojă de Peru (Avind 5 Loji în Bolivia)...	Asuncion Lima	1896 1852	8 33
Portugalia	Marele Orient de Lusitania	Lisabona	1805 1859	25
Porto-Rico	Marea Lojă Suverană de Porto Rico...	San Juan	1885	16
R România	Loja România, sub obediența Marelui Orient de Italia, singura regulat constituită ... Prohibit...	București	1906*	
S Statele Unite	Confederația Marilor Loji a Statelor Unite. Cuprinzînd următoarele Mari Loji: Alabama, Arizona Arkansas, California, Colorado, Connecticut, Delaware, Columbia, Florida, Georgia, Idaho, Illinois, Indiana, Indian Territory, Iowa, Kansas, Kentucky, Louisiana, Maine, Maryland, Massachusetts, Michigan, Minesota, Mississippi, Missouri, Montana, Nebraska, Nevada, New-Hampshire, New- -Jersey, New-York, New-Mexico,			

* După opinia autorilor acestui „Tablou”, care aparțineau de Obediența Italiană. În fapt, loja „România” cuprindea mai ales imigranți italieni (n.n.).

1	2	3	4	5
S Statele Unite	North-Carolina, North-Dakota, Ohio, Oklahoma Territory, Oregon, Pennsylvania, Rhode-Island, South-Carolina, Carolina, South-Dakota, Tennessee, Texas, Utah, Vermont, Virginia, Washington, West-Virginia, Wisconsin, Wyoming.	Capitalele respective		12176
Spania Suedia	Marea Lojă de Neu Braunschwig	Sf. John	1867	36
	Marele Orient de Spania	Madrid	1888	95
	Marea Lojă de Suedia	Stockholm	1731	36
T Tunis	Marea Lojă de Tunis...	Tunis	1881	
U Ungaria	Marea Lojă Simbolică de Ungaria..	Budapesta	1886	59
Uruguay	Marele Orient de Uruguay	Montevideo	1870	33
V Venezuela	Marele Orient Național al Statelor-Unite de Venezuela... Marea Lojă Independentă de Venezuela...	Caracas "	1893	35

47. UNIVERSALA FRANCMASONĂ LIGO (LIGA UNIVERSALĂ A FRANCMASONILOR)

ORIGINE — În 1905 după un Congres esperantist al cărui obiectiv era crearea unui vehicul lingvistic pentru a facilita înțelegerea mutuală universală, majoritatea participanților s-au recunoscut între ei ca Franc-Masoni și au decis să creeze o asociație esperantistă masonică.

— 1913 această asociație preia titlul de „Universala Framasona Ligo” (Liga Universală a Franc-Masonilor).

SC PURI (după Statut) :

Art. 1. Universala Framasona Ligo este o asociație compusă din Franc-Masoni activi acționând în nume individual. Ea are ca scop ameliorarea și dezvoltarea relațiilor fraternală și amicale între Maestrii din lumea întreagă. Ea aspiră să creeze o acțiune coordonată în favoarea fraternizării oamenilor și popoarelor.

Art. 2. Liga lasă membrilor săi o libertate completă în tot ceea ce fac în raport cu obiectivele sale și se abține de la orice ingerință în afacerile obediențelor masonice. Ea adoptă o atitudine de neutralitate în materie politică și religioasă.

Evoluție. În 1929 esențialul scopurilor a fost atins. La Congresul de la Amsterdam, Marea Loje a Angliei autoriza frații englezi să adere la această ligă. Frații americani începuseră să adere încă din 1928. În perioada 1940—1947, liga a fost în adormire.

Poziția actuală : Numărul aderenților săi este în creștere în special al tinerilor. Are membrii individuali în aproape toate țările și grupuri administrative pe toate continentele. Legături individuale unind pe frați (membri) între ei se crează cu ocazia întâlnirilor de la congrese și adunări generale, precum și prin alte mijloace (schimburi epistolare, primiri în loje, cercetări esoterice sau istorice, studii tematice, afinități artistice). Fiecare după posibilitățile sale poate practica idealul universalismului.

48. LOJILE ATAȘATE LA MAREA LOJĂ ELVEȚIANĂ „ALPINA” DUPĂ AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Numele	Orașul	Anul
Masoneria Universală	Geneva	1955
Bunul Acord	Berna	1957
Humanitas și Concordia	Sf. Gall	1960
Cosmopolitan	Zürich	1960
Catena Humanitatis	Zürich	1964
Lux in Tenebris	Morges	1965
Toleranță și Fraternitate	Geneva	1967
Panta Rhei	Bâle	1967
Prietenii Sinceri	Sf. Maurice	1969
Gîndire și Acțiune	Martign	1970
Tradiție	Lausanne	1971
Regenerarea	Friburg	1972
Post Tenebras Lux	Zürich	1975
Labor et Perfectis	Geneva	1976
Zur Dreiländerecke	Bâle	1981
Aurora Humanitatis	Zürich	1981
S. Johann am Rhein	Schaffhouse	1982
Brenno Bertoni	Lugano	1982
Veritas	Ascona	1984
Signa Hominis	Lugano	1985

49. LISTA

țarilor unde funcționează Supreme Consilii Franc-Masonice

1. SUA (Jurisdicția SUD)	1801	16. Republica Dominicană	1861
2. Franța	1804	17. Turcia	1861
3. Spania	1811	18. Chile	1870
4. SUA (Jurisdicția Nord)	1813	19. Paraguay	1870

5. Belgia	1817	20. Guatemala	1871
6. Venezuela	1824	21. Grecia	1872
7. Brazilia	1829	22. Elveția	1873
8. Peru	1830	23. Canada	1874
9. Columbia	1833	24. Ecuador	1910
10. Anglia	1845	25. Olanda	1912
11. Scoția	1846	26. Panama	1913
12. Uruguay	1856	27. Austria	1925
13. Argentina	1858	28. Bolivia	1931
14. Cuba	1859	29. Germania	1931
15. Mexic	1860	30. Filipine	1950
		31. Italia	1960

(a cunoscut mai multe Supreme Consilii, primul creat în 1805. Înaintea instaurării fascismului exista un Suprem Consiliu constituit în 1908).

32. San Salvador	1960	38. Finlanda	1973
33. Nicaragua	1961	39. Luxemburg	1976
34. Honduras	1961	40. Maroc	1977
35. Costa Rica	1961	41. Gabon	1980
36. Israel	1966	42. Camerun	1981
37. Iran (în adormire)	1970		

După tentativa nereușită de confederație între Supremele Consilii, efectuată la Lausanne, în 1875, o înțelegere internațională s-a stabilit prin organizarea conferințelor internaționale periodice. Numai Supremele Consilii ale Angliei și Scoției s-au abținut de a participa la aceste reuniuni pentru a nu risca să intre în relație cu Masonii aparținând altor obediențe nerecunoscute de Marea Lojă Unită a Angliei. Conferințele internaționale organizate au fost următoarele :

1. Lausanne	1875	7. Paris	1929
2. Edimburgh	1877	8. Bruxelles	1935
3. Paris	1900	9. Cuba	1956
4. Bruxelles	1907	10. Washington	1961
5. Washington	1912	11. Bruxelles	1967
6. Lausanne	1922	12. Baranquilla	1970
		13. Paris	1985

După „Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie”, sous la direction de Daniel Ligou, Presses Universitaires de France, 1987, p. 1143—1144

50. LANȚUL UNIUNII EUROPENE (Chaîne d'Union Européenne — C.U.E.)

Este o grupare fraternală reprezentată mai ales în Belgia, Germania, Olanda și Elveția. În Franța este răspândită în mod deosebit în Alsacia.

C.U.E. își propune să fie o Uniune a Franc-Masonilor din toate țările Europei, care caută să stabilească legături, contacte și colaborări între Franc-Masoni.

C.U.E. vrea să reunească Franc-Masonii europeni fără deosebire de naționalitate, obediență, concepții religioase sau filosofice, rasă sau limbă. Pentru a-și atinge scopul, ea organizează întâlniri ale Franc-Masonilor, pentru ca aceștia să se cunoască, să aibă relații frățești și să discute între ei problemele viitoarei Europe.

51. COLOCVII PE TEME PROFANE ORGANIZATE DE MARELE ORIENT DE FRANȚA — PERIOADA 1960—1984

- 1962 — „Educația națională de mîine”
- 1963 — „Problemele țărănimii franceze”
- 1964 — „Problemele informației”
- 1967 — „Masoneria în secolul luminilor”
- 1973 — „Bicentenarul Obedienței Marelui Orient de Franța”
- 1984 — „Pregătirea bicentenarului Revoluției franceze”

52. ÎNVĂȚĂMÎNTUL POLITIC MASONIC

În 1976, Marele Orient de Franța grupa 140 loji în regiunea parisiană, cca 500 loji în provincie și în teritoriile de peste mări, ceea ce constituiau tot atâtea cercuri și cluburi private. Iată o selecție, extrasă din lucrarea „Trei puncte, asta-i tot” („Tois points c'est tout”) a Marelui Maestru al Marelui Orient de Franța, Fred Zeller, în care sînt prezentate preocupările lojilor din zona parisiană în ceea ce privește dezbaterea unor teme de interes masonic în discuțiile obișnuite purtate între membrii lor :

LOJA

- Binefacere și Progres
- Lumina (din Neuilly)
- Paris
- Anatole France
- Claritate
- Federația Universală
- Muncă, Adevăr, Justiție
- Shakespeare
- Dreptatea
- Artă și Știință

TEMA

- criza europeană
- problemele Europei
- o morală în libertate
- filosofia marxistă și filosofia masonică
- delicvența juvenilă
- alimentația în lume
- agricultura franceză în Piața Comună
- unde este Germania de Est
- necesitatea unui planning familial
- raporturi între trusturi și tehnocrație

- Prietenii lui Alain
- Aurora socială (Argenteuil)
- Echitatea
- Muncitorii (Clichy)
- J. J. Rousseau (Montmorency)
- Avantgarda masonică
- Libera gîndire
- Libera conștiință
- Viitorul
- Platon
- Marseilleza
- Uniunea filantropică (Saint-Denis)
- trebuie să uităm Auschwitz-ul
- reflecții asupra Algeriei
- radioactivitatea și pericolele sale
- caracterul monarhic al Constituției din 1958
- omul modern în fața creștinismului
- masoneria trebuie să îmbrățișeze timpul său
- lecții de tras din tradiția și istoria noastră
- rolul Franc-Masoneriei în zorii secolului al XXI-lea
- istoria lui 1 Mai
- violența și libertatea
- „exteriorizarea” Masoneriei
- trebuie să condamnăm ONU?

53. DECIZII ALE MARELUI ORIENT DE FRANȚA luate la Conventul din 1962

Să se aducă la cunoștința marelui public următoarele :

1. Veritabila natură a Franc-Masoneriei, principiile pe care ea este fondată, mecanismul și idealul său, utilizînd în acest sens toate căile de comunicație de care dispune lumea modernă :

2. Finalitatea lucrărilor Franc-Masoneriei, ce înseamnă să construiești o umanitate mai bună și mai luminoasă, mai dreaptă și mai frățească, cu ocazia colocviilor, dezbaterilor, conferințelor publice, organizate la nivel național și regional ;

3. Poziția Marelui Orient de Franța atunci cînd se petrec evenimente deosebite, în lumina principiilor masonice, enunțată în declarații publice, susceptibile să primească asentimentul fraților Franc Masoni. Tăcerea în unele împrejurări (politice, sociale, economice n.n.) poate lăsa impresia că Masoneria rămîne în turnul său de fildeș și nu o interesează problema respectivă.

Părerea lui Fred Zeller :

„De această dată poziția Marelui Orient de Franța este netă, nu mai are de ce să revină. Aceasta este deschiderea sa spre lumea profană, cu toate mijloacele ei moderne de care noi putem dispune.

Terminînd discursul meu la Convent, am reluat un pasaj din declarația lui Alexandr Soljenitin la Congresul panrus al scriitorilor și artiștilor sovietici, înainte de excluderea sa ; acest pasaj putea, la fel de bine să ni se adreseze nouă :

„Stergeți cadranul orologiului : ceasurile voastre au o întârziere în raport cu timpul nostru. Îndepărtați grelele voastre perdele pe care le iubiți atît : nu bănuși că afară este ziua”.

54. IEȘIREA DIN TURNUL DE FILDEȘ

„Nu vă limitați în prezent la problemele puse de societatea contemporană. Masoneria a avut totdeauna ochii întorși spre Viitor. Înapoia vălului rupt al societății actuale, zăriți societatea de mâine...Pregătiți-vă opinia pentru transformările necesare. Numai voi, masonii, veți arăta drumul de parcurs...”

din discursul deputatului socialist Marcel Sembat, rostit în ședința din 1910 a Marelui Orient din Franța.

Este urgentă o propagandă activă în toate Orientele, cu scopul ca Masoneria să reia tradiția istorică și să redevină inspiratoarea, suverana, stăpîna ideilor prin care democrația se perfecționează. Ea trebuie să influențeze mediul social conservînd cadrele sale intacte, fortificîndu-le, cu scopul de a crea în jurul nostru curentul de simpatie pentru a ne atinge scopurile”.

din raportul Comisiei de prpagandă a Marelui Orient din Franța la Conventul din 1922.

„Este necesar ca vălurile să fie parțial ridicate. Dacă discreția constituie adesea o salvare, ea oferă epocii noastre grave inconveniente, dintre care principalul este că permite nașterea unor ipoteze fără fundament contra cărora este dificil de luptat. Este bine deci de a participa „oficial” în gestațiile de idei pe care organismele de acțiune le promovează...”

din cuvîntul de deschidere la Conventul din 1960 al Marelui Orient de Franța, rostit de Marele Maestru Marcel J. Ravel, lider al tendinței „simbolice” (albastre).

„Trebuie multiplicat ocaziile de a ne manifesta prin toate mijloacele radio, TV, colocoții, publicații, care să trateze marile probleme ale epocii noastre”.

din concluziile Conventului din 1962 al Marelui Orient de Franța, adoptate cu imensă majoritate de reprezentanții a 410 loji participante.

55. IMN ÎNCHINAT OMULUI

Omul, văzut cu un ochi imparțial, nu este nici mare, nici mic, nici frumos, nici urât, nici negru, nici alb. El trebuie să instaureze regimul uman în întregul său adevăr. Astăzi, adevărul acestui regn este că specia umană cuprinde torționari, complici și martiri. Torționarii sînt puțin numeroși. Complicii lor-mărturisiți sau ascunși, sînt mult mai mulți. Majoritatea este compusă din martiri, cei supuși la suplicii.

Pînă la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial transformările societății erau foarte lente, la scara unei vieți. Pînă atunci, un om putea muri fără să fi avut conștiința clară a schimbărilor prezente și viitoare... Astăzi ne-am rupt de obiceiurile vieții tradiționale. Civilizația industrială (...) a pregătit acest teren... Cum poate să fie utilă Franc-Masoneria în aceste condiții? Ordinul Masonic care permite accesul larg al publicului în interiorul lui este democratic? Sau, din contră, trebuie să sporim rigorele selecției, să multiplicăm probele și să nu admitem decît oameni cu valoare afirmată.

În realitate, noi nu avem de ales între cantitate și calitate. Cele două aspecte ale problemei sînt inseparabile. Scăderea nivelului intelectual mediu antrenează o scădere periculoasă a efectivelor... Într-o lume ale cărei convulsii sînt particular resimțite de toți oamenii care reflectează, idealul masonic rămîne panaceul tuturor încercărilor care pot să conducă la pacea interioară.

Psihologia, psihosociologia și dinamica grupului au făcut progrese considerabile după sfîrșitul celui de-al doilea război mondial. Este deci urgent de a studia minuțioasă dinamica internă a lojei și cea dintre lojă și exterior. Trebuie să ne înclinăm asupra motivațiilor individuale și colective, asupra noilor abordări a finalităților noastre.

*Fred Zeller — Trois Points c'est tout, Collection „Vecu”,
Robert Laffont, 1976, selectiv pag. 414—440.*

56. DECLARAȚIA „FRANC-MASONERIA ȘI RELIGIA” EMISĂ LA 1 IUNIE 1985 DE MAREA LOJĂ UNITĂ A ANGLIEI

Ca urmare a recentelor comentarii făcute asupra relației dintre Franc-Masonerie și Religie și a investigațiilor întreprinse de mai multe biserici asupra compatibilității Franc-Masoneriei cu Creștinătatea, Comisia a decis să facă publică următoarea declarație, care completează pe aceea originală aprobată de Marea Lojă în septembrie 1962 și confirmată în decembrie 1981.

Afirmație fundamentală

Franc-Masoneria nu este o religie, nici un substitut pentru religie. Ea cere membrilor ei credința într-o Ființă Supremă, dar nu asigură nici un sistem particular de exercitare a credinței.

Franc-Masoneria e deschisă tuturor oamenilor de toate credințele religioase. Discutarea religiei la întruniri este interzisă.

Ființa Supremă

Numele folosit pentru Ființa Supremă permite oamenilor de diferite credințe de a se alătura în rugăciune (către Dumnezeu așa cum îl vede fiecare) fără ca termenii rugăciunii să provoace neînțelegeri între ei.

Nu există un Dumnezeu masonic aparte; Dumnezeul unui Franc-mason rămâne Dumnezeul religiei pe care o profesază el.

Franc-Masonii respectă Ființa Supremă așa cum este Ea Supremă în religiile lor personale, iar scopul Franc-Masonic nu este să încerce să adune laolaltă religiile. De aceea nu există nici un Dumnezeu masonic compus din alții.

Volumul Legii Sfinte

Biblia, la care Franc-Masonii se referă ca la Volumul (Cartea) Legii Sfinte, e întotdeauna deschisă la orice întâlnire masonică.

Obligațiile Franc-Masonului

Obligațiile pe care și le ia un Franc-Mason sînt întărite prin jurămîntul pe Biblie sau implică Volumul Legii Sfinte, ori cartea considerată sacră de cei în cauză.

Ele presupun sprijinirea Franc-Masonului de a-și păstra secrete mijloacele de recunoaștere și de a urma principiile Franc-Masoneriei.

Pedepsele fizice care sînt pur simbolice nu fac parte din nici o Obligație. Totuși, dedicarea pentru principiile Franc-Masoneriei este profundă.

Franc-Masoneria comparată cu Religia

Franc-Masoneriei îi lipsesc elementele fundamentale ale religiei:

- (a) Nu are doctrină teologică, iar prin interzicerea discuțiilor religioase la întrunirile ei nu permite dezvoltarea unei doctrine teologice masonice;
- (b) Nu oferă nici o taină bisericească;
- (c) Nu pretinde că aduce mîntuirea prin diverse lucrări, prin cunoașterea secretă sau prin vreun alt mijloc. Secretele Franc-Masoneriei se referă la modurile de recunoaștere și nu la mîntuire.

Franc-Masoneria susține Religia

Franc-Masoneria este departe de a fi indiferentă la religie. Fără a interveni în practica religioasă, ea cere fiecărui membru să-și urmeze propria credință și să pună deasupra tuturor datoriilor sale datoria față de Dumnezeu, oricare i-ar fi numele ce i se dă. Învățăturile sale morale sînt acceptabile pentru toate religiile.

Așadar, Franc-Masoneria este o sprijinitoare a religiei.

DOCUMENTELE RĂZBOIULUI RECE

1. Al doilea război mondial (bilanț); 2. Informații speciale pentru Președinte (13 aprilie 1945); 3. Mesajul lui Truman și Churchill către Stalin (18 aprilie 1945); 4. Răspunsul lui Stalin; 5. Discursul lui Truman pentru ONU (radiodifuzat); 6. Carta ONU în discursul lui Truman; 7. Declarația de Independență a statului Israel; 8. Socialismul arab al Partidului Baas (extrase); 9. Propuneri inițiale ale Organizației pentru Eliberarea Palestinei; 10. Socialismul nasserian (fragmente); 11. Declarația Truman privind Coreea; 12. Extrase din planul Briand; 13. Planul Marshall (extrase); 14. Declarația Schuman; 15. Strategia Delors 16. Planul de la Maastricht; 17. De la CEE la Uniunea Europeană (cronologie); 18. Statele Unite ale Europei; 19. Revoluția „tineretului”; 20. Marele Orient de Franța despre mișcările contestatate din mai 1968; 21. Telegrama Mare-lui Orient cu ocazia morții lui de Gaulle; 22. Chestiunea Chile; 23. Încotro merge Europa?; 24. Cum cucerește Comunismul.

1. AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

— bilanț —

Cel de-al doilea război mondial (1939—1945) a durat 2174 de zile și a provocat moartea a 55 de milioane de oameni, înregistrându-se 25 298 de victime pe zi din care peste 40 milioane albi; jumătate din populația evreiască din Europa anului 1939 a fost exterminată.

Numărul persoanelor civile ucise — 28 milioane — întrece cu mult pe acela al militarilor, fapt caracteristic războiului total.

Niciuna din marile probleme cu care a fost confruntată omenirea în 1939 n-a fost rezolvată, cu excepția eliminării rasismului german, a fascismului italian și a militarismului japonez. Cu toate acestea, conflictul a grăbit evoluția unor fenomene: decolonizarea și constituirea celor două mari blocuri rivale față de restul lumii. Paradoxal, uriașa migrație a 20 milioane de oameni — cel mai mare exod din istorie — a provocat o reînviere a naționalismului.

Acest război a costat 7,36 dolari pe secundă; economisirea cheltuielilor totale ale războiului ar fi făcut să crească cu 2% venitul național pe cap de locuitor în toate țările subdezvoltate și aceasta pe timp de 10 ani.

Cei 35 milioane mutilați de război păstrează în trupul lor urmele de neșters ale acestui cataclism; întregă noastră generație a fost marcată de acest eveniment.

Cine? Pentru ce? Cum? Scestia sînt întrebările pe care ni le pune noua generație, pe care și generația noastră continuă să și le pună.

De la sfîrșitul războiului aceste întrebări au devenit obsedante. Desigur, oamenii au purtat totdeauna războaie din 1816 pînă în 1965 lumea n-a cunoscut pacea decît 24 de ani — ultimul conflict mondial însă a atins adevărate culmi ale erorii și aberației. Această afirmație este atît de adevărată încît din 1945 nevoia de a căuta pe cei vinovați s-a intensificat.

Prima reacție a opiniei publice din țările victorioase a fost aceea de a acuza popoarele învinse: poporul german și poporul japonez. Apoi, juriștii au făcut abile demonstrații, cei generoși au redus la tăcere pe cei ce voiau să războne victimele; ideea responsabilității colective a încetat să mai fie dezbătută.

Și totuși, bilanțul războiului este îngrozitor. Îndefinitiv, cine a dorit să fie așa?

după Jacques de Launay — Mari decizii ale celui de-al doilea război mondial, Cuvînt înainte; Editura științifică și enciclopedică, București, 1988, p. 24—25

2. STATELE UNITE ALE AMERICII DEPARTAMENTUL DE STAT CĂTRE PREȘEDINTE

13.04.1945

Informații speciale pentru Președinte:

REGATUL UNIT — Politica lui Churchill răspunde cooperării cu SUA și menținerii unității între cele trei mari puteri dar guvernul brita-

nic se arată din ce în ce mai neliniștit de atitudinea Rusiei și intențiile sale. Churchill împărtășește în întregime punctul de vedere al guvernului american în ceea ce privește interpretarea acordurilor de la Yalta asupra Europei orientale și regiunilor libere, dar el are tendința de a cere rușilor să adopte această poziție cu rigoare în detaliile pe care noi le considerăm inutile. Britanicii au o mare dorință de securitate dar, profund conștienți de declinul propriu (...) țin să-și întărească situația vis-à-vis de Statele Unite și Rusia.

FRANȚA — Interesul SUA este de a ajuta Franța moral și material, pentru a-și recâștiga forța și influența sa. La ora actuală, guvernul provizoriu și poporul francez sînt în mod exagerat preocupate de chestiuni de prestigiu ca rezultat al înfringerii lor militare din 1940 și al ocupării țării lor de dușman. Ca urmare, ei prezintă din timp în timp cereri exagerate care depășesc forța lor prezentă, în mod special doresc Indochina.

Ar trebui să ținem cont de factorul psihologic și să tratăm Franța pe baza puterii și influenței sale virtuale mai mult decît pe baza forței sale prezente. Contribuțiile pe care America poate să le aducă redresării Franței cuprind: reinarmarea prezentă și viitoare a armatei franceze, susținerea participării franceze la Consiliul consultativ european, la controlul și ocuparea Germaniei, în comisia repartizării reparațiilor ca și în alte organisme. De Gaulle a indicat recent că este necesară o cooperare între Franța și SUA.

UNIUNEA SOVIETICĂ — După Conferința de la Yalta, guvernul sovietic a adoptat o atitudine rigidă și intransigentă asupra tuturor problemelor care au apărut în relațiile noastre. Cele mai importante dintre ele sînt: chestiunea poloneză, aplicarea acordurilor de la Yalta în regiunile libere, acordul asupra schimbului de prizonieri de război și civili eliberați și asupra viitoarei conferințe de la San Francisco. Guvernul sovietic a refuzat echipajelor noastre de contact permisiunea de a intra în Polonia pentru a ajuta la evacuarea prizonierilor de război eliberați. Guvernul sovietic pare dornic să se organizeze Conferința de la San Francisco, dar nu vrea să-și trimită ministrul de externe la o discuție prealabilă (în realitate această discuție a avut loc pe 23 aprilie 1945 cu două zile înainte de deschiderea conferinței ONU de la San Francisco n.n.). El a cerut importante credite pentru perioada de după război și refuză discutarea rambursării ajutorului de război primit. În domeniul politico-militar au apărut dificultăți de același ordin.

POLONIA — Situația actuală în ceea ce privește Polonia este foarte puțin satisfăcătoare, căci autoritățile sovietice sabotează sistematic eforturile pe care le face ambasadorul Harriman în comisia de la Moscova pentru a pune în practică deciziile luate în Yalta. Apelurile directe adresate mareșalului Stalin nu au dat nici un rezultat practic. Pe de altă parte, guvernul sovietic caută să complice problema susținind și sprijinind exigențele guvernului polonez provizoriu la Varșovia, care pretinde că reprezintă Polonia. Date fiind relațiile sale cu Uniunea Sovietică, celelalte Națiuni-Unite și opinia publică americană, chestiunea viitorului statut al Poloniei și a guvernului său rămîne una din problemele noastre cele mai complexe și mai urgente.

REGIUNEA BALCANILOR — Principala dificultate cu care ne confruntăm în România, Bulgaria și Ungaria constă în funcționarea comisiilor de control aliat care au fost organizate pentru executarea armistițiilor respective. Nodul acestei probleme se găsește în relațiile cu guvernul sovietic care, în calitatea sa de putere avind controlul asupra situației militare și ca element predominant în comisia de control, exploatează această problemă pentru a se amesteca prin manevre unilaterale în afacerile politice din aceste țări. Această atitudine vine în contradicție cu responsabilitățile bine definite pe care guvernul american le-a fixat în Europa eliberată în termenii Declarației de la Yalta. Noi am invocat deja această declarație în cadrul României (guvern minoritar impus prin intimidare) și Bulgariei (previziunea înfringerii în alegeri). Guvernul sovietic a respins prima noastră cerere, am reînnoit-o dar, nu a răspuns încă celei de-a doua.

Nu se pune problema imediată în Iugoslavia, dar și acolo va trebui să invocăm declarația de la Yalta dacă guvernul nu se va arăta moderat cu elementele democratice ale țării, care nu sînt încă reprezentate în administrație.

GERMANIA — Politica SUA în ceea ce privește Germania a fost definită printr-un memorandum aprobat de președintele Roosevelt la 23 martie 1945. Principalele puncte ale acestei politici sînt : distrugerea organizațiilor și influenței național-socialiste, pedepsirea criminalilor de război, distrugerea mașinii de război germane, un guvern militar care să facă descentralizarea politică, prelevarea reparațiilor de război din bogățiile existente și producția viitoare, interdicția fabricării de arme și a întregului material specializat pentru această fabricare, în sfîrșit, controlul asupra economiei germane pentru a atinge aceste obiective.

(...) Departamentul de război este pe cale de a studia zona prevăzută la origine pentru influența Statelor Unite în vederea transferării unei părți în Franța, conform deciziilor de la Yalta.

Nici un acord tripartit sau cvadripartit asupra tratamentului Germaniei în timpul guvernării militare nu a fost încă parafat, dar, guvernul nostru a supus memorandumul din 23 martie pentru a servi drept bază negocierilor Consiliului consultativ european care se reunește la Londra. Guvernul nostru a pregătit, de asemenea, un program pentru reparații de război pentru a-l prezenta la conferința ce se va ține la Molsova asupra acestui subiect.

AUSTRIA — Cei patru aliați principali au declarat intenția lor de a elibera Austria de dominația germană și de a o restabili în drepturile sale de națiune liberă și independentă. În această săptămîină Consiliul consultativ european discută activ planurile privind împărțirea Austriei în zone care vor fi ocupate de forțele acestei țări și pentru stabilirea în Austria a unei guvernări militare interaliatate în așteptarea restaurării statului austriac democratic.

ITALIA — În calitate de cobeligerantă după octombrie 1943, Italia este încă supusă unui regim de armistițiu și unui control strîns din partea comisiei aliate. În principal, datorită eforturilor noastre, statutul Italiei a fost ameliorat, dar mai puțin decît am fi dorit-o noi, dată fiind politica britanică de a menține un statut de dependență în această țară. Ne-a fost imposibil de a face să înceteze pînă acum această anomalie a

dublului statut al Italiei, pe de o parte cobeligerantă activă și, pe de altă parte, dușman învins. O presiune considerabilă este exercitată de unele grupuri în această țară pentru admiterea Italiei în sinul Națiunilor Unite, măsură perfect în acord cu politica noastră, dar nu și cu cea a unor alte guverne aliate.

La ora actuală, problema noastră cea mai gravă, în afara stării catastrofice a economiei țării este amenințarea ocupării de către Iugoslavia a unei părți importante din Italia de nord-est acțiune unilaterală care ar compromite o reglementare echitabilă a acestui diferend teritorial și ar provoca grave tulburări în interiorul Italiei. S-ar putea ca dificultățile să apară și dacă s-ar menține o guvernare militară aliată (anglo-americană) în această regiune.

Revitalizarea regiunilor eliberate^a, — O problemă urgentă și importantă pentru Statele Unite este cea a furniturilor în regiunile eliberate de sub ocupație dușmană. Haosul și prăbușirea economică riscă să provoace în aceste țări foamete, șomaj și inflație, care pot fi evitate mai ales prin furnizarea de bunuri alimentare indispensabile civililor. Stabilitatea politică și menținerea guvernelor democratice capabile să reziste presiunilor grupelor extremiste depind de restaurarea unui minim de stabilitate economică. Pentru a ne îndeplini sarcina noastră trebuie să studiem serios nevoile și rezervele tuturor celor care ne solicită ajutor militar și civil, în interior și exterior, apoi să cerem ca aceste solicitări să fie reduse la minimum indispensabil. Această operațiune va antrena reevaluarea nevoilor militare și a propriilor noastre metode de distribuție și consum civil în țară (SUA — n.n.). Membrii cabinetului britanic sînt aici cu scopul de a discuta problemele de aprovizionare cele mai critice, atît pentru produse alimentare cît și pentru alte produse și ei au deplină autoritate pentru a lua aceste decizii. Este esențial ca noi să ne organizăm imediat pentru a înfrunta aceste probleme: departamentul este gata să-și joace din plin rolul său în această afacere.

3. MESAJUL

președintele Truman și primului ministru Churchill transmis lui Stalin la 18 aprilie 1945 referitor la chestiunea poloneză

Vă trimitem acest răspuns comun la scrisoarea dv din 7 aprilie (1945 — n.n.), referitor la negocierile poloneze asupra cărora ne manifestăm îngrijorarea și nu admitem nici un echivoc asupra poziției noastre în această afacere. Guvernele britanic și american au întreprins eforturile cele mai sincere pentru a aborda această problemă într-un spirit constructiv și echitabil; ele au intenția de a continua aceste eforturi.

Înainte de a vă expune unele propuneri concrete și constructive, care constituie scopul acestui mesaj, considerăm că este necesar să vă

---

a) Prin regiuni eliberate se înțelegeau țările supuse ocupației în perioada nazistă, dar nenegociate la Yalta (n.n.).

corectăm impresia complet falsă pe care păreți să o aveți în ceea ce privește poziția guvernelor noastre așa cum a fost ea expusă în cursul negocierilor de către ambasadorii noștri care au primit în acest sens instrucțiunile noastre directe.

Este foarte surprinzător să vă auzim declarând că actualul guvern de la Varșovia a fost ținut departe de aceste negocieri : aceasta n-a fost nici intenția noastră, nici poziția noastră. Nu ați ignorat fără îndoială că ambasadorii noștri la Moscova au căzut de acord că cei trei membri ai guvernului de la Varșovia trebuiau să fie incluși pe lista polonezilor care să fi fost invitați (la Moscova — n.n.) pentru consultări cu comisia . . .

Veritabila problemă care ne divizează este de a ști dacă guvernul de la Varșovia are sau nu dreptul de a opune veto-ul său la desemnarea unor candidați aleși, individual, pentru consultări. După părerea noastră, decizia de la Yalta nu se pretează la nici o interpretare de acest fel. Ni se pare că reveniți la poziția primitiv luată de delegația sovietică în Crimeea, poziție care a fost modificată în acord. Noi nu vorbim în acest moment decît despre grupul de polonezi care trebuie să fie invitat la Moscova pentru consultări . . .

Ne indicați că ar fi de dorit după dv. de a invita opt polonezi (5 din țară și 3 de la Londra) pentru a lua parte la aceste prime consultări și, în mesajul dv către primul ministru (Churchill — n.n.), declarați că Mikolajczyk ar putea fi acceptat dacă ar publica o declarație pentru sprijinirea deciziei de la Yalta. Ca urmare, noi vă supune atenției propunerile următoare cu scopul de a evita o ruptură, cu toate consecințele incalculabile care decurg de aici. Sperăm că le veți examina cu cea mai atentă considerație.

Noi vă propunem :

1. De a trimite reprezentanților noștri la comisie instrucțiuni pentru a invita imediat pentru consultări la Moscova personalitățile poloneze următoare : Bierut, Osobka-Morawski, Rola-Symerski, Myr Sapieha, un șef de partid politic reprezentativ și care să nu aibă relații cu guvernul actual de la Varșovia (dacă unul din numele următoare vă pare acceptabil, noi sîntem de acord cu cel pe care-l alegeți : Witos, Zulawski, Chacinski, Jasinkowicz) și, de la Londra : Mikolajzyk, Grabski și Stanczyk.

2. Ca o dată ce invitațiile vor fi trimise de comisie, reprezentanții Varșoviei pot să sosească primii dacă doresc.

3. Personalitățile poloneze acceptate ar putea să sugereze comisiei și numele altor polonezi reprezentativi, rezidenți fie în Polonia, fie în străinătate, pentru a fi chemați eventual la consultări, astfel ca principalele grupări poloneze să fie reprezentate la discuții.

4. Nu putem să ne angajăm să acceptăm o formulă precisă pentru a determina compoziția noului guvern de unitate națională înainte de a fi consultat conducătorii polonezi și considerăm că precedentul Iugoslaviei nu trebuie să fie în nici un caz aplicat Poloniei.

Vă rugăm să recitiți atent mesajele american și britanic din 1 aprilie (1945 — n.n.) care conțin considerațiile noastre de ansamblu (asupra chestiuni poloneze — n.n.) și al căror conținut rămîne nemodificat.

4. RĂSPUNSUL LUI STALIN

la mesajul lui Truman și Churchill privind chestiunea poloneză

Am primit mesajul pe care mi l-ați trimis împreună cu primul ministru Churchill la 18 aprilie ca și pe cel din 24 transmis prin Molotov.

1. Reiese clar din aceste texte că dvs. continuați să considerați guvernul provizoriu polonez nu ca nucleu al viitorului guvern de uniune națională, ci, simplu, ca un grup oarecare plasat pe picior de egalitate cu oricare alt grup din Polonia.

Este foarte dificil de a concilia această interpretare cu cea referitoare la deciziile luate la conferința din Crimeea în ceea ce privește Polonia. La Yalta, noi trei — înțelegându-l aici și pe președintele Roosevelt — am acceptat ca bază de discuție faptul că guvernul provizoriu polonez — ca organism actual în funcțiune în Polonia, susținut de majoritatea popoului polonez — să fie nucleul sau elementul principal al noului guvern de uniune națională reorganizat. Este evident că dvs. nu acceptați această manieră de a înțelege chestiunea (subl. ns.). Refuzând să luați exemplul iugoslav ca model pentru Polonia confirmați prin aceasta că guvernul provizoriu polonez nu poate să fie considerat ca baza și nucleul viitorului guvern de uniune națională.

2. De asemenea, este necesar de a lua în considerare faptul că Polonia are o frontieră comună cu Rusia, ceea ce nu se poate spune despre Marea Britanie și SUA. Chestiunea poloneză are aceeași importanță pentru securitatea Uniunii Sovietice ca și chestiunea belgiană sau greacă pentru securitatea Marii Britanii.

Dv nu admiteți că Uniunea Sovietică are dreptul de a face eforturi ca să aibă în Polonia un guvern la dispoziția sa pentru că îi este imposibil să accepte un guvern care să-i fie ostil. Independent de orice altă considerație această exigență este justificată prin singele vărsat de poporul sovietic pe pământul Poloniei în numele eliberării acestei țări. Eu nu știu dacă un guvern într-adevăr reprezentativ a fost stabilit în Grecia, nici dacă guvernul belgian este real democratic. Uniunea Sovietică nu a fost consultată când aceste guverne s-au format și ea n-a reclamat dreptul de intervenție în aceste afaceri căci înțelege importanța Belgiei și a Greciei pentru securitatea Marii Britanii.

Pare inexplicabil din moment ce chestiunea poloneză este în discuție, de ce se refuză a lua în considerare interesele Uniunii Sovietice din punctul de vedere al propriei sale securități.

3. Trebuie să admitem că este anormal ca două guverne — cel al SUA și al Marii Britanii — să regleze mai întâi chestiunea poloneză pentru care Uniunea Sovietică este de departe cea mai direct interesată și să pună, astfel, guvernul URSS într-o poziție intolerabilă încercând să-i impună exigențele lor.

Sînt obligat de a declara că o atare situație nu poate facilita soluția armonioasă a chestiunii poloneze.

4. Eu sînt gata să dau curs cererii dvs și să fac tot ce îmi va sta în putere pentru a găsi o soluție echitabilă, dar îmi cereți prea mult. În alți termeni îmi cereți să renunț la garantarea securității Uniunii Sovietice, totuși, eu nu pot să mă întorc contra țării mele.

După opinia mea există o singură manieră de a ieși din această situație, aceea de a adopta exemplul iugoslav ca model pentru Polonia. Eu sint convins că această metodă ar permite să se ajungă la o soluție armonioasă.

[În mesajul său de răspuns către Stalin, Churchill subliniază că „exemplul iugoslav” nu este edificator. Tito devenise un veritabil dictator și toate concesiile promise la Belgrad guvernului în exil se mărginiseră la a reține 5 membri dintre aceștia, contra 25 numiți chiar de Tito — n.n.].

5. DISCURSUL

președintelui Harry S. Truman (adresat prin radio de la Casa Albă, delegaților reuniți la San Francisco) pentru deschiderea Conferinței Națiunilor Unite

În nici un moment al istoriei n-a avut loc o conferință mai importantă sau o reuniune mai necesară ca aceasta de la San Francisco pe care dv. o deschideți astăzi. În numele poporului american, vă doresc din toată inima bine ați venit! (...)

Dv, membrii conferinței, sînteți arhitecții unei lumi mai bune. Viitorul este în mîinile dv. Prin lucrările dv la această conferință vom ști dacă umanitatea în suferință va putea construi o pace justă și durabilă. Eu vă pun în gardă în legătură cu distrugerile din ce în ce mai mari pe care le poate aduce un război modern, precum și cu riscul care există de a nimici în final întreaga civilizație.

Nu este scopul acestei conferințe de a redacta un tratat de pace în sensul vechi al termenului; noi nu avem de lămurit chestiuni ținînd de teritorii, frontiere, cetățenie și reparații de război. Această conferință își va consacra exclusiv energiile și lucrările pentru stabilirea unei organizații indispensabile salvagărdării păcii. Dv trebuie să redactați cartea ei fundamentală. Esențialul acestei organizații va fi de a crea un mecanism pentru rezolvarea contestațiilor între națiuni.

Noi trebuie să construim o lume nouă, o lume mai bună, în care eterna demnitate a omului să fie respectată. În momentul în care vom îndeplini această sarcină îl vom implora pe Dumnezeu Atotputernicul să ne ajute pentru a ridica un monument durabil în memoria celor care și-au dat viața pentru ca noi să apucăm această oră. El poate să ne conducă pașii către o pace justă și durabilă.

6. CARTA NAȚIUNILOR UNITE

extrase din discursul președintelui Harry S. Truman, rostit în ședința plenară la închiderea Conferinței ONU de la San Francisco

Carta Națiunilor Unite pe care ați semnat-o este o fundație solidă pe care noi putem să construim o lume mai bună. Această reușită vă aduce onoarea în fața Istoriei. Între victoria în Europa și victoria definitivă din Japonia în acest război care a fost cel mai distructiv din cîte a cunoscut umanitatea, dv ați repurtat o victorie contra războiului însuși.(...)

Dacă am fi avut această cartă acum cîțiva ani și voința de a ne servi de ea, milioane de morți ar fi încă în viață. Și dacă, în viitor, dorința noastră de a face uz de ea va slăbi, milioane de ființe umane care trăiesc azi vor fi condamnate la o moarte certă.(...)

Constituția țării mele s-a născut în urma unei convenții la care, ca și aici, au participat delegați cu opinii foarte diferite. Ca și această cartă, ea este rezultatul dezbaterilor libere și uneori înverșunate; cînd a fost adoptată, nimeni nu a considerat-o perfectă, dar a fost completată, a luat extindere servind ca bază unei uniuni mai mari, mai puternice și mai bune. Precum propria noastră constituție, această cartă se va dezvolta și se va ameliora cu anii. Nimeni la ora actuală nu pretinde că noi aveam aici un instrument definitiv sau perfect (...). Simplul fapt că noi posedăm această cartă este un mare miracol pentru care trebuie să-i mulțumim din inimă lui Dumnezeu atotputernicul care ne-a condus așa departe în cercetarea păcii și înființarea unei organizații mondiale (...). Printre toate argumentele și punctele de vedere divergente, drumul înțelegerii mutuale a fost găsit. În plină lumină, după cea mai pură tradiție a popoarelor îndrăgostite de libertate, opiniile au fost exprimate deschis și fără piedică. Încrederea și speranța a 50 de națiuni pacifice au fost expuse lumii întregi de la acest forum. Dezacordurile au fost surmonate. Această cartă nu este opera unei națiuni oarecare, nici a unui grup de națiuni, mare sau mic, ea este rezultatul unui spirit de înțelegere și toleranță în privința vederilor și intereselor altora.

Ea aduce proba că națiunile, ca și oamenii pot să-și exprime divergențele lor de vedere, să le privească în față, apoi să găsească un teren de înțelegere comun. Căci aceasta este esența democrației, a ceea ce va salvarda pacea în viitor. Prin acordul dv ați deschis calea la tot ceea ce se va succeda în anii care vin (...).

Ceea ce dv. ați îndeplinit la San Francisco arată că lecțiile cooperării militare și economice au fost bine învățate. Dv ați creat un magnific instrument pentru stabilirea păcii, securității și progresului. Trebuie acum ca lumea să se servească de el. Dacă nu o vom face, vom trăda pe toți cei care sînt morți, datorită cărora noi ne reunim aici sau creăm în libertate și securitate. Dacă încercăm să-l utilizăm în scopuri egoiste, în interesul unei națiuni oarecare sau al unui mic grup de națiuni, sîntem la fel de vinovați de această trădare(...). Nici o națiune, nici un grup regional nu poate să se bucure de privilegiul susceptibile să aducă prejudicii unei alte țări(...). Prin propriul lor exemplu, națiunile puternice trebuie să adopte drumul spre justiția internațională. Acest principiu

este piatra unghiulară a acestei carte, farul care va lumina calea realizărilor, nu prin cuvinte, ci prin acte de bunăvoință concretă.

Există un timp pentru a face planuri și altul pentru a acționa. Prin urmare, fiecare dintre noi, în propria sa țară și după propriile sale lumini, trebuie să realizeze în practică această cartă(...). O pace justă și durabilă nu poate să fie atinsă numai prin acorduri diplomatice sau cooperare militară. Experiența a probat că sămînța războiului este cultivată de rivalitățile economice și in justiția socială. Carta ține cont de acest fapt și furnizează, de asemenea, modalitățile unei cooperări economice și sociale care trebuie să facă parte integrantă din contractul nostru.

Ea a pus pe picioare o organizație de cooperare internațională de care oameni și națiuni pot să facă uz pentru a elimina cauzele economice și sociale ale conflictelor. Barierele artificiale și vătămătoare trebuie să fie înlăturate, cu scopul ca nivelul de viață al unui număr cît mai mare de oameni să fie mărit(...). Carta este consacrată stabilirii și apărării drepturilor omului și libertăților sale fundamentale. Dacă nu vom avea în vedere și aceste scopuri pentru toți bărbații și femeile noastre, fără deosebire de rasă, limbă sau religie, nu vom obține niciodată nici pacea, nici securitatea permanentă.

Grație acestei carte, lumea poate să înceapă să-și îndrepte privirile spre o epocă în care toate ființele umane demne de acest nume să poată trăi decent și liber(...).

Această reuniune este o nouă dovadă a continuității Istoriei. Grație acestei carte ați transformat în realitate idealul unui mare om de stat care a aparținut generației ce ne-a precedat : Woodrow Wilson.

Grație acestei carte, ați făcut un mare pas spre scopul pentru care acest șef valoros al celui de-al doilea război mondial — Franklin Delano Roosevelt — a muncit, s-a bătut și a dat chiar viața sa.

Grație acestei carte, ați realizat obiectivele atîtor oameni luminați, care, în țările de unde veniți și-au consacrat viața lor cauzei unei organizații mondiale pentru pace.

Ne revine nouă responsabilitatea de traduce în acțiune aceste cuvinte pe care le-ați scris ; în activitatea noastră sînt puse și speranțele celor căzuți, celor care trăiesc, celor care nu sînt încă născuți, speranțele unei lumi cu țări libere, cu niveluri de viață decente, lucrînd și cooperînd într-o comunitate de națiuni primitoare, amicală, civilizată.

Acest nou eficiu de pace se ridică pe fundații solide. Să nu lăsăm să ne scape această ultimă șansă de a stabili în întreg universul uman legea rațiunii și de a crea o pace durabilă sub conducerea lui Dumnezeu.

7. DECLARAȚIA DE INDEPENDENȚĂ A STATULUI ISRAEL

— extrase —

Țara lui Israel a fost leagănul poporului evreu. Aici s-a format identitatea sa spirituală, religioasă și națională. Aici, acesta și-a realizat independența și a creat o cultură de valoare națională și universală. Aici a fost scrisă Biblia pe care acest popor a oferit-o lumii.

Exilat pe solul Palestinei, poporul evreu i-a rămas fidel în toate țările în care a fost dispersat și n-a încetat niciodată să creadă în dorința sa de a se reîntoarce în Palestina pentru a-și regăsi libertatea sa națională.

Conduși de această tradiție, evreii au încercat de-a lungul secolelor să se reîntoarcă în țara părinților lor și să reconstituie aici Statul. În ultima vreme ei s-au întors aici în masă (...). Ei nu aspiră decît la pace pe care au fost gata totdeauna să o apere (...).

La 28 noiembrie 1947 Adunarea generală a Națiunilor Unite a adoptat o rezoluție în favoarea creării unui stat evreu independent în Palestina și a invitat locuitorii țării să ia toate măsurile necesare în vederea realizării acestei decizii efective.

Recunoașterea de către Națiunile Unite a dreptului poporului evreu de a se constitui într-un stat independent nu poate să fie revocată. Este, de altfel, dreptul poporului evreu de a fi o națiune ca toate celelalte, constituită în propriul său stat suveran.

În consecință, noi, membrii Consiliului național, reprezentant al poporului evreu al Palestinei și al mișcării sioniste mondiale, reuniți în adunare solemnă în virtutea drepturilor naturale și istorice și a rezoluției Adunării Generale a Națiunilor Unite,

Proclamăm stabilitatea Statului evreu al Palestinei care se va numi
I S R A E L.

(...) Statul Israel va favoriza dezvoltarea țării pentru beneficiul tuturor locuitorilor săi; el se va baza pe percepțiile libertății, justiției și păcii arătate de profeții evrei; va acorda deplină și totală egalitate socială și politică tuturor cetățenilor săi, fără distincție de rasă, credință și sex (...).

(...) Noi oferim pacea și prietenia tuturor statelor vecine și popoarelor lor (...).

(...) Invităm toți evreii de pe glob să ni se alăture și să ne asiste în marea luptă care s-a angajat în vederea realizării visului urmărit din generație în generație: mîntuirea lui Israel.

8. SOCIALISMUL ARAB AL PARTIDULUI BAAS

— fragmente —

Partidul Baas este o mișcare originală care nu acceptă nici de a imita, nici de a privi superficial problemele: el reflectă sufletul națiunii și diferitele ei nevoi (...). Această mișcare revoluționară trebuie mai întîi să făurească esența națiunii și să redea personalității arabe forța sa (...), să-i permită să-și redescopere aptitudinea sa de a concepe lucrurile direct, liber, fără artificii și imitații.

(...) Națiunea arabă este socialistă și ea edifică o societate socialistă sănătoasă. Față de comunism, socialismul partidului Baas arab se limitează la organizarea economiei pentru redistribuirea bogățiilor în lumea arabă, punerea bazelor unei economii care garantează justiția și egalitatea între cetățeni și promovarea unei revoluții a mijloacelor de producție.

Filosofia Baas consideră curente spirituale care au apărut pe pământ arab — cum este islamismul — că nu sînt străine de acest pământ. Socialismul nostru nu ne permite să batjocorim libertățile individuale, consideră că toți indivizii sînt egali și că o dictatură tiranică nu este necesară (...).

El dorește să abolească proprietatea privată mărginindu-se în prezent să o limiteze ...

Nu se poate realiza socialismul numai în Siria (...) socialismul nostru nu va putea să se impună definitiv decît în cadrul Statului arab unitar, adică atunci cînd întregul popor arab va fi eliberat și cînd vor dispărea piedici ca imperialismul, feudalismul și frontierele geografice impuse prin politică (...).

după Michel Aflak — Între socialism, comunism și național-socialism, text din 1950, inclus în culegerea „Pe calea Baas”, Beyruth, 1959).

9. PROPUNERI ÎNȚIALE ALE ORGANIZAȚIEI PENTRU ELIBERAREA PALESTINEI

— selectiv —

1. Palestina este o țară arabă aparținînd prin legăturile sale de naționalismul arab al țărilor arabe care, în ansamblul lor, formează marea națiune arabă.

2. Palestina în limitele sale din vremea mandatului britanic este o unitate teritorială indivizibilă.

3. Poporul arab al Palestinei este singurul avînd drept la patria sa (...)

6. Palestinienii sînt cetățeni arabi care se aflau în Palestina pînă în 1947 (...)

7. Evreii de origine palestiniană sînt considerați palestinieni dacă doresc să trăiască în Palestina (...)

12. Unitatea arabă și eliberarea Palestinei sînt două obiective care se completează (...)

14. Eliberarea Palestinei este o datorie națională a cărei întregă responsabilitate incumbă întregii națiuni arabe, popoarelor și guvernelor sale și, în primul rînd, poporului arab palestinian (...)

17. Împărțirea Palestinei stabilită în 1947 și formarea statului Israel sînt nule de drept (...) pentru că au fost realizate contra voinței poporului și a dreptului său natural asupra propriului teritoriu, violînd principiile generale sancționate de Carta Națiunilor Unite din care dreptul la autodeterminare este cel mai important (...)

23. Efectul realizării prezentei carte va fi crearea unei (...) Organizații pentru Eliberarea Palestinei (...)

24. Acest organism nu va avea nici o suveranitate politică pe malul de vest al Iordanului, nici în teritoriul Gaza. Activitatea sa se va exercita la nivel național, în domeniile eliberării, organizării, politicii și finanțelor.

25. El va fi responsabil de acțiunea poporului palestinian în lupta sa pentru eliberarea patriei, în ceea ce privește politica în domeniile arab și internațional.

26. El va coopera cu toate statele arabe (...) și nu se va amesteca în afacerile lor particulare.

Planul lui Ahmed Choukheiri, februarie 1964

10. SOCIALISMUL NASSERIAN

— fragmente —

Socialismul redă libertatea omului și cetățeanului. Înlătură exploatarea permițând poporului să dețină mijloacele de producție și substituie reacțiunea și feudalismul cu alianța forțelor muncitoare în sinul Uniunii Socialiste Arabe.

(...) Religia musulmană este socialistă sută la sută. Ea impune contribuția asupra capitalului. De altfel, nu am declarat niciodată că într-un regim socialist toți oamenii trebuie să fie egali. Noi am spus simplu că nu vor mai fi sclavi și stăpîni. Socialismul este în mod simplist aplicarea echității sociale obținută prin religie.

Alții se întreabă: sîntem noi comuniști? Cei care vorbesc astfel nu vor decît să oprească progresul și evoluția naturală (...) Comunismul este dictatura proletariatului, dictatura unei singure clase. În cartă națională noi am subliniat că nu vom înlocui dictatura unei clase prin aceea a alteia (...) Socialismul nostru este ceva și comunismul altceva.

din discursul pronunțat de Gamal Abdel Nasser la 12 martie 1965, la Cairo, în fața grupului parlamentar al Uniunii Socialiste Arabe.

11. DECLARAȚIA

președintelui Truman privind Coreea

27 iunie 1950

În Coreea, forțele guvernamentale înarmate pentru a împiedica loviturile de forță la frontieră și a apăra securitatea interioară, au fost atacate de unități venite din nord. Consiliul de securitate al Națiunilor Unite a ordonat invadatorilor să înceteze ostilitățile și să se retragă pe-

paralela de 38°. Departe de a face acest lucru aceștia și-au întărit atacurile. Consiliul de securitate a făcut atunci apel la toți membrii Națiunilor Unite pentru ca aceștia să ajute organizația ... În aceste circumstanțe, am ordonat forțelor americane din Aer și de pe Mare să acorde trupelor guvernamentale coreene sprijin și susținere.

Atacurile contra Coreii demonstrează într-o manieră care nu lasă loc nici unei îndoieli că sistemul comunist a depășit stadiul subversiunii pentru a cuceri națiuni independente și a uza de multe ori de invazie armată și război. El a încălcat ordinele Consiliului de securitate lansate pentru a apăra pacea și securitatea internațională. În aceste circumstanțe, ocuparea Formosei (ins. Taiwan — n.n.) de forțele comuniste ar constitui o amenințare directă pentru securitatea în regiunea Pacificului și pentru trupele SUA care îndeplinesc aici misiuni legitime și necesare.

În consecință, am dat ordin ca Flota a VII-a să împiedice orice atac contra Formosei, și drept corolar, am cerut guvernului chinez instalat pe această insulă să înceteze toate operațiile aeriene și navale îndreptate spre continent. Flota a VII-a va asigura ca aceste dispoziții să fie bine respectate. Stabilirea statutului viitor al Formosei trebuie să cuprindă și instaurarea securității în Pacific, un tratat de pace cu Japonia sau examinarea acestui caz de către Națiunile Unite.

Am ordonat de asemenea, trupelor americane din Filipine să fie pregătite de a acorda ajutor militar la nevoie. De asemenea, am ordonat de a se grăbi trimiterea de ajutor militar forțelor Franței și statelor asociate ei în Indochina ca și a unei misiuni militare pentru a asigura relații tehnice strinse cu aceste forțe.

Sînt convins că Statele membre ale Națiunilor Unite vor studia cu grijă consecințele acestei ultime agresiuni, violarea flagrantă a Cartei ONU. O reîntoarcere la forță în afacerile internaționale ar avea repercusiunile unei greșeli incalculabile. Statele Unite vor continua să susțină autoritatea legii.

L-am însărcinat pe ambasadorul Austin în calitatea sa de reprezentant al Statelor Unite în Consiliul de securitate, să aducă aceste măsuri la cunoștința Consiliului.

12. EXTRASE DIN PLANUL BRIAND (Memorandum-ul guvernului francez asupra organizării unui regim de uniune federală europeană) elaborat la 1 mai 1930 și supus examinării Ligii Națiunilor la 17 mai 1930.

Nimeni nu se îndoiește astăzi că lipsa de coeziune în gruparea forțelor materiale și morale ale Europei nu constituie, practic, cel mai serios obstacol în calea dezvoltării și eficacității tuturor instituțiilor politice sau juridice pe care tind să se bazeze primele întreprinderi ale unei organizări universale a păcii. Această risipire de forțe nu s-a limitat și în Europa, unde posibilitățile de extindere a relațiilor economice, încercările de intensificare și de ameliorare a producției industriale și prin ele înseși toate garanțiile contra crizelor de lucru sînt izvoare de instabilitate poli-

tică și socială. Însă pericolul unei astfel de fărîmîțări este sporit prin întinderea frontierelor — peste 20 000 km de bariere vamale, pe care tratatele de pace au trebuit să le creeze pentru a face dreptate în Europa, aspirațiilor naționale.

Nu este vorba de a constitui un grup european în afara Societății Națiunilor, ci, dimpotrivă, de a armoniza interesele europene sub controlul și în spiritul Societății Națiunilor, întregind sistemul său universal, un sistem limitat dar, cu atît mai efectiv. Realizarea unei organizații federative a Europei va fi întotdeauna raportată Societății Națiunilor, ca un element de progres la activul său, de care națiunile extra-europene ele înșile vor putea beneficia.

Această operă va trebui să fie urmată în deplină încredere și adesea chiar în colaborare cu toate celelalte state sau grupuri de state care se interesează tot atît de sincer de organizarea universală a păcii...

Suveranitatea absolută și întreaga independență politică trebuie să realizeze înțelegerea între națiunile europene.

[A doua parte a memorandum-ului cuprinde o serie de chestiuni privitoare la organizarea internă a Europei federale].

[FINAL]: A se uni pentru a trăi și a prospera, aceasta este stricta necesitate înaintea căreia se găsesc adesea națiunile Europei. Pare că sentimentul popoarelor să se fi manifestat clar asupra acestui subiect... de a se păzi stăpînirea colectivă în beneficiul comunității europene cît și al umanității.

13. PLANUL MARSHALL

— extrase —

... Este logic ca SUA să facă tot ce le stă în putere pentru a ajuta lumea să-și găsească sănătatea economică normală, fără de care nu poate să aibă nici stabilitate politică, nici pacea asigurată. Acțiunea noastră nu este dirijată contra vreunei țări sau doctrine, ci contra foametei, sărăciei, disperării și haosului. Scopul său trebuie să fie renașterea unei economii sănătoase în lume pentru a permite stabilirea de condiții politice și sociale propice funcționării instituțiilor libere. O astfel de asistență nu trebuie să fie furnizată prin rămășițe pe măsură ce izbucnesc crizele: ajutoarele pe care guvernul nostru poate să le furnizeze în viitor nu trebuie să fie simple paliative, ci să constituie o veritabilă tămăduire. Orice guvern care va fi dispus să ne ajute în această sarcină, va găsi conducătorii SUA pregătiți să colaboreze cu acesta. Orice guvern care va acționa pentru a paraliza redresarea altor țări, nu va putea să se aștepte la nici un ajutor din partea noastră. Mai mult, guvernele, partidele sau grupurile politice care vor lucra pentru a prelungi mizeria umană sau a obține un profit oarecare, se vor lovi de opoziția SUA.

... A devenit deja evident că, înainte ca SUA să intervină pentru a ameliora situația și a ajuta lumea europeană să facă primii pași pe calea ridicării sale, națiunile bătrînului continent trebuie să se pună de acord asupra nevoilor și a părții pe care o pot primi. Nu ar fi nici oportun,

nici eficace ca noi să încercăm să elaborăm în manieră unilaterală un program destinat să pună pe picioare Europa în domeniul economic. Aceasta este o sarcină care revine europenilor. După părerea mea, Europa trebuie să preia inițiativa, rolul Statelor Unite constând în a furniza ajutorul lor amical în redactarea unui program și la susținerea practică a planurilor elaborate în măsura posibilităților.

14. DECLARAȚIA SCHUMAN DIN 9 mai 1950

Pacea mondială nu poate fi salvardată fără eforturi creatoare, pe măsura pericolelor care o pîndesc. Contribuția pe care o Europă organizată o poate aduce civilizației este indispensabilă pentru menținerea unor relații pacifice. Fiind de mai bine de 20 de ani campioana unei Europe unite, Franța a avut totdeauna drept obiectiv menținerea păcii.

Europa unită nu va fi făurită dintr-o dată, ea va apare prin realizări concrete care să creeze o solidaritate în fapt. Adunarea națiunilor europene cere ca opoziția seculară dintre Franța și Germania să fie eliminată; acțiunea întreprinsă trebuie să conțină în primul rînd aceste două țări.

În acest scop, guvernul francez propune de a plasa producția franco-germană de cărbune și oțel sub Înalta Autoritate comună, într-o organizare deschisă participării și altor țări ale Europei.

Punerea în comun a producțiilor de cărbune și oțel va asigura imediat stabilirea de clauze comune dezvoltării economice, prima etapă a Federației europene, și va schimba destinul acestor sectoare care au fabricat atîta timp armele de război vinovate de multe victime.

Solidaritatea producției de cărbune și oțel va face ca un război între Franța și Germania să devină imposibil din punct de vedere material. Stabilirea acestei unități puternice de producție, deschisă tuturor țărilor care vor să participe, va duce la furnizarea elementelor de bază pentru producția industrială în aceleași condiții, va marca fundamentele reale ale unificării lor economice. Această producție va fi oferită ansamblului lumii fără distincție sau excludere, pentru a participa la ridicarea nivelului de viață și la dezvoltarea unor opere de pace.

Astfel va fi realizată în mod simplu și rapid fuziunea de interese indispensabile stabilirii unei comunități economice și va fi introdus fermentul unei comunități mai largi și mai profunde între țări mult timp opuse prin divizări singeroase.

Pentru punerea în comun a producțiilor de bază și instituirea Înaltei Autorități, ale cărei decizii le vor lua Franța, Germania și țările ce vor adera, această propunere va realiza și prima curte cu juri a unei Federații europene, indispensabilă prezervării păcii.

* * *

Pentru a permite realizarea obiectivelor astfel definite, guvernul francez este gata să înceapă negocieri pe bazele următoare:

Misiunea imparțială a Înaltei Autorități Comune va fi de a asigura modernizarea producției și ameliorarea calității sale; furnizarea

în condiții identice a cărbunelui și oțelului pe piața franceză și germană, ca și pe alte piețe ale țărilor aderente; dezvoltarea efortului comun spre alte țări; uniformizarea condițiilor tehnice de producție.

Pentru a atinge aceste obiective plecând de la condițiile diferite în care se află actual producțiile respective, în țările aderente, cu titlu tranzitoriu, unele dispoziții vor fi transpuse în fapt după aplicarea unui plan de producție și investiții, instituirea unor mecanisme de echivalare a prețurilor, crearea unui fond de reconversiune facilitând raționalizarea producției. Circulația cărbunelui și oțelului între țările aderente, va fi imediat scutită de vamă și nu va fi supusă tarifelor de transport diferențiate. Progresiv se vor degaja condițiile care să asigure spontan repar-tizarea cea mai rațională a producției la nivelul de productivitate cel mai ridicat.

Opusă unui cartel internațional, care se ocupă de împărțirea și exploatarea piețelor naționale prin practici restrictive și menținerea unor profituri ridicate, organizația proiectată va asigura fuziunea piețelor și expansiunea producției.

Principiile și angajamentele esențiale, de mai sus, vor face obiectul unui tratat semnat între state. Negocierile indispensabile pentru a preciza măsurile de aplicat vor fi urmărite de un arbitru desemnat de comun acord, acesta va avea sarcina de a urmări ca acordurile să fie conforme cu principiile fixate și, în caz de opoziție ireductibilă, va fixa soluția ce va fi adoptată. Înalta Autoritate comună va fi compusă din personalități independente desemnate pe o bază paritară de guvernele țărilor aderente; un președinte va fi ales de comun acord de aceste guverne; deciziile Înaltei Autorități sînt executorii în Franța, Germania și țările aderente. Un reprezentant al Națiunilor Unite pe lângă această autoritate va fi însărcinat să întocmească de două ori pe an un raport public către ONU, arătînd modul de funcționare al noului organism și felul în care și-a pus în evidență scopurile sale pacifice.

Instituirea Înaltei Autorități nu prejudiciază cu nimic regimul de proprietate al întreprinderilor respective. În exercitarea misiunii sale, Înalta Autoritate comună va ține cont de puterile conferite autorității internaționale a Ruhr-ului și obligațiilor de orice natură impuse Germaniei, atît timp cît acestea vor exista.

15. STRATEGIA DELORS

pentru Comunitatea Europeană (adoptată în februarie 1988)

Obiectivul care corespunde finalității Tratatului de la Roma este de a crea condițiile unui ansamblu economic pertinent și eficace. Există, din acest punct de vedere, patru condiții fundamentale care formează un tot coerent și nedisociabil:

1. realizarea unei veritabile mari piețe;
2. conducerea progresului tehnologic;

3. coeziunea economică și socială (fără de care, aspectele negative ale marii piețe concentrarea polilor de decizie și a bogățiilor ar anula pentru unele țări sau arii geografice transformările pozitive așteptate);

4. certa capacitate monetară.

Pornind de la ceea ce constituie soclul unei Europe unite, Comisia Europeană va avansa și alte propuneri referitoare la : mediul ambiant, cultură etc.

Marea Piață înseamnă o Europă a întreprinderilor (firmelor) și în mod egal, a cetățenilor. Aceasta pune probleme extrem de dificil de soluționat, în particular cele eferitoare la securitatea persoanelor și sănătatea indivizilor. Armonizarea tuturor regulilor este o necesitate aici, fără de care nu poate exista o piață unică.

Coeziunea preferată ca termen în locul celui de solidaritate, de care s-a abuzat uneori :

Istoria ne învață că realizarea unei mari piețe nu poate avea efecte benefice pentru toți decît în măsura în care conceperea ei este gîndită prin solitici de completare. Este timpul de a afirma voința unei coeziuni necepare în Europa și de a trage consecințe pozitive de aici !

Tutela asupra mediului este, incontestabil, cea care se pretează cel mai bine a fi abordată la nivel comunitar. Intervenția asupra mediului este mai puțin delicată decît asupra culturii și educației.

Moneda. Este posibil și de dorit de a dispune de un tablou care să faciliteze evoluțiile monetare viitoare respectînd atribuțiile băncilor și ținînd cont de faptul că moneda este inima suveranității.

Diferențierea pozitivă trebuie introdusă în mod absolut dacă, în cadrul politicii definite de cei 12, 4—5 sau 6 state vor să meargă împreună mai departe și mai rapid. Noțiunea este diferită de cea cunoscută sub denumirea de „Europă cu două viteze” sau „Europă cu geometrie variabilă”. Important este de a ști dacă se poate avansa mai rapid de către 4 sau 5 state într-un sector precis, pe baza unei politici definite în prealabil. Dacă nu se poate răspunde afirmativ la această chestiune, textele cele mai bune care ar putea fi elaborate asupra tehnologiei sau monedei vor rămîne literă moartă.

Finanțarea Comunității presupune modernizarea sistemului financiar arhaic al acesteia. Trebuie inventate metode de finanțare extrabugetare mai suple pentru susținerea economiei, a cercetării științifice și tehnologiei.

Procesul decizional actual se caracterizează prin amenințarea unanimității, în timp ce este posibil de a decide cu o majoritate calificată sau a bloca procesul decizional. Convine în acest fel de a efectua un salt de calitate și de a rupe regula actuală a căutării sistematice a unanimității. Această ruptură trebuie să constea în trecerea la „majoritatea calificată”.

Puterile Parlamentului European trebuie să sporească, iar dezbaterile dogmatice evitate.

16. PLANUL DE LA MAASTRICHT

— 10 decembrie 1991 —

Propune în esență realizarea unei Uniuni Economice și Monetare (UEM) cu „geometrie variabilă” sau, așa cum o explica ex-președintele

CEE ministrul olandez de externe, van den Broek : nimeni nu v-a putea fi obligat să adere dar, în contrapartidă, nimeni nu va putea împiedica o țară să intre în UEM.

FAZA I (01 iulie 1990—31 decembrie 1993) cuprinde :

— liberalizarea totală a mișcărilor de capitaluri, bunuri sau persoane ;

— întărirea convergenței între economiile statelor membre ;

— realizarea pieței unice a Comunității Europene (începând cu 01.01.1993).

Pentru a intra în vigoare în această fază, directivele „europene” trebuie să fie transpuse în legislații naționale. Danemarca, Franța, Marea Britanie, Portugalia sînt înaintate deja în adoptarea legilor respective, spre deosebire de Luxemburg, Grecia, Italia, care sînt mai întîrziate (pentru a-i pedesi, britanicii au propus să le aplice amenzi a căror mărime să fie fixată de Curtea de Justiție Europeană).

Faza I, actualmente în plină desfășurare, prevede în esență, întărirea coeziunii economice și sociale.

FAZA a II-a (01 ianuarie 1994—31 decembrie 1996) :

— crearea Institutului Monetar European ;

— supravegherea multilaterală a fenomenului integrării economice și sociale ;

— instituirea unor criterii unice de convergență financiară (deficit public ; inflație ; rată de interes).

Institutul Monetar European va coordona politicile monetare ale membrilor CEE, va trasa calea pentru o monedă unică și va controla funcționarea sistemului Monetar European (SME).

Faza a II-a este, tipic, o fază de tranziție.

FAZA a III-a (după 01 ianuarie 1997)

— perfecționarea UEM și SME ;

— crearea Băncii Centrale a CEE ;

— aplicarea unor sancțiuni pentru țările membre care se îndepărtează de criteriile stabilite ale convergenței.

Banca Centrală Europeană va fi responsabilă cu politica monetară a CEE și transferul către Uniune a suveranităților monetare naționale.

În cazul în care unele state nu vor fi în măsură să adere imediat la a treia fază, le vor fi acordate derogări. Sub nici o formă un „veto” nu va putea împiedica trecerea la faza finală, dar constrîngerile pentru a obliga un stat să adere nu vor putea fi exersate și nu vor putea avea loc excluzeri arbitrare de state din UEM.

17. DE LA COMUNITATEA ECONOMICĂ EUROPEANĂ LA UNIUNEA EUROPEANĂ

— cronologie —

— martie 1958 : — semnarea Tratatului de la Roma între Germania, Belgia, Franța, Italia, Luxemburg și Olanda

- mai 1960 : — pentru crearea Comunității Economice Europene care va intra în vigoare de la 1 ianuarie 1958
- ianuarie 1962 : — crearea Fondului Social European
- iulie 1968 : — intrarea în vigoare a politicii agricole comune
- ianuarie 1973 : — intrarea în vigoare a Uniunii Vamale și a tarifului exterior comun
- martie 1975 : — aderarea Marii Britanii, a Irlandei și Danemarceii
- iunie 1979 : — reuniunea de la Dublin a primului Consiliu european a șefilor de state și de guverne
- ianuarie 1981 : — prima alegere a Parlamentului european prin sufragiu universal
- decembrie 1985 : — aderarea Greciei la Comunitate
- ianuarie 1986 : — Consiliul european de la Luxemburg adoptă Actul unic european și decide să instaureze o mare piață înainte de sfârșitul lui 1992
- iulie 1987 : — intrarea Spaniei și Portugaliei în Comunitate
- februarie 1988 : — intrarea în vigoare a Actului unic
- iunie 1990 : — acordul asupra reformei finanțării Comunității
- decembrie 1990 : — semnarea între Franța, Germania și Benelux a Convenției de la Schengen „sur la libre circulation des personnes”
- decembrie 1991 : — deschiderea conferințelor interguvernamentale asupra Uniunii politice și Uniunii Economice și Monetare
- decembrie 1991 : — întâlnirea de la Maastricht care propune un nou tratat asupra Uniunii europene.

18. STATELE UNITE ALE EUROPEI

Unul din idealurile masonice persistente a fost constituirea Statelor Unite ale Europei. O clipă, masonii au crezut că Napoleon e menit a realiza acest vis, dar s-au înșelat. Se va înființa Societatea Națiunilor, apoi ONU — Europa, însă, rămîne mereu divizată...

... Pînă la 12 decembrie 1990, cînd Parlamentul european a adoptat raportul lui Emilio Colombo asupra „bazelor constituționale ale Uniunii europene”. Astăzi, cînd Gorbaciov a vorbit și el de o „casă comună europeană”, mult visatele State Unite ale Europei sînt pe cale de a se naște. Deocamdată, după o epopee contemporană care a început cu Declarația Schuman din 9 mai 1950, statele occidentale au decis realizarea Uniunii europene.

Vă oferim în continuare constituția acesteia :

(1) Toate Statele europene democratice care acceptă Constituția Uniunii pot să adere la ea.

(2) Uniunea se bazează pe o ordine constituțională democratică, avînd caracter federal.

(3) Ea are drept scop :*

— realizarea unei dezvoltări armonioase a societății, asigurarea de locuri de muncă pentru toți, eliminarea progresivă a dezechilibrelor care există între regiuni, protecția mediului înconjurător, progresul științific și cultural, crearea unui spațiu economic fără frontiere;

— promovarea securității mutuale, a liberei circulații a persoanelor și ideilor;

— dezvoltarea armonioasă și corectă a tuturor popoarelor lumii.

(4) Ea preia declarația drepturilor și libertăților fundamentale.

(5) Ea garantează dreptul cetățenilor la un mediu înconjurător sănătos și ocrotit.

(6) Dreptul Uniunii prevalează asupra celui al Statelor membre.

(7) Instituțiile Uniunii sînt Parlamentul european, Consiliul european, Consiliul, Comisia și Curtea de Justiție.

(8) Uniunea este competentă pentru acele sarcini care pot fi mai eficient realizate de Uniune decît de Statele membre lucrînd separat.

(9) Atunci cînd realizarea scopurilor Uniunii necesită competențe care nu-i sînt atribuite în mod expres, legea poate să-i confere puterile necesare în virtutea principiului subsidiarității.** În acest caz sînt necesare votul Parlamentului acordat prin majoritatea membrilor care îl compun și votul Consiliului acordat prin majoritate calificată.

(10) Ea își exercită competențele fie în mod concurent față de competențele exercitate de Statele membre, fie în mod exclusiv, pe baza normelor care au guvernat pînă acum procesul de integrare comunitară sau pe baza legilor Uniunii.

(11) Uniunea este competentă în materie de politică externă comună, securitate și apărare comune, inclusiv pentru controlul înarmării, în toate domeniile în care Statele membre au interese de importanță majoră.

(12) În virtutea principiului subsidiarității, Uniunea e competentă în materie de securitate internă.

(13) Uniunea asigură dezvoltarea culturii, învățămîntului și cercetării științifice.

(14) Ea încurajează dezvoltarea schimburilor culturale și științifice.

(15) Printre organele Uniunii, s-a prevăzut un „Comitet al regiunilor și colectivităților locale” cu competențe consultative.

(16) Printre domeniile în care Consiliul va hotărî prin majoritate calificată sînt politica externă și de securitate.

(17) Comisia va fi organul de guvernare al Uniunii : ea va proceda, în măsura posibilului, la o descentralizare a puterilor sale către administrațiile naționale care își pot delega ulterior aceste competențe autorităților regionale sau locale. Comisia emite regulamentele de aplicare a legilor.

(18) Banca centrală beneficiază de autonomia necesară pentru a duce o politică monetară internă și externă al cărei obiectiv este stabili-

---

* Efectele imediate ale adoptării constituției Uniunii sînt : emiterea unei monede europene care va înlocui monedele naționale și apariția noțiunii de „cetățean european”.

** Principiul subsidiarității, la care face referire textul, este definit astfel : „Uniunea nu acționează decît pentru a îndeplini sarcinile ce i-au fost încredințate prin Tratat și pentru a realiza obiectivele definite prin el”. Principiul mai intră în funcțiune și atunci cînd realizarea unor obiective se obține mai eficient prin intermediul Uniunii decît prin intermediul Statelor membre lucrînd separat.

tatea monetară. Ea acționează în spiritul respectului legilor și al rolului instituțiilor politice în domeniile de politică economică și socială fixate de Consiliu și Parlament.

(19) Intrarea în vigoare a Constituției : în anul urmînd ratificării ei de nouă din Statele membre reprezentînd cel puțin 2/3 din populația globală a Comunității. Statele care nu au ratificat-o vor putea totuși să adere într-o perioadă de timp care urmează a se stabili.

19. REVOLUȚIA „TINERETULUI”

Pentru a distruge a V-a Republică (n.n. — franceză, instaurată la 13.mai.1958) era suficientă o încrețitură de sprîncene a coloneilor susținuți de cîțiva îndrăzneți... Poporul francez, trădat de șefii săi căruia i se încredinșase, scîrbit de războaiele coloniale pierdute, de inutilul sacrificiu al fiilor săi, de reîntoarcerea la practicile barbare ale violenței și torturii, îl accepta pe de Gaulle (...) ca pe cel mai mic rău. Apoi, a urmat 10 ani mai tirziu, Revoluția din Mai...

O revoluție avortată fără îndoială și fără rezultat imediat, dar de o importanță capitală. În devenirea lumii noastre civilizate o mutație venea să se producă. Tineretul patriei noastre și, simultan, cel din alte țări demonstra că este mai apt să înțeleagă mișcarea dialectică prin care lumea se reînnoia, sesizînd brusc contradicțiile timpului nostru și apelînd la regrouparea forțelor spirituale și morale capabile de a construi o ordine nouă, mai justă, mai umană...

Totul trebuia regîndit, redefinit. Familia, armata, justiția, școala, profesia, întreprinderea, administrația, democrația, structurile economice, relațiile sociale, totul trebuia să fie reconstruit ca nou, pe baze pe care noi sîntem încă incapabili să le înțelegem clar.

A revenit din nou Franc-Masoneriei sarcina de a prelua și susține (aceste transformări — n.n.). În toate timpurile Franc-Masonii au fost novatorii, au fost cei care au înscris în Constituția lor datoria de a căuta Adevărul, de a pregăti Viitorul, de a realiza Progresul.

după Fred Zeller — Trois points c'est tout, Collection „Vécu”, Ed. Robert Laffont, 1976, 13—14

20. MARELE ORIENT DE FRANȚA DESPRE MIȘCĂRILE CONTESTATARE DIN MAI 1968

Franc-Masonii Marelui Orient de Franța, fideli tradiției lor seculare de Libertate, Egalitate, Fraternitate, salută cu emoție grandioasa mișcare

a studenților și muncitorilor din orașe și de la țară care exprimă voința lor frecventă de justiție, democrație și progres, păstrînd sensul responsabilităților lor.

Refuzînd după 10 ani dreptul la contestare și dialog al reprezentanților studenților și muncitorilor, Puterea a făcut din Stat o colectivitate închisă și tehnocratică, atribuindu-și monopolul deciziei și uzul exclusiv al informației publice; respingerea aspirațiilor populare a condus infailibil la revoltă: studenții au fost primii care au trezit Națiunea cerîndu-i să-și facă examenul său de conștiință și să ia poziție. Au urmat milioane de greviști care au ocupat întreprinderile lor.

Marele Orient de Franța condamnă represiunea brutală care a transformat în răscoală ceea ce trebuia să fie o revendicare pacifică; nu este de conceput, de asemenea, ca o societate să ignore tineretul său.

Marele Orient de Franța estimează că o guvernare democratică și progresivă, sprijinindu-se pe forțele vii ale Națiunii și pe organismele sale reprezentative, este singura care poate să răspundă exigențelor timpului nostru. Sînt și exigențele societății de mîine, pe care Marele Orient de Franța a încercat să le definească drept soluții moderne și constructive în cursul acestor ultimi zece ani cu ocazia zilelor de studiu, a colocviilor și congreselor sale: educația națională, agricultura, informația, viitorul tineretului, al științei și al medicinei, viitorul sindicalismului; eliberarea femeii, planificarea democratică.

Într-o încercare de unire, Marele Orient de Franța a chemat pe reprezentanții tuturor forțelor vii ale națiunii care au participat activ și numeros la aceste zile de studiu. Marele Orient se feliță pentru libera participare a membrilor săi la această acțiune de trezire a spiritului critic și galvanizare a voințelor democratice. Căci acestea sînt, într-adevăr, obiectivele permanente ale Marelui Orient de Franța, care caută să le impună odată cu respectul demnității umane și principiile Libertății, Egalității și Fraternității, exprimate pentru prima dată în timpul Revoluției franceze (de la 1789 — n.n.).

după F. Zeller — Trois points c'est tout — Les mémoires de l'ancien Grand Maître du Grand Orient de France, coédition Robert Laffont — Opera Mundi, Collection „Vecu”, 1976, 389—390

21. TELEGRAMA

Marelui Orient de Franța, transmisă cu ocazia morții generalului de Gaulle — 10 noiembrie.1970

În acest moment, Marele Orient de Franța tinde să se asocieze doliului Națiunii și se înclină cu respect în fața celui care va rămîne în istorie, omul de la 18 iunie 1940 (cînd de Gaulle refuză armistițiul — n.n.) și care a încarnat Rezistența franceză contra ocupantului nazist.

Marele Orient de Franța amintește cu emoție că Franc-Masoneria franceză, persecutată sub ocupație, datorează recunoașterea sa decretului semnat la Alger de generalul de Gaulle în numele guvernului provizoriu al Republicii.

după Fred Zeller — Trois points c'est tout — les mémoires de l'ancien Grand Maître du Grand Orient de France, Collection „Vecu”, coédition Robert Laffont Opera Mundi, 1976, p. 411

22. CHESTIUNEA CHILE : TRIBULAȚIILE ÎNTRE ARIPA REVOLUȚIONARĂ ȘI CEA CONSERVATOARE A MASONERIEI

PREȘEDINȚI CHILIENI FRANC-MASONI

- Alessandro Palma : 1932 — 38, tendință liberală;
- Pedro Aquirre Cerda : 1938—42, liderul primului Front Popular;
- Gabriel Gonzales Videla : 1946—52, primul care a apelat în Guvern la miniștri comuniști și care a adoptat o legislație socială avansată;
- Ibanez del Campo : 1952—58;
- Salvadore Allende : 1970—73 : primul președinte marxist chilian

Noi l-am văzut cu toții pe Salvador (Allende — n.n.) cu casca pe cap și arma în mână, în ultimele ore ale experienței sale. Ești tu sigur — îmi spune Soarès, că el nu a vrut să ne alerteze, să ne facă să înțelegem că numai cu armele în mână va trebui să începem ultima etapă a luptei noastre, căci „ei” nu ne vor lăsa niciodată să mergem pînă la capăt? În final, ei sau noi ajungem fie la putere, fie în fața plutonului de execuție. După mine, Salvador a luat armele prea tîrziu. Noi trebuie să ne batem cu înverșunare pentru democrație, pentru pluralism și toleranță...

Declarația lui Mario SOARES, consemnată de Fred Zeller în iunie 1975, cu prilejul reuniunii Internaționalei Socialiste.

SCRISOAREA

generalului A. Pinochet adresată Franc-Masonilor chileni (și publicată în ziarul „La Tercera de la Hora”, duminică 25 mai 1975)

Se știe că Salvador Allende a fost ținta atacurilor majorității Marii Loji din Chile, plasată sub influența masoneriilor dogmatice anglo-saxone. I s-a reproșat pe toate țărmurile că „a făcut politică în lojă”, că a angajat

politic Ordinul ,ceea ce după frații săi, era „intolerabil”. Vineri 23 mai 1975, Marele Maestru al Marii Loje din Chile a primit vizita președintelui Pinochet cu prilejul celei de-a 113-a aniversări a masoneriei chiliene. Șeful statului a răspuns atunci Marelui Maestru Horacio Gonzalez, în termenii următori :

„Tuturor, vă transmit salutările mele sincere pentru că eu consider că, în viața națională, este în mod deosebit eficientă acțiunea unor oameni din cei mai iluștri în domeniile cele mai variate și mai importante ; aceștia își afirmă prezența prin dorința lor patriotică de a căuta demnitatea omului și adevărul, într-un climat de pace și toleranță — acțiune nobilă și generoasă care a distins totdeauna masoneria chiliană. Sînt sigur că masoneria chiliană se va întări acum, în aceste momente prin care trece Republica noastră, consecința lungilor ani de sterile jocuri antagoniste, cînd administrația marxistă (a președintelui S. Allende înlăturat în sept. 1973 — n.n.) încetase de a mai respecta instituțiile și amenința valorile esențiale ale națiunii noastre.

Guvernul (lui Pinochet — n.n.) s-a angajat în crearea unei noi societăți în care vor domina dreptul și justiția, pentru a oferi o mai mare bunăstare fiecăruia dintre copiii săi, așa cum Dv., masonii, declarați în Constituția masonică. Eu sînt convins că țara, în această nouă și decisivă etapă a istoriei sale, poate conta pe sprijinul prețios al Dv., oameni dezinteresați și care posedăți „un sens evident al libertății și fraternității umane”.

23. ÎNCOTRO MERGE EUROPA ?

— fragmente —

Istoricii ne-au învățat că secolul al XX-lea a început în 1914. Fără îndoială, noi vom spune în curînd că 1989 a marcat intrarea în secolul al XXI-lea.

Ideile, chiar dacă sînt juste sau false, conduc lumea. Deja, noi confruntări ideologice se anunță.

Întreaga istorie ne arată că situațiile în care se trece brutal de la tăcere la dreptul cuvîntului sînt pline de neprevăzut.

Responsabilitățile tuturor mișcărilor politice europene sînt deci clar angajate. Miza care reprezintă o Europă regăsită în democrație, prosperitate, pace, este o cauză care trebuie să fie comună tuturor, căci riscul este egal pentru toți și interesul este același pentru toți . . .

Eu am convingerea că, așa cum cei patru ani ai primului război mondial au comandat istoria noastră contemporană, viitorul următorului mileniu se va juca în acest deceniu . . .

Popoarele vor rezultate tangibile, semnificative, vizibile ; încrederea în democrație poate să se erodeze. Noi am mai cunoscut astfel de situații între cele două războaie . . .

Un „compromis istoric” care reunește forțele democratice, forțele economice și forțele sindicale, constituie cert piatra de încercare a succesului . . .

Noi avem șansa CEE, de a dispune de un pol de stabilitate pe care generațiile dintre cele două războaie mondiale l-au căutat în van... Această realitate este încă neterminată. Dar vitalitatea sa a jucat deja un mare rol...

Michel Rocard — ex prim ministru francez în „Revue de politique internationale”, Belgrad, nr. 965/20.iunie.1990, p. 1—4

24. CUM CUCEREȘTE COMUNISMUL TREPTE DUPĂ PRELUAREA PUTERII

Treapta 1

Îndeplinirea tuturor promisiunilor pentru a câștiga încrederea poporului.

Treapta 2

Dezarmarea tuturor și confiscarea armelor. În același timp se activează un puternic sistem de poliție secretă.

Poliția secretă, ca — de exemplu — în Letonia, recruta tinerii pentru a da informații despre prietenii și colegii lor de școală. „Prin urmare, în viața de familie se instala teroarea și spaîma, iar neîncrederea devenise o parte a existenței de zi cu zi, devreme ce aceia care informau despre semenii lor erau recompensați și periodic amenințați cu deconspirarea (...) Comuniștii, după ce preiau puterea într-o țară, folosesc teroarea brutală împotriva celor ce li s-ar putea opune sau le-ar putea rezista, ca să paralizeze mintea oamenilor și să supună cetățenii în fața regimului”. (Raportul Senatului SUA, al 89-lea Congres, a 2-a sesiune).

Treapta 3

Împușcarea tuturor conducătorilor din țările cucerite, precum și a tuturor conducătorilor potențiali. (Acum își primesc „răsplata” acei conducători intelectuali care s-au lăsat trași pe sfoară și au fost folosiți în perioada atacului preliminar).

În fruntea listei celor ce sînt întotdeauna eliminați în acest moment, datorită calităților lor de lideri și a numeroșilor simpatizanți, sînt șefii sindicali, franc-masonii și figurile proeminente romano-catolice. (...)

Treapta 4

Preluarea tuturor sistemelor de comunicații și transport.

Treapta 5

Guvernul devine singurul patron sau unicul stăpîn al locurilor de muncă. Toți vor fi forțați să lucreze acolo unde hotărăște guvernul, vor face ce hotărăște guvernul și vor primi salariul hotărît de guvern. Nimeni nu are posibilitatea să aleagă în acest domeniu.

Treapta 6

I se ia poporului tot ce i s-a dat în treapta 1. De fapt, aceasta fusese intenția inițială și se așteaptă doar momentul prielnic.

Treapta 7

Organizarea unui sistem de spionaj intern forțat — fiecare îl spionează pe celălalt și toți dau raportul la poliția secretă. Aceasta reușește mai mereu, după cum s-a indicat și la treapta 2.

Treapta 8

Toți sînt înregistrați. Se interzic călătoriile pe distanțe lungi — de pildă, dincolo de o zonă de 20 km. Măsura face practic imposibilă orice rezistență efectivă și împiedică organizarea oricărei grupări de opoziție.

(după „Dynamic Freedoms”, volum editat de Supremul Consiliu — Mamă al Lumii — Consiliul Suprem de Rit Scoțian Vechi și Acceptat pentru Jurisdicția de Sud a SUA (materialele fiind elaborate de Robert B. Watts, grad 33, Mare Comandor), Washington, f.a.

NOTA AUTORILOR: e interesant că, în momentul căderii lui Ceaușescu, în România se aplicaseră primele 7 trepte și se pregătea a 8-a. Această carte „Dynamic Freedoms” a fost tipărită prin anii '70 (înainte de îndepărtare a lui Nixon) — e interesant că masonii erau excelent informați asupra situației reale din lagărul comunist; printre altele, se precizează că nivelul de viață al cetățeanului sovietic din 1970 era similar cu cel al americanului din 1900.

Secțiunea a V-a

FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ (1734—1991)

1. Începuturile Franc-Masoneriei în România; 2. Jocul Riturilor și al Obediențelor; 3. Extaz și agonie în Masoneria română; 4. Arc peste timp.

1. ÎNCEPUTURILE FRANC-MASONERIEI ÎN ROMÂNIA

Oricît ar părea de ciudat astăzi, România are o bogată tradiție ocultă. Religia dacilor era de tip secret — ea conserva străvechea interdicție indoeuropeană a scrisului și presupunea inițierea și metempsihoza (de aceea grecii l-au făcut pe Zamolxis sclav și apoi discipol al lui Pitagora). În perioada cuceririi romane, spațiul Daciei a fost invadat de cultele secrete orientale : persane și aramaice, iar folclorul românesc a păstrat pînă în zilele noastre obiceiul călușarilor, care provine dintr-o tipică societate secretă.

Istoria a distrus însă această amplă tradiție ocultă, păstrînd doar rudimente dezgolate de sens. Reînnoirea ei se va petrece tîrziu și — ca pretutindeni în Europa — se va datora activității elitelor intelectuale.

Prima personalitate română bănuită de afiliere la o societate secretă europeană a fost principele Dimitrie Cantemir. La începutul secolului al XVIII-lea el a devenit rozicrucian și, conform unei legende, capul lui a fost luat după moarte pentru a fi îngropat într-un cimitir rozicrucian din Scoția.

Oricum, dincolo de legende, primele Loji masonice pe teritoriul românesc s-au înființat în Moldova, pe la jumătatea secolului al XVIII-lea. Inițiatorii lor au fost italieni — după unii, neguțători florentini și venețieni ; după alții, secretarul particular al lui Constantin Mavrocordat, pe nume del Chiaro (fondează Loja de Galați, în 1734)¹. Apărute sub domniile fanariotice, aceste Loji masonice nu se adresau decît accidental românilor ; de altminteri, nici n-au supraviețuit multă vreme². La începutul secolului al XIX-lea boierimea moldo-valahă devenise evident anti-fanariotă și un puternic curent național își face apariția. În atare context, rodesc la noi primele idei carbonare, mai ales prin pamfletele și manifestele lui Ionică Tăutu, iar figura lui Mazzini va domina activitatea pașoptiștilor, chiar dacă ei n-au fost carbonari, ci franc-masoni.

Există azi un curent de opinie care dorește să-i facă pe Horea și pe Tudor Vladimirescu inițiați masoni. În privința lui Horea, apartenența lui țărănească i-ar fi interzis ferm accesul la loji. Tudor Vladimirescu rămîne, însă, un personaj mai enigmatic. Sigur e că a fost în legătură cu cărvunărismul — varianta națională a Carbonarismului. Cărvunărismul, mișcare reformatoare a boierilor pămînteni, susținută și de domnul Ioniță Sandu Sturza, a durat pînă la proclamarea Regulamentului Organic și a dus la elaborarea a două proiecte de constituție. Dar Tudor Vladimirescu se va dovedi unicul său martir.

Veritabila întemeiere a Franc-Masoneriei române pornește de la Paris în jurul anului 1820. Aici, în Loja „Ateneul Străinilor”, sînt inițiați

---

¹ Apoi, însuși voievodul Constantin Mavrocordat pune bazele unei Loji, numită „Moldova”. El va așeza ca Venerabil pe Prea sfințitul Leon Gheuca, episcop de Huși !

² Totuși, conform mărturiilor Prea Ilustrului și Prea Puternicului Frate Marcel Shapira (din revista „Palatul de justiție” nr. 3/1991), au fost inițiați o serie de boieri moldoveni : Iordache Cantacuzino, Ioniță Cuza, Manolachi Bogdan și Iordachi Darie Dărmănescu. Iar marile fețe bisericesti ale veacului abundau în inițiați masoni : cunoscutul Dionisie Lupu, Mitropolit al Ungro-Vlahiei ; Amfilohie, episcop de Hotin și Gherasim, episcop de Roman. Această situație stranie a clerului ortodox e de regăsit la pastorii protestanți, constituind o netă diferență față de clerul catolic, anti-francmason în totalitate.

fii de boieri trimiși la studii în străinătate. Putem cita pe frații Golescu, Mihail Kogălniceanu, Ion Ghica, Vasile Alecsandri, Costache Negruzzi, C. Negri, Al. Russo. Lor li se adaugă alți studioși, care „au primit lumina” (au fost inițiați) tot în Franța : I. Brătianu, C. A. Rosetti, I. Heliade Rădulescu, C. Tell, G. Magheru, maiorul Voinescu II, Gr. Alexandrescu, Nicolae Bălcescu, colonelul I. Câmpineanu. Astfel, observăm imediat că întreaga mișcare pașoptistă a fost de sorginte masonică.

După cum se știe, pașoptiștii au trecut rapid la elaborarea unui program revoluționar pentru Principatele Române. În 1833 Heliade și Câmpineanu fondează „Societatea filarmonică” — întâia Lojă masonică a românilor din România (documentele masonice dau, în mod curios, ca an de întemeiere fie 1825, fie 1836. E drept că existase o „Societate literară” în Brașov, constituită în 1825 după model eterist, și că în 1827 același Heliade, împreună cu Dinicu Golescu, organizează o altă „Societate literară”, dar pe acestea nu le putem declara masonice). Din 1843 apar alte organizații masonice, inspirate de N. Bălcescu („Frăția” și „Asociația literară”). De asemenea, în 1842 se înființează Loja Lumina la București și Loja Fraternitatea la Iași. Dar anul 1848 a însemnat înfringerea revoluționarilor, care — cu acordul tacit al Turciei — reușesc totuși să se refugieze în exil. O perioadă nu se mai poate vorbi despre Franc-Masonerie cu Principate.

Masonii români nu pieriseră, însă (ei pier foarte greu). Grupăți în Franța, în jurul lui Jules Michelet, Edgar Quinet și Adam Mickiewicz, ei duc o activitate impresionantă, susținând o vie și intensă propagandă în favoarea idealurilor lor (Ion Brătianu se va implica și în mișcarea de eliberare poloneză). Până la urmă reușesc să scoată la Bruxelles ziarul „L'Etoile du Danube”, iar la Geneva săptămânalul „Le Magazine Historique”.

Războiul Crimeii, precum și interesele Angliei și ale Franței, creează o conjunctură favorabilă pentru români. Alte mărturii susțin și că împărăteasa Eugenia, soția lui Napoleon al III-lea, l-ar fi admirat mult pe C. A. Rosetti. Oricum, în 1856 se limitează protectorul rusesc, iar în 1858 turcii pier dreptul de a mai numi domnitorii români. Regulamentul Organic este anulat. De fapt, se pregătea Unirea Principatelor. Fiind un act patronat de puterile străine, Uniunea a avut nevoie de lideri cunoscuți în străinătate. Aceștia vor fi, din nou, franc-masonii pașoptiști.

În 1859, prin stăruința Ilustrului Frate Auguste Carance, apăruseră trei loji românești de obediență franceză cu același nume : „L'Etoile du Danube” (Steaua Dunării). Una funcționa la București, alta la Iași, iar a treia la Galați. avându-l ca Venerabil pe colonelul Alexandru Ioan Cuza.

Tot atunci, în vederea supravegherii alegerilor, în Moldova și Valahia sosise o delegație europeană, compusă în întregime din frați masoni. Ei i-au sfătuit pe masonii români să aleagă aceeași persoană în ambele principate, dejucând astfel interesele Rusiei și ale Turciei. Cele trei loji l-au desemnat pe viitorul Venerabil de la Galați, Al. I. Cuza. Pe scurt, așa s-a constituit, la 24 ianuarie 1859, România.

Această istorie de culise poate să-l șocheze pe cititorul român. Să nu uităm, însă, că unioniștii au trebuit să utilizeze toate argumentele aflate la îndemână — iar argumentul cel mai spectaculos a fost tocmai apartenența lor la Franc-Masonerie.

De altminteri, domnia lui Cuza nu s-a dovedit de fel calmă. Împreună cu M. Kogălniceanu, el a realizat câteva reforme importante, de inspirație masonică: secularizarea averilor minăstirești, împrumutarea țărănilor, abolirea definitivă a sclaviei țiganilor și a servituților feudale, obligativitatea instrucției publice. Pe de altă parte, însă, a fost nevoit să utilizeze forța și loviturile de stat. De aceea, domnitorul intră în conflict cu Masoneria — în 1862, reprimind un complot, el desființează Loja Steaua Dunării din București și o înlocuiește cu Loja Alexandru Ioan Cuza I-ul, pregătindu-și cultul personalității.

Franc-masonii români reacționează imediat. Pe atunci, în politică, erau atotputernici. Așa s-a decis înlăturarea lui Cuza.

2. JOCUL RITURILOR ȘI AL OBEDIENȚELOR

Din totdeauna, masonii au pretins că societatea lor nu posedă interese politice. Și întotdeauna au ajuns angrenați în jocurile politicii de vîrf. Acesta a fost și cazul României. Întemeietori ai statului român modern, masonii pașoptiști vor întemeia și primele două partide politice, așa-zis istorice: partidul liberal și partidul conservator. Astfel, influența lor va fi și va rămîne decisivă pînă în anul 1948, cu excepția perioadei dictaturilor regale și antonesciene. Numai partidul național țărănesc, în secolul al XX-lea, i se va sustrage (parțial și temporar).

Pornind cu un domnitor mason (Alexandru Ioan Cuza), structurile politice românești vor sprijini activ Franc-Masoneria. Însuși Cuza, în plin conflict cu forțele masonice naționale, acceptă înființarea, în 1863, la București, a unei loji: „Înțelepții din Heliopolis”. Această nouă lojă are o istorie glorioasă. Venerabili ai ei au fost G. Filipescu, Dimitrie Sturza și doctorul Carol Davilla. Ea posedă un program concret de reformă morală și socială; printre altele, a înființat o Școală de Arte și Meserii cu cursuri gratuite și repartiții asigurate pentru absolvenți, și a organizat un sistem de burse acordate elevilor merituosi.

Între timp, însă, uniți în fața tendințelor absolutiste ale fostului Venerabil Al. I. Cuza, franc-masonii români pun la cale lovitura de stat din 1866. Aceasta reușește, iar frații complotiști aduc la putere — la sugestia lui Napoleon al III-lea — pe prințul Carol, din familia Hohenzollern-Sigmaringen, o familie de masoni. El va deveni regele Carol I.

Sub domnia lui Carol I, Masoneria română ia un nou avînt. Se creează noi loji, la București (Egalitatea și Fraternitatea), la Brăila (Farul Ospitalier), la Pitești (Coroana lui Mihai Bravu), iar în 1876 apar la București și Vaslui chiar loji numite „Alexandru Ioan Cuza I”. Înainte, în 1865, trebuie neapărat menționat faptul că românii au organizat Franc-Masoneria bulgară, înființînd la Ruscuc (Ruse de azi) Loja „Zora” (Aurora) prima lojă masonică bulgărească.

La început, în mod firesc, lojile române se aflau sub obediința Marelui Orient al Franței. În 1869, căpitanul Ștefan Șoimescu reintroduce Franc-Masoneria italiană (sub forma Marelui Orient al Italiei), înființînd

Loja Armonia. Obediența italiană prosperă, astfel încît în 1876 se pun bazele unui Mare Orient al României, care capătă o Constituție prin 1879, dar își va abate cloanele (se va desființa) în 1880. Obediența italiană a fost din nou revigorată abia în anul 1906, prin Loja Româniă.

Desființarea Marelui Orient român (de sub obediența italiană) nu înseamnă nicidecum desființarea Franc-Masoneriei. Dimpotrivă, aceasta

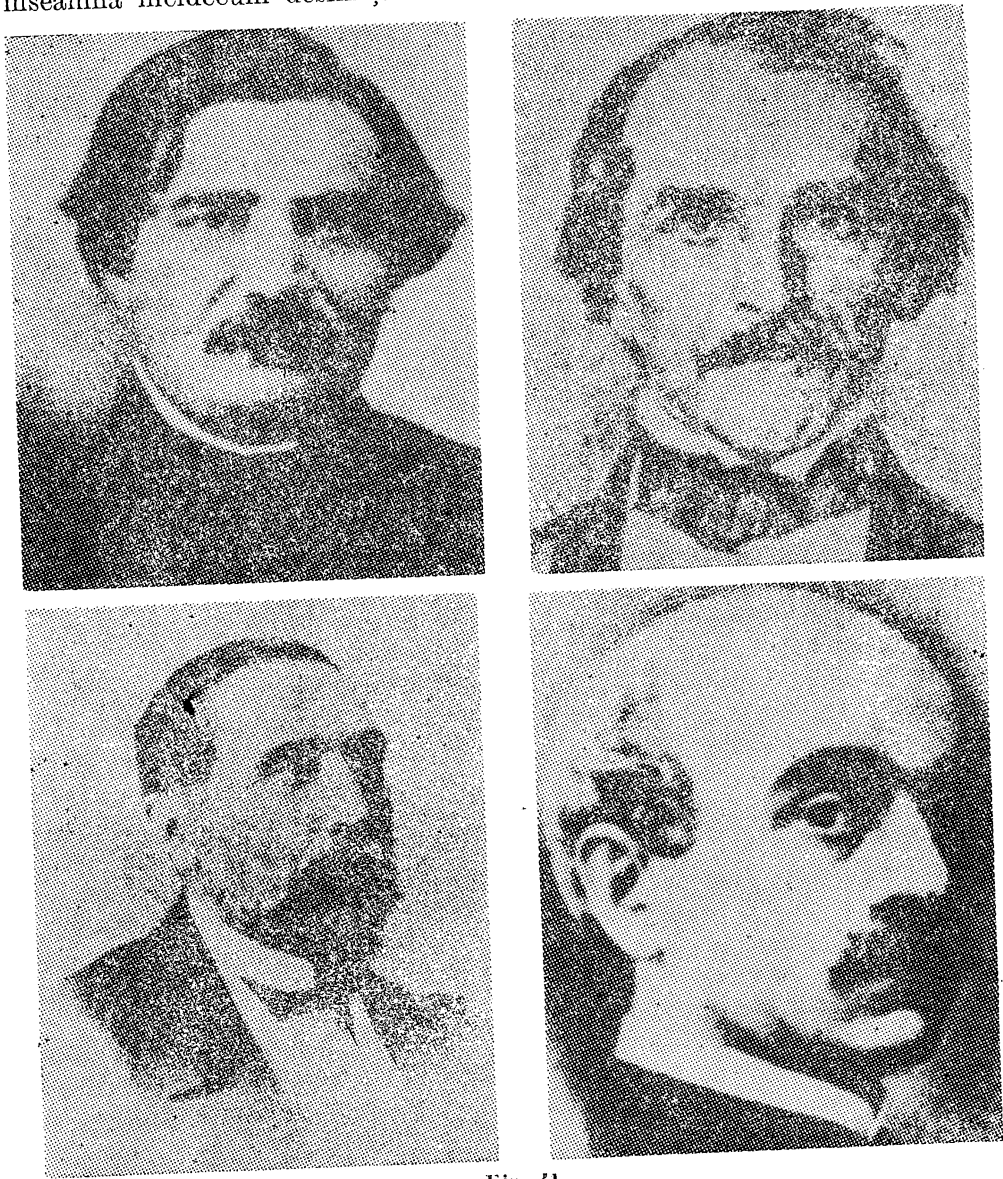

Fig. 41

prosperase cu succes, sub forma ritului francez, ritului scoțian primitiv ritului scoțian vechi și acceptat, sau ritului swedenborgian. Astfel încît la 8 septembrie 1880, se decide înființarea Marii Loji Naționale a României (M.L.N.R.) care avea 32 de loji în subordine (26 în România, 4 în S.U.A.

și 2 în Bulgaria). M.L.N.R. își va publica rapid constituția : „Constituția masonică pentru Regatul României și Bulgariei” și va fi recunoscută de Masoneria Internațională în 1882.

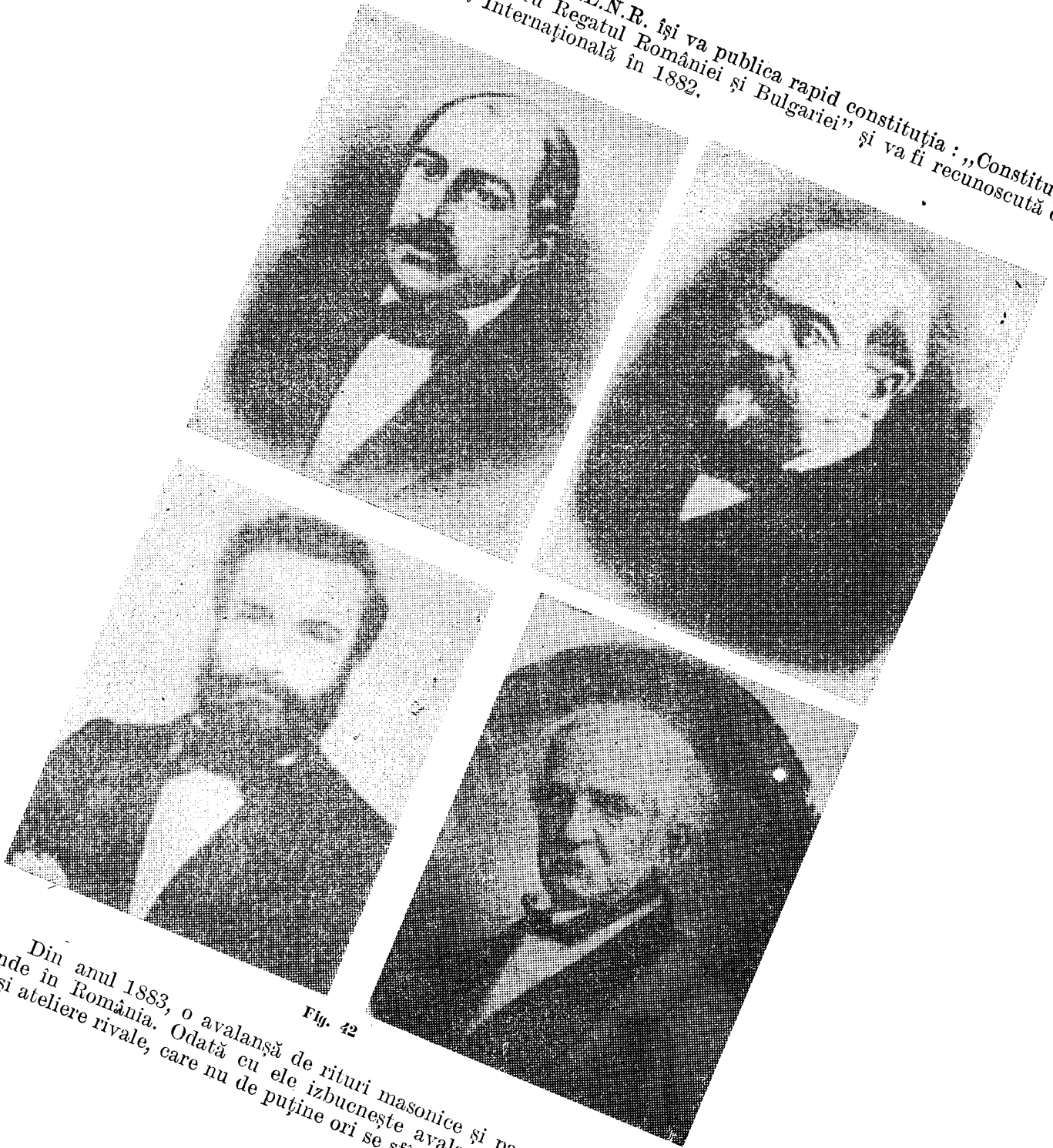

Fig. 42

Din anul 1883, o avalanșă de rituri masonice și paramasonice pătrunde în România. Odată cu ele izbucnește avalanșa certurilor între loji și ateliere rivale, care nu de puține ori se sfârșeau prin bătăi în toată

regula. Această situație a determinat reorganizarea Masoneriei române printr-o nouă Constituție, în 1899. Marea Lojă Națională din România adoptă ritul scoțian primitiv și recunoaște pe teritoriul românesc ritul francez și el de adopțiune (destinat femeilor), interzicând alte manifestări. Pactul asigură liniște (relativă) pînă la izbucnirea Primului Război Mondial.

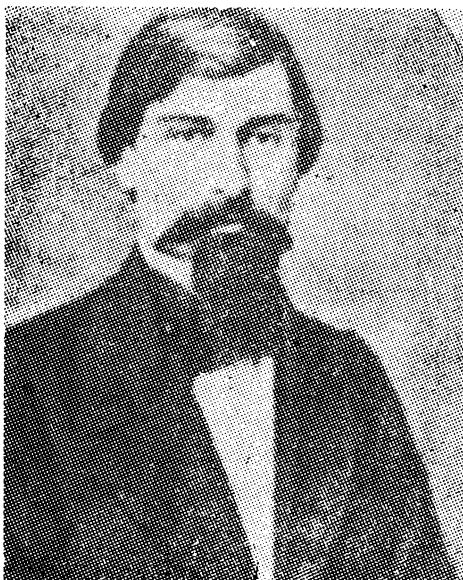

Fig. 43 — Masoni români

Pentru a ilustra valoarea și forța Franc-Masoneriei române în a doua jumătate a sec. al XIX-lea, se impune un exemplu clar. E vorba despre celebra societate culturală „Junimea”.

„Junimea” a fost fondată de T. Maiorescu, I. Negruzzi, V. Pogor, Th. Rosetti, și P. Carp în 1865 (după dl. Z. Ornea în 1864). Ea a fost precedată de o acțiune de tip iluminist — ținerea „prelecțiilor populare”, adică prelegeri gratuite pe teme de mare interes cultural, oferite publicului ieșean. Odată fondată, societatea decide să nu se amestece în politică și să țină, anual, un banchet (elemente masonice), iar între membrii ei se manifestă o foarte vie solidaritate. De altminteri, pe lângă fondatori, din „Junimea” vor face parte M. Eminescu, I. Creangă, I. Slavici, I. L. Caragiale, V. Conta, Al. Xenopol, M. Dragomirescu, S. Mehedinți — cea mai mare densitate a valorii culturale pe care a cunoscut-o vreodată România. Deschiderea arhivelor Marelui Orient al Franței (în zilele noastre) a permis aflarea faptului că „Junimea”, imediat după înființare, devine o societate masonică! Membrii ei făceau parte (în mare majoritate) din Loja „l'Etoile de Roumanie”, apărută la Iași, în 18 august 1866 și condusă de George Suțu (lojă a partidului conservator). Prin anul 1881 gruparea junimistă intră în politică, disociindu-se de conservatori — și reiterând, astfel, drumul dintotdeauna al Masoneriei: de la o societate cultural-filosofică la un partid politic. Titu Maiorescu va ajunge, pînă la urmă, prim-ministru.

Aceeași cale masonică (de la societate literar-culturală la acțiune politică) o va urma și gruparea revistei „Viața românească”, înființată în 1906 de G. Ibrăileanu și C. Stere. Doi membri marcanți ai grupării, Mihail Sadoveanu și Mihai Ralea, ajung personalități masonice de frunte. În această calitate, ei pactizează cu regimul comunist după 1945 și-l servesc cu evlavie, demonstrând încă o dată labilitatea morală a Franc-Masoneriei europene (de fapt, aservirea ei totală intereselor politice de moment — lucru oarecum normal, dacă ne gândim că masonii sînt tot oameni...)

3. EXTAZ ȘI AGONIE ÎN MASONERIA ROMÂNĂ

În timpul războaielor sau al marilor convulsii sociale, atelierelor și lojile masonice își închid porțile. Aceasta este regula. Dar frații masoni continuă să activeze în strînsă solidaritate, iar în perioada Primului Război Mondial, mai ales prin Take Ionescu și Nicolae Filipescu, ei au determinat

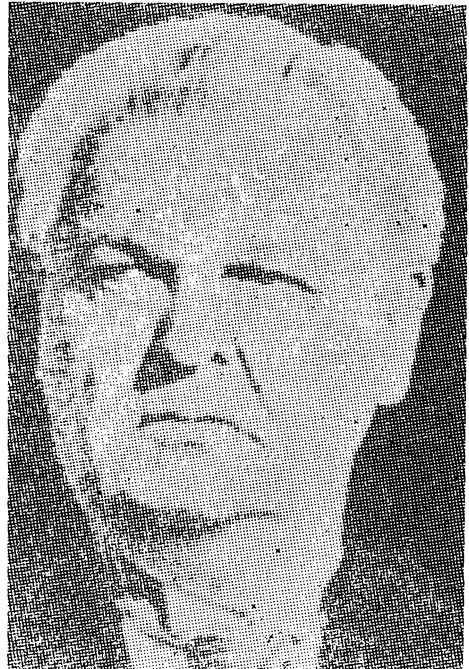

Fig. 44

aderarea României la cauza Antantei (e drept că și filogermanii erau tot masoni — metoda „uzuală” a Masoneriei fiind de a avea reprezentanți de ambele părți ale baricadei). Această poziție a fost extrem de benefică pentru țara noastră — astfel se va constitui România Mare.

Dl. Marcel Shapira revendică reușita diplomatică a alcătuirii României Mari pentru Franc-Masonerie — Nicolae Titulescu, mason de marcă, ar fi beneficiat de sprijinul Masoneriei internaționale la semnarea

Fig. 45

Tratatului de la Trianon cu Ungaria (care tocmai interzisesese Franc-Masoneria în anul 1919). Dacă e vorba de sprijin, atunci trebuie să menționăm și aportul decisiv al soției reprezentantului Mexicului. Aceasta, se zice, era româncă și a reușit să-i convingă pe toți reprezentanții latino-americani să voteze pentru România. Oricum, Tratatul de la Trianon reprezintă pentru români o cauză istorică mult mai veche decât Franc-Masoneria. Pe de altă parte, însă, nici nu se poate nega sprijinul masonic internațional pe care l-a obținut N. Titulescu la Societatea Națiunilor de-a lungul întregii sale cariere diplomatice. Acest sprijin a făcut mult bine țării noastre.

Perioada interbelică s-a dovedit, de altfel, foarte rodnică și pentru Franc-Masoneria română. Acum iese în relief o figură deosebit de controversată : cea a lui Ioan Pangal, Suveran Mare Comandor al Ordinului Masonic Român Independent (reînființat la sfârșitul anului 1921). Ioan Pangal a dus o activitate formidabilă pentru reorganizarea Franc-Masoneriei la noi : în 1922, susținut de Marea Lojă a Franței, el redeschide Atelierele masonice române (a asistat Prea Ilustrul Frate Mare Demnitar Vizitator Bernard Wellhof de la Marele Orient al Franței) ; la 3 ianuarie 1923 reînființează Marea Lojă din România de Rit Scoțian, Antic și Acceptat ; iar la 5 martie 1923 aprobă Constituția, Statutele și Regulamentele generale ale acestui rit în România.

În 1922 Marea Lojă din New York fondase trei loji în București care au adoptat Ritul de York. Acestea prosperă, iar în septembrie 1924 se formează Marea Lojă a Ritului de York. În august 1924 lojile transil-

vănené care ținuseră de Marea Lojă a Ungaricii se regrupează și îl aleg ca Mare Maestru pe Iosif Sandor, șeful Partidului Național Maghiar din Transilvania. Iosif Sandor avea ca ajutor un român renegat, pe Aurel Olteanu, ceea ce înveninează mult raporturile acestor loji cu celelalte

Fig. 46 — Ioan Pangal. Copertă a Constituției Marelui Orient al României

pe teritoriul românesc. În paralel, funcționau numeroase loji de obediență franceză (Marele Orient al Franței) în principalele orașe din țară; iar în București se formase o Mare Lojă a Ordinului Universal al B'nai Brith — un ordin rezervat exclusiv evreilor.

În anul 1925 lojile de obediență franceză (Marele Orient al Franței), care îl combăteau fervent pe Ioan Pangal, se grupează formind Marele Orient al României. În iulie 1926 Ioan Pangal își ia revanșa și organizează la București, cu ocazia instalării Înaltului Consiliu al Ordinului, o importantă reuniune masonică, la care au participat Suveranii Mari Comandori din S.U.A. (jurisdicția de Washington), Italia, Polonia și Cehoslovacia, plus reprezentanți de marcă din Franța și Austria. La 3 decembrie 1932 Marea Lojă a României capătă o nouă Constituție, iar în 24 ianuarie 1934 (zi simbolică!) Masoneria română își realizează, în fine, unitatea —

Marea Lojă se unește cu Marele Orient al României. În același an (1934) Ioan Pangal redeschide cea mai prestigioasă lojă română : „L'Etoile du Danube”.

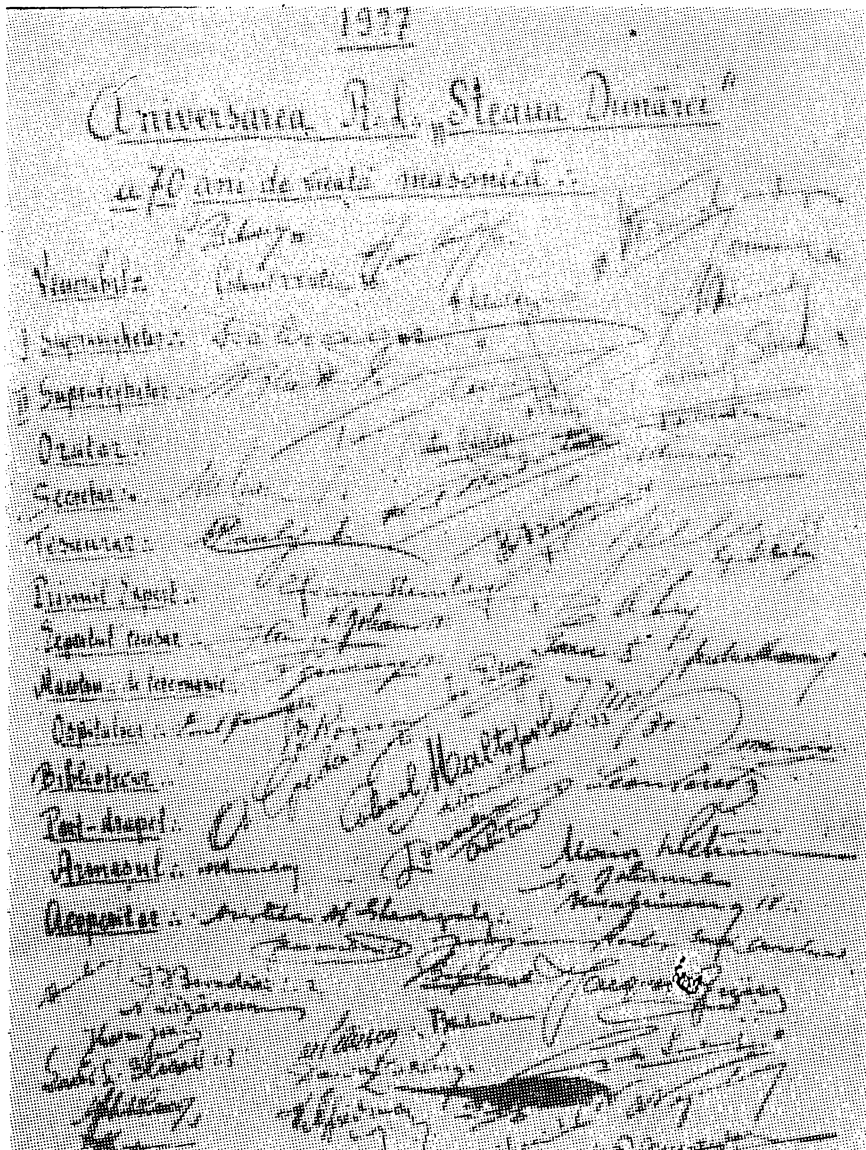

Fig. 47 — 1927 — Aniversarea a 70 ani de viață masonică ai lojii „Steaua Dunării”

A fost, poate, apogeul Masoneriei române : bine văzută de rege (Ioan Pangal era prieten devotat al lui Carol al II-lea), unită, puternică, societatea aceasta își realiza din plin interesele.

Dar avea și adversari redutabili : în primul rînd „partida” naționalistă, condusă de profesorul A. C. Cuza. O dată cu difuzarea cărții lui

Leon de Poncins : „La dictature des Puissances occultes” (Dictatura Puterilor oculte) un cert curent anti-masonic străbate intelectualitatea și — mai ales — tinerimea română. Este epoca succeselor legionare. Prins în evenimente, Carol al II-lea interzice activitatea Franc-Masoneriei în 1937, dar o interzice cu multă toleranță, permițându-i lui Ioan Pangal să pună la adăpost arhivele. Unele Loji (ca „Meșterul Manole”) își continuă clandestin lucrările.

Abia legionarii vor periclita serios Franc-Masoneria, în primul rând prin dezvăluirea secretelor ei. La sala Dalles s-a organizat o expoziție cu decorații și simboluri masonice; iar în anul 1941 au apărut, în colecția „Biblioteca Poliției”, broșura „Francmasoneria în lumina adevărată” precum și o carte cu intenții similare a lui Toma Petrescu : „Conspirația lojilor”, care conține listele tuturor masonilor români.

După 23 august 1944 Masoneria reinvie rapid. În decembrie același an Fratele Mason M. Noradunghian (armean de origine) organizează un Suprem Consiliu (format din Frații : P. Brătășanu, Al. Polizu, A. C. Grigoriu, L. Peretz, Bellu, Cociu, I. Grassiani și Christoloveanu). Va fi ales Mare Suveran pînă în 1948. Anii 1945—1948 reprezintă epoca intensei colaborări dintre Masoneria română și regimul comunist (cea mai agreată fiind sinistra Ana Pauker). Un număr masiv de comuniști sau simpatizanți comuniști sînt inițiați în Masonerie; iar masonii de mare prestanță, ca savantul Horia Hulubei sau scriitorii Mihai Sadoveanu, Mihai Ralea, N. D. Cocea, Victor Eftimiu cooperează activ cu regimul.

În iunie 1948 frații masoni sînt întrebați cînd iau concediul, ca să poată participa la munca patriotică de reconstrucție a țării. Perspectiva i-a speriat și o parte din ei (în frunte cu M. Shapira) pleacă în străinătate, cu documente și arhive. În august 1948 N.D. Cocea îl sfătuiește pe Noradunghian să închidă lojele și atelierile — ceea ce s-a și făcut. Nici o măsură punitivă nu a fost luată de comuniști contra franc-masonilor (? ! ? !).

Pentru perioada ulterioară ne așteaptă dezvăluiri senzaționale. Cîteva le veți intui din capitolul următor. Deocamdată, notăm că termenul de „epocă de aur” a fost pentru prima dată aplicat domniei lui Ceaușescu de un istoric mason, G. Șerbănescu, în volumul al III-lea din „Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle”, încă din 1966.

4. ARC PESTE TIMP

După încheierea celui de-al doilea război mondial a urmat și la noi exportul sovietic (stalinist) de revoluție. Prin tratatele de la Moscova și Yalta țara a fost aservită rușilor. Guvernul român „de largă orientare democratică” dr. Petru Groza a menținut „autorizația de funcționare”

pentru o masonerie care renăştea din propria-i cenuşă. Înduşi în eroare, mulţi fraţi-masoni îşi fac vise de glorie. Comuniştii români, aidoma vecinilor unguri, evident tot la indicaţia „tătucului” socotesc acum că este indicată o politică provizorie de menajare a Franc-Masoneriei.

Dar guvernul comunist de la Bucureşti solicită atelierile care-şi reluaseră activitatea să-i comunice la fiecare reuniunea masonică : „ordinea de zi”, numele Venerabilului care prezida şedinţa, iar după 24 de ore un raport amănunţit asupra acesteia (cu referiri la prezenţă, subiecte discutate, numele oratorilor etc.). Asemenea pretenţii erau fireşte absurde !

Au fost în epocă şi membri ai partidului comunist care nu doreau să distrugă Franc-Masoneria, datorită legăturilor perene pe care aceasta le păstra cu occidentul european. Comuniştii „progresişti” au reuşit să se strecoare în loji, deşi întreaga lor atitudine demonstra că nu au nimic comun cu lucrările acestora. Este posibil ca, în acest moment, Marele Consiliu să fi fost compus şi din membri ai partidului comunist sau criptomunişti. A rămas celebră pentru această perioadă reuniunea masonică prezidată de generalul Pandele şi din al cărui comitet de organizare făceau parte : ziaristul Nicolae Cocca, doctorul Antoniu şi savantul Horia Hulubei. Au participat numai masoni cu grad de Maestru sau mai mare. Dintre „problemele” discutate : critica stalinismului şi a abuzurilor sale exaltarea naţionalismului românesc ; crearea de noi ateliere ; iniţierea unor profani. Urmarea : au fost create numai într-o lună după reuniune 16 ateliere noi (şi, cúlmea : toate penetrate de poliţia secretă !).

„La scurtă vreme, lojile vor admite numeroase personalităţi din societatea românească, figuri reprezentative din toate ramurile elitei româneşti : magistraţi, ofiţeri, scriitori, înalţi funcţionari, industriaşi, medici, avocaţi, ingineri etc. Cu o rezeziune uimitoare, lojile vor regăsi o atmosferă caldă, frăţească şi o activitate intelectuală de cea mai înaltă calitate. Dar această euforie nu va dura multă vreme. În timp ce membri lojilor, într-o armonie umană începuseră să nutrească speranţe pentru viitorul lor şi cel al ţării, expulzarea brutală şi absolută ilegală a regelui Mihai a prefigurat în inima tuturor zilele grёle ce vor urma” (Marcel Schăpira, mare comandor al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român).

Comuniştii penetraseră şi în Comitetul Marii Loji a României, jucîndu-şi în continuare cartea compromiterii Masoneriei. Povestesc M. Schapira şi J. Pierre : „Astfel, Masonul Raţiu fu chemat de ministrul justiţiei, Avram Bunaciu, pentru a îndeplini funcţia de secretar general al Ministerului de justiţie. Sub pretextul că ministrul îi spusese că nu vrea ca justiţia să devină o „oficină a Masoneriei”, Raţiu adresează o circulară confidenţială tuturor magistraţilor interzicînd de acum înainte activitatea atelierelor masonice”. Din nou M. Schapira :

„Înainte de 1948, personalităţi masonice de rang înalt ocupau încă funcţii de conducere în ierarhia statului. Astfel, amiralul Păiş, mason de

bază, era subsecretar de stat la Ministerul de Război, iar o serie de șefi ai armatelor de uscat, ai marinei și ai aviației, masoni importanți, erau la posturi de comandă.

În cursul războiului lojile din țară nu au avut nici o activitate, pe motive lesne de înțeles, în afară de câteva mici reuniuni sporadice și discrete. În anul 1945 Marea Lojă Națională Română, precum și forul ei superior, Supremul Consiliu Român, vor lua din nou ființă, fiind reconstituite cu aprobarea autorităților și a Comisiei Aliate de Control, la care trebuie adăugat și subliniat acordul oficial al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române”.

Pînă în 1948, Franc-Masoneria română număra cca. 3000 frați grupați în loje albastre și roșii (superioare gradului 3), avînd delegați permanenți la Asociația Masonică Internațională și strînse legături cu Marele Orient de Franța.

În luna iunie 1948 guvernul comunist ia decizia de a închide lojile, fiindcă aici se criticau autoritățile și se lua poziție față de abuzurile comise de ele. Procedura a fost tipic comunistă : printr-o adresă transmisă Consiliului federal al Marii Loje Naționale Române i se cerea acestora să precizeze „data la care atelierele urmau să ia vacanță pentru a permite Masonilor să participe la lucrările voluntare pentru reconstrucția țării”. Numărul de . . . voluntari fiind foarte mic, Ministerul Agriculturii a solicitat la scurt timp rechiziția templelor masonice din str. Bursei pentru a putea organiza aici . . . o cantină.

Abia în 1965, odată cu preluarea puterii politice, ca „secretar general al CC al PCR”, Nicolae Ceaușescu va promulga o lege care aducea grațierea și libertatea deținuților închiși în mod sălbatic în urmă cu 14—15 ani, printre care se aflau și destui franc-masoni necomuniști. Eliminarea noțiunii de „deținut politic”, act urmat cu consecvență de Ceaușescu, este un deziderat masonic. În „Constituțiile” lui Anderson („The Second Charge”) se prevede clar că nimeni nu poate fi condamnat pentru opinii politice, chiar dacă se opune regimului din țara sa.

O parte din marii demnitari ai Supremului Consiliu Român înfruntaseră tratamentul inuman al inchisorilor comuniste în toată această perioadă (1948—1965). Dintre ei, unii au trecut în Orientul Etern în detenție (Fratele Brătășanu, al doilea Locotenent Mare Comandor al Supremului Consiliu, Frații Grigoriu și Sema), alții — după punerea lor în libertate (Fratele C. Bellu).

Suferințele acestora nu au fost zadarnice. În țară sau în exil, unde fuseseră obligați să se refugieze, alți masoni români vegheau ca principiile ordinului să fie transmise mai departe.

În prezent funcționează la Paris Ordinul Masonic Român sub titlatura anonimă „Grupul de la Paris”, avînd și un suprem Consiliu de grad 33, singurul din toate țările din est. „Grupul de la Paris” este aliat cu Marea Lojă Națională Franceză și a dat mandat Masoneriei americane „de bună credință (. . .) fiind cea mai puternică din lume”, de a se ocupa de reconstituirea lojilor românești. Personalitățile care acționează în acest sens sînt :

1. Marele Comandor Fred Kleinknecht din Supremul Consiliu al SUA, jurisdicția Sud ;
2. dr. Henri Baranger, Mare Comandor al Supremului Consiliu pentru Franța ;
3. un reprezentant al Marii Loji Naționale Franceze ;

4. Douglas Lemons, Mare Inspector General al Californiei;
5. Sam E. Hilbörn, Mare Inspector General al Statului Texas;
6. Elvio Sciubba, fost Mare Comandor al Supremului Consiliu al Italiei;
7. Arnold Hermann, delegat special al Marelui Comandor al SUA și originar din România (de lângă Sibiu).

La sfârșitul anului 1990 s-a reconstituit la Paris Marea Lojă Națională Română (M.L.N.R.) alcătuită din patru ateliere. Ca Mare Maestru a fost ales Alexandru Paleologu. Deocamdată, M.L.N.R. colaborează cu Ordinul Masonic Român al cărui Mare Suveran Comandor este Marcel Schapira.

Marele Orient al Italiei, a creât (deja, din 1990) o lojă la București, intitulată „Concordia”, care s-a implicat foarte eficient în viața politică românească. Loja „Concordia” nu are asentimentul de funcționare al Ordinului Masonic Român de la Paris, dar e posibil să-l dobândească foarte curînd.

În mai 1991 Marele Orient de Franța a instalat la București loja „Humanitas”. În sinul Marii Loji Naționale Franceze (M.L.N.F.) funcționează trei loji românești : „Steaua Dunării”, „Pax in Deo” și „România Unită”, ultima fiind secesionistă din cadrul Marii Loji Franceze (M.L.F.). M.L.N.F. a decis să utilizeze pentru inițierea candidaților români atât serviciile Marii Loji Unite a Germaniei (M.L.Ü.G.) cît și pe cele ale Lojii Americano-Canadiene (L.A.C.) din cadrul Pactului Nord-Atlantic (N.A.T.O.).

DOCUMENTE, OPINII, LISTE PRIVIND FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ

1. Jurământul principelui Carol I ; 2. Codul franc-masonic (obediința itali- ; ană) 3. Cod etic folosit și de Franc-Masonerie ; 4. Botezul masonic la români ; 5. Preceptele franc-masonului modern ; 6. Declarația de principii a Franc-Masoneriei Române Unite (FMRU) ; 7. Lojile F.M.R.U. (1934) ; 8. Opinii despre Franc-Masoneria română ; 9. Extrase din raportul Comisiei de relații externe a Marii Loji din New York ; 10. Extras din stenograma sesiunii solemne a lojilor F.M.R.U. (1935) ; 11. „Cuvîntul” rostit de M. Sadoveanu ; 12. Constituția F.M.R.U. (selecție) ; 13. Extrase din Constituția Marii Loji Naționale Române ; 14. Lista masonilor români aflați a Paris (1947—1966) ; 15. Franc-Masoneria română în exil (după 1945).

JURĂMÎNTUL PRINCEPULUI CAROL I

La depunerea jurămintului, tinărul principe a rostit aceste cuvinte simple, dar cu adînc înțeles, în care se oglindește convingerea care i-a călăuzit întreaga domnie :

Ales spontan de națiune ca principe al României, am părăsit fără șovăire patria și familia mea ca să răspund la chemarea acestui popor, care mi-a încredințat soarta sa. Punînd piciorul pe acest pămînt sfînt, am devenit Român. Primirea plebiscitului îmi impune, știu, mari datorii și nădăjduiesc că-mi va fi dat să le împlinesc. Vă aduc o inimă sinceră, gînduri curate, voința de a face bine, un devotament nemărginit către noua mea țară și acel respect neclintit către legi pe care l-am moștenit de la strămoșii mei.

Cetățean-astăzi, miine dacă trebuie—soldat, voi împărtăși cu voi și soarta bună și soarta rea. Din acest moment, totul este obștesc între noi, credeți în mine, precum și eu cred în voi ! Singur Dumnezeu știe ce viitor este merit țării noastre ! Din partea noastră să ne mulțumim a ne face datoria. Să ne întărim prin înțelegere, să ne unim puterile ca să fim la înălțimea întîmplărilor ! Dumnezeu care a condus pe alesul vostru pînă aici și care a înlăturat toate piedicile din drumul său, nu va lăsa nesăvîrșită opera sa ! Trăiască România !

2. CODUL FRANCMASONIC (OBEDIENȚA ITALIANĂ)

1. Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu face altuia aceea ce ție nu-ți place ca altul să-ți facă ; ci fă-i tot binele ce ai dori să ți se facă.

2. Lasă pe oameni să vorbească.

3. Adevăratul cult al Marelui Architect stă în fapte bune. Fii caritabil și fă bine, chiar pentru onoarea binelui.

4. Iubește pe cei buni. Plîngi pe cei slabi. Fugi de ceri răi, însă nu urî pe nimeni.

5. Vorbește cumpătat cu cei superiori ție prin talente și virtute — fii sincer cu amicii tăi — fii blînd cu cei mici și săraci.

6. Dacă natura, împărțitoare a averii și onorurilor, te-a favorizat — acesta nu e un merit — nu-i mulțumi decît pe jumătate, căci tot ea poate să-ți prepare crude decepțiuni.

7. Nu fii orgolios ; adu-ți aminte că nu e dezonoare sau degradare în nici o funcție sau profesiune ; ci numai în modul de a o exercita.

8. Aseultă totdeauna vocea conștiinței.

9. Respectă și dă ospitalitate străinului călător, ajută-l, persoana sa să fie sacră pentru tine.

10. Evită gilceava și previne insultele.

11. Dacă Marele Arhitect al Universului îți va dăruia un urmaș, mulțumește-i, dar tremură de depozitul ce ți-a încredințat — fă-l să profite de beneficiile instrucției și arată-i calea virtuții.

Fă să te teamă pînă la vîrsta de 10 ani, învățîndu-l ca un maestru, să te iubească pînă la 20 de ani simțîndu-te și să te respecte pînă la moarte, fiindu-i amicul său.

12. Împarte pîinea ta cu cel flămînd și nu disprețui carnea ta, în a sa.

13. Respectă femeia, nu abuza niciodată de slăbiciunea ei și mori mai bine decît a o dezonora.}

15. Nu judeca cu ușurință faptele oamenilor — la rîndul tău, poți fi judecat.

16. Nu blama — laudă încă și mai puțin.

*din Francmasonerie, principiile, situația și progresul ei,
București, 1906.*

3. COD ETIC FOLOSIT ȘI DE FRANC-MASONERIE

1. Dumnezeu este întreaga putere imabilă, inteligența supremă înțelepciunea eternă.

2. Tu îl vei onora prin practica adevărului. Religia ta îți spune să adopți binele din plăcere și nu din teamă. Trebuie să devii prietenul unui înțelept, observînd preceptele sale. Sufletul tău este nemuritor, nu poți decît să-l degradezi prin faptele tale necugetate; combate viciul fără încetare.

3. Fă altora numai ceea ce ai vrea să-ți facă ei ție. Fii supus în felul tău.

4. Onorează-ți prietenii și bunicii. Luminează-ți tinerețea, protejează copiii.

5. Iubește-ți soția și copiii tăi. Iubește-ți patria și supune-te legilor ei.

6. Fii atent cu prietenul tău. Nu te-ndepărta de el. Fă pentru memoria lui ceea ce ai face dacă ar fi viu. Evită falsele prietenii.

7. Evită excesele de orice fel. Teme-te să-ți pătezi memoria.

8. Nu lăsa să te domine nici o pasiune. Folosește-te de cele ale altora. Fii indulgent cu cei care greșesc.

9. Ascultă mai mult. Vorbește puțin. Înțelege bine totul.
10. Uită injuriile. Schimbă răul cu bine. Nu abuza nici de forța, nici de superioritatea ta.
11. Învăță să te cunoști pe tine însuși, pentru a învăța să cunoști oamenii.
12. Caută numai adevărul. Evită lenevia. Fii cinstit.

4. BOTEZUL MASONIC

— extrase din ritualul pentru Adopțiunea Lowtonilor (copiilor)

Condițiile care trebuie să le îndeplinească un lowton nefiind prevăzute, etatea la care poate fi primit este de la 7 la 15 ani, taxa pentru admiterea unui lowton este fixată la 1/6 din cea pentru gradul de discipol. Copiii orfani întreținuți de Masonerie se vor primi fără taxă urmînd ca nașii lor să ofere ce vor voi trunchiului lojei unde vor fi admiși.

Lowtonul primește la botezul său un certificat din partea lojii care-i dă dreptul la etatea de 18 ani să fie primit discipol fără nici o taxă și fără a mai fi impus formalității încercărilor.

Decorația templului pentru botezele masonice poate fi în alb sau ca pentru gradul I, cu deosebire că pe altar se află depuse un compas, un echer, o spadă, Biblia, piine, vin, miere, apă.

Lucrările recepțiunii lowtonului se fac în gradul I după introducerea vizitatorilor. Venerabilul lojei ține cuvîntul următor :

Mare Arhitect al Universului,

Tu ai creat Cerul și Pămîntul, cu cele ce sînt în întregul său cuprins. Omul, creațiunea ta, l-ai înconjurat în totul de opera ta și ai înscris în inima sa legea progresului și a iubirei care trebuie să-i servească drept călăuză în calea fericirii.

... Bine-cuvîntează produsele Pămîntului și seamănă prin ei în inima junelui lowton un suvenir neșters care să-l lumineze în vîrsta rațiunii și fă-l să fie pentru totdeauna credincios condițiunilor botezului său.

... Și tu, june copil, fie ca primii pași să fie pe calea luminii și să lumineze ochii tăi după cum vom lumina mai tîrziu spiritul tău. Și vâlul lumii profane (...) să dispară pentru totdeauna dinaintea strălucitoarei lumini a Masoneriei.

după C. Moroiu — Rituale, București, Palatul „Dacia — România”, 1882

5. PRECEPTELE FRANÇ-MASONULUI MODERN

1. Fii drept, pentru că dreptatea și echitatea susțin genul uman
2. Fii bun, pentru că bunătatea captivează toate lumile.
3. Fii indulgent, pentru că Omul de lîngă tine are slăbiciuni ca și tine.

4. Fii blind, pentru că blindețea atrage afecțiune.
5. Fii recunoscător, pentru că recunoștința alimentează și hrănește bunătatea.
6. Fii modest, pentru că orgoliul revoltă ființele umane.
7. Seuză injuriile, pentru că răzbunarea eternizează urile.
8. Fă bine celui care te ultragiază, fără a te arăta mai mare decât el.
9. Fii reținut, temperat, cast, pentru că necumpătarea și excesele distrug ființa ta.
10. Fii bun cetățean, fiindcă patria este necesară pentru siguranța ta, plăcerile tale, bunăstarea ta.
Fii fidel și supus autorității legale.
11. Apără-ți familia fiindcă ea te face fericit și cuprinde ființele scumpe inimii tale.
12. Dacă patria ta îți refuză fericirea, depărtează-te de ea în tăcere, nu o tulbura niciodată, suportă adversitatea cu resemnare.

transmise de Mihail Sadoveanu

6. DECLARAȚIA DE PRINCIPII A FRANC-MASONERIEI ROMÂNE UNITE

Franc-Masoneria este o Instituție care grupează pe oameni în asociații frățești, numite Loji, selecționându-i după curățenia sentimentelor, maturitatea cugetării și tăria caracterului.

Franc-Masoneria are ca țintă să lupte contra ignoranței sub toate formele, să facă pe oameni mai iubitori de aproapele lor, mai luminați, mai tari, inspirindu-le practica solidarității.

Franc-Masoneria proclamă, cum a proclamat de la origina sa, existența lui Dumnezeu și nemurirea sufletului.

Franc-Masoneria nu impune nici o limită în căutarea adevărului și, spre a garanta tuturor această libertate, ea pretinde de la toți toleranța. Ea interzice în lojile sale, orice discuție confesională sau politică și primește pe orice profan, oricare ar fi opiniile sale politice și religioase numai să fie liber și de bune moravuri, îndepărtînd pe ateu stupid și orgolios.

Franc-Masoneria este o școală mutuală de perfecțiune individuală și colectivă al cărui program se rezumă astfel :

Respectul desăvîrșit al îndatoririlor față de Tron, de Patrie, de Familie și de Ordinul Masonic.

Respectul legilor Țării și al cuvîntului dat.

Lupta contra ignoranței și cercetarea neobosită a adevărului.

Practica Jrstiției, a carității și a frăției desăvîrșite.

Sprijin mutual în toate împrejurările vieții.

Studiul atent al tuturor problemelor ce frămîntă mintea omenească.

Negreșit, principiile Ordinului trebuie să pătrundă de tradițiile naționale și aplicate în vederea conservării și promovării Neamului și Statului românesc — Franc-Masoneria tinde să formeze astfel o elită intelectuală și morală; ea este deci totodată un instrument de consolidare națională și de progres social.

Ritul cuprinde o metodă întreagă de educație morală și socială atît a individului cît și a colectivității, iar în simbolurile masonice neofitul poate discerne treptat depozitul de înțelepciune a umanității.

De la prepararea la primul grad pînă la dobîndirea gradului celui mai înalt prima condiție, fără de care nu se acordă nimic aspirantului este o reputație de onoare și de cinste necondiționată.

Oamenilor pentru care religia este o supremă consolare, Masoneria le spune: „Cultivați-vă religia fără obstacol; urmați-vă aspirațiile conștiinței voastre; Franc-Masoneria nu este o religie, nu este un cult; doctrina ei stă întreagă în această frumoasă prescripție: „Iubește pe aproapele tău”.

7. LOJILE FRANC-MASONERIEI ROMÂNE UNITE

la 24 Ianuarie 1934

1. General Dr. Carol Davilla	București
2. Constantin A. Rosetti	„
3. Prometheus	„
4. Concordia	„
5. Cavalerii Steagului	„
6. Iris	„
7. Minerva(1)	„
8. Colonel Sever Pleniceanu	„
9. Infrățirea	„
10. Jan Amos Comenius	„
11. Profesor Dimiu	„
12. Loja Română nr. 1	„
13. Redeșteptarea	„
14. Vasile Alecsandri	Iași
15. Dictor Mirzescu	„
16. Dimitrie Cantemir	„
17. Moldova	„
18. Bogdan P. Hașdeu	Chișinău
19. Costache Negruzzi	„
20. Basarabia —	„
21. Fraternitê	Cernăuți
22. Mihail Kogălniceanu	Roman

23. Aprodul Purice	Vaslui
24. Discipolii lui Pythagora	Galați
25. Libertatea	Ploiești
26. Minerva(2)	Constanța
27. Nicolae Bălcescu	Cluj
28. Egalité	Timișoara

8. OPINII DESPRE FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ

— Masonii români obțin concursul oficial al Franței, al lui Napoleon al III-lea și, mai ales, al împărătesei Eugenia, o mare prietenă a românilor . . ., iluștri masoni din toată Europa, dar mai ales din Franța, au încurajat și susținut Unirea Principatelor . . .

*Marcel Schapira, Mare Comandor al Supremului
Consiliul al Ordinului Masonic Român*

— La noi terenul este unul din cele mai aride pentru cultura aceste flori. Elemente înzestrate excepțional ne înconjoară, rămâne însă ca ele să priceapă valoarea educativă a Instituției și folosul real pentru țară. Să mai priceapă că dacă instituția nu ar fi în mâinile lor ea ar putea trece în mâini ce nu ne-ar fi prietene.

*Emil I. Papiniu, Mare Maestru al Marclui Orient
al României*

— Grație ajutorului Franc-Masoneriei universale și, mai ales, al Ordinului Masonic francez, noi am putut obține existența și independența (României ca stat — n.n.), . . . primul rege român Alexandru Ioan Cuza ca și primul său ministru au fost franc-masoni ca de altfel cea mai mare parte a oamenilor politici, savanților și scriitorilor români celebri.

Gérard Șerbănescu — Histoire de la Franc-Maçonnerie universelle, vol. III, Propos pour une preface, p. 26

— Prin relațiunile noastre masonice exclusiv am putut schimba atmosfera ostilă nouă din Statele Unite și obține concursul acestei mari puteri la stabilizarea noastră monetară; prin relațiunile noastre masonice, de asemenea, am putut potoli pornirile opiniei publice engleze atât împotriva noastră, cât și împotriva regelui Carol . . .; prin masonerie, în fine, am putut obține mai în toate țările informațiuni prețioase pe care le-am adus regulat la cunoștința celor din fruntea statului român.

Constantin Argetoianu

DIN ISTORIA FRANC-MASONERIEI ROMÂNE

Masoneria a fost adusă în Principate de străini și a fost, o bună bucată de vreme, condusă de aceștia, Lojile fiind puse sub obediența unor puteri masonice străine ca Marea Loje din Neapole sau Marele Orient din Franța etc. Aceasta multiplicitate de obediențe a dus adesea la friecțiuni și la intrigi. Dar, încetul cu încetul, elementul românesc, tot mai numeros pe coloane, a luat conducerea efectivă și a știut să se inspire din principiile și idealurile artei regale în lupta lui pentru înfăptuirea idealului național. Între oameni de diferite clase sociale și cu cultură diferită, legătura frățească crează o unitate care se va dezvălui în frământările din secolul al XIX-lea, în încercările de emancipare din 1848 dar, mai ales, în marea operă a Unirii Principatelor.

Loji moldovene predicau încă din 1841 unirea și egalitatea tuturor românilor. Loja „Dreptate-Frăție” aduna pe conducătorii revoluției de la Islaz și un decret al guvernului provizoriu din 1848, începînd cu formula „Dreptate-Frăție”, fixează culorile drapelului național și termină pomenind steaua. Generalul Tell stăruia mai tirziu să fie aleși în divanul ad-hoc de preferință acei „care au primit lumina”, iar operele de asistență și dreptate socială au fost adesea legate de numele unor masoni. Se vede cit de mult era identificată ideea de egalitate și libertate națională cu viața masonică la noi.

Dacă în vreme de luptă se uitaseră disensiunile, cînd idealul este înfăptuit în parte prin alegerea domnitorului Alexandru Ioan Cuza și apoi a regelui Carol I, Masoneria se destramă prin intrigi și certuri. Îi lipsea elementul motor, idealul. Apare doar în mod sporadic ideea unei dezrobiri a provinciilor românești, idee care va fi chiar dezbătută în diferite forme în unele congrese internaționale masonice.

Tocmai cînd se părea că o nouă vigoare se insuflă în organizațiile noastre, războiul mondial ne șilește să întrerupem activitatea. Marea Lojă Națională din România și organizația de sub obediența Marelui Orient din Franța se pun în adormire.

Țin să precizez că reorganizarea Masoneriei românești după război este datorată în întregime Marelui Orient din Franța. Acesta reînființează atelierele de sub obediența sa, iar la sfîrșitul anului 1921 permite crearea „Ordinului Masonic Român Independent”, regularizînd și recunoscînd Supremul Consiliu din România, care, la rîndul său crează la 3 Ianuarie 1923, Marea Lojă Națională din România.

Ținuta de astăzi comemorează unul din cele mai importante evenimente din viața Masoneriei românești: unirea celor două mari puteri masonice din țara noastră: Marea Lojă Națională din România și Marele Orient al României, înfăptuită la 24 Ianuarie 1934.

*extrase din Cuvîntul rostit de Emil I. Papiniu,
Mare Secretar Federal, la Ședința solemnă a Franc-
Masoneriei Române Unite din 27 Ianuarie 1935*

9. EXTRASE

din Raportul Comisiei de relații externe a Marii Loje de Stat din New York (SUA) pentru anii 1933-1934

Rapoartele enormei Mari Loji de Stat din New York, exponentă a Franc-Masoneriei americane, constituie arhive permanente ale istoriei masonice mondiale, de o valoare fără preț prin seriosul control al studiilor, prin documentarea cea mai bogată și prin obiectivitatea și autoritatea care le caracterizează.

Marele Orient al României, care a apărut în 1879 renaște. Un mare număr de Obediențe mondiale și europene se grăbesc să recunoască această Putere și să îi acorde prestigiul meritat, la care a contribuit circulara din 30 August 1929 emisă de Marea Lojă americană lumii întregi. La 15 Aprilie 1934, solemn și oficial s-a constituit Franc-Masoneria Română Unită (F.M.R.U.), Obediență suverană și dreaptă care cuprinde prin federalizare Marea Lojă Națională din România și Marele Orient din România, condusă de Marele Maestru Federal, Ilustrul Frate Mihail Sadoveanu, fost președinte al Academiei Române, fost președinte al Senatului, scriitor distins și persoană foarte apreciată de toată Națiunea. Astfel, s-a pus capăt dualismului care există încă în România. Franc-Masoneria română merge spre unificarea totală, întinzându-și jurisdicția sa asupra țării întregi. Pluralitatea de jurisdicție a dispărut și bazele unei obediențe masonice simbolice, unice și regulate au fost puse în România. De acum înainte, Ordinul se va dezvolta conform intereselor țării.

Acum zece ani exista în România o Mare Lojă districtuală masonică sub Obediență americană, având ca Mare Maestru pe gen. Gh. Solacolu. Ca urmare a diverselor evenimente masonice, aceasta s-a unit cu lojile aflate sub Obediența Marelui Orient de Franța...

Din mai multe colțuri ale lumii sosesc felicitări pentru frumoasa soluție care a fost dată problemei Masoneriei române, dar alături de aceasta apare cu întreaga autoritate raportul cu Marea Putere americană a cărei autoritate în Ordin este decisivă.

după Franc-Maçonnerie Roumaine Unie — Rapport de la Commission des relations exterieures de la Grand Loje de l'Etat New-York (USA) pour 1933, fait au Convent annuel du mois de mai 1934.

10. EXTRAS din „STENOGRAMA”

ședinței solemne a Lojilor Franc-Masoneriei Române Unite : Federația Marii Loji Naționale din România cu Marele Orient al României

RR : .LL : .din Federație, convocate în mod regulat s-au întrunit azi data de mai sus la sediul RR : .LL : .din orașul Iași, localul propriu din strada Sfintul Athanase nr. 1 spre a dezbate asupra ordinii de zi propusă și comunicată din timp de Consiliul Federal Superior.

Ținuta se deschide cu ritualul obișnuit la gr.: 1.: sub președenția IL.: Fr.: Dr. Titi Dumitrescu Petrescu, Pro Marele Maestru Federal avînd următorul birou: Prim Mare Supraveghetor II.: Fr.: N. Gheorghiaade, Pro Marele Maestru al Marii Loji Naționale din România și Membru în Consiliul Federal Superior; Secund Mare Supraveghetor II.: Fr.: Vasiliu Jean, Venerabilul R.: L.: „Discipolii lui Pythagora” din orașul Galați și Membru Onorific al Consiliului Federal Superior; Mare Orator II.: Fr.: Julian Peter, Marele Orator al Federației și Marele Orator al Marii Loji Naționale din România; locul de mare Ospitalier este ocupat de II.: Fr.: L. Pavlov, Venerabilul R.: L.: „Vasile Alecsandri” din orașul Iași; locul de Mare Tezaurar este ocupat de II.: Fr.: Emil Stihî, secretarul colegiului de Venerabili din orașul Iași; locul de Mare Secretar este ocupat provizoriu de II.: Fr.: I. Lubiș, șeful secretariatului federal și membru în Consiliul Federal Superior; Mare Maestru de ceremonii și Mare Acoperitor II.: Fr.: Ștefan Lupașcu, membru în Consiliul Federal Superior.

Este introdus drapelul tricolor fiind salutat de toți frații prezenți cu bolta de oțel și în poziția de „sus și la ordine”.

Drapelul este așezat la Orient la locul de onoare.

Sub bolta de oțel și în sunetele coloanei de armonie sînt apoi introduși:

II.: Fr.: Emil I. Papiniu, Marele Maestru al Marelui Orient al României și Marele Secretar Federal. Fr.: ocupă locul de Mare Secretar al adunării, Fr.: Lubiș trecînd ca secretar de ședință. Este apoi introdus cu același ceremonial și II.: Fr.: Mihail Sadoveanu Marele Maestru al Franc-Masoneriei Române Unite și Mare Maestru al Marii Loji Naționale din România.

II.: Fr.: Dr. Petrescu, președintele provizoriu al adunării întîmpină pe II.: Fr.: Sadoveanu la treptele Orientului, înmîinîndu-i ciocanul.

II.: Fr.: Sadoveanu ocupă scaunul de Venerabil al ținutei, II.: Fr.: Dr. Petrescu luînd loc la dreapta Marelui Maestru.

II.: Fr.: Sadoveanu deschizînd ședința comună a tuturor RR.: LL.: Federale dă cuvîntul Fr.: Papiniu.

Fr.: Papiniu: La 24 Ianuarie s-a împlinit un an de cînd ele două obediențe legitime din România s-au federat în vederea prosperității Ordinului masonic în România. Ca un omagiu adus Marelui Maestru Federal, ca un omagiu adus Iașului, simbolul unității și integrității Țării, Consiliul Federal a decis ca serbarea aniversării unirii să se facă la Iași, leagănul tuturor ideilor și mișcărilor generoase.

Prescurtări folosite în text: R.: L.: — Loja;

RR.:LL.: — Lojile;

gr.: I.: — gradul Lojii;

Il.: Fr.: — Ilustrul Frate;

Fr.: — Fratele.

**11. „CUVÎNTUL” ROSTIT DE MIHAIL SADOVEANU, MARE
MAESTRU AL FRANC-MASONERIEI ROMANE ȘI MARE
MAESTRU AL MARII LOJI NAȚIONALE DIN ROMANIA**
la ședința solemnă din 27 Ianuarie 1935

Franc-Masonii exercită o artă, prin faptul că interpretează misterul vieții, dând sens nobil existenței umane.

Arta lor, ca orice artă, nu se poate manifesta decît personal. O inițiere, operație lungă și grea, deosebită de ceremonia primirii, tinde la dezvoltarea valorilor personale. Deci, ordinul nostru e tot ceea ce poate fi mai deosebit de o organizație politică sau un cult religios, care tind la o anumită disciplină. În masonerie, fiecare se realizează pe sine, în virtutea unor comandamente inițiale cu caracter moral. În fața problemelor materiale ale vieții, rezultat al locului și timpului, fiecare meșter al tagmei noastre se străduiește, ca și artistul în fața unui subiect, să fie cît mai original, cît mai el însuși, desfăcut de egoism și înălțat în ideal. (Ar fi mai corect să spunem că ar trebui să se străduiască). De aceea, nimeni nu poate pretinde să impună altora, o părere ori o soluție; nimeni nu poate, prin chiar definiție, să antreneze pe tovarășii săi de atelier la o acțiune cu caracter colectiv în domeniul materiale. Opreliștea discuțiilor politice și religioase e explicată prin această deosebire fundamentală între noi și alte grupări organizate fugar.

Putem aduce în atelier chestii anumite de interes obștesc: fiecare își spune cuvîntul, nu pentru a impune o părere și determina o lucrare colectivă, ci pentru a lămurii o problemă din multiple puncte de vedere. După asta, fiecare ajunge la o concluzie a sa.

Constituția primă a Ordinului „Old Charges” lămurește deplin această chestie.

Atelierul nu se ocupă de lucruri care ar tinde să desfacă pe oameni, strînși acolo să se înțeleagă, să se respecte și să se iubească. Situația de la 1717 din Anglia se repetă în alt părți și în alte epoci. Însă același „Old Charges” pretind maeștrilor o deosebită demnitate în viață, în fața marilor probleme de care atîrnă propășirea umanității. Ordinul a fost creat ca să apere patrimoniul de cultură al umanității, să propage buna învoire între popoare, iubirea de adevăr, de justiție, de libertate.

Viața inițiatului în afară de atelierul său trebuie să fie trăită astfel încît să răspundă acestei idei inițiale de noblețe și demnitate, care stă la temelia Ordinului.

Numai sub acest unghi de lumină, pot fi primite și cercetate orice prelegeri, discursuri și discuții care se produc în adunările noastre.

Aici, în atelier, oricine are dreptul să interpreteze, dezinteresat învățămintele și simbolurile noastre ori problemele ce se propun. Dincolo, în lume, toți au datoria să nu se dezmințim pe ei înșiși.

12. CONSTITUȚIA FRANC-MASONERIEI ROMÂNE UNITE (F.M.R.U.)

Capitolul I

GENERALITĂȚI

Art. 1. Franc-Masoneria Română Unită (F.M.R.U.) este o federație de rituri și constituie o Obediență unică, regulată, autonomă și suverană pentru toți masonii și toate Atelierele de orice grad aparținând riturilor recunoscute de pe întregul teritoriu al Statului Român.

La promulgarea prezentei Constituții, ea se compune din Marea Lojă Națională din România și Marele Orient al României. Vor putea intra în Federație toate organizațiile de pe teritoriul României pe care F.M.R.U. le va considera regulate și care vor adera la prezenta Constituție.

Art. 2. Ritul este forma specifică și tradițională în care diversele Ateliere practică principiile masonice.

Capitolul II

DOBÎNDIREA ȘI FIERDEREA CALITĂȚII DE MASON

Art. 3. Calitatea de mason poate fi dobândită numai prin inițiere într-un atelier regulat. Un mason nu poate fi membru activ decât într-un singur Atelier de același grad, în sensul că nu va putea executa decât într-un singur atelier atribuțiunile administrative.

Femeile nu pot fi admise la inițierea masonică.

Art. 4. Candidatul la inițiere trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni :

- a) Să aibă vârsta de 23 ani împliniți
- b) Să aibă o bună reputație și moravuri ireproșabile
- c) Să aibă mijloace de existență onorabile
- d) Să aibă instrucția și aptitudinile necesare pentru a înțelege învățăturile masonice
- e) Să adopte fără rezerve declarația de principii din prezenta Constituție
- f) Să locuiască de cel puțin 6 luni de zile în localitatea sau județul în care se află Atelierul.

Sînt scutite de prevederile punctului f persoanele care locuiesc în județele lipsite de Ateliere aparținînd ritului ales de candidat, de asemenea, militarii, marinarii și orice persoane ale căror ocupații necesită dese schimbări de reședință.

Art. 5. Calitatea de franc-mason se pierde :

- a) prin orice acțiune desonorantă sau uneltiri contra integrității sau siguranței Statului român.

b) prin exercitarea unei meserii desconsiderate în ordinea socială
c) prin participarea la acte ce duc la slăbirea solidarității membrilor Ordinului

d) prin conspirații, manifestări ostile tinzând la dezagregarea Federației sau prin alianțe cu adversarii Ordinului spre a-l defăima sau a-i pune în pericol existența.

e) prin violarea angajamentelor masonice

f) prin nerespectarea și neexecutarea nejustificată a angajamentelor și obligațiilor morale sau materiale.

g) prin faliment, și prin condamnarea definitivă la o pedeapsă infamantă.

În toate aceste cazuri cel a cărui vină este constatată va putea fi suspendat din drepturile și prerogativele masonice.

Calitatea de mason nu se pierde decît printr-o hotărîre definitivă în condițiunile și formele determinate de Constituție și Regulament.

Capitolul III

ORGANIZAREA F.M.R.U.

Secțiunea 1-a

ATELIERE

Art. 6 Atelierul este formațiunea elementară și autonomă a Franc-Masoneriei.

El se compune din masoni regulați practicînd acelaș rit, grupați după forme tradiționale și cu respectarea dispozițiunilor Regulamentului organic.

Numărul și gradul membrilor unui Atelier variază după regulamentele ritului și al gradului respectiv.

Atelierul nu-și poate schimba ritul decît cu consimțămîntul scris ca el puțin 3/4 din membri săi activi, cu avizul Consiliului Federal și cu aprobarea Marelui Colegiu al Riturilor.

Art. 7 Lucrările tuturor Atelierele aparținînd F.M.R.U. se deschid și se închid în G.M.A.A.U. sub auspiciile F.M.R.U. și în numele ritului respectiv.

În timpul lucrărilor vor fi prezente simbolurile masonice, Cartea Legii Sfinte va fi deschisă, iar Drapelul Național la Orient.

În timpul lucrărilor nu se pot discuta chestiuni politice sau confessionale.

Art. 8 Conducerea și administrația F.M.R.U. sînt încredințate următoarele organe :

- a) Adunării generale a federației
- b) Marelui Maestru
- c) Consiliului Federal și Marilor Demnitari
- d) Marelui Colegiu al Riturilor

ADUNĂRILE GENERALE ALE F.M.R.U.

Art. 9 Adunările generale ale F.M.R.U. se compun din :

- a) Marele Maestru în funcțiune al F.M.R.U.
- b) Foștii Mari Maestri ai F.M.R.U.
- c) Marii Demnitari ai F.M.R.U.
- d) Membrii Consiliului Federal
- e) Cîte doi delegați de fiecare Atelier activ din F.M.R.U.

Cei doi delegați ai Ateliereleor sînt aleși prin scrutin secret pe timp de un an și reeligibili. Atelierele mai aleg în același mod un delegat supleant.

Delegațiile Ateliereleor trebuie să fie compuse din Maestri, membri activi ai Atelierului pe care îl prezintă. Fiecare Atelier are dreptul la două voturi.

Art. 10 Fiecare membru al Adunării generale are un singur vot-afară de Marii Demnitari și Consilierii Federați care ar mai avea și calitatea de delegați ai unui Atelier.

Art. 11 Adunarea generală ordinară poartă denumirea de Convent și se întrunește anual în penultima Duminică a lunii Iunie.

Art. 12 Adunarea generală extraordinară este convocată de Marele Maestru.

Convocarea poate fi cerută motivat de :

- a) Consiliul Federal
- b) Cel puțin șapte Ateliere active

În toate cazurile, Marele Maestru este obligat să convoace Adunarea Generală extraordinară în termen de cel mult 15 zile de la data primirii cererii. Convocarea se va face cu cel puțin 10 zile libere înainte de data adunării. În cazul cînd Marele Maestru nu convoacă Adunarea în termenul prevăzut mai sus, Adunarea se întrunește deplin drept în prima Duminică după expirarea celor 25 zile prevăzute mai sus.

Art. 13 Ordinea de zi a Adunărilor Generale se alcătuiește de Marele Maestru ajutat de organele administrative și se comunică tuturor Ateliereleor precum și membrilor Adunării.

Ordinea de zi a Adunărilor Generale extraordinare trebuie să cuprindă în cererea de convocare chestiunile propuse. Convocările cuprind ordinea de zi, cu arătarea datei, orei și locului adunării.

Adunarea nu poate avea loc decît la sediul Federației.

Art. 14 Adunările federale sînt conduse de Marele Maestru ajutat de Marii Demnitari ai F.M.R.U. care sînt :

- a) Pro-Marele Maestru
- b) Primul Mare Supraveghetor
- c) Secundul Mare Supraveghetor
- d) Marele Orator ; Marele Orator ajutor
- e) Marele Secretar ; cei 3 Mari Secretari ajutoari
- f) Marele Tezaurar ; Marele Tezaurar ajutor
- g) Marele Ospitalier
- h) Marele Expert
- i) Marele Maestru de Ceremonii
- j) Marele Păstrător de Sigilii
- k) Marele Acoperitor

În lipsa Marelui Maestru, conducerea Adunării trece asupra Pro-Marelui Maestru iar în lipsa acestuia se urmează ordinea prescrisă de tradițiile masonice.

În caz de lipsă a unuia din Marii Demnitari, Marele Maestru poate delega pe oricare membru din Consiliul Federal.

Art. 15 Conventul :

- a) Exerciță puterea constituantă și legislativă a Federației
- b) Examinează și adoptă activitatea administrativă a Consiliului Federal și a organelor de conducere
- c) Controlează și aprobă conturile de gestiuni trecute; votează bugetul și dispune asupra exercițiului viitor fixînd contribuțiile.
- d) Alege prin scrutin secret, uninominal și cu majoritatea voturilor pe durată de doi ani pe Marele Maestru și prin scrutin de listă 21 consilieri federali pe durată de un an și reeligibili. De asemenea, alege șapte membri supleanți.
- e) Discută și votează propunerile de modificare sau completare a Constituției sau a Regulamentului general.
- f) Ratifică deciziunile Consiliului Federal asupra recunoașterii și admerii în Federație a grupărilor masonice care ar satisface dispozițiile art. 1 din Constituție.
- g) Ratifică tratatele Federației cu Puterile masonice străine.
- h) Discută și decide asupra tuturor chestiunilor referitoare la masonerie în general și la Obediență în special, care au fost înscrise în ordinea de zi.

Art. 16 Adunările vor fi declarate secrete sau de gradul I; drept de vot avînd însă numai cei prevăzuți la art. 10.

Cînd se socotește necesar, ședințele vor fi declarate secrete sau de gradul 3.

Deciziile se iau cu majoritatea absolută a voturilor exprimate. Cînd votul este secret paritatea atrage respingerea propunerii; la votarea pe față, votul președintelui decide în caz de paritate.

Secțiunea a 3-a

CONSILIUL FEDERAL

Art. 17 Administrarea intereselor interne și externe ale F.M.R.U. este încredințată unui organ administrativ executiv numit Consiliul Federal. În prerogativele Consiliului Federal intră orice dispoziție, care în lăuntrul spiritului legilor constituționale este destinată să asigure bunul mers și progresul Obedinței.

Art. 18 Consiliul Federal este prezidat de Marele Maestru al Federației, în lipsa lui de Pro-Marele Maestru sau de persoana indicată de tradiția masonică.

Art. 19 Consiliul Federal alege din sînul său prin proclamare, vot secret sau bile, Marii Demnitari ai Federației enumerați la art. 14 din prezenta Constituție.

Art. 20 Consiliul Federal se întrunește o dată la două luni, excepțînd vacanța de vară. El se poate întruni în ședințe extraordinare de cîte ori va fi nevoie în urma cererii a cel puțin șapte membri activi.

Convocarea se face de Marele Maestru sau de locțiitorul său legal, cu cel puțin 14 zile înainte de data fixată; ea va conține și ordinea de zi.

Art. 21 Consiliul Federal legal convocat lucrează valabil în prezența a cel puțin 11 membri sub conducerea Marelui Maestru sau a locțiitorului său tradițional.

Deciziile Consiliului Federal se iau cu majoritatea voturilor exprimate, iar în caz de paritate, la votarea pe față, votul Președintelui decide.

Art. 22 Consiliul Federal poate coopta membri onorifici care pot asista la deliberări cu vot consultativ; ei sînt convocați obligatoriu la ședințele solemne și li se acordă onorurile cuvenite membrilor activi.

Secțiunea a 4-a

MARELE MASTRU ȘI MARI DEMNITARI

Art. 23 Marele Maestru al Federației este ales de Convent pe durată de 2 ani prin vot secret cu majoritatea absolută și este reeligibil.

El conduce și prezidează toate organele Federației, reprezintă Federația față de toate Puterile masonice din străinătate și față de autoritățile profane, numește garanții de amicitie pe lingă Puterile masonice recunoscute și semnează toate acele care emană din Cancelaria F.M.R.U.

Marele Maestru personal, poate uza de dreptul tradițional de clemență față de cei judecați de organele legale.

Art. 24 În lipsa Marelui Maestru atribuțiunile sale, cu excepția dreptului de clemență, trec de drept asupra Pro-Marelui Maestru, iar în lipsa acestuia se urmează ordinea stabilită de tradițiile masonice.

Pro-Marele Maestru este ales la propunerea Marelui Maestru de Consiliul Federal cu majoritatea de 2/3 (două treimi) din voturile exprimate.

Prezența a cel puțin două treimi din numărul membrilor Consiliului Federal este necesară pentru valabilitatea votului.

Art. 25 Marii Demnitari sînt aleși de Consiliul Federal din sînul său prin proclamare, vot secret sau bile; ei îndeplinesc atribuțiunile fixate de tradițiile Ordinului și ale Regulamentului general al Federației.

Secțiunea a 5-a

MARELE COLEGIU AL RITURILOR

Art. 26 Marele Colegiu al Riturilor este autoritatea supremă și exclusivă a Federației în materie de Rituri pe întreg teritoriul țării.

El este păstrătorul tradițiilor Riturilor și este consultat în mod obligatoriu de organele de conducere ale Federației în materie de Rituri, tradiții masonice și îndrumări spirituale.

Art. 27 Marele Colegiu al Riturilor este Organul Federației care organizează și administrează Atelierele Superioare (Lojile de perfecțiune, Capitolele, Areopagiile, Consistoriile, etc. Îi este interzis orice imixtiune

în administrarea Atelierelor simbolice (primele trei grade) sau în administrarea Federației acestor Ateliere.

Art. 28 Marele Colegiu al Riturilor se compune din cel puțin nouă și din cel mult 33 membri activi ad-vitam.

Marele Colegiu poate numai cel mult 12 membri onorari.

Membrii Colegiului Riturilor trebuie să fie membri activi ai unui Atelier simbolic din Federație.

Art. 29 Marele Colegiu se împarte în atâtea secții cîte Rituri sînt cuprinse în Federație

Marele Colegiu al Riturilor va fi format prin unirea secțiilor diferitelor rituri federale, organizate conform tradițiilor ritului respectiv.

Între rituri nu există nici o proeminență.

Art. 30 Marele Colegiu va funcționa conform regulamentului organic propriu, întocmit de adunarea membrilor activi.

Art. 31 Nici o incompatibilitate nu există între calitatea de membru în Consiliul Federal și aceea de membru în Colegiul Riturilor.

Capitolul IV

FINANȚELE FEDERAȚIEI

Art. 32 Cheltuielile generale ale Federației sînt suportate de toate Lojile prin perceperea unui impozit de capitație și altor taxe speciale, Cuantumul acestui impozit și al taxelor este fixat de Conventele fiind înscrise în bugetul anual al Federației.

Veniturile extraordinare ale Federației se alimentează din donațiuni, legate sau alte venituri întîmplătoare.

Anul financiar începe la 1 Iulie.

Art. 33 Controlul finanțelor Federației se exercită de Comisiunea specială de control formată din cinci membri aleși de Convent pe timp de un an. Comisiunea de control prezintă raportul său anual Consiliului Federal care îl înaintează Atelierelor odată cu ordinea de zi.

Capitolul V

JUSTIȚIA MASONICĂ

Art. 34 Justiția masonică se exercită prin Juriile fraterne și Camera Superioară de Justiție.

Art. 35 Juriul fratern se compune din Venerabilul și patru Maeștri membri ai Lojii, aleși în fiecare an prin vot secret concomitent cu alegerea Demnitarilor Atelierului. Oratorul Lojii face parte din Juriul fratern, ca păzitor al legii masonice. El nu poate participa la deliberările juriului, nici nu intră în numărul Consilierilor arătați mai sus.

Sentinața dată în Juriul fratern poate fi atacată fie de reclamant, fie de pîrit, fie de Oratorul Lojii.

Art. 36 Camera superioară de Justiție se compune din 5 membri și 2 supleanți aleși de Convent, dintre foștii Mari Demnitari pe o perioadă de 2 ani.

Președintele Camerei Superioare va fi desemnat de Marele Maestru dintre titularii aleși de Convent.

Camera Superioară de Justiție va judeca în fond și formă :

a) Apelul contra deciziilor Juriilor fraterne

b) În prima și ultimă instanță :

1. pe membrii Consiliului Federal ;

2. diferendele dintre Loji

Art. 37 Masonul care din orice motiv se află în concediu sau în adormire într-un atelier simbloc, nu poate activa într-un atelier superior.

De asemenea, efectele unei sentințe definitive de suspendare sau de excludere se extind și asupra activității masonului în Atelierele superioare.

DISPOZIȚIUNI FINALE

Art. 38 Propunerile de modificare a prezentei Constituții se pot face pînă la Martie ale fiecărui an de :

a) Marele Maestru

b) Consiliul Federal

c) Cel puțin șapte Ateliere active.

Art. 39 Consiliul Federal este obligat a discuta aceste propuneri în Convent.

Propunerile sînt înscrise în Ordinea de zi a Conventului și împreună cu avizul Consiliului Federal vor fi comunicate Atelierele cu cel puțin 14 zile înaintea Conventului.

Art. 40 Nerespectarea dispozițiilor art. 38 și 39 anulează aducea în discuție a propunerilor de modificare.

Art. 41 Pentru modificarea Constituției se cere ca majoritatea absolută a membrilor să fie prezenți, iar decizia să se ia cu o majoritate de trei pătrimi din numărul voturilor exprimate.

Pentru modificarea Regulamentului general se aplică aceleași dispozițiuni.

Aceste modificări pot fi făcute și de Adunările generale extraordinare în aceleași condițiuni.

Art. 42 Prezenta Constituție intră în vigoare la votarea ei.

Constituțiile Puterilor masonice componente ale F.M.R.U. sînt și rămîn abrogate.

Decret de promulgare a Constituției Federale

Astăzi Duminică 23 Iunie 1935 s-a votat și se promulgă Constituția Federală compusă din 42 articole.

Tot astăzi intră în vigoare noua Constituție; sint și rămîn abrogate, Constituțiile anterioare ale Puterilor componente.

ȐARELE MAESTRU,
M. SADOVEANU

MARELE SECRETAR,
EMIL PAPINIU

MARELE ORATOR,
JULIAN PETER

13. EXTRASE

din Constituția Marii Loji Naționale Române, din 7 Noiembrie 1935

Art. 1. „Marea Loje Națională din România, prescurtat M.L.N.R. întemeiată la 18 septembrie 1880 și reorganizată la 1 Martie 1923 este Instituțiunea Autonomă Suverană din România care înglobează totalitatea Lojelor de Franc-Masoni regulați și recunoscuți de ea, lucrînd la gradele Simbolice: Discipol, Companion și Maestru, așa cum acestea sint instituite de Tradițiile Franc-Masoneriei Universale”.

Art. 2. „Masonii își datorează sprijin mutual în toate împrejurările vieții”.

Art. 6. „Ritul Scoțian, Antic și Acceptat aparține Ordinului Cavaleresc și este moștenitorul tradițiilor masonice, păstrînd cu sfințenie toate principiile, forța morală și disciplina Ordinului”.

„El a fost constituit în forma lui actuală pe temeiul Marilor Constituțiuni de la 1762 și 1786”.

Art. 91. „Relațiunile oficiale cu marile Corpuri Masonice sint consacrate prin numirea de Garanți de amicitie reciproci”.

„Ei poartă titluri de „Mari Reprezentanți”.

Art. 92. „Supremul Consiliu stabilește și întreține raporturi cu toate puterile Masonice străine regulat constituite, în scop de a menține și întări armonia între toți Masonii și de a lucra în comun la progresul Ordinului”.

Art. 136. „Supremul Consiliu din România, putere suverană și independentă în toată întinderea Jurisdicțiunei sale, are dreptul de a conferi el însuși toate gradele Ritului; el poate singur crea Consistorii, Tribunale, Curți, Areopagii, Consilii, Capitale, Loji de Prefecțiune și Loji simbolice, precum și toate celelalte Corpuri Masonice ale Ritului Scoțian, Antic și Acceptat”.

„Supremul Consiliu nu recunoaște nici o autoritate Masonică superioară sau egală cu el pe tot teritoriul României Mari”.

„El posedă exclusiva administrare și guvernare a tuturor Atelierelor și gradelor de la 1 la 33”.

Art. 139. „În Jurisdicția Supremului Consiliu din România, Atelierele sînt actualmente împărțite după cum urmează :

1. Lojile simbolice, lucrînd de la gradul 1 la 3 ;
2. Lojile de Perfecție lucrînd de la gradul 4 la 14 ;
3. Capitolele, lucrînd de la gradul 15 la 18 sau de la 4 la 18 ;
4. Areopagiile, lucrînd de la gradul 19 la 30 ;
5. Tribunalele Comandorilor Inchizitori de gradul 31 ;
6. Consistoriile de gradul 32 ;
7. Supremul Consiliu de gradul 33”.

Art. 140. „Supremul Consiliu are în sinul său, la București, afară de toate celelalte Ateliere de sub Jurisdicția sa, din acea Vale :

Un Consistoriu al Principilor Secretului Regal, 32

Un Tribunal al Marilor Inspectori Inchizitori-Comandori, 31.

Un Areopag al Cavalerilor Kadoși, 30.

O Mare Loje de Cavaleri Scoțieni ai Sfintului Andrei, 29.

Un sanctuar al Cavalerilor Soarelui, 28.

O Confrerie a Principilor Milei, 26.

Un colegiu al Cavalerilor Royal-Hache, 22.

Un Capitol al Cavalerilor Roza-Cruce, 18

O Loje simbolică”.

Art. 195. Cererile de concediu trebuiesc făcute în scris. Ele sînt puse în ordinea de zi a celei mai apropiate ședințe a Atelierului”.

Art. 197. „Concediile nu pot fi acordate decît F.F.O., cari sînt la zi cu Tezaurul”.

Art. 380. „Nu poate exista în România decît un singur Tribunal al Marilor Inspectori Inchizitori Comandori, care funcționează pe lângă Supremul Consiliu, la București”.

Art. 382. „Tribunalele de Gradul 31 au exclusiva Jurisdicție pentru a lua cunoștință și judeca toate încălcările aduse Legii Masonice, Statutelor, Constituțiilor, Regulamentelor Generale, Decretelor și Deciziunilor Supremului Consiliu, precum și actele de violare a angajamentelor și jurămintelor masonice și de credință față de Supremul Consiliu, sau tentativele de scîziune ori rebeliune.

Tribunalele de gradul 31 funcționează în aceste cazuri ca Tribunale de primă instanță și cad în Jurisdicția lor toți Masonii de gradul I pînă gradul 30 inclusiv”.

Art. 515. „Se numește infrațiune masonică orice abatere sau încălcare a Tradițiilor, Principiilor, Marilor Constituțiuni, Statutelor și Regulamentelor Generale ale Ordinului sau a Regulamentelor particulare ale Atelierelelor”.

Art. 517. „Sînt infrațiuni foarte grave :

„Trădarea sau complicitatea la trădarea Ordinului și a Ritului în general”.

„Trădarea față de Sup. Cons. sau șeful suprem Suveranul Mare Comandor, Mare Maestru al Ritului”.

„Trădarea față de Ateliere”.

„Sperjurul”.

„Rebeliunea contra autorității și persoanei Suveranului Mare Comandor-Mare Maestru al Ritului sau contra Supremului Consiliu”.

„Divulgarea misterelor și secretelor masonice sub orice formă atît profanilor cit și masonilor de grade inferioare în ceea ce privește misterele gradelor superioare”.

„Divulgarea numelor masonilor față de profani”.

„Atacurile împotriva Marilor Constituțiuni, Statutelor, Regulamentelor Generale ale Ritului, tinzînd a produce schismă și distrugerea Ordinului și Ritului precum și orice violare sau nerespectare a Tradițiilor, Constituțiilor, Statutelor și Regulamentelor Ordinului”.

„Calomnia și difamațiunea unui Mason fie în lumea masonică, fie în lumea profană precum și intrigile împotriva F.F. sau Atel”.

„Formarea de partide sau comploturi cu scopul de a produce desunire și discordie între Frați”.

Art. 518. „Sînt infracțiuni grave” :

„Divulgarea față de profoani a oricăror obiecte, reguli sau lucrări Masonice, care nu sînt însă propriu-zis mistere sau secrete masonice”.

„Tipărirea și răspîndirea oricărei lucrări Masonice fără de autorizația Supremului Consiliu”.

„Nesupunerea sau insubordonarea sub orice formă față de autoritatea F.F. de grade superioare”.

„Orice manifestare a semnelor sau cuvintelor de recunoaștere în afară de Templele Masonice”.

Art. 383. „Tribunalele de gradul 31 funcționează ca instanță de apel împotriva sentințelor date de Aetlierele Ritului, pînă la gradul 30 inclusiv”.

14. LISTA FRANC-MASONILOR ROMÂNI AFLAȚI LA PARIS ÎN PERIOADA 1947-1966

Vintilă Petala	decedați („treceți în Orientul Etern”) pînă la în anul 1966
Alexandru Melinte	
Alexandru Vișan	
Vasiliu Cluj Emil	
Dr. Blumenfeld	
Eugen Titeanu	
Jean Pangal	
. . . . .	
Nicolae Meta	Alfred Fischer
Dan Dragomirescu	Henry Wolf
Ion Șoneriu	Fred Segal
Alexandru Antoniu	Solomon Vogel
Theodor Trancu	Alexandru Kindler
Nicolae Costea	Armin Horovitz
Vlad Caragiale	Ion Adlersberg
Mircea Răducanu	Ing. Morian
Preda Bunescu	Iuliu Ion
Ștefan Racoceanu	Victor Popescu
Alexandru Bunescu	Mihail Constantinescu

Ion Vitianu	Berthold Klinghofer
Uziel Lewy	Decebal Corbu
Adrian Popovici	Henry Codreanu
D. G. Șerbănescu	Max Eibschutz
Victor Brandus	Liviu Șerban
Petre Manolescu	Aurel Teodoru
Marcel Schapira	Carol Râmniceanu
Concini Romniceanu	Nicolae Dianu

după G. Șerbănescu — Histoire de la Franc-Maçonnerie universelle, Paris, 1966, p. 425

15. FRANC-MASONERIA ROMÂNĂ ÎN EXIL după 1945

După închiderea lojilor în România, în iunie 1948, numeroși masoni români au emigrat în străinătate, mai ales în Franța, SUA, Brazilia, Argentina (aici a fost creată o lojă românească în exil încă din acel an). Un mare număr de Masoni s-a stabilit la Paris unde se găsea deja Fratele Pangal, Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu, contestat de unii, dar susținut de alții. O lojă românească alcătuită din Masoni români găzduiți de Marea Lojă a Franței s-a constituit atunci în str. Puteaux la Paris, luînd numele de „România”. Aproape 50 de Frați români exilați frecventau această lojă: oameni de stat, funcționari, comercianți, profesii liberale.

Jean Pangal, cu ajutorul citorva Frați români cu înalte grade în Masonerie, încearcă să reconstituie supremul Consiliu al României în exil, beneficiînd în acest sens de ajutorul Fratelui René Raymond, Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu al Franței. Pangal urmărea, pe de altă parte, să obțină concursul autorităților masonice americane și, în special, al Fratelui Boncescu, care trăia în SUA.

La sfîrșitul anului 1948, Pangal moare la Paris. O mare ceremonie funebră a avut loc la Templul Franklin Roosevelt în cursul căreia Foarte Puternicul Frate-Rene Raymond acceptă demnitatea de Suveran Mare Comandor de onoare al Supremului Consiliu al României. Dar, bunele intenții ale lui Raymond nu au durat decît în timpul ceremoniei de doliu, acesta refuzînd să intre în legătură cu alți Frați de Înalte Grade, membri ai Supremului Consiliu al României la Paris. Astfel, perspectivele de reconstituire a acestui Suprem Consiliu fură „înmormîntate” pentru mult timp.

Înainte de a muri, Pangal l-a numit pe Fratele Ionel Istrate, inginer și vechi colonel al armatei române, Locotenent Mare Comandor. Acesta, emigrat în Argentina, la Buenos Aires, a fost cooptat peste număr în Supremul Consiliu al Argentinei. Ca succesor al lui Pangal, Istrate a încercat și el să reconstituie Supremul Consiliu al României la Paris și Buenos Aires, dar numeroasele sale scrisori călduroase adresate Fratelui Raymond au rămas fără răspuns. În acea perioadă și alți Frați Masoni

români la Paris au încercat, dar fără succes, să obțină sprijinul Supremului Consiliu al Franței. Printre ei cităm pe : Dan Dragomirescu (avocat), Alexandru Melinte (avocat), Soneriu (director general al creditului miner franco-român la Paris), Vintilă-Petala (vechi diplomat român).

În acest timp, loja albastră „România” îi găzduia pe Frații români aflați în exil la Paris. Unii dintre aceștia au propus crearea unei Mari Loji Naționale a României în exil și multiplicarea numărului de loji românești. Ca urmare a acestui fapt, a doua lojă albastră s-a constituit sub numele de „Patria” în 1950. Ambele loji în exil beneficiau de ospitalitatea Marii Loji a Franței ; aceasta a pus propriile sale localuri la dispoziția Fraților români. Loja „Patria” a fost în același timp locul de întâlnire pentru Supremul Consiliu român în exil. În afara Fraților români (auto) exilați, s-au efectuat și noi inițieri, cum a fost cea a fostului ministru Eugen Titeanu.

În 1956, cele două loji sus-amintite au decis să solicite Marii Loji a Franței un patent de regularizare, cu scopul de a-și continua lucrările ca loji regulate. După câțiva ani loja „România” a luat numele de „România unită” și „Patria” pe cel de „Lanțul Uniunii”. De acum înainte, cele două loji au funcționat sub aceste denumiri, ca loji franceze sub numerele 716 și 717 utilizând limba franceză ca limbă de lucru. Dintre aceste două loji, „România Unită” rămâne singura lojă românească din Franța care a asigurat continuitatea Masoneriei române în străinătate la nivelul lojilor albastre.

În 1964, după criza „pactului de prietenie” dintre Marea Lojă a Franței și Marele Orient, numeroși Frați români părăsesc Marea Lojă a Franței pentru a adera la Marea Lojă Națională a Franței. Loja „România Unită” rezistă sciziunii, membrii ei reușind să salveze arhivele lojii „Lanțul Uniunii” și chiar loja însăși care a continuat să lucreze, având însă mulți francezi în alcătuire.

Revenim la prezentarea activității Supremului Consiliu Român : la 5 mai 1969, nouă Frați români de grad 33 (Mari Maeștri) avându-l pe C. Bellu (care acționa în clandestinitate la București) în frunte, adresează Supremului Consiliu al Franței cererea de reinnoirea patentei eliberate Supremului Consiliu al României în 1923. La 19 mai 1969 C. Bellu profitând de vizita la Paris a Fratelui Leonida Vladimir, gradul 33, Mare Secretar al Supremului Consiliu al României, încearcă să-l instaleze pe Marcel Gavrilescu, gradul 33, ca Mare Locotenent Mare Comandor la sediul Supremului Consiliu la Paris, în exil.

La 22 iunie 1969, Supremul Consiliu al Franței decide să dea satisfacție cererii Fraților români și Foarte Puternicul Frate H. Bittard, Suvoran Mare Comandor al Supremului Consiliu al Franței, notifică Supremului Consiliu al României reinnoirea patentei și aduce recunoașterea frățească a Supremului Consiliu al Franței. Această patentă a fost, de asemenea, recunoscută de Supremul Consiliu al Statelor Unite (jurisdicția SUD) în același an. Supremul Consiliu al României în exil asigură continuitatea Masoneriei Scoțiene românești, de Rit Antic și Acceptat.

Marcel Schapira a fost numit Mare Cancelar de către C. Bellu, Marele Secretar General care în 1970 a trecut în Orientul etern, iar Fratele Gavrilescu — Locotenent Mare Comandor.

după J. Pierre și M. Schapira, în Dictionnaire de la Franc — Maçonnerie, sous la direction de D. Ligou

BIBLIOGRAFIE

Lista de mai jos ar putea fi interpretată drept un act de orgoliu. Nu este. Ceea ce cităm nu reprezintă tot ce am folosit în domeniu.

1. Dean ACHESON — *Strengthening the Forces of Freedom*, Washington D. C., Government Printing Office, 1950.
2. Robert ALEXANDER, Charles PORTER — *The Struggle for Democracy in Latin America* New York, Macmillan, 1961.
3. AMORC (Ordinul Rozicrucian) — *Maitrise de la vie*, ed. XXIII, 1988.
4. Radu ATANASIU — *Istoria Franc-Masoneriei Române*, editura proprie, 1936.
5. Robert ARON (șef colectiv) — *L'Histoire contemporaine depuis 1945*, Paris, Larousse, 1969.
6. Allan BARTH — *The Loyalty of Free Men*, New York, Viking Press, 1952.
7. Jean BAYLOT — *La Franc-Maçonnerie traditionnelle dans notre temps*, Paris, 1972.
8. Giuliano di BERNARDO — *Freemasonry and Its Image of Man (A Philosophical Investigation)*, Freestone, 1989.
9. J. BERTELOOT — *Les Franc-Maçons devant l'histoire. Origine et diversité*, Paris, 1949.
10. P. M. S. BLACKETT — *Atomic Weapons and East-West Relations*, Cambridge University Press, 1956
11. Remy BOYAN — *La federation française du Droit Humain*, 1962.
12. James BYRNES — *Speaking Frankly*, New York, Harper, 1947.
13. Léo CAMPION — *Les anarchistes dans la Franc-Maçonnerie*, Marseille, 1969.
14. Constant CHEVILLON — *Le vrai visage de la Franc-Maçonnerie*, Lyon, 1955.
15. Winston CHURCHILL — *Europe Unite*, Cassell, 1950.
16. Alfred CROFTS — *Our Falling Ramparts — The Case of Korea*, in „The Nation”, 28.10. 1961.
17. Isaac DEUTSCHER — *Stalin : A Political Biography*, Penguin Books, 1966.
18. idem — *Russia After Stalin*, Hamish Hamilton, 1953.
19. idem — *The Great Contest : Russia and the West*, Oxford University Press, 1960.
20. Louis DOIGNON — *Servitude et grandeur maçonnique*, Paris, 1939.
21. Theodore DRAPER — *Castro and Communism*, in „The Reporter”, 17.01.1963.
22. Gh. N. DIMITRIU — *Comunism, Iudaism, Franc-Masonerie* ; „Fintina Darurilor”, București, 1937.
23. Anthony EDEN — *Full Circle*, Cassell, 1960.
24. Dwight EISENHOWER — *Mandate for Change*, Heinemann, 1963.
25. Herbert FEIS — *Churchill, Roosevelt and Stalin*, Princeton and Oxford University Press, 1957.
26. John FELLOWS — *The Mysteries of Freemasonry*, Reeves and Turner, Londra, 1877.
27. D. F. FLEMING — *The Cold War and Its Origins*, Londra, Allen and Unwin, 1961.
28. H. GANNES & Th. REPARD — *Spain in Revolt*, Left Book Club Edition, Victor Gallanz Ltd, Londra, 1936.
29. Eric GOLDMAN — *The Crucial Decade and After*, New York, Vintage, 1961.
30. Wigfall GREEN — *Epic of Korea*, Washington D. C., Public Affairs Press, 1950.
31. John GRANTHAM — *An Introduction to Freemasonry*, Manchester, 1937.
32. Joseph GREGOIRE — *Histoire regionale de la Franc-Maçonnerie*, Paris, 1971.
33. Alain GUICHARD — *Les Franc-Maçons*, Paris, 1969.
34. Sebastian HAFFNER — *Germany, Russia and the West*, in „Encounter”, oct. 1961.
35. R. B. HARRIS — *History of the Supreme Council 33*, Southern Jurisdiction of the United States, 1964.
36. Ch. W. HECKETHORN — *The Secret Societies of All Ages and Countries*, Richard Bentley and Son, Londra, 1875.
37. Arthur HERZOG — *The War-Peace Establishment*, New York, Harper, 1965.
38. Cordell HULL — *Memoirs*, New York, Macmillan, 1948.
39. David HOROWITZ — *From Yalta to Vietnam (American Foreign Policy in the Cold War)*, Penguin Books, 1967.
40. Serge HUTIN — *Histoire mondiale des sociétés secrètes*, f. 1., (1959).
41. idem — *Les sociétés secrètes*, Paris, 1963.
42. idem — *Les Franc-Maçons*, Paris, 1960.

43. Kenneth INGRAM — *History of the Cold War*, Londra, Darwen Finlayson, 1955.
44. Crăciun IONESCU — *Zile fierbinți în Orient*, ed. Politică, București, 1988.
45. Edvard KARDELJ — *Socialism and War*, Methuen, 1961
46. John KAUFFMANN — *La pensée maçonnique à travers les âges*, Geneva, 1899.
47. George KENNAN — *Russia, the Atom and the West*, Oxford University Press, 1958.
48. George KENNAN — *Russia and the West Under Lenin and Stalin*, Hutchinson, 1961.
49. J. F. KENNEDY — *The Strategy of Peace*, Hamish Hamilton, 1960.
50. Henry KISSINGER — *The Unsolved Problems of European Defense*, in „Foreign Affairs”, iulie 1962.
51. Stephen KNIGHT — *The Brotherhood (The Secret World of the Freemasons)*; Londra, Granada Publishing, 1983.
52. Manolis KORAKAS — *Greek Communists Stage a Comeback*, in „New Leader”, 26.05.58.
53. Pierre LANGLOIS — *Les mots de la Franc-Maçonnerie*, Paris, Delalain, 1983.
54. Robert LECKIE — *The Korean War*, Londra, Pall Mall, 1963.
55. H. LEPPER — *Les sociétés secrètes de l'Antiquité à nos jours*, Paris, 1934,
56. D. LIGOU — *La Franc-Maçonnerie*, Paris, PUF, 1977.
57. D. LIGOU (șef colectiv) — *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, Paris, PUF, 1987.
58. E. LENNIHOF — *The Freemasons*, Londra, Lewis, 1978.
59. Walter LIPPMANN — *The Communist World and Ours*, Hamish Hamilton, 1959.
60. John LUKACS — *A History of the Cold War*, New York, Doubleday, 1961.
61. Albert G. MACKEY — *A Lexicon of Freemasonry*, Richard Griffin & Co., Londra și Glasgow, 1880.
62. E. MALINSKY & Leon de PONCINS — *La guerra occulta*, Ulrico Hoelpi, Milano, 1939.
63. Pierre MARIEL (șef colectiv) — *Dictionnaire des sociétés secrètes en Occident*, Paris, 1971.
64. Tibor MERAY — *Thirteen Days that Shook the Kremlin*, Thames & Hudson, 1959.
65. George MIKES — *The Hungarian Revolution*, Deutsch, 1957.
66. Wright MILLS — *The Power Elite*, Oxford University Press, 1956.
67. Paul NAUDON — *Les origines religieuses et ocorporatives de la Franc-Maçonnerie*, 1947.
68. idem — *La Franc-Maçonnerie* (ed. 6), Paris, PUF, 1977.
69. idem — *Histoire generale de la Franc-Maçonnerie*, Paris, PUF, 1981.
70. Ernst NOLTE — *Les mouvements fascistes*, Calman Levy, Paris, 1969.
71. Emil PAPINIU — *Cuvîntul rostit la ședința solemnă a F.M.R.U. din 27.01.1935*.
72. Chalmers PATON — *The Origin of Freemasonry*, Londra, 1971.
73. N. C. PAULESCU — *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Franc-Masoneria*, București, 1913.
74. Leon de PONCINS — *Les forces secrètes de la Revolution*, Bossard, Paris, 1928.
75. A. S. RAPPAPORT — *Pioneers of the Russian Revolution*, Stanley Paul, Londra, 1918.
76. Emmanuel REBOLD, — *Histoire generale de la Franc-Maçonnerie*, A. Franck, Paris, 1851.
77. Henry ROBERT-PETIT — *La dictature des loges*, Baudinière, Paris, 1934.
78. Joan ROBINSON — *Notes in China*, New York, Monthly Review Press, 1964.
79. Thomas ROSS și David WISE — *The Invisible Government*, Londra, 1965.
80. W. W. ROSTOW — *The Prospects for Communist China*, New York, Wiley, 1958.
81. Robert SCHEER și Maurice ZEITLIN — *Cuba : An American Tragedy*, Penguin Books, 1964.
82. Hugh SETON-WATSON — *The Pattern of Communist Revolution*, Methuen, 1960.
83. Marcel SHAPIRA — *Interviu în „Palatul de justiție”, nr. 2 — 6/1991*.
84. idem — *Interviu în „Universul”, nr. 164/febr. 1992*.
85. L. S. STAVRIANOS — *The Balkans Since 1453*, New York, Holt, 1961.
86. Yves STAVRIDES — *Franc-maçons : la conquête de l'Est*, in „L'Express International”, din 17.01.1992.
87. Gerard ȘERBĂNESCO — *Histoire de la Franc-Maçonnerie Universelle*, 1963 — 1969, (4 volume; edituri și locuri diferite).
88. Jean TOURNIAC — *Vie et perspective de la Franc-Maçonnerie traditionnelle*, Paris, 1969.
89. Arnold TOYNBEE — *America and the World Revolution*, Oxford University Press, 1961.
90. Harry S. TRUMAN — *Memoirs*, New York, Doubleday, 1955 — 1956 (2. volume).
91. F. UHLMANN — *Petit manuel de la Franc-Maçonnerie*, Berna, 1933.
92. Bernard VAILLANT — *Les sociétés secrètes*, Paris, De Vecchi Poche, 1987.
93. Robert VALLERY-RADOT — *Dictature de la Maçonnerie*, Paris, Bernard Grasset, 1934.
94. Francis VIAUD — *Mon itinéraire maçonnique*, Paris, PUF, 1983.
95. Robert A. WATTS — *Dynamic Freedoms*, Washington D. C., f. à.
96. William WILLIAMS — *American-Russian Relations*, New York, Holt, 1952.
97. idem — *The American Century*, in „The Nation”, 2.11.1957.
98. Fred. ZELLER — *Trois points, c'est tout*, Paris, Laffont, 1976.
99. Paul ZINNER — *National Communism and Popular Revolt in Eastern Europe*, Columbia University Press, 1956.

